

MERYEM NART

Çalınmış Hayat



EPHESUS

İKİ AYRI DÜNYA, İKİ FARKLI İNSAN. AYŞE VE DAVID. HAYATLARININ KESİŞTİĞİ ŞEHİR İSE NEW YORK.

Ayşe, İstanbul'da aile apartmanında büyümüş ve hayatı oradan ibaret sanan genç bir kızdır. Fakat on yedi yaşında kısa süreliğine New York'ta yaşayan kuzeninin yanına taşınır. Büyük hayallerle geldiği bu şehirde daha ilk günden David Yessel Kohn ile çatışmaya girer.

David, hayatı New York'a on dört yaşında geldiğinde tanımaya başlamıştır. İtalya'da Assisi'de büyüyen David hayatı orada gördüklerinden ibaret olduğunu düşünürken, dış dünyanın ve diğer insanların anlatıldığı gibi olmadığını keşfettiğinde adeta bir New York'lu genç olur.

İki farklı kültürden gelen Ayşe ve David'in yolları New York'ta kesişir. Ayrı hayatlar süren bu iki genç, önyargılarla birbirlerinin hayatını zorlaştırırlar. Sonunda, öğretmenleri Bay Munez buna bir son vermeye karar verir ve ikiliye birbirlerini tanımalarını sağlayacak bir proje ödevi verir.

Ayşe, New York'lu gençlerin hayatını keşfetmeye başladıkça, aslında ne kadar küçük bir dünyada yaşadığını fark eder. Ancak bir yandan da bu aşırı özgür ülkede yaşamının zorluklarını keşfeder. Partiler, dersler, insan ilişkileri ve yalanlar... New York hayatı onun için tamamen farklıdır. Ayşe kısa süreliğine geldiği bu ülkede bambaşka şeyler keşfederek dönecektir.

**"NEW YORK'TAKİ ALTI AYI HAYATIMIZDAN SAYMAYALIM.
HIÇ YAŞANMAMIŞ GİBİ YAŞAYALIM, ÇALINMIŞ BİR HAYAT GİBİ."**

Ama ikisinin de bilmediği bir şey vardır:
Bu çalınmış hayatı, ömürlerinin sonuna kadar asla unutamayacaklardır.



/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454



9 786255 701053

David, montumu sırtıma
bırakmıştı. Gözlerinde hâlâ
uyku mahmurluğu vardı ve
ifadesi de pek uyanık değil gibiydi.

“Sağ ol,” dedi boğuk sesiyle.

“Bana ait olduğunu nereden
anladın?” diye sordum çünkü beni
gördüğünde gerçekten uykuluydu.
Ayrıca herkeste olan, klasik, siyah
bir şişme monttu.

Ama o çok gereksiz bir şey
söylemişim gibi
dudaklarını büzüp başını salladı.
“Sen kokuyordu,” dedi.

Ve gitti... Ben nefessiz hâlde
orada kalırken hem de...



EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Çalınmış Hayat

MERYEM NART



ÇALINTI HAYAT -1

Yazar: Meryem Nart

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Hande Balkanoğlu, Esengül Ersoy

Son Düzenleme: Esengül Ersoy

Kapak Tasarım: Merve Polat

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2025

ISBN: 978-625-5701-05-3

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, Meryem Nart

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI

Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com



Çalınmış Hayat



MERYEM NART

Düzenleme
Ny.özlem



Sevgili sen;

Hikâyeye başlamadan önce sana söylemek istediklerim var.

Hepimiz birbirinden bağımsız ve farklı hayatlar yaşıyoruz. Bazılarını dışarıya gösteriyor, bazılarını kendi içimizde yaşıyoruz. Öyle bir an geliyor ki kendimizin bile kabullenemediği hayatlarımız oluyor. Okuyacağınız hayatlar da onlardan birkaçı. Size tuhaf gelen de olabilir, kendinizden bir pay bulabildiğiniz de olabilir. Bazı karakterlerin zihniyetinden hoşlanmayacaksınız, bazı karakterlerde kendinizi bulacaksınız.

Eğer tek bir noktaya odaklı kalırsak resmin tamamını göremeyiz. Hayatımızda sadece iyi şeylere odaklanırsak ne kadar kıymetli olduklarını anlayamayız. Ama onu kıyaslayacağımız bir şeyler olduğunda iyiliğin değeri artar. Hasta olduğumuz zaman sağlıklı olmanın kıymetini daha iyi anlarız, değil mi?

Hayattaki her şeyin zıddı vardır. Karanlığa aydınlık, güneşe ay gelmiş. Gülmeye ağlama, kavgaya sarılma eşleşmiş. Burada iyiyi de göreceksiniz, kötüyü de. Aradaki ayrımı yapıp doğru olanı hem siz hem ben hem de karakterlerimiz görecektir.

Bu kitabı yazarken tekdüze karakterlerden gitmek istemedim. Hepsini görmenizi istedim. Hikâye 2013 yılında geçtiği için biraz farklı da gelebilir.

Aslında gelmez.

On yıldan fazla zaman geçmesine rağmen bazı şeylerin hâlâ yerinde saydığını göreceğiz. Ama bu hikâyede sizlere önemli olanın, insan olmanın ve aynı çatı altında yaşamının yollarını bilmek olduğunu göstermeye çalıştım.

Favori karakteriniz kim olacak, merak ediyorum. O yüzden buraya bir boşluk bırakıyorum ve kitap bittikten sonra tekrar buraya gelmenizi ve boşlukları doldurmanızı istiyorum.

Sevgiler...

Bir şeyler karaladığına inanan yazarınız.

Tekrar hoş geldin! :)

Şimdi *En'ler* oynayacağız.

Boşlukları doldurmanı ve sebeplerini bir cümleyle açıklammanı istiyorum.

EN SEVDİĞİM KARAKTER _____ OLDU ÇÜNKÜ:

EN NEFRET ETTİĞİM KARAKTER _____ OLDU ÇÜNKÜ:

BENİ EN ÇOK DUYGULANDIRAN KARAKTER _____ OLDU ÇÜNKÜ:

EN ÇOK KÜFRETTİĞİM KARAKTER _____ OLDU ÇÜNKÜ:

EN ÇOK GÜLDÜREN KARAKTER _____ OLDU ÇÜNKÜ:

EN BOMBOŞ KARAKTER _____ İDİ ÇÜNKÜ:

YAZARA EN ÇOK ŞUNU SÖYLEMEK İSTERDİM _____ ÇÜNKÜ:

BÖLÜM 1



Yıl: 2013

AYŞE TETİK

Ana rahmine tohumlarım atıldığı gün kaderim çizilmişti. Belki o gün kader bana gülmeye başlamıştı. Sahi, tam olarak hangi gündü? İki etbeveynim mutlulukla birbirine bakarken, ben bir sperm kavgasından çıkıp annemin rahminde yer edinmiştim. O gün kader, gülerek spermelerin kavgasını da izlemiş miydi? Ya da annem hamile olduğu haberini babama verirken, mutlulukla gülüp birbirlerine sarıldıklarında kader de onlarla birlikte gülmüş müydü? Ama kader, muhtemelen geleceği bildiği için alaylı bir şekilde gülmüştür.

Babam büyük hayallere kapılarak, doğmamış ben için hazırlıklar yaparken de kader yanı başında durmuş, ona gülüyordu. Annem elini karnına koyup beni hissettiğinde, benimle birlikte yapacaklarını anlatırken, etrafta büyük kahkahalar atılmış olmalı.

Karısına âşık bir adam... Ayrıca onu çok üzdüğünün bilincinde olan bir adamdı. Bu yüzden kendisine bir söz vermişti.

“Kızımız doğduğunda her şey geride kalacak. Seni ve kızımızı çok mutlu edeceğim. Yaşattığım tüm acıları sana unutturacağım.”

Babam, annemin karnını okşarken annemin gözlerinin içine bakarak bu cümleleri kurmuştu. Yanı başındaki kaderin, alaylı kahkahalarını asla duyamıyordu. Ama o kahkahaları ben doğduğumda duymuştu. Doğduğum gün, aynı zamanda annemin ölüm yıl dönümü olduğunda o kahkahalar gizliliğini yitirerek hepimizin kulaklarına ulaşmıştı.

Doğduğum gün, hem annesiz hem babasız kalan ben... Ayşe Tetik. Yaşamını Tetik Aile Apartmanı'nın en üst katında dedesiyle geçiren, on yedi yaşında, hayata dedesinin penceresinden bakan bir kızdım. Ancak şu an, elimde çekiştirdiğim bir valizle dünyanın öbür ucuna; New York'a gitmek üzereyim. Yanımda ise on yedi yıldır beni yalnız bırakmayan dedem var.

"Pasaportunu aldın, değil mi?"

"Evet, dede. Çıktığımızdan beri bunu soruyorsun," dedim gülererek. Dedemin gözleri dolu doluydu. Hayatı benimle geçmişti. Altmış yaşında tekrar baba olmuş, benimle ilgilenmişti.

"Bak, orada Sahra seni karşılayacak. Eğer yapamayacağını düşünürsen beni hemen ara. Bir gün bile geçmiş olsa sorun olmaz." Dedem omuzlarımdan tutup beni kendisine çevirdi. Ağlamamak için kendini sıkıyordu. Ben de öyleydim. Dünyada geçirdiğim şu on yedi yılda sadece dedemle birlikteydim.

"Unutma Ayşe," dedi gözlerimin içine ciddiyetle bakarak. "Yabancılardan uzak duracaksın. Türkler harici kimseyle görüşmeyeceksin."

Evet, yine başlamıştık.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Gülümsemek benim için çok zordu. Dedem bu hayatta herkesi severdi. Çocukla oturur, çocuk olurdu. Gençle

oturur, genç olurdu. Dedem her şey olurdu ama bir yabancısever olamazdı. Bunun nedenini her zaman merak etsem de ne zaman konu onlardan açılrsa, hiddetli bir karşılık verdiği için sorularımı soramazdım bile.

“Evet, biliyorum dede.” Kolunu sıvazlarken yılların verdiği tecrübeleri taşıyan izlerle baktı mavi gözlerime. En sıcak, en içten şekliyle.

“Gittiğin yerde birçok farklı insan, birçok farklı kültür olacak. Orası İstanbul gibi bir yer değil, kızım. Orada dikkatli ol.”

“Dede, beni merak etme. Hem Sahra yıllardır orada yaşıyor,” dedim hayıflanarak. Telefonumdan saate baktım. Dedem başını salladı.

“Tamam, git,” diyerek eliyle ileriye işaret etti. “Uçağını kaçırma sakın.”

Başımı sallayıp yerde duran el valizimi alarak, ona son kez baktım ve kapıya doğru ilerledim. Bir bilinmezliğe gidiyor gibiydim. Ben ki mahallemden ayrılmayan bir kızdım. Takvimler 2013 yılını gösterdiğinde ise yurt dışına, dünyanın öbür ucuna gidiyordum. Giderken aklımdan tek bir şey geçiyordu: Kader yanı başımda gülmeye devam edecek miydi, yoksa hâlîme acıyıp artık gülme sırasını bana getirecek miydi?



New York John F. Kennedy Havalimanı'nda, elimde valizlerimle şaşkın bir hâlde ilerliyordum. İnsanlar tuhaftı, insanlar garipti. Kimse kimseye bakmıyordu, herkes işiyle ilgileniyordu. Gelmeden önce, gideceğim şehrin her bir yerini araştırmıştım. İstanbul'da gittiğim özel okulda,

buraya daha önce gelen arkadaşlarım, “Manhattan da Manhattan!” demişlerdi. Merak içerisindeydim.

Ve korku!

Evet, korku baskındı. Korku iyiydi, seni ayakta tutardı. Sımsıkı yapıştım valizime, bilmediğim bu şehrin havalimanında. Beni dış hatlar çıkış kapısında karşılayan kimse yoktu. Sahra’nın, geleceğim saati karıştırıp karıştırmadığına dair endişelenmeye başlamıştım. Telefonumdan saatime bakarken, biri omzuma çarptı. Başımı kaldırdığımda, bu şehre adım attığım ilk anda kaderin gülmesine sebep olacak olan o kişiyi görmüştüm. Üzerinde yeşil, kareli gömleği vardı. Saçlarını özenle taramıştı. Boş gözlerle yüzüme bakarken, “Pardon,” diyerek ilerledi.

Giden çocuğun arkasından baktım. Boğazımı temizleyerek önüme döndüm. Sahra’nın, belki de beni çıkışta bekliyor olabileceğini düşünerek valizlerimi çekiştirdim.

Çıkış kapısından çıktığımda yoğun, nemli bir hava karşıladı beni. Hava karanlıktı ama havasını çektikçe bas bas bağırıyordu: *Hey dostum, New York’tasın!*

“Ayşe!” Çölün ortasında insan görmeye hasret kalmış gibi açıldı gözlerim, etrafı taradı. Sol köşede bana el sallayan kuzenimi görünce, “Sahra!” diye bağırdım.

Tek kız kuzenim.

Türkiye’nin dört bir yanına kök salan dedem; işi abartmış, kendisine on tane çocuk yapmıştı. Hem de hepsi erkek! *Bu da yetmez*, diyen dedemin gülen kaderi, tüm torunlarını da erkek yaparken, bir tek ikimizi kız yapmıştı. Hey, biz otuza yakın kuzendik ve sadece ikimiz kızdık.

Kuzenimin, uçları pembe olan saçları normalde siyah olurdu. Ona sıkıca sarıldım, sanki yıllardır görmüyormuşum gibi. Hâlbuki daha birkaç ay önce, beni

yanına almak istediğini söylerken görmüştüm evimizin oturma odasında.

“Çok özlemişim seni!” diye şakıdı.

Ondan ayrıldım ve kara gözlerine baktım. Dayanamadım, bir daha sarıldım. Dört yıl önce, *üniversitemi New York'ta okuyacağım*, diyerek beni yalnız bırakan biricik kuzenimdi, Sahra. Beni yalnız bırakmıştı çünkü dedem, *aile bir arada olmalıdır* kuralına uyan, dediğim dedik bir adamdı ve on tane erkek evladını bir arada tutuyordu. Herkes Tetik Apartmanı'nda yaşarken, torunlar fazla olduğu için gittiğim okulda da etrafım, soyadı Tetik olan kişilerle doluydu.

Onlar her yerdelerdi.

“Burada kimse yok!” Sahra, sanki iç sesimi duymuş gibiydi. “Göreceksin, harika zaman geçireceğiz.”

“Dedemin sadece dönem sonuna kadar izin verdiğini biliyorsun, değil mi?”

Beni duymazdan geldi. Elimdeki valizi alıp arabanın bagajına yerleştirdikten sonra ön tarafa rahatça yayıldım. İstanbul'da öne oturmak çok zordu benim için. Sahra da arabaya bindiğinde yol aldık bilmediğim şehirde. Yol boyunca konuşan kuzenime pek cevap vermeden ışıklara bürünmüş şehri izledim.

“Anlat bakalım, sarışın.” *Sarışın* demesiyle elim saçlarıma gitti. Annemden yadigâr kalan saçlarıma. Kaderin ellerimden aldığı ilk insana.

“Türkan yenge çok iyi bir insandı, Ayşe. Yani çocuktum ama az çok hatırlıyorum onu.”

Sahra'ya zorlukla gülümsedim. O beni sevse de annesi Selma yenge beni pek sevmezdi. Dedemin, torunları arasında ayrımcılık yaptığını, beni üstün tuttuğunu söylerdi. Dedem ise her seferinde, *yetim kızdır o*, derdi. Benim

canımı acıtan en büyük şey de buydu zaten: koca bir aile apartmanında oturup, kendimi terk edilmiş hissetmek... Baba vardı ama sevdiği merhume kadının hasretinden gözü bir şey görmüyordu. Varlığı yokluğu anlaşılmıyordu. Ben de kendimi bir anda burada buluvermiştim.

Hayat ne kadar garip, öyle değil mi?

“Eee?” dedim, arabada değişen olumsuz havayı atmak için. “Nerede yaşıyorsun?”

“Brooklyn.”

“Brooklyn mi?”

“Evet.” Bir şey demedim.

Başını bana çevirdi. “Brooklyn güzeldir, Ayşe. Bayılacaksınız.”

Bir gün buraya geleceğimin hayalini bile kurmadığım için hiç araştırma da yapmamıştım. Sadece film ve dizilerden izlediğim kadarını biliyordum. Bir de, daha önce tatil için buraya gelen arkadaşlarımdan anlattığı hikâyeler vardı. New York’u kendim keşfedecektim. İyisiyle kötüsüyle kendim şahit olacaktım. Umuyordum ki hayallerimdeki gibi güzellikler verirdi bana.

“Ama benim okulum, Prince Street tarafında. Yani Manhattan adasında,” dedi Sahra. Tekrar ona döndüm.

“Peki benim okulum nerede?” diye sordum. Bana bakıp gülümsedi.

“Seninki de Manhattan’da. Brooklyn’de de güzel okullar var ancak dedem, okulunun ille de bana yakın olması konusunda diretti. Bu yüzden Manhattan’daki okulu ayarladılar.”

Anlayarak başımı salladım. Buraya gelişim planlı bir şey değildi. Aniden gelişen bir olaydı ve eminim, dedem

rüm işlemleri hallederken oldukça zorlanmıştı. Araya birçok tanıdığı da soktuğuna emindim.

Geldiğim yeni dünyayı keşfetmek istedim. Bu yüzden yolları seyrettim. Sokaklar değişmeye başlarken camdan etrafıma bakındım. Bu şehir çok düzdü, tertipliydi ve nizamiydi. İstanbul karmaşası yoktu burada. Sokaklar ve caddeler, sıralı ve düzenliydi. Kutu gibiydi aynı. Her yerde trafik ışıkları vardı ve insanlar sıraya önem veriyordu. Başımı biraz daha eğip tabelalara baktım.

5. Cadde... 6. Cadde... 7. Cadde... 8. Cadde...

Sahra, 8. Cadde'ye girdi. Dört evin yan yana sığabildiği kare yer, bir sokak ediyor gibiydi. Neredeyse her dört evden sonra tabela karşımıza çıkıyordu. Yol aldık. Sokaklar iki basamaklı sayılara dönüşürken, 67. Sokak'ta durduk. Önümüzdeki evlere baktık. Sanki kocaman bir sarayı tepesinden kesip böler gibi kare kare bölmüşlerdi. Evler o kadar bitişik ve uzundu. Aralarını ayıran ince bir çit var gibiydi.

"Hadi, geldik." Sahra arabadan inince ben de yavaşça kapımı açtım ve etrafıma bakındım. Bagajın kapanma sesini duydum. Ardından Sahra'nın, sokağın başından üçüncü evin kapısını açışını izledim.

"Hadi, Ayşe!" dedi bana. Tereddütlü bakışlarım üzerinde gezindi.

O, Sahra Tetik'ti. Benim tek kız kuzenim. Dört yılı aşkın süredir burada yaşıyordu. Ona güvenebilirdim.

Güçlü bir nefes alıp yanına ilerledim. Evin kapısını arkamızdan kapatırken küçük, daracık hole benzeyen bir şeyle karşı karşıya kaldım. Köşede küçük bir ayakkabılık vardı. Ayakkabılarımızı çıkarıp ona koyduk. Sol köşede camlı bir bölme, sağ tarafta ise yuvarlak bir merdiven görünüyordu. Dar koridor kısıydı.

“Bu camlı yer benim çalışma odam,” dedi. Sonra devam etti. “Yukarıda benim odam ve sana hazırladığım oda var. Bir tane de banyo var. Diğer banyo ise bu katta, ilerideki sol kapı.” Eliyle solda duran kapıyı işaret etti.

“Peki mutfak?” diye sordum ona bakmadan.

“O da hemen yanındaki kapı.” Eliyle diğer kapıyı işaret etti. Etrafıma göz attım. Daha ilk saniyeden yabancılık çekmiştim.

“Madem okulumuz Manhattan’da... Neden evi buradan aldın, Sahra? Ve neden böyle bir ev?” Kulağa belki tuhaf geliyordu ama mantıklı bir soruydu. Sahra da bunun farkındaydı. İstanbul’da, Nişantaşı’nda oturuyorduk. St. Regis’e çok yakındık. Yani, New York’ta şu *Gossip Girl*’de gördüğümüz ve duyduğumuz *Yukarı Doğu Yakası* denilen yere eşdeğer bir yerde oturuyorduk.

Burada neden farklı bir yerdeydik?

Merakla Sahra’ya bakmaya devam ettim. Sahra gülerek valizlerimi çekiştirmeye başlayınca ona yardım ettim.

“Burası Türkiye değil, Ayşe. Kur farkından dolayı birçok şey pahalı gelebilir.”

“Ama biz bunu karşılayacak durumda değil miyiz?” diye sordum merakla. Durumumuzun her zaman iyi olduğunu düşünürdüm. Görünüşte de öyleydi.

Sahra bana alaycı bir şekilde gülerek baktı. “Sen, dedesinin bir tanecik torunu olduğun için hayat sana daha kolaydı elbette,” diyerek valizlerden birini alıp merdivenleri tırmandı. Diğer valizi de ben alıp arkasından ilerledim.

“Geniş bir aileye sahibiz, Ayşe. On erkek çocuk ve hepsinin en az iki çocuğu var. Herkese istediği hayatı sunsalardı şirketten eser kalmazdı. O yüzden her aileye belli bir bütçe sunuluyor.” Valizi hole bırakıp bana baktı. Evet, valizim ağırdı ve bu, Sahra’nın ifadesinden anlaşılıyordu.

Elimdeki valizi yanına bırakıp nefes nefese kalmış bir hâlde ona baktım.

“İyi de hepimiz aynı özel okula gittik, aynı evlerde oturduk, aynı markalardan giyindik.” Alnımdaki terleri silip kuzenime baktım. Birimizin diğerinden farklı olduğunu hiçbir zaman görmemiştim. Dedem herkesi eşit tutmaya çalışmıştı.

“Evet, o konularda aynı tutulduk. Ama diğer konularda...” diyerek evi gösterdi. “İşte orada bir bütçe yapıldı. Ama sen bunlardan her zaman muaftın,” dedi gülererek. Valizi iterek ilerledi.

“Nasıl?” diye sordum arkasından diğer valizi iterken.

“Sen dedemle yaşıyorsun, Ayşe. Paranın yanındasın hemen. Senin için asla bir bütçe olmadı.”

Sözlerinin altında yatan imayı hissedebiliyordum ve buna alıştım. Bu, her zaman başıma gelen bir şey olmuştu. Bazen kuzenlerim yanıma gelip, onlar için dedemden bir ricada bulunmamı isterlerdi. Onlara gidip kendilerinin söylemesi gerektiğini dile getirdiğimde ise dedemin beni asla kırmayacağını söylerlerdi. Bunu söylerken de tıpkı Sahra gibi bakar, onun ses tonunu kullanırlardı. Ama hepsinin görmezden geldiği bir gerçek vardı.

“Evet, benim için asla bir bütçe olmadı Sahra,” diyerek doğruldum. “Çünkü asla bir ailem olmadı.” Tebessüm ederek ona baktım. Sahra bakışlarını benden kaçırdı. Boğazını temizledi. Gerçeği görmek istemiyorlarsa gözlerine sokmak gerekiyordu.

“Benim odam hangisi?” diye sordum, ortamdaki gerginliği atmak için. Küçük bir holde duruyorduk. Yerde bir küçük siyah halı ve pencerenin köşesinde de bir

sandalye vardı. Etraf karanlık olduğu için dışarıyı pek göremiyordum.

“Burası için *uyumayan şehir* diyorlardı,” diye mırıldandım.

“Bulduğumuz yerde genelde Türkler yaşıyor. Buradaki herkes, on bir dedin mi uyuyor. Ama diğer insanlar on ikiden sonra hayata başlıyor.” Bir sır verir gibi gülümsedi. Sırrını bilmiyordum, tam anlayamadığım için gülümseyemedim.

Üç kapıdan ortada duranı açtı ve valizimi içeri itti. Bir tane iskelet tasarımlı tekli yatak, beyaz çalışma masası, dolap ve komodin vardı.

“Burası senin odan. Eşyaları yeni aldım. Umarım beğenirsin.”

“Güzelmış,” diye mırıldandım.

“Hadi, uyu artık. Yarın hafta sonu, şehri gezdiririm sana,” dedi. Başımı sallayarak diğer valizi ittirip odaya girdim.

“İyi geceler,” diye mırıldandım kapıyı kapatırken. Küçük camı olan bir odada esir kalmış gibiydim. Kalbime endişe tohumları ekildi. Acaba gelmese miydim? Hem ne fark ederdi ki? Orada da yalnızdım, burada da. En azından burada ben olabilirdim. *Tetik* olan kimse olmayacaktı, Sahra’dan başka. Her işin başı zordur zaten. Hep pes etmek istersin ama sonra zaman akıp güzel şeylerle karşılaştıkça seversin.

Üzerimdeki montu çıkarıp kenarda duran masaya koydum. Masanın önündeki koca ayna, onun yalnızca bir çalışma masası değil, aynı zamanda bir makyaj masası olduğunu düşündürüyordu. Gülümserken gözlerim aynadaki aksime kaydı. Koyu sarı olan saçlarıma baktım. Annemden yadigâr diye boyamaya kıyamazdım. Babam

bazen yatağıma gelir, saçlarımı okşardı. Babam, annemi somut bir şekilde hatırlatan tek şeyin saçlarım olduğunu söylerdi. Lanetim mi yoksa tılsımım mı, karar verememiştim.

DAVID YESSEL KOHN

Son dumanı da dışarı üfleyip sigarayı parmak uçlarımla söndürerek çöpe attım. Ara sokaktan çıkmadan önce kıyafetlerimi düzelttim. Yeşil kareli gömleğimin düğmelerini sonuna kadar ilikleyip saçlarımı güzelce şekle soktum ve ara sokaktan çıktım.

Fakat fark ettiğim gerçekle olduğum yerde durdum. Büyük ihtimalle sigara kokacaktım ve dedemle babamın sözlerini çekecek durumda değildim. *Ne yapabilirim*, diye düşünürken yanımdan geçen kızları durdurdum.

“Hey, naneli sakızınız var mı?” diye sordum.

“Evet, tabii,” dedi içlerinden biri. Çantasından sakız kutusunu çıkarıp bir tane bana verdi.

“Teşekkürler,” dedim göz kırparak. Tatlı tatlı gülümseyerek arkadaşlarının arkasından ilerledi. Ağzıma sakızı atıp havalimanının girişine doğru yürüdüm ve güvenlik kontrolünden geçip, *dış hatlar gelen yolcu* kısmına doğru ilerlemeye başladım.

Stresliydim. Aşırı stresliydim çünkü dedem ve babam, İtalya’dan New York’a boş yere gelmiyorlardı. Kesin bir şey vardı. Ve geldiklerinde hayatımda ne gibi değişiklikler yaşanacak, merak ediyordum. Daha doğrusu, korkuyordum. Sıkıntıyla inlerken saçlarımı karıştırmak istedim ancak onları bozmamam gerektiğini düşünerek kendime engel oldum. Bu bile başlı başına bir sorundu elbette!

Hayatımdaki değişikliklerin nasıl olacağı konusunda endişelenirken kendimde değildim. Bu yüzden bana doğru gelen kızı göremedim ve yanından geçerken

omzuna çarptım. Şaşkın gözleri bana döndü. Sarı saçları yüzünü kapatmıştı. Elindeki iki valizi çekiştirmeye çalışırken, buraya büyük hayaller kurarak gelen yeni biri olduğunu hemen anladım.

Kesin filmlerde izlediği gibi bir hayat bekliyordu. Şimdiden üzüldüm ona.

Yanından geçip ilerlemeye devam ettim. *Dış hatlar gelen yolcu* bölgesinde beklemeye başladım. Beş dakika bile geçmemişti, babamla dedemi gördüm. Dedem ve babam, uzun siyah gömlekleri, bol pantolonları ve dedemin başındaki zuchettoz resmen, *biz farklı kültürdeniz*, diye bağıryorlardı. Yanlarına varınca ellerimi önümde birleştirip başımı eğdim.

“Bu hâlin ne, David Yessel Kohn?” Neden yine İtalyanca konuşuyordu? Ve herkesin içerisinde beni neden azarlıyordu?

“Bu kıyafetler ne böyle?” dedi gömleğimi çekiştirerek. Sakin kalmaya çalıştım.

“Üzerime hızlıca geçirdim.” Kılık kıyafetimi eleştirmeden önce bir *merhaba* demek bile yoktu. *Nasılsın* diye de sormamıştı bana. Babam yüzüme bile bakmadı. Dedeme yolu göstererek hızlıca ilerlediler. Arkalarından onları takip ettim.

Çıkış kapısından çıkarken, arabaya yöneleceğimiz sırada dedemin burnundan *hıhladığını* duydum.

“Bak, görüyor musun Baram? Buranın Assisi gibi olmadığı şimdiden belli!” Eliyle karşı tarafı gösterdi. Babam o tarafa döndüğünde, dedeme yaklaşıp dedikoducu kadınlar gibi fısır fısır konuştular.

Birbirlerine sarılan iki kıza baktım. Az önce çarptığım sarışın kızdı. Ağzımı açıp cevap vermek istedim.

“Yessel!”

Babam uyarıcı bir tonla adımı söyleyince tüm kelimeleri tekrar yuttum. Bir an önce onları eve bırakmak ve dışarı çıkmak istiyordum. Düzenimiz annem ve kız kardeşimle harikayken, bir anda nereden çıkmışlardı?



Sokakları hızla geçtim. Havalimanının uzak olmasından nefret ediyordum. Aynı havayı bile uzun süre solutmaktan kaçınırken, şimdi aynı yerde hapsolmuş gibiydik. Brooklyn'e giriş yaptığımızda rahat bir nefes bırakmamak için kendimi zor tuttum. Sokakları aştım ve sonunda 11. Cadde, 72. Sokak'ta bulunan evimize vardım.

"Valizleri al, David Yessel." Bana Yessel demesinden nefret ediyordum. Dişlerimi sinirle sıktım. Seri hareketlerle valizleri bagajdan aldım ve çoktan açılan kapıdan ilerledim. Küçük kız kardeşim Nora Baila, başına bone-sini hemen geçirmişti.

Şeytan! Moruğun gözüne girmeye çalışıyor.

Yanından geçerken gözlerimi kısarak baktım ona. Dil çıkardı. Valizleri kenara bıraktım ve mutfığa girdim. İliklediğim gömleğimi açıp içimde kalan tişörtü rahatlığa kavuşturdum. Yana taradığım kahverengi saçlarımı elimle karıştırdım ve birkaç bukle alnıma düştü. Mutfakta bir o yana bir bu yana koşuşturan anneme baktım.

"Anne, ne yapıyorsun?" diye sordum sıkınca.

"Yarın pazar David. Şimdiden yemekleri hazırlıyorum."

Gözlerimi devirip masaya yaslandım. Harika! Normalde olsaydı dışarıya çıkar, arkadaşlarımla vakit geçirirdim. Ama dedem burada olduğu müddetçe imkânsızdı.

Kiliseye gidecektik, ilahiler söyleyecektik. Sonra ailecek yaşlı insanları ziyaret edip sözde iyi insan olarak vakit geçirecektir. Kendimi bunları yaparken hayal bile edemiyordum. En son ne zaman bu hâldeydim? On iki mi, yoksa on üç yaşında mıydım?

Sıkıntıyla inledim. Annem bana baktı.

“Anne, gerçekten temelli mi geri döndüler? Artık bizimle mi yaşayacaklar?”

“Babana kavuştuğun için mutlu olursun sanıyordum, David.” Annemin alaylı çıkan sesiyle gözlerimi devirdim. Bir sandalye çekip oturdum ve yemek hazırlığı yapan annemi izledim.

“Babamı elbette özledim ama yıllardır onsuz yaşıyorduk. Bir düzenimiz vardı. Biz bu şekilde mutluyduk,” dedim. Annem ses etmedi. O sırada içeri giren Baila bana bakıp, “Bunu git bir de babama söyle David!” dedi. Mavi gözlerini kocaman açıp, yanımdan elinde ekmeğiyle geçen Baila’nın boneli kafasına bir tane vurdum.

“Çok konuşma. Çalış,” diyerek ona takıldım. Dil çıkardı. Bu sefer ben de karşılık verdim ve ona dil çıkardım. Annem bu hâlimize gülerek başını salladı. İşte, burada babam olsaydı bize gülmez, tam tersine kızardı.

Başıma geleceklerden habersizce sıkıntılıydım. Evde durmak istemiyordum. Bu yüzden yerimden kalktım. “Anne ben çıkıyorum,” dedim.

“Oğlum, baban ve deden var artık.” Onu dinlemeden yanından geçerken, kolumdan tutup beni durdurdu.

“Onlara, yarın pazar olduğu için arkadaşlarımla beraber *ilahi* okuyacağımızı söylersin, anne.” Sessizce bağırıp kolumu kurtararak evden çıktım.

Sokak çok sessizdi. Zaten ne bekliyordum ki? Hızlıca arabaya atlayıp sokaktan çıktım. İyice uzaklaştığımdan

emin olunca müziği son ses açtım. Arabayı Sunset Park Caddesi'ne doğru sürerken camı açıp elimi dışarı çıkardım.

Özgürlük buydu! Ancak bu özgürlüğe büyük bir kısıtlama geliyordu. İstediğim gibi dışarı çıkamadığım, rahat hareket edemediğim yeni bir hayat geliyordu. Bunu hatırladıkça sinirlerim daha çok hopluyordu. Öfkeyle saçlarımı karıştırdım.

Sunset Park'a yaklaştığımda arabayı park edip indim. Burası küçük bir parktı ve bu saatlerde genelde pek kimse olmazdı. Parka girmiş ilerlerken, bir yerden gelen kahkaha sesleriyle oraya yöneldim. Arkadaşlarım Marco, Alex ve Ethan bir kenara girmiş, ağaçların altında oturuyorlardı. Elbette kafayı buluyorlardı.

Gülerek onlara doğru koştum. "Selam, kanı bozuklar!" diye bağırdım. Sesimle korkarak bana döndüler. Sanırım yakalandıklarını sandılar. Beni görünce rahatlayarak önelerine döndüler.

"N'aber, David?" dedi Ethan, yana kayarak. Yanına oturup başımı arkaya yaslayarak arkadaşlarıma baktım. Dördümüz farklı yerlerde oturuyorduk. Ethan, zengin dostumuz olarak Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'nda yaşayıp hafta sonlarını da Long Island'daki evinde geçiriyordu. Marco, tam bir Queens çocuğuydu. Alex ise hepimizden farklı olarak Harlem'de yaşıyordu. Bense Brooklyn'de. Hepimizin ortak tek bir noktası vardı, o da Hunter Connell Lisesi'ne gitmekti.

"Ne içiyoruz?" diye sordum bizimkilere bakarak.

Marco elindeki otu bana uzattı. "Yeni bir mal. Seveceksin," dedi. Merakla elindeki otu aldım.

"Hey, David!" dedi Alex, kayak gözlerle bana bakarken. Siyah saçları omzuna kadar gelirken onları geriye itti.

“Söyle Alex,” dedim gözlerimi bitmek üzere olan ota çevirerek. Sonra fark ettiğim gerçekle Marco’ya döndüm. “Bitmiş otu neden bana veriyorsun?”

“Çünkü benim daha çok ihtiyacım vardı,” diyerek omuz silkti.

“Neden daha çok lazımdı?”

“Önemli bir şey yok,” dedi Ethan, elini sallayarak. “Natalie, partiden bir başkasıyla ayrıldı. Ona sinirlendi.” Ethan’ın çok sıradan bir şey söyler gibi konuşması üzerine, Marco ona küfredip vurmak istedi. Fakat ayağa kalktığı gibi devrildi. Kahkahalarla güldük bu hâline.

“Hadi ama dostum, kabul et artık.” İki çekmelik olan otu dudaklarıma götürdüm. “Natalie senden hoşlanmıyor. Kızın peşini bırak artık.” Omzumu silkerek başımı geriye attım. Marco ise karşımda söylenerek saçlarını karıştırdı.

“Yine de seviyorum onu,” dediğinde gözlerimi devirdim. Aşktan nefret ediyordum. İnsanı mahvediyordu.

“Bu arada sen bana ne diyecektin, Alex?” diye sordum.

“Bugün senin deden gelmedi mi?” Hatırlatmasa olmaz, değil mi? Daha kafam bulanık bile olmamıştı hem. Sinirle otu dudaklarıma götürüp büyük bir hazla çektim.

“Geldi Alex,” diye homurdandım.

“O zaman sen nasıl buradasın? Yarın pazar. Sizin-kiler kiliseye gitmiyor mu?” Ethan, kafası güzelken bile âdetlerimizi unutmuyor. E tabii, Katolik bir kıza âşık olunca her şeyi ezberlemişti. Ama sonra ona sadece av-cunu yalamak ve âdetlerimizi bilmek kalmıştı. Bazen onlar gibi sözde hangi dinde olduğumu söyleyerek bitirmek istiyordum. Hiçbir dini vecibeyi yerine getirmeden yaşayıp gidiyorlardı. Ben burada görevden göreve koşuyordum.

“Bir dakika,” dedi Marco araya girerek. “Neden her pazar kiliseye gidiliyor?” diye sordu. Ethan ile Marco, kilise ve kuralları üzerine derin bir tartışmaya girerken, Alex’le onların bu hâllerine gülmeye başladık.

Dizlerimi kırıp ellerimi dizlerimin üstünden sar-kıttım. “Dedem bu hâlinizi görse benimle gurur duyardı. Âdetlerimizi öğrenmekle yetinmemiş, *doğru olan hangisi* diye kavgaya bile tutuşuyorsunuz.” Sahte gözyaşlarımı silmeye başladım. İkisi aynı anda bana küfretti. Bu beni daha çok güldürdü.

Bu âdetleri yıllardır yerine getiriyordum. New York’a taşındığımız ilk zamanlarda da öyleydi. Fakat zamanla bır-
rakmıştım.

“Bir dakika,” dedi Ethan, anlamayarak bana bakarken. “Senin deden dinine, kültürüne aşırı derece bağlı biri. Nasıl oldu da birlikte bir şeyler okumak varken dışarı çık-mana izin verdi?”

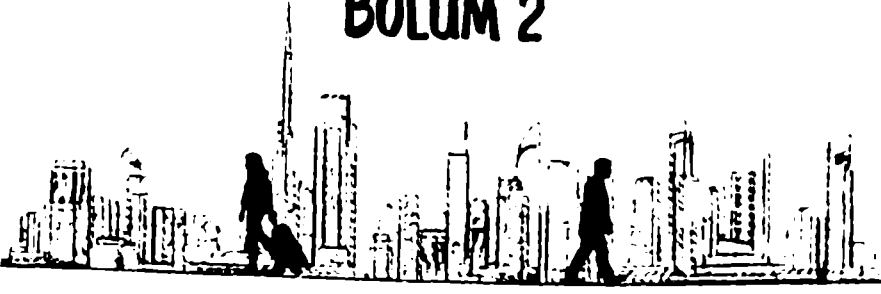
“Ethan, içmene rağmen kafan nasıl çalışıyor?” dedim gülerek.

Sırıttı. “İçsem de götümle düşünmem ben.” Elini al-nına götürmeye çalıştı ama beceremedi. Neden anlatı-yorsam? Zaten sabaha hiçbir şey hatırlamayacaktı.

“Hey!” diyerek sıırıttım. Arkadaşlarımı işaret ettim. “Biz şu an *ilahi* okuyoruz.”

Sözlerimle hepsi gülmeye başladı. Dışarı çıkmak için başka söyleyecek yalanım yoktu ve biliyorum ki gelecekte birçok yalan uydurmak zorunda kalacaktım.

BÖLÜM 2



AYŞE TETİK

Rüyamın dördüncü günündeydim. Diğer üç günü, uyumakla ve yeni şehrin saatlerine uyum sağlamakla geçmişti. Biraz da korktuğumdan, Türk mahallesinden ayrılamamıştım. Sahra, hafta sonu için Manhattan'ı gezdirmeyi teklif etse de kabul etmeye niyetim yoktu. Önce geçici evime alışmam lazımdı. Burada hayat, İstanbul'a göre farklıydı. Mesela evde çamaşır makinesi yoktu. Pazar günü, Sahra bana iki sokak ötedeki çamaşırhaneyi göstermiş ve kıyafetlerimi nasıl yıkayacağımı öğretmişti. Oradan da kahvaltı için beni küçük bir dükkâna götürmüştü. Evde kahvaltı yapmadığını ve her sabah buradan kendisine sandviç ve kahve alarak yola koyulduğunu söylemişti.

Yani buradaki hayat, yaşadığım hayattan, büyüdüğüm yerden çok farklıydı ve ben oryantasyon günlerini atlatıp hayata atılıyordum. Bugün okuluma başlıyordum.

"Ayşe hadi, geç kalacağız!" Odamın kapısı hızla açıldı ve Sahra çabuk olmamı işaret edip kapatmadan çıktı. Sırt çantamı takıp heyecanlı bir şekilde odadan ayrılırken, onun tahta merdivenlere basan ayak seslerini duyuyordum.

"Hadi dedim!"

"Tamam, geldim."

Hızla merdivenleri inip, kapının önünde botlarını giyen kuzenime bakmadan, eğilerek ayakkabılarımı aldım. Saçlarım önüme düşünce onları ittim. Bu sefer de sırt çantam düştü. Sinirle üfleyip çantamı yere attım ve kot mavisi, kısa *converselerimi* ayağıma geçirdim. Bağcıklarımı gelişigüzel bağlayarak önüme düşen saçlarımı tekrar geriye ittim, yere attığım çantamı aldım. Sahra kapıyı tutarak çıkmam için yol verdi. Çıktığım gibi de kapıyı hızla kapatıp birkaç kere kilitledi. Anahtarlardan birini bana verdi, diğerini de büyük saksılardan birinin altına koydu.

“Yedek anahtar burada.”

“Asla bulunamaz bir yerde, Sahra. Bravo!” diyerek onu alkışladım. Gözlerini devirdi.

“Hadi metroya gidelim,” dedi. Koluma girerek beni yönlendirirken, buz gibi havada donmamak için ellerimi montumun cebine soktum. Metronun sokağına vardığımızda daha da hızlandık.

“Sana bir tane metro kartı alalım,” diyen Sahra, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Birlikte metroya girdik. Beni köşede bırakıp orta alanda bulunan kulübeye ilerledi. İçeride oldukça kilolu, siyahi bir kadın vardı. Sahra önünde duran sarı çizgiyi biraz geçince, güvenlik onu hemen uyardı.

Sarı renkli, üzerinde lacivert harflerle *Metro Card* yazan, ince ve tek kullanımlık gibi duran kartı elime verdi.

“İçine şimdilik elli dolar yükledim. Seni idare eder ama aylık kart alalım en kısa zamanda.” Hızlı hızlı konuşmasına karşı sadece başımı salladım. Kolumu tutup turnikelere yönlendirdi, birlikte turnikelerden geçtik. Merdivenlerden inerek metro istasyonuna indiğimizde Sahra’nın telefonu çaldı ve aramayı cevapladı. Ben de etrafıma bakındım.

Burası çok eski bir yerdi. Duvarların boyası dökülüyor, her yerde yazılar yazıyordu. Önümüzde duran trene baktığımda, kaçıncı yüzyıldan kaldığını merak ettim. Sahra hâlâ telefonuyla konuşurken, kolundan tutup treni işaret ettim. Elini olumsuzlukla salladı.

Buz gibi soğuk havada ısınabilmek adına parmak uçlarımda yükselip indim. İndiğimde bir an dengemi kaybettim ve arkaya doğru gittim. Tam o sırada arkamdan geçen çocuğa çarpınca ona dönüp, “Üzgünüm,” dedim. Türkçe konuştuğumu fark ettiğim an gözlerimi kapattım ve bu sefer İngilizce cevap verdim. Koyu kahverengi saçları karman çorman olan çocuk, suratıma bile bakmadan ellerini ceketinin cebine sokarak yanımda durdu. Buram buram sigara kokuyordu. Çok rahatsız edici bir durumdu.

“Bineceğimiz tren, N treni, tamam mı? Buraya gelmek için her zaman N’ye bineceksin,” dedi Sahra yanıma gelirken. Başımı hızla salladım. Yanımızdaki çocuk ne dediğimizi anlamıyordu.

“Yemin ediyorum, sanki sigara banyosu yapmış gibi kokuyor.”

“Ayşe!” dedi Sahra, uyaran bir sesle. Koluma vursa da yüzü gülüyordu. Ben de güldüm. Beni anlamıyordu ve ben istediğimi diyebiliyordum. Gittikçe bu şehri sevmeye başladım.

“Bu hafta okulum erken bitecek. Seni alır ve oradan eve geçerim ama yolları öğrenmen gerek çünkü sadece bugünlük ben bırakacağım. Yarından itibaren kendin gidersin. Bu hafta, dönüşlerde beraber gideriz ama sonrası tamamen sana kalmış. Seni arabayla bırakmak isterdim ama o zaman ben derslerime geç kalırım. O yüzden metroyu iyice çözsen iyi edersin.”

Bir anda adapte olmam istenilince daha da heyecanlandım. Bu heyecan ellerime vurdu ve ellerim buz kesti.

Hızla başımı salladım. Önüme döndüm. Yanımızdaki çocuğun telefonu çaldı. Bir şeyler homurdanıp telefonunu kulağına götürdüğünde, İngilizce olmayan bir dilde konuştu karşı tarafla.

Hangi dil olduğunu anlamaya çalışsam da beceremedim. Bilmediğim bir dildi. Kendimi onun yan profilini izlerken buldum. Saçlarının önünü gür tutmuştu ve bukleleri alnına dağınık bir şekilde düşmüştü. Kaşları konuşurken durmadan çatılıyordu. Kemikli bir yüzü vardı. Konuştukça dudakları düz bir çizgi hâlini alıyordu. Neyden bahsettiğini merak ettim. Gri kapüşonlu kalın tişörtünün üstüne, kırmızı ekoseli oduncu gömleği giymişti.

Bir anda bana dönünce, öfkeli kahverengi gözleri beni buldu. Yerimde sıçrayıp başımı Sahra'ya çevirdim. O ise, ondan iki kafa kadar uzun olan bir adamla gülerek konuşuyordu. Sonunda trenin sesi duyuldu. Rahatlayarak ilerledim ve gelişini izlemek istedim. Fakat Sahra beni hemen geri çekti.

“Sarı çizgiyi geçme, Ayşe. Amerikalılar kuralcıdır.” Kaşlarım havalandı. Başımı sallayıp yerime tekrar geçtim. Duran trenden inen insanlara herkes yol veriyordu. İncekler bitince sırayla bindik. Dolu olan trende yer olmadığından, Sahra'yla ayakta bekledik.

“Bir saatlik yolumuz var,” diyen kuzenime, *şaka yapıyorsun* der gibi baktım. Ama ciddiydi. Her gün bir saatlik yol çekecektim. Üfleyerek sırt çantamdan kulaklığımı çıkardım ve radyoya girdim.

“Harika, Türk radyoları yok burada!”

“Ne bekliyordun?” dedi gülerek. Gözlerimi devirip telefonuma döndüm. Yeni Amerikan hattım takılıydı. Üst köşede *AT&T* yazıyordu. İşin güzel yanı, internet

sınırsızdı. Henüz tünele girmemişken telefonuma birkaç şarkı indirdim ve yol boyunca onları dinlemeye başladım.

Kırk beş dakikalık yolculuğun sonunda Manhattan'ın bir yerindeydik. Sahra bana dönüp, "Yukarı çıkarsak Times Square'ı görürsün ama şimdi okulumuza geç ka-
lıyoruz. Başka zamana," dedi. Başımı sallayıp onu takip ettim. Milyonlarca insan varmış gibiydi. Her bir köşede yüzden farklı insan, bir şeyler yaparak insanların dikka-
tini çekiyordu. Dans ediyorlar, şarkı söylüyorlar ya da enstrüman çalıyorlardı.

"Hadi, hızlı." Sahra kolumdan çekince hızla hareket ettim. Bu seferki turnikeler tek demirli değil, birçok de-
miri olandandı. Yani tek tek geçecektik. Kartımı yandan iterken tanıdık sesle turnikeyi tüm gücümle ittim.

Yerin altına yapılmış bambaşka bir diyar gibiydi New York metrosu. İnsanlar artık yolları ezberledikleri için ok-
lara bakmadan ilerlerlerken, ben durmadan etrafıma ba-
kınıyordum. Buradaki herkes çok rahat gibiydi.

"Buradan." Sahra kolumdan tutup beni çekti.

"Yollara bakmalısın, Ayşe," diye uyardı beni.

"Tamam." Gittiğimiz alana baktım. Yeşil renkli, 6 tre-
nine gidiyorduk. Tren durunca herkes indi ve sonra biz bindik. Yine ayaktaydık. Oturakların rengi, trenlere göre
değişiklik gösteriyordu. Mesela N treninin içi turuncu koltuklarla doluyken 6 treni yeşil ve beyazdı. Otomatik
anons, sonraki durağın 96. Sokak olduğunu söyledi.

"Burada ineceğiz," dedi Sahra. Tren yavaşça dururken beraber kapıya yöneldik. İnsanların yol vermeleri eşli-
ğinde duraktan çıktık ve merdivenleri tırmandık.

Sonunda dışarıdaydım. Vücuduma farklı hava temas edince titredim. Bu alandaki herkes iş kıyafetleri içinde, ellerinde iş çantalarıyla hızlı hızlı ilerliyordu. Neredeyse

herkesin elinde bir kahve bardağı vardı. Sahra bu hayata o kadar alışmıştı ki tıpkı onlar gibi yürüyor, onlar gibi hareket ediyordu. Elinde telefonuyla önümden hızlı hızlı yürürken arkasından ona yetişmeye çalıştım. Bir yandan da tabelalara bakıp dönüş yolunu bulmaya çalışıyordum. Tabelada *Lexington Caddesi* yazıyordu. Lexington Caddesi üzerinde yürümeye devam ederken Sahra, 95. Sokak'tan sağa saptı. Sokak tabelasında *E 95th Street* yazıyordu. *Eee, ne oluyor*, diye düşünürken aklıma eski okulumdaki arkadaşımın sözleri geldi.

Orada sokaklar yönlerle göre ayrılır.

O zaman E; *East*, yani “doğu” demek oluyordu. Doğu 95. Sokak'ta ilerlerken büyük bir kapıdan, birçok gencin girdiğini fark ettim. Okulum burası olmalıydı.

“İşte geldik!” Eliyle okulu gösterdi. Büyük devasa yapıya baktım. Turuncu rengindeydi ve tıpkı bir kuleyi anımsatıyordu. Sol üst köşesinde beyaz harflerle *Hunter Connell Lisesi* yazıyordu. O meşhur sarı otobüsler okulun önünde dururken birçok öğrenci inip okula girdi.

“Saat tam dörtte buradan seni alırım. Okuluma çok geç kaldım.” Beni hızlıca öptü ve gitti. Öylece hem de. Bilmediğim bir şehirde, korku içerisinde bıraktı. Sıkıntıyla nefes alıp verdim. Montumu sanki güç verecekmiş gibi sıkıca tuttum. Titrek adımlar atarak okula ilerlediğimde kimse benimle ilgilenmedi. Herkes arkadaşıyla içeri giriyordu.

Okulun kapısından içeri girdiğim an nefesimi tuttum. Dışarıdan direkt okulun içerisine giriliyor gibi görünen kapı, beni büyük bir yeşil alana çıkarmıştı. Burası gerçekten bir saraydı. Büyük merdivenlerin kenarlarında öğrenciler oturuyordu. Hava soğuk olduğu için sol köşede kalan basket ve futbol alanı boştu. Ortada büyük yeşil bir alan varken, sağ köşede de sıralı dizilmiş bir sürü

bank vardı. Merdivenlerden inip etrafıma bakındım. İleride birçok küçük sıralı bina var gibiydi. Nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden yeşil alanı geçerek önüme gelen ilk kapıyı açıp içeri girdim.

Ve kendimi bir anda okulun koridorunda buldum. Yolunu kaybetmiş, pazarda kaybolmuş çocuk gibi hissediyordum. Nereye gitmeli ve ne yapmalı, bilemiyordum. Tek bildiğim, danışmana gitmem gerektiği idi. Ama orası nerede, onu bile bilmiyordum. Sırt çantama daha sıkıca sarılıp insanlara çarpmadan ilerledim. Birine sormam gerektiği bilincine varınca köşede, dolabının başında tek başına duran kızın yanına ilerledim. İngilizce konuşmam gerektiğini kendime hatırlattım.

“Pardon, bir şey sorabilir miyim?” Kız gözlerini bana çevirip eskimiş kot pantolonuma, bol tişörtüme ve rüzgârın azizliğine uğradığı için dağılan sarımsı saçlarıma baktı.

“Evet?” dedi.

“Danışman nerede acaba?” diye sordum çekingen bir sesle.

“Burası derslik binası. Okul idaresi diğer kapıda.” Eliyle sağ tarafı gösterdi. Gözlerim parmağını takip etti.

“Oraya nasıl giderim?”

“Bu kapıdan çık ve sağa doğru ilerle. Orada *okul idaresi* yazısını göreceksin.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Kitabına dönmeden önce, “Problem değil,” diye mırıldandı.

Girdiğim kapıdan tekrar çıktım ve sağa doğru ilerledim. *Okul İdaresi* yazısını görünce kapıyı açarak içeri girdim. Burası bana camlı odaları olan ofisleri anımsattı. Her yerde ofis çalışanı gibi insanlar varken, hepsinin önünde de öğrenciler vardı. Birkaç tane de kapıları olan

farklı odalar vardı. Gözlerim *danışman* yazısını ararken tam ortada, büyük masanın önünde yazdığını görünce altın bulmuş gibi sevinip hemen oraya ilerledim.

“Merhaba, ben yeni öğrenciyim,” dedim hızla. Kadın gözlüklerinin altından bana baktı. Dudaklarındaki yoğun kırmızı ruj, dikkatimi ilk çeken şey oldu.

“İsim tatlım?”

“Ayşe Tetik.”

“Heceler misin?” Harfleri tek tek söylerken bilgisayara girdi ve ismimi yazdı. Çıkan dosyayı yazdırıp önüme verdi.

“*Junior* öğrencisi olduğun gözüktüyor. Doğru mu?” Burada sınıflandırmanın bir, iki, üç, dört şeklinde olmadığını hatırladım. *Freshman*, *sophomore*, *junior* ve *senior* diyorlardı. Lise üçe gittiğim için *junior* oluyordum.

Başımı sallayarak, “Doğru,” dedim hızla.

Kadın, bilgisayar ekranına uzun uzun baktı. “Her şeyin çoktan halledilmiş gibi görünüyor,” diye mırıldandı. Tahmin edebiliyordum. Dedemin her şeyi gelmeden halletmiş olması çok normaldi.

“Derslerin bunlar.” Elindeki kâğıdı bana verdi. “Okulun işleyişini biliyor musun?” diye sorarken aslında bilmediğimi bilir gibi bakıyordu bana. Umutsuzlukla başımı salladım. Aslında İstanbul’da özel bir okulda okuyordum ve sistemimiz farklıydı ama yine de tam emin olamıyordum. Tamamıyla aynı eğitim miydi, yoksa farklı mıydı?

“Pekâlâ, çok kolay,” diyen kadın, elime bir tane de harita verdi. “Bu, okulun haritası.”

Tamam, aynı sistem işlenilmiyormuş. Okulumda bir haritaya ihtiyaç duyulmuyordu. Kadın bana bakarken devam etmesini işaret ettim.

“Her öğrencinin kendisiyle bizzat ilgilenen bir hocası oluyor. Onlara *agent* diyoruz. Seninle ilgilenecek olan kişinin adı, Clara. Bütün problem ve sıkıntılarını ona anlatabilirsin. O sana yardımcı olacak. Burada herkes olmasa da çoğu öğrenci sıcakkanlıdır, yardımcı olurlar.”

Bir şeyler daha söyledi ama o kadar hızlı konuşuyordu ki onu anlayamadım. Bu kadar hızlı bir konuşma beklemiyordum.

“Biraz daha yavaş konuşabilir misiniz acaba?” dedim sessizce. Tekrar gözlüklerinin altından bana bakarken beni dövecek sandım.

“Her hocanın kendine ait sınıfı var. Dersler bazen doksan dakika sürer. Bunlara blok dersler diyoruz. Verdiğim haritada sınıflar yazıyor, oradan bulabilirsin. Burada öğle arası bir saat. Eğer derslere geç kalırsan cezaya kalabilirsin ama bu, hocadan hocaya değişir elbette. Şu an için bilmen gerekenler bu kadar. Ders seçimin gelmeden önce yapılmış. Bu da dolabının anahtarı. Öğle vaktinde kitap işlerini halledersin. Anlamadığın bir şey olursa Clara’ya sorabilirsin.”

Bu sefer daha sakın ve yavaş konuşmuştu. Dediklerinin hepsini anlamıştım. Başımı sallayarak onu onayladım. Kâğıdı tekrar bana uzatıp bilgisayarına dönerken bu, onun dilinde *kaybol* demek oluyordu.

Kâğıdı avucumun içine alıp mırıldandım. “Teşekkürler.” Ama cevap vermedi. En azından eğitim aynıydı. *Agent*, yani danışman olayı da dâhil. Tıpkı eski okulumdaki gibiydi.

Tekrar dersliklerin olduğu yere girerken ilk dersimin ne olduğuna baktım: İngilizce. Haritadan ders yerine bakarken gösterdiği yeri takip ederek ilerlemeye başladım. İlerlerken dolap numaralarına da bakmayı ihmal etmedim. 175 numaralı dolabın önünde durdum ve anahtarı taktım. Saat yönüne çevirmemle açılan dolaba montumu koydum. Çünkü başka koyacak bir şeyim yoktu ve okulun içi çok sıcaktı.

“Kızın bacakları güzelmiş.”

Benim hakkımda konuştuklarını düşünmüyordum ama ilerideki bir erkeğin, İngilizce kurduğu bu cümleyle onlara bakmak istedim.

“Sadece biraz kilolu. Biraz kilo daha verse daha güzel olur,” dedi bir başkası.

“Göğüsleri büyüktür kesin.” Bu, ilk konuşan sesti. Sanki dolabımla uğraşıyor gibi yapıp onları dinledim.

“Hem saçları da güzelmiş. Sarışın severim. Bilirsiniz...”

Bu ses, ikisinin haricinde bir başka sesti. Kaç kişilerdi ki? Sırt çantamdan bir şey alır gibi yaparak başımı yana eğdiğimde, ileride duran erkek topluluğuna baktım. Üç kişilerdi. Biri uzun boylu, zayıf ve beyaz tenliydi, gözlerinin altı mosmordu. Saçları omuzlarına kadar geliyordu. Onun hemen yanındaki çocuk ise biraz daha kısa boylu ve hafif topluydu. Saçları ise siyahtı. En sonuncu çocuk, gerçekten uzun boyluydu. Oldukça yapılıydı. Mavi gözlü, yakışıklı bir çocuktü. Yakışıklı olan, bana bakınca başımı açık olan çantama çevirdim ama onlara çaktırmadan bakıyordum.

“Kalçaları harikaymış,” dedi kısa ve toplu olan çocuk. Direkt benden bahsediyorlardı ve bu durum da kanımın anında yanaklarıma hücum etmesine sebep oldu.

“Bu kız İngilizce bilmiyor bence,” dedi yakışıklı olan. Onlara dönüp bağırarak ve hakkımda böyle konuşmalarını söylemek istedim. Fakat ne burayı biliyor ne de kurallarını anlıyordum. Sadece şaşkınca onlara baktım. En azından İngilizce bildiğimi söylemek isterken yanlarına bir çocuk daha geldi.

“Selam, kanı bozuklar!”

“N’aber, David?” dedi yakışıklı olan. David dedikleri çocuğa bakarken onun, metroda gördüğüm çocuk olduğunu fark ettim. Gözleri beni bulurken başımı hızla önüme eğdim ve açık olan dolabımı kapatarak anahtarları çantama attım. Hızlı hızlı koridorda ilerledim. Dörtlü erkek grubunun arkamdan güldüklerini duydum.

Bu, çok utanç vericiydi.



İngilizce sınıfını sonunda buldum. İçeri girdiğimde kütüphane olabilme olasılığının daha yüksek olduğunu düşündüm. Çünkü tüm duvar kitaplarla doluyken ortada koltuklar, puflar ve sandalyeler vardı. Bir sınıf olamayacak kadar güzeldi. Yanımdan bir erkek geçince, “Affedersiniz?” dedim. Yüzünde yer yer sivilceler olan çocuk baygınca baktı bana.

“Burası İngilizce sınıfı mı?” diye mırıldandım.

“Evet, seni salak,” dedi ve gitti. Durup dururken *salak* demesine ne denirdi, bilmiyordum. En azından doğru yerde olduğumu biliyordum.

İçeri girdim. Herkes koltuklara ya da puflara oturmuş, gülererek konuşuyordu. Ortada sarı renkteki puf boşta olunca oraya oturdum ve çantamı yanıma koydum.

Etrafımdaki insanlara bakındım. Filmlerde izlediğimiz gibi değildi. Herkes sıradan ve rahattı. Kızların çoğunluğunun yüzünde benim gibi makyaj bile yoktu. Bazılarının saçları bile taranmamış, öylece topuz yapılmıştı. Biri de gelip, *sen yeni kız mısın*, demiyordu. Oysaki bizim okulda yeni biri gelince herkes hemen etrafında toplanırdı. Kendimi çok yalnız hissederken burada yapamayacağımı anladım. Bu hafta bitmeden, Sahra'dan özür dileyip İstanbul'a geri dönebilirdim. Alışmak çok zor olacak gibiydi.

Derken içeri o çocuk girdi. Metrodaki çocuk. Yanında da kısa, toplu olan çocuk vardı. Arkadaş olmalıydı.

“Ciddiyim, Marco. Sorun, fazla kiloların! Biraz kilo ver ve Natalie'yle sevgili ol.”

“Siktir oradan, David!” Marco denilen çocuk, bacağıyla tam vuracakken David kaçtı. Gülümsemesiyle büyük, derin bir gamzesi olduğunu fark ettim. Gözleri küçüktü ve gülünce neredeyse yok oluyordu. Sabah metroda dağınık olan saçları biraz daha toparlanmış vaziyette alnına düşüyordu.

“Selam, David!” dedi kızlardan biri. Sarışın kız, soğuk havaya rağmen mini bir etek giymiş, altına tozluk tarzı bir çorap geçirmişti.

“Ah, Natalie!” dedi David denilen çocuk ve uzun, sarışın kızın yanına ilerledi. “Az önce Marco'ya da diyordum... Sence Marco biraz daha kilo verirse onunla birlikte olmaz mısın?”

Natalie denilen kız, genizden gelen bir sesle inleyip onlara arkasını döndü. Marco üfleyerek ellerini cebine soktu. Aslında çok kilolu değildi ama David'in yanında biraz kilolu kalıyordu. Acaba benim için *kilolu* diyen çocuk da bu muydu?

Tamam, zapzayıf ve kıvrımlı bir vücudu olan bir kız değildim ama kilolu da değildim.

“Pekâlâ, herkes kitaplarını alsın! Bugün okuma saati yapacağız.”

İçeri giren adam, hoca olmalıydı. Uzun, gür saçlı ve zayıftı. Büyük gözlüklerinin arkasından sınıfa bakıp koca alandaki tek masaya ilerledi, çantasını bıraktı. Herkes yerlerinden inleyerek kalkıp kütüphanelere yönelince tek kalmamak için ben de ayaklandım. Kütüphaneye göz gezdirirken Türkçesini okuduğum bir kitabı alarak tekrar yerime oturmak istedim. Fakat başka bir çocuk oturuyordu. Ben de boş olan diğer koltuklardan birine yönelip oturdum ve kitabımı açtım. Sayfalara sessizce göz gezdirirken gerçekten de sadece kitap okuyacağımızı düşünüyordum.

“Ayşe Tetik kim?” Aksanlı ve tuhafça söylenen adımla gözlerimi kitabımdan ayırdım. Tedirgin bir şekilde hocaya baktım.

Elimi kaldırarak, “Benim,” dedim.

“Yeni öğrenci olduğunu neden söylemedin?”

“Söylemem gerektiğini bilmiyordum,” diye mırıldandım. Bir şey demeden başını salladı.

“Pazartesi günleri okuma saatimiz olur. Diğer günlerde ise normal ders görürüz.”

Başımı salladım. “Peki.” Tekrar kitaba döndüm. Arkalardan fısıldaşmalarla gülme sesleri geldi. Kimse dönüp onlara bakmadı. Hoca hariç.

“David ve Marco, neden bana daha yakın oturmuyorsunuz?”

“Benimle flört mü edeceksin, Munez?”

Sınıfta kıkırtılar oluşurken bakışlarımı yavaşça arkama çevirdim. Pufta oturan, David adındaki çocuk, kendinden emin bir şekilde sırtıırken bacak bacak üstüne atıp direkt hocaya bakıyordu. Daha doğrusu, Bay Munez'e.

“Evet, Kohn. Seninle flört edeceğim.” Sınıf yine kıkırdadı, ben ise şaşkınca izledim.

“Üzgünüm, hocalarımla sevişmiyorum. Prensip meselesi,” diyen çocuk, oturuşunu düzelterip vücudunu öne kaydırıldı. Göz kırparak Bay Munez'e bakarken *ne olacak* merakıyla hocaya döndüm. Bir şey yapmadı. Sadece gülümsedi, eliyle yanımda boş duran pufu işaret etti.

“Lütfen, David. Ayşe'ye eşlik et.” Ne manada eşlik etmek? Neden yanımdaki boş pufu gösteriyordu ki?

“Hayır, hayır!” dedim hızla elimi sallayarak. Bu hareketim sınıfı daha da güldürdü. Ben neyi kaçırdım, bilmiyordum.

“Memnuniyetle.” Kalbim hızlı hızlı attı, nefes alışım hızlandı. Kan yine yanaklarıma hücum etmişti. David denilen çocuk yavaşça yanımdaki pufa oturdu, arkasına yaslandı ve çarpıkça gülümserken bana göz kırptı. Tuttuğum nefesi aniden bırakıp başımı kitabıma gömdüm.

İlk günden rezil olmuştum.

Herkes kendi hâlinde okumaya döndüğünde, kitapla yüzümü gizlemeye çalışarak çaktırmadan yanımdaki çocuğa baktım. Elinde *Hamlet* kitabı vardı ve alt dudağını dişlerken sanki cinsellik üzerine yazılmış bir kitabı okur gibi hâli vardı. Çekiciydi, flörtözdü ve baştan çıkarıcıydı. Bir arada olmaması gereken üçlüye sahipti. Ve ben utanmadan onu izliyordum. Her bir hareketini izlerken boynunda saklı duran kolyesini çıkardı, dudaklarının arasına alıp onu emdi. Gerçekten *Hamlet* mi okuyor diye merak ettim.

Onu izleyen gözlerim, dudağının arasında duran kolyesine yöneldi. Emdiği kolyeyi dili yardımıyla dudaklarından iterken kolye uçuşa geçerek gövdesine doğru yol aldı. Etrafında birkaç kere döndüğünde ucundaki şeklin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Dönmekten vazgeçen kolye, sabitçe çocuğun göğsünde durduğunda gördüğüm sembolle gözlerim kocaman açıldı. Kitapla hemen yüzümü kapattım.

Bir arada olmaması gereken üçlüye sahip olduğu için benden uzak durması gerekiyordu.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 3



DAVID YESSEL KOHN

Öğle yemeği arasında Alex'le ortak dersimizden çıkarken yolda Marco da bize katıldı. Hâlâ Natalie'nin etrafında dolanmakla meşguldü.

"Son kez söylüyorum," dedim gülmemeye çalışarak. Cümlemi bitirmeden koluma vurarak beni durdurdu.

"Natalie'yi boş ver, Dave!" dedi Marco elini sallayarak. "Bu sabahki hatun daha güzeldi."

"Hangi hatun, dostum?" Ethan'ın, nereden çıktığını bile anlayamadan kollarını Marco ve benim omzuma atışını izledim. Ethan, Alex'le yumruklarını tokuşturup bize döndü. Sahi, Marco hangi piliçten bahsediyordu?

"Hangi hatun?" diye sordum, ön bahçede ilerlerken.

"Sabahki güzel Türk kızından bahsediyorum," dedi Marco. Yanımızdan yürüyen Alex birden canlandı. "Türk mü?" dedi büyük bir heyecanla.

Yemekhanenin kapısını açıp içeri girerken arkamda kalanların girmemesi için -ki bunlar Marco, Alex ve Ethan oluyor- kapıyı hızla kapattım. Üçünün küfredişini duyduğumda kıkırdayarak yemek sırasına ilerledim.

"Tam bir piçsin, David!" dedi Ethan.

"Senin gibi birine bu hareketler yakışıyor mu hiç?" diyen Ethan'a orta parmağımı gösterip tepsiye yemekleri

koydum. Ethan arkamdan gelip tepsiye yemek koyarken Alex, Marco'nun yanına gitti.

"Hangi Türk? Ben neden bilmiyorum?" Alex sorularını sıralarken Marco onu dinlemedi çünkü yemeğini seçmekle meşguldü. Fakat Alex, daha fazla dayanamadı ve onun eline bir tane vurdu.

"Siktir et yemeyi, Marco! David haklı. Şu göbeği yok etmelisin." Marco bizi dinlemedi. Orta parmağını yalayıp bize gösterdikten sonra yemeğine döndü.

"Hangi Türk, onu söyle bari?" Alex'in sözleriyle gözlerimi devirdim.

"Alex, neden bu kadar taktın Türk kızına?" diye sordum. Bana şaşkın bir ifadeyle bakıp yanımda bitti.

"Çünkü Türkler seksi ve ateşlidir. Esmerlerdir. Yakarlar seni dostum. *Sophomore* döneminde okulumuza gelen Leyla hâlâ aklımda." Salyalarını akıtarak bacak arası anılarına dalarken ona dirsek atıp önümü açtım ve yemeklerimi doldurdum.

"N'aber, Dave?" dedi yanımdan kur yaparak geçen kız. Göz kırptım. "İyilik, senden?"

"Seni gördüğüm her an daha iyi oluyorum," dedi. Gülmseyip bilerek gamzelerimi ortaya çıkardım.

"Çapkın David her yerde." Ethan kollarını iki yana açarak bana bakarken ayağımla ona vurdum.

"Sen sanki değilsin," dedim alayla.

"Değilim tabii." Doğruyu söylüyormuş gibi bir de omuzlarını silkti.

"Siktir Ethan," diye homurdandı Alex. "Ben kızları yatağa atmak için çabalarken kızlar yatağına girmek için evinin yolunu gözlüyorlar."

“Mavi gözler, sarı saçlar, kaslı kollar ve şuh bakışlar dostum...” Marco ağzındaki yemekleri göstererek kusr gibi yapınca üçümüz yüzümüzü buruşturduk. Görgü kurallarını bile bilmeyen bir herifti ve istiyordu ki Natalie onunla birlikte olsun. Arkadaşı olarak ben bile katlanamıyordum.

“Pekâlâ, bu Türk kıızı kim bakalım?” Alex’in beyni yine götüne kaçmıştı. Sorusunu cevaplama işini Marco’ya bırakırken tepsimi alarak boş masalardan birine oturdum. Sırasıyla diğerleri de geldi.

“Söyleyin artık!”

“Of, Alex! Kız ateşli değil, esmer değil,” dedi Marco ama Alex, onu soru yağmuruna çoktan tutmuştu. Tam da o sırada adı geçen yeni Türk kıızı, şaşkın bakışları eşliğinde içeri girdi. Orta boylarda, çok da mükemmel bir fiziği olmayan, kendi hâlinde bir kızdı. Onu bu zamana kadar gördüğümüz Türklerden ayıran tek özelliği, sarışın ve mavi gözlü olmasıydı. Gördüğümüz Türkler, genellikle esmer ya da kumral olurlardı. Sarışın bir Türk’ü ilk defa görüyorduk. Kız, sırt çantasını yine sıkıca tutarken ne yapacağını bilemez hâldeydi.

“Bu mu Türk?” Alex’in bacak arası hayalleri suya düşmüş gibiydi. Beklediği kız, tahmini dışında çıkınca inleyerek başını tabağına gömdü. Kız, ondan bahsettiğimizi anlamış gibi bizim oturduğumuz masaya baktı. Gözlerini sinir olmuş bir şekilde kısarak Marco’ya bakarken kaşlarım havalandı. O kızgın gözler beni bulduğunda âdeta çarpılmışçasına kocaman açıldı ve koşarcasına kaçtı.

Anlamsız hareketler yapan bir başka kız daha okulumuza katılmıştı.

“Akşam uçuyor muyuz?” Ethan’ın sorusuna olumsuzlukla cevap verdim. Marco dünden razı bir şekilde başını

sallarken Alex pas geçti. Oysaki her gece uçmayı severdim. Şimdi uçamıyordum. Kahrolası dedem yüzümden.

“Selam, David.”

“Of!” Marco sıkınlıkla arkasına yaslanırken ona kıs kıs güldük. Meira masamıza izinsizce kurulurken Marco’ya uyuz bakışlar attı. Bir partide otun kurbanı olan çiftimiz, birbirlerine bakmamak için savaşıyorlardı. Anlaşılan, geceleri güzel geçmemişti.

“Selam Meira,” dedim Marco’ya inat. Marco bacağıyla bacağıma dürtse de umurumda değildi.

“Akşam bir planın var mı?” diye sordu Meira. Bu soruya *hayır* demeyi o kadar çok isterdim ki... Ama maa-lesef yeni hayatımda istediğim gibi hareket edemiyordum. Artık kısıtlamalar vardı. İstemsizce kaşlarım çatıldı.

“Meşgulüm Meira,” dedim üzgünce. Kırmızıya boyadığı güzel dudaklarını büzerek başını salladı. Marco onun taklidini yaparken Ethan kahkahasını püskürttü. Ben de gülmemek için dilimi ısıırıyordum resmen.

“Ben boştayım, Meira.” Marco kıza göz kırparken onun burun kıvrışını keyifle izledik.

“Bilemiyorum Marco,” dedi Meira, hâlâ burun kıvrırken. “Yani ottan kafamın uçmasına rağmen hiç zevk almadığımı çok iyi hatırlıyorum. Kafam güzel olsa da seninle birlikte olmam.”

Ethan ve Alex gülerek ağızlarını kapatırken, ben de gülerek başımı öne eğdim. Marco kendisine gülünmesine sinirlenmişti.

“Neden başka masalara gitmiyorsun, Meira?” dedi dişlerini sıkarak.

Meira, yapmacık bir gülümseme takınarak masadan kalktı. Meira’nın masadan kalkmasıyla dayanamadık ve

üçümüz kahkahamızı patlattık. Onun masadan kalkıp gittiğini bile zorlukla gördük.

“Gülmeyin götler!”

“Dostum,” dedim gülmekten akan gözyaşlarımı silerken. Daha fazla konuşmadan kahkahalara boğuldum. Marco bağırarak masadan kalktı.



Son ders zilinin çalmasıyla kitaplarımı çantama koyarak yerimden kalktım. Ortak ders aldığım *freshman* kızlarından biri bana göz kırpınca, onu tavlamanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Kahretsin ki tavlasam da götürebileceğim bir yer artık yoktu. Eskiden Ethan'ın Long Island'daki evine giderken şimdi oraya bile gidemeyecektim. Tüm düzenim bok olmuştu işte.

Öfkeyle burnumdan soluyarak dolabıma ilerledim. Dolabımın kilidini açıp kitapları koyarak, geçenlerde dolapta kalan beremi aldım ve başıma geçirdim. Son hız okuldan ayrılırken artık arabam olmadığı kafama dank etti.

Hay lanet!

O güzel araba, artık babam ve dedemin elindeydi. Koca zamanın metroda geçeceğine inanamıyordum. Sıkıntıyla New York'un soğuk havasına kendimi atarken, ileride uçları pembeye boyanmış siyah saçlı kıızı görünce gülümseyerek yanına gittim. Birkaç pembe tutamı elime doladım.

“Güzel saçlar.”

“Siz erkekler beğenin diye boyadım.”

Sırıttım. “Bu erkek bunu beğendi.”

“Ama bu erkeğin yaşı, kıza küçük geldi.” Göz kırparak saçlarını benden kurtarınca gülerek yanından ilerledim. Anlaşılan, küçük erkeklerden hoşlanmıyordu. Olsun. Hoşlanan çoktu.

94. Sokak’tan Lexington Caddesi’ne çıkarak yukarı doğru yürüdüm. Okul çıkış saati ve birçok iş yerinin kapanma saati olduğu için sokak yine kalabalıktı.

“Yürü, evlat.” Orta yaşlı bir adam, arkamdan beni itince ilerledim. New York ve hızlı yaşayan insanları...

Turnikeden hızla geçtim ve trenin gelmesini bekledim. Çok bekletmeden gelen trene hızla bindim.

Eve vardığımda üzerimdeki tişörtü çıkarıp çantama tıktım. Üzerime kırmızı ekoseli gömleği geçirerek düğmelerinin hepsini ilikledim ve kolyemi dışarı çıkardım. Dağınık saçlarımı sol yana tarayıp üzerime parfüm sıktım.

İşte hazırdım.

Evin anahtarını çantamdan çıkardım ve kapıyı açtım, hızla içeri girdim.

“Anne!” diye seslendim. Annem koşarak içeri girdi ve sus işareti yaptı. *Ne oldu* dercesine başımı yana eğdim.

“Birkaç papaz evimizde,” dedi sessizce.

Gözlerimi devirdim. “Ben odamdayım.” Çantamı sırtıma tekrar takıp üst kata yöneleceğim sırada, kordorda babam gözüktü. Üzerinde siyah pantolon ve beyaz gömlek varken zuchettoları eşlik ediyordu ona. Sanki sürekli takmak mecburiymiş gibi davranıyorlardı.

“Yessel,” dedi yine bana. İkinci adımı söylemesinden nefret ediyordum. Sinirle dilimi ısırardım ters bir şey söylememek için.

“Efendim, baba?”

“Papazlar bize sohbet verecekler.”

“Ödevlerim var, baba.”

“Ne diyorsam o!” Tek kelime dahi etmeden içeri tekrar girerken elimi hızla tırabzanlara geçirdim.

“David lütfen, üzerini değiştir ve git.”

Annem, uzun siyah eteği ve uzun kollu siyah tişörtünü giymişti, önünde de yemek yaptığı zamanlarda kullandığı önlük vardı. Babamla dedem olmadığı zamanlar böyle değildi. Onlar yokken biz sıradan Amerikalı gibi yaşıyorduk. Kız kardeşim Baila bone takmaz, uzun etekler ve uzun tişörtler giymezdi. İsteddiği kıyafetleri giyerdi. Zorla giydirilmezdi. Sadece dışarı çıktıklarında bone takar, uzun etekler ve tişörtler giyerlerdi. Kaçacakları ve rahat takılabilecekleri tek alan evken, artık o da elimizden alındı çünkü dedem ve babam, New York’a temelli yerleşmeye karar vermişlerdi. Ama ben başka niyetleri olduğundan emindim.

Bu, en çok da benim zararına oldu işte.

AYŞE TETİK

Ne demiş Türkler: *İstenmeyen ot, burnunun dibinde biter*. Dedem, yabancılardan uzak durmamı söylerken bugün bir tanesine denk gelmiştim. Yahu zaten ben kendim yabancılardan içindeydim. Dedemin beni buraya göndermesi bile mucizeydi. O kendince Türk sokağında yaşayacağımız için yabancılardan uzak duracağımızı düşünüyordu. Öyle de olabilirdi. Ne de olsa kendisi burada büyümüştü ve hiçbir zaman kendinden ödün vermemişti. Ailesi de vermemişti. Öyle ki dedemin kız kardeşleri, yıllarca Amerika’da yaşamalarına rağmen tek kelime İngilizce bilmezlerdi çünkü her işlerini Türk bölgelerinde halletmişlerdi. Yani kişi isterse kendini koruyabilirmiş.

Ama bu çocuk, diğerlerinden farklıydı. Arkadaşlarıyla olan konuşmalarından bunu anlıyordum. Yani ailelerimizin düşünce yapıları benziyor gibiydi. Onu tanı mıyordum. Belki öyle bir hayat yaşamıyordu. Ama yaşamıyorsa neden bahsetsin ki? Ve benim bu çocukla ortak üç dersim vardı: İngilizce, edebiyat ve tarih.

Buna gereksiz takılıyordum. Ne de olsa onun gibi düşünenler, her yerde olacaktı. Benim sadece kendimi soyutlamayı başarmam gerekiyordu. Fakat bir şey sizden çok fazla sakınılırsa ona daha çok gidersiniz ya... İşte bir yerde o duyguyu yaşıyordum.

Ama uzak durmalıyım. Dedemin sözünü dinlemeliydim. Peki, dedemin sözünü dinleyip uzak mı durmalıyım, yoksa kendim mi kim olduğunu keşfetmeliydim? On yedi yıllık dünya hayatımda, yanımda sadece dedem vardı. Öğütleriyle büyümüştüm ve sanırım dinlemeye devam edecektim.

Evet, ondan kaçmam gerektiğinin bilincindeydim. Ayrıca o da kızları nasıl tavlayacağını bilincindeydi. Bugün yemekhanede ve okul çıkışında Sahra'yla olan konuşmasında o kadar çok belli oluyordu ki...

"Neyin var senin?" Masasının başında bilgisayarla uğraşan Sahra'ya baktım. Ofis dediği yer, ayrıca oturma odasıymış meğer. Bir tane üçlü koltuk, bir çalışma masası ve ileride televizyon vardı. Ya odamda duracak ya da bu odada kalacaktım. Yaşam alanım çok kısıtlanmıştı. Aslında İstanbul'daki evimde de genelde odamdan dışarı çıkmadığım için bu sorun değildi.

"Bugün seninle konuşan çocuğu tanıyor musun?" diye sordum. Gözlüklerinin arkasından bana bakıp tekrar bilgisayara döndü. Işık odayı fazla aydınlatmadığı için, bilgisayar ışığı yüzüne çok vurunca esmer tenini beyaz gibi gösteriyordu.

“Hayır. Liseli, tatlı ve yakışıklı bir çocuktur işte. Onlardan çok var.”

“O çocuğun adı, David Kohn.” Of! Bunu söylememeliydim. Dilimi ısırđım hemen. Sahra’nın gözleri parladı ve bana dik dik baktı. Kahretsin, kahretsin ve yine kahretsin!

“Ondan hoşlanmıyorum!” dedim hızla. “Daha bugün birkaç kere gördüğüm çocuktan başka bir şey değil.”

“Ama adını ve soyadını hemen öğrenmişsin. En son böyle yaptığında, karşımızda Aslan’ı bulmuştuk,” dedi imalı bir şekilde sıratarak.

“Çünkü üç tane ortak dersimiz var, Sahra!” dedim gözlerimi devirerek. Üç parmağımı da hızla kaldırarak ona gösterdim. Bana inanmadı. Bilgisayarını kapatıp gözlüğünü de kenara koyarak üçlü koltuğu benimle paylaştı. Bana bir sürü aşk cümleleri sıralayacağını anladığım an, ondan önce davrandım.

“Ondan hoşlanmamam için nedenlerim var,” dedim ve her nedenimde bir parmağımı kaldırdım. “Çekici, flörtöz ve baştan çıkarıcı. En önemlisi ise...” diyerek sustum ve ortama gerilim havası vermeye çalıştım. Bir de arkadan yarışmalardaki bekleme müziğı çalsa ne güzel olurdu.

“Üf çatlatma, söyle! En önemlisi de ne?” Ona daha da yakınlaştım. Sahra gözlerini gözlerimle birleştirirken bir katilin adını verir gibi yavaş ve sessizce fısıldadım. “Doğal olarak, çocuk bir yabancı. Farklı bir kültürden...”

Genizden gelen bir sesle inleyip alnıma vurarak kafamı geriye ittirdi. Ayaklarıyla koltuğa vurup yerinden kalktı.

“Yıllar boyunca dedemle yaşamamın verdiği dezavantaj bu işte.”

Sahra, İstanbul’da yaşadığı dönemde dedemle pek görüşmüyordu. Fakat ben, onunla aynı evi paylaşan

torundum. Çocukluktan beri duyduğum tek şey, *yabancı-lardan uzak dur* demesiydi.

“Kimse sana, *git çocukla evlen*, demiyor Ayşe,” dedi Sahra, tekrar masaya yerleşirken. Gözlüğünü takıp kapat-tığı bilgisayarını açtı.

“Dedem beni öldürür!” dedim gözlerimi kocaman açarak.

Bilgisayarın daha da dibine girerken mırıldandı. “Ama dedem burada değil.”

O belki bu tarz konuşmaları çok dinlemedi ama ben dedemden çok duydum. Bu yüzden Sahra gibi bir anda kestirip atamazdım.

“Ayrıca çok takıyorsun bunları. Çocuk sana bir şey yaptı mı?”

“Hayır.”

“O zaman?” dedi ve soru sorarcasına bana baktı. Ve-recek cevabım yoktu.

“Bak... Dedemle yaşadığın için korkmanı anlıyorum ama her şey sandığın gibi değil. Herkes kendi hayatını yaşar. On yedi yaşındaki bir çocuk olarak gör onu. Seni mahvetmeye çalışan biri değil.”

“Öyle yapıyor demedim zaten,” diyerek kendimi sa-vundum.

“O zaman abartma. Burası New York. Her türden insan var ve herkes iç içe yaşıyor. Alış buna.”

Hem ben durup dururken neden kendi kendime gelin güvey oluyordum ki? Ortada fol yok yumurta yok, ben çocukla sevgili oldum da dedemin öğrenmesi kaldı. Cidden geri zekâlıyım.



Televizyondaki diziyi beğenmeyince kapatıp telefona yöneldim fakat aradaki saat farkıyla, arkadaşlarımla konuşamayacağımı anladım. Odada tıkılıp kalmış gibiydim. Küçük oda üzerime üzerime geliyordu. Aklımda durmadan sorular oluşurken üfleyerek hâlâ masa başında duran Sahra'ya döndüm.

“Sahra?”

“Efendim, Ayşe?” diye mırıldandı.

“Dedem neden burada büyümüş olmasına rağmen Türkler harici kimseyi sevmiyor? Türklerden başka kimseye güveni yok. Türkiye'nin dışına bile çıkmak istemiyor.”

Ekrana bakarken kıkır kıkır güldü. “Aşk acısı var da ondan.”

Gözlerim pörtledi. Oturduğum yerde daha dik bir konuma gelip, “Ne!” diye bağırdım. Sonunda bilgisayarı kapatıp gözlüklerini çıkardı, yorulan gözlerini ovdu.

“Evet,” dedi gülerek.

“Nasıl peki? Dedem hiç anlatmadı bana.” Yerinden kalkıp tekrar koltukta yanıma geldi. Anlatacaklarını merakla bekliyordum.

“Pekâlâ,” dedi nefesini yorgunca dışarı verirken. “Dedemin dedesi ya da büyük dedesi, tam hatırlamıyorum... İkinci Dünya Savaşı'nda, savaşmış ve ölmüş.” Bunu biliyordum. Dedem durmadan anlatıp duruyordu zaten. Hatta kitaplarını okutuyor ve filmlerini izletiyordu.

“Dedemin meselesi ne peki?” diye sordum.

“Dedemin bütün ailesi buradayken birden tüm kardeşlerini de alıp Türkiye'ye yerleşti.”

“Evet. Geldikleri yeri unutmamak ve yozlaşma olmaması için yaptığını söylemişti,” dedim. Dedem öyle anlatmıştı.

“Aslında öyle değil,” dedi Sahra gülerek. Meraklandım.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Dedem, üniversiteyi bitirdikten sonra kendi dedeleri gibi vatanına yardımcı olmak için üst mevkilerde çalışma kararı almış. Özel görevlerde bulunmuş. *Vatanımla evliyim*, demiş.”

“Asker filan mıydı?” dedim kaşlarımı çatarak. Dedem, benim için her zaman iş insanıydı. Kurduğu bir şirket vardı ve sonrasında çocuklarına miras bıraktı.

“Orası muamma. O zamana ait her şeyini burada yakmış, öyle İstanbul’a dönmüş.”

“Ne oldu peki?” diye sordum.

“Dedem üst kademelerde görevde olan biriymiş. Görev sırasında hayatını kurtardığı bir kıza âşık olmuş. Fakat sonra onun kaçak biri olduğunu öğrenmiş ve onu kendi arkadaşlarından saklamış.”

Duyduklarımınla ağzım sonuna kadar açılmıştı. Dedem asla bundan bahsetmemişti.

“Kızı neden saklamış ki dedem? Ayrıca bana bunları neden anlatmadı?” dedim çığlık atarak. Ben onun hayat arkadaşı gibi bir şeydim ve benden bunu saklamıştı.

“Ay kimse bilmiyor, yükselme hemen!” dedi Sahra gözlerini devirerek. “Ben de tesadüfen öğrendim. Onun için kirli bir geçmiş. Kızı saklamasaymış hapse girebilirmiş ya da toplama kampına gönderilebilirmiş. O da âşık olduğu için dayanamamış, saklamış.”

Dedem ve birine âşık olmak? Böyle bir şeyin olacağına inanamıyordum. Gerçi babaannemi tanımıyordum, ben

doğmadan önce vefat etmiş. Dedemin ondan bahsettiğini bile hiç duymamıştım. Sanki hayatı her zaman tek geçirmiş gibi geliyordu. Aşk işlerini de asla sevmezdi, tüm çocuklarını mantık evliliğine zorlardı.

“Dedem kıza kavuşamadığı için mi *onlardan uzak durun*, diyor peki?”

“He Ayşe, ondan!” dedi Sahra alayla. Düşününce bana da ruhaf geldi bu cümle.

“İyi ama neden?” diye sordum.

“Evinde sakladığı kız, aslında bir hainmiş. Bilgi toplayabilmesi için araya sızdırılan gizli bir ajanmış.”

“Çüş!” diye bağırdım. “Dedemin hayatına bak sen!”

Şoka girmiştim! Resmen dedem bir aşk yaşamış, hem de en fenasından. Nefretini körükleyen de buymuş. Ona güvenerek bilgiler vermişti. Verdiği bilgiler yüzünden kaç kişinin canı yanmıştı acaba? Biz sadece okurken dedem bunları yaşamıştı. Tüm gerçekler ortaya çıktığında büyük bir yıkım yaşamış olmalıydı. Önce aşkının sahte olduğunu anlamış, daha onun acısını atlatamadan çevresindeki insanlar zarar görmüştü. Belki de bir arkadaşını kaybetmişti bu yüzden. Yaşadığı acı deneyimler, onu böyle düşünmeye itmiş olmalıydı.

“Sonra peki?” diye merakla sordum.

“Kız birden ortadan kayboluyor. Dedem ve arkadaşları da bir görev için yola çıkıyorlar. Tabii önlerini kesiyorlar ve dedem karşısında âşık olduğu kızı görüyor. Tam karşısına dikilmiş, elinde silahla ona bakıyor.” Sahra elini silah gibi yapıp olayı canlandırmaya çalışırken gözlerimi devirdim.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, orada mıydın?” diye sordum alayla.

“Kızım, birinci ağızdan duydum,” dedi Sahra. “Harbiden öyle olmuş. Ajanlar dedemin bütün silah arkadaşlarını taramış. Bir tek dedem hiç kurşun almadan kurtulmuş. Kız, *ben de sana âşıktım*, demiş sözde. O yüzden dedeme kurşun sıktırmamış. Ama dedemin birçok arkadaşı şehit ya da gazi olmuş. Dedem o zamandan beri kendinden nefret ediyor. Asla kendini affedemiyor. Aşka inancı zaten yok. Bu olay sonrası tüm kardeşlerini toplayıp Türkiye’ye dönüyor.”

Yeni öğrendiğim bu bilgilerle şaşkınlıktan kaşlarımı havalandı. Altından bu kadar derin bir hikâye çıkabileceğini tahmin etmemiştim. Sorun, aşkının kullanılmış olmasıydı ve o buna tahammül edememişti. Âşık olduğu için birçok arkadaşının ölümüne sebep olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden elle tutulur, somut bir nefret istiyordu.

“Sen bunları nereden öğrendin peki?” diye sordum.

“Bir gün dedem telefonunu unutmuştu. Ona vermek için, sürekli gittiği derneğe gitmiştim. Orada arkadaşlarıyla bunu konuşurken duymuştum. O kızın öldüğü haberini almıştı dedem o an. Arkadaşları da yaptığı her şeye rağmen onu hâlâ çok sevdiğini ve ölümüne üzüldüğünü söylemişlerdi. Dedem de aksini ispatlamaya çalışıyordu.”

“Sence dedem seviyor muydu o kızı hâlâ?”

“Hem seviyordu hem de nefret ediyordu bence.”

“Böyle bir şey mümkün mü?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Bir insanı hem çok sevip hem de nefret edemezdik ki. Sahra bir şey demeden omzunu silkti.

“Neyse,” dedi Sahra, yerinden kalkarken. Ben hâlâ öğrendiğim bilgileri idrak etmeye çalışıyordum. “Geç oldu. Yarın erken gideceğim. Sen tek gidersin okula.” Ona bakmadan, daldığım yerden sadece başımı salladım.

Uzun süre dalgınca odada tek başıma otururken üzerime yorgunluk hissi çöktü bir anda. Nefesimi dışarı verip koltuktan destek alarak yerimden doğrulup odama gittim.

Ertesi sabah, okula tek başıma gittim ve kaybolmadım. İkinci gün onunla hiçbir ortak dersimiz yoktu ve bu yüzden onu görmedim. Buna içten içe sevinerek geçirdiğim vakitlerde genelde tek başımaydım. Henüz bir arkadaş edinememiştim ama esasında pek de arkadaş canlısı değildim.

Akşam tam dörtte, Sahra dediği gibi kapının önündeydi ve onunla eve gittik. Beni eve bıraktığı gibi işi olduğunu söyleyerek gitti. Ben yine evde tek başıma kalmıştım. Yeni şehirde beşinci günümde buradan ayrılma düşüncem hâlâ geçerliydi. Akşama kadar hiçbir şey yapmadan kuru gibi evde yaşamak bana zor geliyordu. Ayrıca Sahra bu gece de geç gelmişti ve tek başıma uyumuştum.

Çarşamba günü ise üzerimde dünün yalnızlığı ve boşluğuyla evden ayrıldım. New York'un durmadan değişen havası bugün sıcaktı. Montumu elime alarak sokaktan ayrıldım. Metro durağına doğru ilerlerken hiçbir işim olmadığı için saatlerce uyumuştum ve bundan dolayı gözlerim şişmişti. İnsanın uyudukça uyuyası geliyordu.

"Yanlış gidiyorsun," diyen sesle başımı kaldırdım. David'di. Onu görmemle kendime geldim, hatta nefesimi tuttum. Neden yanlış gittiğimi soracakken yanlış sokaktan geçtiğimi fark ettim.

Zorlukla başımı sallayıp, "Teşekkürler," diye mırıldanarak sağdaki metroya doğru ilerledim. İki gün boyunca gittiğim yeri öğrendiğimden, turnikeleri hızlıca geçip sağ taraftan aşağı indim.

Trenin gelmesini beklerken o da yanımda bekliyordu. Ellerimi kotumun cebine sokup, yüzümü saklayan saçlarımın arasından ona baktım. Pazartesi günkü gibi tişört

üzerine gömlek giymek yerine sadece örgülü, ince ve asker yeşili bir kazak giymişti. Kazağın üstünden sarkan sembol kolyeye takıldı gözlerim. Sabah güneşinin ışınları kenarlarına vururken parlıyordu. Ona bakarken yakalanmaktan korktuğum için başımı eğerek önüme döndüm. Saçlarım gözlerime girince onları tek elimle geriye attım. Tam o anda trenin sesini ve yeri inleten titremesini hissettim. Şükür, N treni gelmişti. Önümde duran trenden insanların inmesini bekledim ve sonra bindim.



Trene bindikten sonra onu hiç görmedim. Okula vardığımda ise insanların içerisinde olmaktan dolayı mutluydum. Dolabıma gidip dün okuldan aldığım kitapların arasından, ilk dersimiz olan İngilizce kitabını çıkardım.

Sıkıntılıydım.

Onun olduğu derse girmek istemiyordum. Oflayarak kitabımı alıp kütüphane gibi olan dersliğe vardım. Benden önce birkaç kişi gelmişti. Onlar da kendi hâllerindelerdi. Boş puflardan birine oturarak kitabımı kucağıma aldım ve ders saatinin gelmesini bekledim. Derken içeri David ve Marco girdi. Marco bir şeyler anlatırken o da katıla katıla gülüyordu. Arkasından gelen kızıl İngiliz kız, kulağına doğru eğilip bir şeyler fısıldadığında gülen çocuk bir anda flörtöz çapkına dönüştü. Kıza bir şeyler söyleyip göz kırparken kızıl İngiliz, kur yaparak yanında ilerledi. Ve Marco'yla utanmazca kızın poposuna baktılar.

"Günaydın, sınıf! Hemen yerlerimize oturalım." Bay Munez geldiği gibi çantasını masasına koyup içinden kitabını çıkardı. Elimdeki kitabı kendime daha çok çekerek gözlerimi hocamıza çevirdim. David ve Marco, arka

alandaki kalan koltuklardan birine oturdular. Bay Munez'in derse başlarken okuduğu kitaptan bir kelime dahi anlamamıştım. Bu dil, İngilizce olamazdı. *Gerçekten.*

Hocamıza, sanki kendi dilinde konuşan bir uzaylıymış gibi baktım. Sayfayı çevirdi ve diğer sayfaya geçmeden önce, sınıftan birine sayfayı özetlemesini istedi. Az önceki, kur yapan kızıl İngiliz sayfayı özetlerken ben yine bir şey anlamadım. *Yanlış sınıfa geldim*, desem burası pazar-tesi geldiğim sınıfla aynıydı.

“Bayan Tetik, bu sayfayı özetlemek ister misiniz?” Soyadımı yine aksanlı ve yanlış şekilde telaffuz etmişti. Ondan da ötesi, benden istediği şey imkânsızdı. Mahcup bir ifade takındım.

“Özür dilerim, Bay Munez ama dediklerinizden hiçbir şey anlamadım.”

Buna anlam veremeyerek başını yana eğdi. “İngilizceniz çok güzel. Nasıl anlayamadınız?” Evet çünkü okuduğum okulda dersleri İngilizce olarak öğreniyorduk.

“Konuştuğunuz dilin İngilizce olduğunu sanmıyorum, Bay Munez.” Mahcubiyetle mırıldandığım kelimeler sınıfı güldürürken utanmıştım. Hocamız başını eğerek hafiften güldü.

“Konuştuğum dil, eski İngilizce olduğu için anlayamıyorsunuz sanırım. Pekâlâ,” diyerek sınıfa göz attı. Sevindim. Benden yorumlamamı istemeyecekti. Ya da öyle sanıyordum.

“David, neden Ayşe’ye dersimizde yardımcı olmuyorsun?”

“Tabii.”

“Gerek yok!”

Aynı anda konuşmuştuk. Başımı arkaya döndürüp kaşlarını çatan David'e baktım. Tekrar hocaya döndüm. "Bay Munez, buna gerek yok. Ben hallederim."

"Bu konuyu öğle teneffüsünde tekrar konuşacağız." Bana tek kaşını kaldırarak ciddi bir bakış atıp kitabına döndü. Arkama bakmasam bile onun bakışlarının sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. Bunun bilincinde olunca da kendimi kasıp kitabıma daha çok yapıştım. Tüm ders boyunca da öyle sürdü. Bugün onunla üç ortak dersimiz vardı ve birini atlatmıştım.

Öğle teneffüsüne kadar onu hiç görmedim çünkü ortak dersimiz olan tarih, öğleden sonraydı. Bu zaman zarfında bir arkadaş dahi edinemedim. Gerçekten hiç arkadaş canlısı değildim. Tek başıma, zavallı gibi tepsimi alıp yemek doldurarak boş masalardan birine oturdum. Etrafımdakilere baktım. Siyahisi, beyazı, Asyalısı, Doğulu... Her türlü vardı. İç içelerdi. Masaların hepsi doluydu, kahkahalar havada uçuşuyordu.

Etrafta dolaşan gözlerim onunla birleşince nefesimi tuttum. Direkt bana bakıyor ve yanında duran arkadaşlarına bir şey söylüyordu. Bir tek, kısa ve toplu olanın adını biliyordum: Marco. Diğer ikisinin adını bilmiyordum, konuşan da zaten Marco ve David'di. Benim hakkımda konuştuklarını hisseder gibi başımı eğdim. Saçlarımı yana atıp onların görmesini engelledim.

"Sen yeni gelen Türk kıızı mısın?" Eğdiğim başımı, duyduğum Türkçe kelimelerle hızla kaldırdım. Karşımda iki Türk vardı. Erkek olan, zaten Türkçe konuşmuştu. Yanındaki kız da Türk'e benziyordu.

"Siz Türk müsünüz?" dedim cevher bulmuşçasına. Kız bu hâlime gülse de, "Evet," dedi. Ayağa kalkıp onlara sarılmamak ve ağlamamak için kendimi zor tuttum.

“Sanırım biraz yalnızlık çekiyorsun?” Çocuğa başımı salladım. Eliyle boş masamı işaret ederken oturmaları için onlara yer verdim.

“Ben Zafer.”

“Ayşe.”

“Ben de Mina.” Kıza da başımı salladım. İkisi de kumraldı. Zafer oldukça uzun boyluydu ve biraz zayıftı. Mina, balıketli tabirini kullanabileceğim biriydi ama vücudu oldukça kıvrımlıydı. Ayrıca tarzı oldukça iyiydi. Çok güzel giyinmişti. İnsanın hemen dikkatini çekiyordu.

“Ne zaman geldin buraya?” diye sordu Mina.

Mina’ya döndüm. “Hafta sonu geldim.”

“Daha yenisin,” dedi bu hâlime. “Hiç arkadaş edindin mi?”

“Pek fırsatım olmadı. Pek arkadaş canlısı değilimdir.”

“Seninle İngilizce dersimiz ortak. Orada gördüm. Yalnızdın, belki tanıdık olursa mutlu olursun diye düşündüm.”

Zafer’e baktım. Aynı sınıfta olduğumuzu bilmiyordum çünkü sınıftakilere pek dikkat etmemiştim. Onu geçtim, Zafer’in Türk olduğunu da tahmin edemezdim. Üzerindeki, düşmek üzere olan pantolonu, bol gömleği ve ters takılmış *rapçi* şapkasıyla tam olarak Amerikalılaştı. Belki Mina’yı tanırdım. Onda Türk havası daha çok var gibiydi.

“Söylesene, David’in ders çalıştırmasına neden izin vermedin?” dedi Zafer, yemeğinin arasından. Henüz yemeğime başlamadığımı fark edince çatalımı elime alarak makarnayı yemeye başladım.

“David mi?” Mina şaşırmış gibiydi. Yemeğine ara verip bana baktı. “David Kohn mu?” Soyadını da söylemesine şaşırmıştım. Gözlerimi kocaman açtım.

“Onu tanıyor musun?”

“Elbette! Harika biridir o.” Şüpheyle masada ona biraz yaklaştım.

“Farklı bir ülke ve kültürden olduğunu; dünya görüşlerimizin aynı olmadığını biliyor musun peki?” diye sordum. Çok saçma bir şey söylemişim gibi baktı ve güldü.

“Biliyorum. Ne oldu ki?”

“Şey...” Yerimde kıvrandım. Kendimi bir anda ayırım yapıyormuşum gibi hissettim. Onları tanı mıyordum. “Yani... Kendisiyle aynı dünya görüşüne sahip olmayanlara nasıl davranıyordur Allah bilir! O yüzden bu farklılığa alışık değilim ve ona karşı yabancılık çekebilirim.” Zafer’in kaşları havalanırken Mina’yla bakıştılar. Tıpkı aralarına bir deli katılmış gibi bakıyorlardı bana. Aralarında sessiz bir konuşma geçti. Mina bana döndü.

“Sırf aynı düşünmüyoruz diye, farklı kültürlerdeniz diye, birine *kötü* demen seni ne kadar iyi biri yapar, onu bilemem. Eğer aynı mantıkla düşünürsek o da seni sırf farklı kültürden biri olduğun için kötü ve cahil diye nitelendirebilir. Fikirleriniz aynı noktada buluşmuyor diye cahilsin demek olmuyor. O bizim yaşlarımızda, sıradan, on yedi yaşında bir çocuk. On yedi yaşındaki bir çocuk ne kadar kötüyse, David de o kadar kötüdür.”

“Bilemiyorum,” diye mırıldandım ve sonra aklıma gelen görüntülerle başımı dikleştirdim. “Hem o durmadan sigara içiyor, kızlarla flört ediyor ve serseri takılıyor. Bu bile onun kötü olduğunun kanıtı.”

“Ben kalkıyorum.” Zafer birden tepsisini alarak masadan ayrılırken, içimde daha yeni tanıştığım insanlara bu konuları açmanın doğru olup olmadığını tarttım. Ve haksız buldum kendimi. İki dakika önce tanıdığım çocukla konuşacağım muhabbet bu olmamalıydı. Onda olumsuz bir izlenim bıraktığıma emindim.

Ben sadece çok farklı bir dünyaya adım atmıştım. Yani şöyle düşünün... Bir insan; sizi büyüten insan, size sürekli birilerinin kötü olduğunu ve uzak durulması gerektiğini söylüyor. Sonra siz, o korunaklı yuvanızdan bambaşka bir diyara tek başınıza geliyorsunuz. Ve yeni evinizde, sizi büyüten insanın *uzak dur* dediği kişilerle karşı karşıya geliyorsunuz. O an karşıdaki kişiyi tanımaya mı çalışırdınız, yoksa sizi büyüten insanın sözlerine kulak mı verirdiniz?

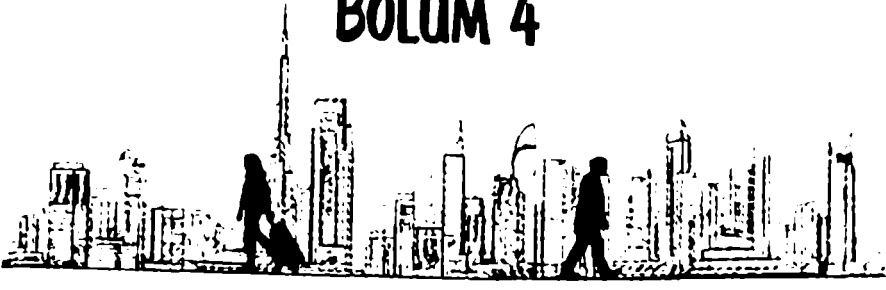
İşte, bulunduğum durum tam olarak böyleydi.

“Ne düşündüğün, kültürün veya kim olduğun önemli değil, Ayşe. Burada hepimiz liseye giden ve geleceğini nasıl kuracağını düşünen sıradan liseli gençleriz. Önemli olan; nasıl bir insan olduğun, diğerleri ikinci sırada kalmalı,” dedi Mina ve tepsisini alarak masadan kalktı. Gidecekken durup bana döndü.

“Ayrıca burada herkes birbirlerinin hayatlarına, fikirlerine saygı duyar. Burada yaşamaya karar verdiysen bunu bilsen iyi edersin.” Göz kırptı ve arkasını dönerek gitti.

Sinirimden ölüyordum. Elde edebileceğim tek arkadaşları da az önceki gerginlik yüzünden kaybetmiştim.

BÖLÜM 4



DAVID YESSEL KOHN

Masada tek başına kalan sarışın Türk kızına baktım. Bugün olanlar da ne halttı öyle? Munez, alt tarafı ona derste yardım etmemi söylemişti. Kalkıp sevişmeyi öğretmemi değil.

“Hey, dostum bence kız senden hoşlanıyor.” Ethan’ın teorisine orta parmak kaldırdım.

“Sevse kabul ederdi göt,” dedim.

“Belki kaçanı oynayarak dikkatini çekmek istedi.” Alex’in sözleri, Ethan’ın teorisini kuvvetlendirdi. Sonuçta şu an kız dikkatimi çekiyordu. Özellikle az önce sinirli bir hâlde konuşulan konuşmadan sonra kız yalnız kalınca...

“Sizce ne konuştular?” diye sordum, hâlâ kıza bakarken.

“Mina’yla aran iyi, ona sor.” Marco’ya başımı olumsuzlukla salladım. Mina hayatta söylemezdi. Kimsenin sırrını kimseye açıklamaz, konuştuğunu da söylemezdi.

“Sanmıyorum,” diye mırıldandım.

“O zaman Zafer’e sor,” dedi bu sefer Marco.

“Evet, ona sorabilirim...” diye mırıldandım. Öğle yemeğinin bittiğini haber veren zille boş tepsiyi alıp yerimden kalktım. Herkes yavaş yavaş ayaklanırken çıkmadan önce Türk kızına tekrar baktım. Direkt bana

bakıyordu. Sert bakışlarımı ondan çekmedim. Yorgunca başını eğip yerinden kalktı.

“Hadi gidelim. Derse girmeden önce Zafer’i yakalayalım.” Ethan kolunu omzuma atarak beni yemekhaneden çıkardı. Beraberce derslik alanına ilerlerken ön bahçede Natalie’yle ilerleyen Zafer’i gördüm.

Hemen seslendim. “Zafer!” Başını bana çevirdi. Natalie’ye bir şey söyleyip yanımıza geldi.

“N’aber, David?”

“Soruma cevap verirsen daha iyi olacağım,” dedim direkt.

Kaşlarını çattı. “Nedir?” diye sordu.

“Yeni gelen Türk kızla ne konuştunuz?” Bakışları anında değişirken kafasını ben hariç her tarafa çevirdi. Eliyle ensesini kaşırken, “Hadi ama! Kıcını kurtardığım zamanlara say,” dedim.

“Bilmek istemezsin David,” dedi sıkıntılı bir şekilde.

“Böyle söyleyerek bizi daha da meraklandırıyorsun.” Ethan’a katılarak başımı salladım.

“Çocuklar, ders başlayacak! Hemen dersliklere.” Bayan Stephanie’ye, başımızı sallayarak geçmesi için yol verdik. Derslik binasına girince Ethan ile Zafer’in önünde durduk.

“Dostum, derse geç kalacağım. Tarih dersim,” dedi Zafer.

“Ortak olan dersimiz mi?” diye sorunca hemen başını salladı. Türk kıızıyla da bu dersimiz ortaktı.

“Ne dedi, Zafer?” Sesimi biraz daha keskin ve ciddi tonda tutarak dikkatini çekmeyi başarmıştım. Yeri geldiğinde sert olabilirdim, sadece ters ânıma denk gelmeleri yeterliydi ve o an geliyordu.

“Uzatma, hadi!” Ethan’ın da canı sıkılmıştı.

Zafer sonunda pes ederek nefesini dışarı bıraktı. “Kendisi gibi Türk olmadığın için, farklı kültürden olduğun için seninle ders çalışmaktan rahatsızlık duymış. Kız yeni geldi ya. O yüzden yabancılara alışık değildir bence. Çok üstünde durma.”

“Siktir oradan!” diye bağırdım ve alayla güldüm. Duyduğum şey doğru olamazdı, değil mi? Kız ciddi ciddi bunun için mi benden uzak duruyor ve öyle davranıyordu? Çok saçmaydı. Ethan ve Alex’in teorileri koca bir bok olup üzerine sifon çekilmişti. Bu kızın derdi neydi?

“Neden böyle düşünüyor peki?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Daha kızı görelili bir gün olmuşken nasıl hemen rahatsız olmuştu ki benden? Ne kadar tanıyor olabilirdi beni?

“Onu bilmiyorum. Kızla tanışalı iki dakika oldu sadece,” dedi Zafer omzunu silkerek.

“David, Zafer ve Ethan!” Bayan Stephanie’nin bağırmasıyla gözlerimi devirdim.

“Hemen derslere!” Homurdanarak kapıda bekleyen kadına doğru ilerledik ve yanından geçtik. Ethan üst kata çıkarken ben de giriş katta bulunan tarih sınıfına Zafer’le ilerledim.

“Eminim bir açıklaması vardır, David.”

Homurdandım. “Her neyse.”

Tarih sınıfına girdiğimizde ellerimi kotumun cebine sokmadan önce alnıma düşen saçlarımı geriye attım. Türk kızı cam tarafında, en arkaya oturmuş, önündeki kâğıda şekiller çiziyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana baktı. Baktığı gibi gözlerini yere çevirdi. İnatla yanına gidip oturdum. Yerinde rahatsızca kıpırdanışını izledim.

“Selam,” dedim bilerek. Bana bakmadan başını salladı. “Konuşmayı pek sevmiyorsun sanırım.”

Ağzında bir şeyler gevelese de ne dediği pek anlaşılmadı. Onu daha çok köşeye sıkıştırıracaktım ki Zafer, kitabını hızla kızın önündeki masaya bıraktı. Kıza Türkçe bir şeyler söylerken kız da ona cevap verdi. Onları anlamıyordum ve bu beni daha çok deli ediyordu. Kızın beden diline bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Üzgün ve mahcup duran bir hâli vardı.

“Sayfa yetmiş beş, çocuklar!” Bay Andy içeri girince ikisi de kitaplarına döndü. Ben ise inatla kıza bakıyordum.

Benden rahatsız olan kıza.

Neden böyle bir düşünceye sahip olduğunu merak ediyordum. Tamam, o da benim gibi aynı kültürden çıkmış biri değildi ama bu durum, rahatsız olunacak bir şey değildi. Özellikle de okumak için geldiği, yabancısı olduğu bu ülkede. Bende kötü bir şey mi görmüştü de böyle davranıyordu?

Kimse beni anlamasın diye İtalyanca, “Neden kızı götüme takıyorsam?” diye mırıldandım. Başımı masadaki defterime çevirip oraya sinirle şekiller çizmeye başladım.

“Bir şey mi dedin, David?” diye sordu Bay Andy.

Başımı hiç kaldırmadan, “Hayır, Bay Andy,” dedim. Ama aniden aklıma gelen fikirle başımı hızla kaldırıp, “Aslında dedim!” diye bağırdım.

“Nedir?” diye soran Bay Andy’e baktım.

“Farklı milletlerin bir arada bulunması ve fikir uyuşmazlığını öne sürerek insan ayıranlar hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Andy?”

“Yapma, David!” Zafer’in öfkeli fısıltısını duymazdan gelmek çok kolaydı, tıpkı yanımdaki sırada oturan kızın rahatsızca kıpırdanışını da görmezden gelmek gibi.

“Nereden çıktı şimdi bu?” Bay Andy’nin, gür gri saçlarını, sanki *kırk yaşındayım ama hâlâ gür saçlarım var* der gibi havalı bir şekilde karıştırışını izledim.

“Sonuçta onlar çılgınlar, özellikle de Türkler ayrımcı,” dedim çok sakın bir ses tonuyla.

“Çılgınlıktan, ayrımcılıktan kastın ne bilmiyorum ama bize böyle diyemezsin!” İşte böyle... Gel bakalım gaza, Türk kızı! Gözlerimi üzerine diktim. Öfkeden deliye dönmüş, aferin.

“İşte böyle ayrımcısınız!” dedim onu işaret ederek.

“Değiliz,” deyince Ayşe, “Öylesiniz,” dedim üstüne basarak.

“David, kapa çeneni.” Zafer de öfkeleniyordu ama benim tek derdim bu kızlaydı. Diğerleriyle değil.

Dişlerini sıkışını izledim. Mavi gözleri alev alıyordu. O öfkелendikçe ben zevk alıyordum. Sarımsı saçları terden yüzüne yapışmıştı.

“Yeter artık!” Yüzüme inen yumrukla sıramdan geriye düştüm. Üzerime çıkan Zafer’i geri püskürtmek için aramıza ellerimi koydum.

“Bizim hakkımızda düzgün konuş, Kohn! Yoksa çok fena olur.”

“Benim derdim seninle değil, Yener! O kızla!” Yaka-larından tuttuğum gibi üzerimden attım. Üzerine yapış-tığım sıradan kalkarken, boğuşmadan dolayı nefes nefese kalmıştım. Alnıma düşen lanet saçlarımı başımı sallayarak önümden çektim. İki kişinin tuttuğu öfkeli Zafer’e baktım.

“Mina için yaptıklarımı unutma. Ben size düşman değilim. Benim derdim bu kız!” İğrenircesine yanımdaki kızı gösterdim.

“Benimle derdin ne pislik herif? Derdin benimleyle diğerlerini karıştıрма!”

Öfkeyle kalkıp, “Senin derdin de başkalarıyla olduğu hâlde benden rahatsız oluyorsun ama!” diye bağırdım. Tam dibinde bittiğim kız, hırsla nefes alıyordu. Benim de pek ondan farkım yoktu. Tüm öfke bedenimdeydi ve bir şeyleri kırıp kendime gelmek istiyordum.

“Söylesene, Türk kızı... Neden Bay Munez’in beraber ders çalışma teklifini reddettin?” Sinirinin yerini şaşkınlık alırken benim öfkem de aynı şekilde devam ediyordu. Ateş alacak gibi hissediyordum. Cevap vermediği her saniye daha da sinirleniyordum.

“Çünkü sözde ben ondan farklıyım!” dedim ellerimi iki yana açarak.

“Yeter bu kadar, David!” Eğer Bay Andy, kolumdan tutup beni ondan uzaklaştırmıyorsa, çok daha fena şeyler olabilirdi. Olduğu yerde hızla nefes alan ve titreyen kıza öfkeyle baktım.

“Dışarı. İkiniz de!” diye bağırdı Bay Andy. Kolumu kurtarıp arkama bakmadan sınıfı terk ettim. Hızla kapattığım kapı aynı hızla tekrar açıldı.

“Bir daha sakın bizi işine karıştıрма, David!” Zafer’in, yakamdan tutup beni duvara çekmesine müsaade ettim. Şu an hiç havamda değildim.

“Bunun seninle ya da bir başkasıyla alakası yok. Konu direkt o kızla alakalı.”

“O zaman ne söyleyeceksen sadece kıza söyle! Herkesi kapsayacak şekilde konuşma.”

Tükürürcesine, “Sikimde bile değil, Yener!” dedim. Bağırıp yumruk vuracağı an, karın boşluğuna dizimi geçirip onu geri püskürttüm.

“Zafer! David!” Harika, bir Mina eksikti! Homurdanarak yarı büklüm olan Zafer’in yanından ayrıldım.

“Zafer anlatsın sana, Mina.” Çalan zille sınıflardan çıkanlara çarpmamaya özen göstermeden ilerledim. Öfkeli boğa hâlimi gören herkes, akıllılık edip benden uzaklaşmıştı.

AYŞE TETİK

Sinirimden ağlamak istiyordum. Sınıftaki herkes bana iğrenircesine bakarak fısıldarken, yerin dibine girmek istiyordum. Daha sabah kimsenin beni tanımadığını düşünürken artık tüm okul beni tanıyordu.

Titreyen alt dudağım, birazdan ağlayacağımı belli eden cinstendi. Burnumu çektim ve çantamı alıp kimseye bakmadan koşarak sınıftan çıktım. Koridorda umursamadan öğrencilere çarpıp derslik binasından hızla çıktım. Serin havaya çıkmamla hıçkırığımı serbest bıraktım. Birazdan haberi alacak olan öğrenciler bana şaşkınca bakarlarken, aralarından umursamadan ayrıldım. Elimin tersini ağızıma götürüp sesimin çok çıkmasını engellerken hızla akan gözyaşlarım, önümü görmemde zorluk çıkarıyordu. İnsanlar hâlimi görünce bana hızla yol verdiler.

Okulun çıkış kapısından çıkarak sola döndüm. Bu sefer de dışarıdaki insanlar tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Ayşe!” Tanıdık bir ses duyunca arkama döndüm. Mina’ydı. Onu beklemeden önüme dönerek adımlarımı hızlandırdım. Bir de onun, karşıma geçip beni azarlama-sını dinleyemezdim.

“Ayşe, durur musun lütfen?” Durdum. Hem de öfkeyle. Düşünmeden tüm hıncımla ona bağırdım.

“Eğer ne kadar aptal bir kız olduğumu söyleyeceksen zahmet etme, tamam mı? David denilen pislik yeterince üzerime geldi!”

“Bir sakinleş...” Kolumu tutunca onu elimle ittim. Tekrar tuttu.

“Tamam, sadece evine sağ salim vardığından emin olmak istiyorum.” Bunu kabul etmek istemesem de henüz dönüş yolunu çözememiştim çünkü çok karışıktı. İsteme-yerek de olsa kabul ettim.

Beraber metroya ilerledik. Ona evimin adresini verdim ve orada bir akrabalarının oturduğunu söyleyerek yolu bildiğini belirtti. Tren gelene kadar sesimi çıkarmadım. Boş tren geldiğinde iki kişilik olan yere oturduk. Biraz daha sakindim ama hâlâ arada bir hıçkırıyordum.

“Zafer olanları anlattı. David’in yaptığı şeye çok sinirlendim. Ama bu biraz sana yönelik yapılan bir hareketti,” dedi Mina.

“Ne amaçla olduğu umurumda değil. Beni herkesin içinde ayrımcı ilan etti. Tüm okul benden böyle söz edecek artık.”

“Değil misin?”

“Değilim!” Bağırarak ona döndüm. Bana inanmıyormuş, hatta dalga geçiyormuş gibi bakıyordu. Ağlamayı kesmek istesem de daha da şiddetlendi. Titreyen vücudumla tamamen ona döndüm.

“Bu olay niye bu kadar yanlış anlaşıldı, ben gerçekten anlamıyorum,” dedim sinirle. Üzerime yapıştırılan damgayı hâlâ kabullenemiyordum.

“Sence de yanlış anlaşılacak bir durum değil mi?” diye sordu Mina. Hiçbir şekilde beni anlamaya yönelik hareket etmiyordu. İçten içe o da yargılıyordu.

“Değil,” dedim sert bir şekilde. Sonra sakinleşmeye karar verdim. Derdimi anlatabilmek için buna ihtiyacım vardı.

“Bak, Türkiye’de bile bunun birçok örneğini sunabilirim sana. Orası da kültürel olarak zengin bir yer. Farklı kültürlerde büyümüş insanların bir araya geldiğini düşünsene,” diyerek ona baktım. Sessiz kalınca devam ettim. “Diyelim ki sen, hayatın boyunca aynı düşünce yapısına sahip insanlarla bir arada büyüdün. Herkes aynı kültürde. Bir konu üzerine aynı tepki veriyor çünkü normal görüyor.”

“Zengin ve yoksul kesim gibi yani,” dedi Mina. Bula bula buradan bir benzetme bulabilmesi beni daha da sınırlendirse de sessiz kaldım. O da konuşmaya devam etti. “Mesela, zenginler bir akşam yemeğine binlerce lira ödemeyi normal görürken, yoksulların buna hayretle bakması gibi.”

Konuştukça sinirlerimi hoplatıyordu, kendimi anlatabilmek için susarak başımı salladım. “Bu da bir örnek tabii,” dedim dişlerimin arasından. “Hayatı böyle farklı gördüğün bir bakış açın var ve bir yere geliyorsun. Başka kültürlerle sahip insanlar çıkıyor karşına. Sana karşı ne düşündüklerini bilemiyorsun. Korkmaz mısın?”

“Bursluların zenginlerin okuluna gelmesi gibi,” dedi gülerek. Tamam, verdiği sinir bozucu örneklerle rağmen beni yine de anlayacağına inanıyordum.

Bunu hepimiz yaşayabilirdik çünkü buradaki asıl mesele, yaşadığımız kültür çatışmasıydı. Bunu yaşamak için yurt dışına çıkmama gerek yoktu. Bir semtten bir başka semte gittiğimde bile bunu yaşıyordum. Farklı

memleketlerden geliyorduk ve hepimizin farklı gelenekleri vardı. Biriyle tanıştığımızda sorduğumuz sorulardan biri, nereli olduğu oluyordu çünkü aynı memleketse aynı kültürde büyüdüğümüze inanıyorduk. Olay bu kadar basitti işte. Benim korkum buydu. Bambaşka bir kültürde olan biriyle tanışmıştım ve onlar hakkında duyduğum, öğretilen şeyler iyi olmadığı için korkmuştum.

Bana bakıp, “Madem öyle, neden teklifi kabul etmedin?” diye sordu. Ona şimdi her şeyi anlatmalı mıydım, yoksa geçiştirmeli miydim? Etrafımda sürekli yabancılardan uzak durmamı söyleyen bir dede vardı ve ben de okulun ilk günü ona denk gelince ne yapacağımı bilemeden reddettim. Böyle bir patlak verilmeseydi, Bay Munez’in sonraki dersinde karşısına geçip teklifi kabul edecektim. Aklımdaki plan tam olarak buydu. Olaylar nasıl buraya kadar geldi, ben bile anlamamıştım.

Tüm bunları ona anlatmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. Sonuçta onlarla konuştuktan sonra olaylar patlak vermişti. Bu yüzden, “Ailevi bir mesele,” diyerek üzerini örttüm.

“Bu okulda böyle şeyler hoş karşılanmıyor. Kendini onun yerine koy. Biri sana, farklı ülkeden geldiğin ve aynı görüşlere sahip olmadığınız için beraber ders çalışmayacağını söyleseydi sen ne yapardın?” diye sordu.

“Emin ol, şu an yapabileceğim en son şey empati kurmak,” dedim sinirle ve önüme döndüm. Belki haklıydı ama şu an umurumda değildi. Tek istediğim, buradan defolup gitmekti. Eve gidince ilk işim, babamı arayıp biletimi almasını istemek olacaktı. Burada daha fazla kalamazdım.

“Bak bu ülkede milyonlarca insan var. Ve çoğunluk yabancılardan, bizlerden çekiniyor. Zaten bizi çok farklı tanıyorlar. Akıllarındaki profili düzeltmeye çalışıyoruz.”

“Neden bana durmadan başkalarını savunuyorsun?” Sakinleşmek isteyen sinir uçlarım, bu kızın konuşmasından sonra daha da hoplamıştı. Elini omzuma koyup sıvazlamaya başladı.

“Ben kimseyi savunmuyorum. Sadece senin gibi olmayan insanlara bunu bedel sayamazsın. Seni anladım. Seni anladım, sadece ailevi bir meselen var. Tamam.” Ya-tıştırıcı bir sesi vardı kızın. Bu ses tınısından, onun yumuşak başlı biri olduğu kanısına vardım.

“Rahatsız olsan bile bunu okul sınırları içinde belli etme bence. Sevmek zorunda değilsin ama saygı göstermek zorundasın. Neyse, burada iniyoruz.”

Konuyu aniden değiştirip kolumdan tutarak beni kaldırdı. Trenden inerken gözyaşlarımı sildim. 6 treninden, N trenine ilerledik. Bundan sonrasını biliyordum. 8. Cadde durağında inecektik.



Eve vardığımda ağlamaktan başım çatlıyordu. Saat daha dörde gelmek üzereydi. Girdiğim gibi Sahra'ya evde olduğuma dair mesaj attım. Telefon elimdeyken babamı aramak istesem de saat farkından dolayı telefonu bıraktım. Gelirken yanımda getirdiğim ağrı kesicilerden bir tane alıp içtim ve odama girdim. Gözlerimi kapattığım an okuldaki sahneler gözümün önüne geliyordu. Öfkeden deliye dönen kahverengi gözleri ve yüzüne yapışan saçlarıyla bana bakıyordu. Konuştukça gözleri kısılıyor, küçücük oluyordu. Düzgün burnu genişliyordu. Öfkeli sözleriyle tekrar ağlamaya başladım.



“Ayşe!” Sahra’nın sesi tekrar yankılanınca üstüme attığım battaniyeyi hızla attım.

“Ayşe!” Sonunda kapımı açarak odama girdi. Gözlerim batıyordu. Oflayarak zorla yatağımdan kalktım. Hâlimi gören Sahra durdu, “Ne oldu sana böyle?” diye sordu.

“Buradan gitmek istiyorum, Sahra,” dedim ağlamaktan kısılan, ruhsuz sesimle. Tırnaklarımı battaniyeme geçirdim. Uyandığım an, sesler tekrar kulağımdaydı. Uyuyordum sahneler, uyanıyordum sesler... Buradan gitmeliydim.

“Ne oldu? Önce onu anlat.”

“Hiçbir şey anlatmak istemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum!” Yataktan hızla kalkıp telefonumu aradım. Yatağımın altında değildi. Battaniyemi çekip çıkardım ama bulamadım. Yere düşme sesiyle başımı yere eğdiğimde telefonumu gördüm. Hemen eğilip aldım ve babamın numarasını tuşladım.

“Bana önce ne olduğunu anlat, Ayşe.” Kolundan kurtulup numaraları tuşlayarak telefonu kulağıma götürdüm.

“Ayşe?” Babamın sesini duyunca gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Saatlerdir ağlıyordum, neden bitmiyordu?

Ağlama sesimi duyan babam, “Ne oldu?” diye sordu.

“Baba, ben dönmek istiyorum. Ben burada kalmak istemiyorum!” Tekrar hıçkırmaya başlamıştım. Sahra elimden telefonu almaya çalışırken onu ittim.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Burada kalmak istemiyorum!” diye bağırdım. Sahra’yı elimle itip odadan çıktım. Küçük holde camın kenarına

geçtim. Babama son kez buradan gitmek istediğimi söyledim.

“Dalga mı geçiyorsun benimle, Ayşe?” Babamın öfkeli ve kızgın sesiyle hıçkırıklarım kendiliğinden dindi. “Çocuk oyuncağı mı bu? *Ben burayı beğenmedim geri dönmek istiyorum* ne demek?”

“Baba be...”

“İşim var, Ayşe.” Suratıma kapanan telefonla vurulmuş gibi hissettim. Vücudum titremeye başladı. Duran yaşlar tekrar akarken kapana kısılmış gibiydim.

“Ne olduğunu artık anlatır mısın?” dedi Sahra. Kendimi yere bıraktım. “Neden gitmek istiyorsun?”

Yorgunlukla başımı eğdim. Bir de Sahra’ya olanları anlatmak istemiyordum. Çünkü hatırladıkça sinirleniyordum. Ben ve ailem, tüm insanları severdik ve de kimseyi ayırmaz, ötekileştirmedik. O çocuğun, tüm sınıfın önünde bizi öyle ilan etmesi çok dokunuyordu. Benim yaptığım bir hareketten dolayı milyonları aynı kefeye koyamazdı. Ve ben kesinlikle daha fazla burada kalamazdım. Buraya ait değildim. Yıllardır büyüdüğüm alanın dışına çıkmak bana göre değildi. Sahra’nın, evimize gelip altı aylığına beni yanında istediği günü daha dün gibi hatırlıyorum. Heyecanlıydım. Hem de çok! Harika hayaller kuruyordum. Her türden arkadaş edinecektim, konuşacaktım ve mutlu olacaktım. Ve ben, kurduğum hayallerin bir kâbus olduğunu ilk günlerde fark ettim.

Kurtarıcım, yine dedemdi. Hızla onun numarasını tuşlarken telefon bir anda elimden alınınca öfkeyle çığlık atarak Sahra’ya döndüm.

“Hemen dedemi mi arayacaksın? Ne olduğunu söyle önce, geri zekâlı!”

“O pislik, herkesin içinde beni ayrımcı ilan etti! Deme onun yaptıklarını anlattığım an babamı dinlemez, beni geri çağırır.” Elindeki telefonu almak için uzandım. Kendisini geri çekince daha çok sinirlendim ve sinirimden tepinerek ağladım.

“Ver şunu, salak!” diye bağırdım.

“Dur yerinde. Akıllı düşün biraz. Hemen pes etme. Daha geleli kaç gün oldu sanki?”

“Bana yetti de arttı. Ver şunu şimdi.”

“Hayır. Kalacaksın. En az üç ay kalacaksın. Eğer yapmazsan söz kendi ellerimle biletini alır, havaalanına bırakırım.”

Hırslı hırslı başımı olumsuzlukla salladım. Hayır, istemiyordum. O okula bir daha gidemezdim. Burada yapamazdım. Sahra üzerime geldikçe geri gittim. Ağlayarak uzaklaştım ve odama girdim.

Sahra, beni zorla sakinleştirdikten sonra kalmam için baskı yaptı. Ve bir anlaşma yaptık. 1 Mart 2013 tarihinde bir karar verecektim. Ya kalacaktım ya da gidecektim. Karar tarihine iki ay kadar olmasına rağmen ben çoktan kararımı vermiştim.

Buradan gidecektim...

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 5



AYŞE TETİK

Ertesi gün okula giderken onu görmediğim için çok mutluydum. Eğer görürsem yüzüne tükürür, hatta ona saldırabilirdim. Ama sonra adımın bu tür olaylarla anılmaması için kendime hâkim oluyordum.

Bilmiyorum, belki de olmazdım.

Nitekim hayal ettiğim hiçbir şey gerçekleşmeden, onu görmeden okula varmıştım. Daha büyük bir kaos, okulda beni bekliyordu. Daha okula girmeden, kapının önünde duran sarı otobüslerden inen çocuklar, bana ölümcül bakışlar fırlatıyorlardı. Tüm bakışlardan kaçmak için başımı eğerek kapıdan girdim. Bahçeden derslik binasına ilerlerken yanımdan geçen biri, bana ciddi bir şekilde omuz atmıştı. Dudaklarımın arasından dökülen inlemeye engel olamamıştım. Elim, sızlayan omzuma gitti. Marta kadar nasıl sabredecektim, hiç bilmiyordum.

“Günaydın.” Tanıdık bir ses. Hem de Türk.

“Günaydın, Mina.” Kahverengi saçlarını açık bırakarak etrafına yaymıştı. Dünkü sıcak havadan eser olmadığından, benim gibi kalın bir mont giyip bere takmıştı. Ve dünkü güneşi anımsatır gibi gülümsüyordu. Baygın bir bakış attım.

“Aman, dikkat et! Yanımda kalırsan sana da ayrımcı damgası yapıştırırlar.”

“Merak etme, bana yapamazlar.”

“Neden?”

“Günaydın, Mina!” Zafer bir anda tepemizde bitmişti. Upuzun boyu olsa da çok inceydi. Bu yüzden kemikli çenesi, daha çok belirginlik kazanıyordu. Bakışları beni bulduğu an tip tip baktı ve ağzının içinde bir *günaydın* mırıldandı. Benden gerçekten hoşlanmıyordu. Yanlarından sessizce ayrılmak için hareketlendiğim sırada Mina kolumdan tuttu.

“Dersin başlamasına on beş dakika var. Gel, biraz oturalım.” Zafer bunu istemiyor ve apaçık belli ediyordu. Mina’nın huyunu dün az çok öğrenmiştim.

“Gerek yok. Ben sınıfa giderim.”

“Hayır, oturalım,” deyince yine reddettim fakat ısrarları artınca el mahkûm, kabul ettim. Zafer derslik binasına doğru hareketlendiği an, Mina tişörtünden çekerek onu yanına getirdi.

Mahcup bir şekilde mırıldandım. “Zafer’i zorlama istersen, Mina. Yanımda durmak gibi bir zorunluluğu yok.”

Yanımızdan geçen insanlar, bana öfkeyle bakarken diğer ikisine gülümseyip *günaydın* diyorlardı. Tam olarak hedefleri bendim. Bu daha da sinir bozucuydu.

“Hayır, o da otursun,” dedi Mina.

Beraber piknik banklarının olduğu alana doğru ilerledik. Hava ciddi derecede soğuk olsa da çoğu yer doluydu. Boş bir tanesine, ikisi karşıma gelecek şekilde oturduk. Çantamı çıkarıp yanıma koyarken, eldivenli ellerimi de masanın üzerine koyup parmaklarımı birbirine geçirdim. Can sıkıcı olmasını es geçtim, aramızda oluşan bu sessizlik, beni ağlama hissine sürüklüyordu.

“Özür dilerim,” dedim ağlayacağımı haberdar eden sesimle. “Ben bizleri kötü göstermek istemedim. Benim özel bir meselem vardı.”

Soğuğa rağmen yanaklarıma damlayan sıcak gözyaşlarımı hissediyordum. Parmakları kesik olan eldivenimle yanaklarımdaki yaşları sildim. Sanırım bazı şeyler üst üste gelince beni altüst etmişti.

“Tamam. Ama inan, buradaki insanlar bizlerden çekinirler. Yani bizi kendileri gibi görmeyip ayrımcı, yobaz, zorba ve pis diye tanımlarlar. Çok yaşadık bunları.”

Zafer’in benimle anlayışlı bir tonda konuşmasına şaşırılmıştım. Akan yaşlar dururken gözlerimi şaşkınlıkla ona çevirdim. Küçücük gözleri vardı ama kirpikleri çok uzundu. Hemen dikkatini çekiyordu insanın.

“Evet, bazıları sevmez bizi. Bu doğru. Yolda yürürken bizi gördüklerinde başlarını çevirenini de gördük, yollarını değiştirenini de.”

“Ama Ayşe...” dedi bu sefer de Mina. “Bu *hepsi aynı* demek olmuyor. Mesela David’in dedesi cidden yabancılara, bize düşmandır ve bunu kendisi de sürekli dile getirir. Ama o öyle biri değil. O bunu umursamaz. Kimse kimseyi sevmek zorunda değil.”

“Madem öyle, neden benim üzerime bu kadar geldi? Neden herkesin içinde beni ayrımcı ilan etti? Ben belki onu sevmiyordum.”

İkisi de bana cevap vermedi. Tamam, onların haklı oldukları taraflar vardı. Sonuçta şu dünyada birbirini sevmeyen nice insanlar vardı. Fakat o *yabancı çocuk*, nasıl beni olmadığım biri gibi gösterebilirdi? Bunu anlayamıyordum.

“Bunu kendisine sor istersen.” Zafer başıyla arkamı işaret etti. Arkama döndüm ve onu gördüm. Yanında

Marco denilen çocuk ve sarışın, mavi gözlü, henüz adını öğrenemediğim bir başka çocuk vardı. Bana bakan gözleri öfkeliydi. O öfkeliyse ben de öfkeliydim.

Kaşlarımı çattım ve burnumu kaldırarak ona üstten bir bakış attım. Karşısında süklüm püklüm olacak hâlim yoktu. Bana öylesi öğretilmedi. Bakışlarım karşısında sinirlendiğini ve giydiği siyah montun içinde bile kendini sıkıldığını fark edebiliyordum. Alnına düşen kahverengi saçlarının arasından gözlerine baktım. Alev almıştı. Bu da beni tatmin etti.

“Yapma şunu! Onu daha çok kışkırtıyorsun.” Mina koluma vurarak başımı zorla ona çevirmeme sebep oldu. Hırsla, yüzümü onun elinden kurtardım.

“David iyi çocuktur ama tersi çok fenadır,” dedi Zafer. Zafer’e omzumu silktim. “Umurumda değil.”



İlk dersime girdiğim andan itibaren, hatta ondan önce bile insanlar benden beş metre uzakta yürüyorlardı. İşaretlenmişim gibi bana bakıp duruyorlardı. Onlar böyle yaptıkça sinirlensem de sesimi çıkaramıyordum. Fakat ilk ders, tam bir faciaydı. İçeri giren herkes yüzünü benden yana çevirip sıralarına otururken etrafımdaki tüm sıralar boştu. Yalnız olmaya alıştım ben. Yalnız kalmaya mahkûmdum.

İstanbul’da da bu böyleydi. Okuldan eve, evden okula giden bir hayat sürmekle birlikte, dedemle babam haricinde başka yüz görmezdim. En çok da dedemi görürdüm. Babam, annemin çalışma odasından hiç çıkmazdı. Sadece bazı geceler uyuduğumu sandığı anlarda yanıma gelir ve annemden yadigâr saçlarımı okşardı. Saçlarımı okşayarak

fısıldayıp dururken sabit kalmak, benim için çok zor olurdu. Sevdiği kadını elinden aldığım için benden nefret ettiğini biliyordum. Doğarken annesiz ve babasız kalmış gibi bir hayat sürmüştüm. Her işimle dedem ilgilenmişti.

Etrafımda kimse olmayınca kendimi küçüklüğüme giderken buldum. *Babam benden nefret ediyor*, derken ciddiydim. Bir gece sarhoş bir hâlde eve geldiğinde üzerime yürüdüğünü ve sevdiği kadını öldürdüğümü yüzüme tükürerek söylemişti. O an, aklımdan da kalbimden de kâbuslarımdan da asla çıkmazdı. Ve yine aklıma gelince burnum sızladı, gözlerim doldu. Etrafımdaki insanlara yalnız kaldığı için ağlayan kız gibi görünmek istemediğimden kendimi toparladım ve başımı kaldırıp hocayı dinledim.

Bir sonraki, bir sonraki derken üç ders aynı şekilde geçmişti: Etrafımda kimse yoktu. Fakat dördüncü dersim biyolojiydi ve mecburen yanıma bir partner gerekiyordu. Bunu bilerek laboratuvara ilerledim. İlk gelenlerden biri olarak cam tarafında en öndeki masaya oturdum, çantamı yere koydum. Sınıf beni görmezden gelerek yerleşirken, adını henüz bilmediğim biyoloji hocası içeri girmişti. Yanım boştu ve bir masada üç kişi oturuyorlardı.

“Çocuklar siz neden üç kişi oturdunuz?” diye sordu hoca. Fakat ben dahil herkes cevabı biliyordu.

“O kızla oturmak istemiyoruz, Bayan Stephanie.” Soyadının Stephanie olduğunu öğrendiğim biyoloji hocamız, taktığı gözlüğü çıkarıp kaşlarını çattı. Üzerinde fiziğini belli eden düz, krem rengi bir elbise vardı.

“Neden?” diye sordu. Onlarla ilgilenmiyormuş gibi yaparak not defterime şekiller çizmeye başladım.

“O bizden farklı düşünüyor. Kendisi gibi *çılgın* biriyle oturmalı.”

“Ya Naa, lütfen arkadaşının yanına geçer misin?” dedi Bayan Stephanie, kızın sözlerini umursamadan.

“O benim arkadaşım değil!”

Asyalı Ya Naa, tükürerek bunları söylerken boğazımda oluşan yumruyu geri itmeye çalıştım. Hâlâ deftere şekiller çizerken, kızın kendi dilinde bir şeyler mırıldandığını ve sinirle sandalyesini çektiğini duydum. Öfkeyle dibime inen kitaplarla yerimde sıçradım. Eğdiğim başımı kaldırırken saçlarım yüzümün yarısını kapatıyordu, yine de çekik gözlerin bana kızgın baktığını görebiliyordum. Saçları ensesine gelecek kadar kısaydı, gözleri siyah ve teni tertemiz olmakla birlikte süt gibi beyazdı. Benimle konuşmayacağını bildiğimden, sesimi çıkarmadan tekrar defterimle ilgilenmeye başladım.

Ya Naa, tüm ders boyunca kollarını göğsünde bağlayıp sırasında dimdik oturarak benden mümkün olduğunca kaçtı.

Öğle teneffüsü olduğu an, kitaplarını çantasına koyan kıza baktım. Koreli olduğunu düşünüyordum. Yani eskiden çok Kore dizisi izlerdim ve onlara çok benzetmiştim. Hatta gelmeden önce kurduğum hayallerin içinde Koreli arkadaşımın olması da vardı. Kalkacağı sırada kolundan tuttum. Kolunu hemen çekti.

“Koreli misin?” diye sordum, çekingen bir sesle.

“Ne o, Korelilerden de mi rahatsız oluyorsun?” Gözlerimi hızla kırptıştırırken bana öfkeli bakan Ya Naa’ya ne diyeceğimi bilemedim.

“Hayır, ben Kore dizilerini çok severim. Hep izlerim. O yüzden sor...” Cümlemi bitirmeden küçük gören bir bakış attı ve gözlerini devirerek sınıfın kapısında bekleyen arkadaş topluluğunun arasına katıldı.

Sınıfta tek başıma kalmıştım. Yorgun bir şekilde kitaplarımı çantama koydum ve sınıftan çıktım. Koridorlarda dizili dolaplardan kendiminkinin önünde durdum ve dolaba kitaplarımı yerleştirmek için çantama yöneldiğim an, biri hızla çantamı yere attı. Şaşkınlıkla kalakaldım. Başımı kaldırdığımda yanımdan geçen, tanımadığım bir çocuğu gördüm.

Sabır! Sabır! Sabır!

İçimden binlerce *sabır* çekip yerden çantamı alarak sırtıma taktım. Kimseye bakmadan yemekhane katına indim ve sıraya girdim. Sıraya girdiğim andan itibaren, benden virüslü gibi kaçan öğrencilere bakmadan tepsiye yemeğimi yerleştirdim. Arkamı dönüp koca yemekhaneye göz gezdirdim. Büyük masaların hepsi doluydu. Kimileri grup hâlinde takılırken kimileri de yalnız başına müzik dinleyerek takılıyorlardı. Sanırım ben de yalnız başına müzik dinleyerek takılan kişilerden biri olmaya adaydım.

“Bakın, burada küçük bir Türk kızı varmış!” Alaylı ses ve aptal bir aksan... Gözlerimi devirip sol tarafımda duran Marco’ya baktım. Esmer saçları kısacıktı. Yüzü yuvarlak ve biraz topluydu. Ellerini cebine sokarak bana bakarken aklımdan geçen tek şey, nereli olduğuydu çünkü yoğun bir aksanla konuşmuştu. David’de de bir aksan vardı. Yani ikisi de doğma büyüme buralı değil, yeni gelmiş kişilerdi.

“Ne var?” dedim ters bir sesle Marco’ya. Bu, onu daha da neşelendirdi.

“Türklerin yabani, mağara insanları olduklarını biliyordum.” Bu ses Marco’dan değil, arkamda kalan kişiden gelmişti. Hırsıyla ona dönerken yabancı çocuğun yakışıklı arkadaşı olduğunu gördüm. Anlaşılan benimle uğraşacaklardı. Uzun, sarışın ve mavi gözlü çocuğun yüzü biraz daha uzundu. Burnu köfte burun gibi dursa da yüzüne

yakışıyordu. Ve suratındaki ifade buram buram özgüven kokuyordu.

“Arkadaşınız önden sizi mi gönderdi? Ne o, çok mu korkuyor bizlerden?” dedim alayla.

“Bak ya! Ethan. O, David için *korkak* mı dedi?” Ethan. Yakışıklının adı, Ethan’dı. İkisi bana alayla bakıp sırıttı.

Bundan dolayı sinirle üfleyip iki erkek arasında kalmaktan kurtulmak adına ilerledim. İki adım atmıştım ki David, önümde belirdi. Bordo kazağının üstünde duran kolyesiyle göz göze geldiğimde bakışlarım yavaşça yüzüne değdi. Kavisli çenesi, kemikli yanakları, küçük gözleri ve alnına bukle hâlinde düşen saçları... Boy farkından dolayı benden üstün dururken başımı havaya kaldırdım. Bu hareketim, dudağının sol kenarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu.

“Türkler için ya *fazla cesurlar* ya da *fazla aptallar* derler,” dedi ve göz kırptı. “Sen bence fazla aptalsın, Türk kızı.” Onu sinir etmem lazımdı. Ya da sözlerini takmadığının belli edecek bir hareket yapmalıydım. Aklıma hiçbir söz gelmeyince yüzümü buruşturarak bir adım geri gittim.

“Ağzın pis kokuyor! Uzaklaş benden.” Tek elimle de burnumu kapatarak öğürür gibi yapınca, açtığım tek adımlık alanı kapatıp kolumu hızla tuttu. Kolumu ondan kurtarmak istedim fakat daha çok sıktı. “Bırak beni, pis zorba! Bir de bize *zorba* derler.”

“Bana bak, Türk kızı! Benimle uğraşma, gözüme görünme, mümkün olduğunca aynı nefesi benimle paylaşma.” Tıslamıştı pislik. Her sözünde kolumu daha da sıkıyordu. O böyle yaptıkça ben işi daha da inada bindiriyordum. Yüzümü kaldırdım ve gözlerimi ona sabitledim.

“Bana bak, *yabancı çocuk!* Seninle aynı nefesi hayatta paylaşmam. O pis kokun siner bana. Sen benimle uğraşma, ben seninle uğraşmayayım. Akıllı ol.”

Öfkeleniyordu. Evet, öfkeleniyordu. Hırsla burundan nefes alıp diğer kolumdan da tutarken canım çok acımıştı. Tepsim aramızda kalmış, düşmemek için savaş veriyordu. Burun delikleri kocaman oldu, öfkeli öfkeli nefesler aldı. Sanırım kendisini çok yüksekte görüyordu. Yoksa bu kadar sinirlenmezdi.

“Sen ciddi manada salaksın. Hâlâ nasıl bu okulda kalabiliyorsun, anlamıyorum. İnsanlar senden bir veremli gibi kaçıyor. Yalnızsın ve ömür boyu yalnız kalmaya mahkûm kalacaksın.”

Beni iterek kendisinden uzaklaştırdı. Son cümleleri, beynimde büyük bir darbe etkisi oluştururken nefessiz kaldım. Tepsiyi tutan ellerim titremeye başladı, gözlerim hızla doldu. Yalnız olduğumu ve öyle kalacağımı biliyordum. Bana dokunan, bunu o pisliğin söylemesiydi. Kendime hâkim olmak istiyordum ama çok sinirliydim. Gülerek arkadaşlarıyla uzaklaşan pislige baktım. Beni ilk günden yakıp kül ederken, o hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Kimse onun bana yaptıklarını görmüyordu.

Öfkelendim. Kızdım. Sinirlendim.

Elimi makarnanın içine daldırıp hepsini avucuma topladım. Dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki kırılacak sandım bir an. Hiç düşünmeden, birkaç adım ötemde gülerek arkadaşına bir şey söyleyen pisliğin üstüne makarnaları fırlattım. Yemekhanede uğultular kesildi ve bir anda göz önünde olduğumu hissettim. Pek umurumda değildi. Siniirden titreyen vücudumu tamamen ona döndürdüm, elimi iğrenmeden çorbanın içine daldırıp atabilirmişim

gibi üzerine fırlattım. Yarısı benim üzerime, yarısı da onun şaşkın suratına döküldü.

“Kendini yüce görme, pislik herif! Çöp kadar bile değer yok.” Konuşmasına izin vermeden tepsiyi hızla masaya çarparak bıraktım ve arkamı dönerek yemekhanenin çıkışına ilerledim. Kapıya varmama iki adım kalmışken koluma temas eden elin kime ait olduğunu anlamam kısa sürdü. Kendisine çevirdiği an, kollarımla ona vurmaya başladım. Yüzü çorba içerisindeyken saçlarının arasında da kelebek makarna vardı. Bileklerimi tutup vurmamı engelledi. Sinirle bağırıp dirseklerimle ona vurdum, ayaklarımla ayaklarını ezdim. Acıyla inledi.

“Bırak beni, *yabancı çocuk!*”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun ha? Sen kimsin!”

“Ayşe Tetik, salak! Bırak şimdi beni.” Ona *kıt beyinli* demeyi o kadar çok istiyordum ki ama bunun İngilizce karşılığı nasıl olurdu, emin olamıyordum. Ayrıca aynı etkiyi vereceğinden de şüpheliydim.

Bir yandan bileklerimi kurtarmaya çalışırken, diğer yandan dirseklerim ve ayaklarımla ona vurmaya devam ettim. Birkaç kişi aniden aramıza girip bizi ayırdı; tıpkı ringde yerlerine geçen boksörler gibiydik, nefes nefese kalsak da devam etmeye hazırдық.

“Ne oluyor burada!” Bay Munez’in sesi aramızda yankılandı. İkimize de gözlüklerinin arkasından bakarken az önce cebelleştiğim çocuğa döndüm.

“Bu kız üzerime yemek attı,” dedi pislik.

“O da beni tehdit etti! Nefsi müdafaa benimkisi!” diye savundum kendimi.

“Neresi nefsi müdafaa? Neresi?”

Popomu gösterip *burası* dememek için bacaklarımı yere sertçe bastım. Marco ve adının Ethan olduğunu öğrendiğim çocuk, onu omuzlarından tutarak geri çekmeye çalışsalar da vücudunun yarısı çoktan öne doğru gelmişti. Bay Munez ise beni tek eliyle geri götürmeyi başarabilmişti.

“Eğer bu bir daha tekrarlanırsa, ikinizin de hoşuna gitmeyen ama benim çok hoşuma giden bir ceza veririm. Duydunuz mu?” Bizden ses çıkmadı. O pislige öfkeyle bakmakla meşguldüm.

“Size *duydunuz mu* dedim!” Tam dibimde kükrerken yerimde sıçradım. Bay Munez’in sinirli bakan suratı bana dönünce başımı salladım. Sonra o pislige döndü. Bedeni ileri atılmıyordu artık ama yerinde pek sabit durmuyordu.

“Kohn!” Bay Munez öfkeyle, ona soyadıyla seslendi. Pislik, çenesini kaldırarak sertçe hocaya baktı. “Duydum,” dedi tükürürcesine.

“Güzel,” diyen hoca memnuniyet doluydu. “Şimdi ikiniz de yemekhaneden derhâl çıkın!”

Kapıyı gösteren elinin yanından geçtim ve yemekhaneden çıktım. Hatta okuldan da çıktım. Yeterince buna katlanmıştım. Onun yüzünden lacivert kazağım ve kot pantolonum da çorba olmuştu.



Hafta sonu geldiğinde, Sahra’nın yoğun ısrarlarına rağmen cumartesi günü evden dışarı adım atmadım. Hafta içi beynim o kadar dolu oluyordu ki bugünü dinlenerek geçirmeliydim. İşin kötü yanı, beynim, aptal çocuk yüzünden olmadık şeylerle doluydu ve ben, New York’un tadını bile çıkaramıyordum. Tek bildiğim, okul

ve yaşadığımız mahalleydi. Yaşadığımız mahallenin Türk mahallesi olduğunu göz önünde bulundurursak pek de değişik değildi.

Fakat pazar günü olduğunda, Sahra ısrar etmese de tek söylemesiyle yerimden kalktım. Cidden, bir pislik yüzünden bunu kendime yapmamalıydım. Kalkıp savaştırmalı, buranın tadını çıkarmalıydım.

“Bugün şansına hava çok soğuk! Dün çıkacaktık dışarı!” Sahra’nın hayıflanmalarıyla birlikte evden çıktık. Buranın havası çok tuhaftı. Yani güneş açar, beş dakika sonra yağmur yağar ve bir bakmışsın her yer kar! Öyle tuhaftı işte. Fakat gelecek haftalarda kar geleceği söyleniyordu. Sahra’nın demesine göre buranın karı İstanbul’a hiç benzemez, insanı deli edermiş.

Görüp öğreneceğiz.

“Nereye gideceğiz peki?” dedim, Türk sokağından çıkarken. Rüzgâr sertçe üzerimize estiğinde atkımı burnuma kadar çektim. Başıma taktığım bereyi de düşmemesi için alnıma getirdim.

“Sunset Park var. Oraya gidebiliriz. Century 21 var; otobüsle oraya gider, biraz bakarız,” dedi Sahra.

“Century 21 ne?” diye sordum.

Elini gelişi güzel salladı. “Alışveriş merkezi gibi bir şey.”

“Kapalı bir alan yani?”

“Evet.”

Sahra’yı tasdikledim. “O zaman hemen oraya gidelim. Kızım donarken ne yapayım parkı?”

Hâlime gülüp başını salladı ve ilerledi. Çok geçmeden durağa bir otobüs geldi ve bizim gelmemizi bekliyormuş gibi anında durağa yanaştı. Bunun sevinciyle içeri daldım. Sahra evde oluşan bozuklukları harcamayıp otobüslerde

kullanabileceğimizi söylemişti. Nitekim öyle de oldu. Demir kutunun içine bozuk paraları atarken gösterge kendiliğinden parayı hesaplıyordu. Sonunda bozukluklar, bilet parasına denk gelince beraber içeri geçtik. Arkamızda kalan insan topluluğu da rahat bir nefes aldı. Boş olan otobüste, iki kişilik yere yan yana oturduk.

“Çok uzak mı gideceğimiz yer?” diye sorduğumda başını olumsuzlukla salladı.

“Yok ya. On dakikaya oradayız.”

Dediği yere varana kadar camdan dışarıyı seyrettim. Sahra vardığımızı söylediğinde yerimizden kalkarken, inmek için basılacak tuşu aradım. Tam soracakken cam kenarında duran, uzun çizgi gibi şeye elini sürttü ve inmek isteyen olduğunu belirten kırmızı düğme yandı.

Şaşırdım. O şaşkınlıkla otobüsten inmeyi akıl edemedim. Sahra aniden kolumdan tutup beni otobüsten indirirken korkuyla çığlık attım.

“Manyak! Düşüyordum az daha.”

“Kötüye bir şey olmaz, yürü.” Önümden ilerleyen sevgili kuzenime bön bön baktım. Tabii sonra, bu bilmediğim yerde kaybolma korkusundan dolayı hızla yanına vardım. Önüme düşen atkımı tekrar burnuma kadar çekip yolda ilerlerken, sol tarafta sıralı birçok mağazanın olduğunu gördüm. Biraz ileride ise büyükçe bir yer vardı.

Hemen yanında *McDonald's* yer edinmişti. Rüzgârın savurucu etkisiyle istemsizce öne doğru uçarken Sahra'yla kol kola girip koşarak ilerledik. Çok şükür, ölmeden Century'e vardık ve sıcak hava dalgasının içinde biz de yerimizi aldık. Burnumun üstüne kadar örttüğüm atkıyı çeneme indirip kaşlarımı dahi örten beremi de iyice yukarı kaldırdım. Montumun düğmelerini açarak sıcak havanın içime nüfuz etmesini diledim.

“Hadi biraz dedemin parasını harcayalım.” Gülererek Sahra’nın teklifini kabul ettim.

DAVID YESSEL KOHN

Dedemle alışverişe çıkmak mı? Ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi. Yani bok gibi! Sürekli mızızlanmaması, buranın Assisi’ye benzemediği hakkında yorumlar yapması ve etrafındaki insanlara farklı oldukları için kötü bakması, artık benim sabrımı taşııyordu. O kıza diyordum ama asıl ayrım yapan, dedemdi.

“Yessel!”

Dedemin öfkeli bağıışıyla her seferinde olduğu gibi bıkkınlıkla nefesimi dışarı verdim ve yanına gittim. Yol boyunca neden zuchettoyu sürekli takmadığım hakkında konuşurken şimdi de kıyafetlerime kafayı takmıştı. Katolik olduğumuz için sürekli aynı tarzda giyinmek, uymamız gereken kurallardan yalnızca biriydi.

“Şu üstündeki pislikleri çıkar ve bunları giy.”

Sertçe, önüme beyaz gömlek ve bol siyah pantolon uzatınca dişlerimi sıkarak onları aldım. Öfkeli adımlarla prova odalarına ilerlerken gözlerim birine takılınca durdum. Gerçekten o mu diye emin olmaya çalıştım. Ve emin oldum. Bu, okuldaki yeni Türk kıızıydı. Üzerinde eskimiş bir kot, kalın bir mont, siyah beresiyle atkısı vardı. Sarımsı saçları neredeyse hiç gözükmüyordu ve ayağına giydiği kot mavisi *converseler* hafif ıslak gibiydi. Önünde yürüyen bir kıza bıkkınca bir şeyler söylerken onun da gözleri beni buldu. Anında sertleşti bakışları. Otomatik olarak ben de sert baktım. Bu lanet kızın burada ne işi vardı? Dedem ve babamla uğraşmak beni yeterince yorarken bir de onunla uğraşamazdım. Buraya geldiğine

göre kesin Türk sokağında oturuyordu. Bizim, üç cadde yukarımızda kalan sokakta.

Ne kadar da güzel bir şey bu böyle(!).

Homurdandım. “Tüm hafta sonum bok oldu anlaşılan.” Gözlerimi ondan çekip prova odasına ilerleyerek boş olanlardan birine girdim. Montumu seri bir hareketle üzerimden atıp siyah kazağımı da çıkardım. Düzgünce yana taradığım saçlarım, kazağın gazabına uğrayıp dağılırken memnuniyet duydum. Asıl olması gerektiği gibiydi şimdi. Dedemin verdiği lanet gömleği üzerime giyerken neredeyse iki beden bol olduğunu fark ettim.

“Harika,” diyerek tısladım. Pantolonumu çıkarıp keten, bol, siyah pantolonu üzerime geçirdim.

Ben burada ne bok yiyordum böyle? Daha birkaç hafta önce, hafta sonlarını Ethan’ın evinde geçirirken şimdi bol kıyafetler giyip yaşlı moruklarla takılıyordum. Ethan ve lanet olasıca arkadaşları, kesin dünkü partiden sonra sızmışlardı. Ethan’ın ebeveynleri hafta sonunu Manhattan’daki evlerinde geçirirlerken Long Island’daki ev, Ethan’a partilemek için kalırdı. Bu durum benim, Marco’nun ve Alex’in hafta sonları onun evine taşındığımız bir ritüel hâline gelmişti.

“Artık bok gidersin oraya, David!” Öfkeyle burumdan soluyup fermuarımı çekerek aynada kendime baktım. Beni ben yapan tek şey, dağılan saçlarımdı. Yüzüm David’di ama aşağısı Yessel’di.

Gelecekte ne hâlde olacağımı bilememekten dolayı sinirle kabinden çıktım. Gömleğimi pantolonun içine sokarken birine çarptım. Kafamı kaldırdığımda hafif şaşkınlık ve kızgınlıkla bana bakan kızı gördüm.

Gözlerimi devirdim. “Çekil önümden. Bir de seninle uğraşamam.” Yanından geçip giderken beni bu hâlde

gören ilk kişi olduğunu fark ettim. Lanet olsun! Umarım bunu koz olarak kullanmazdı.

“İşte şimdi gerçekten bizden biri oldun! Zucchettonu da takınca tam olacak.” Ne ara cebine koyduğunu bilmediğim zucchettoyu kafama geçirince şaşkınlıktan ölecektim. Gerçek bir koyu Katolik olmuştum işte.

Teşekkürler, dede. Cidden çok sağ ol!

“Baram, Yessel adına yakışır şekilde değil mi?”

“Öyle baba,” dedi babam saygıyla başını eğerek. Gözlerimi yummamak için kendimi sıktım. Onlar doğduklarından beri kendi memleketlerinde yaşayabilirler ve oranın kurallarına göre yetişebilirlerdi fakat burada durum farklıydı. Tamam, onun gibiler hâlâ burada da mevcuttu, özellikle oturduğumuz mahallede. Ama benim gibi olanlar da çok vardı. *Amerikalılaştıranlar*.

Bunu asla anlamayacaklardı ve ben de kendimi anlamaları için zorlamayacaktım. Buraya ilk kez anneannemizin yanında yaşamak için gelmiştik. Dedem yeni vefat etmişti ve anneannem tek kalmak istememişti. Babam da kendi babasını tek bırakmak istemeyince bizi annemle buraya göndermişti. Anneannem, Manhattan’da yaşıyordu ve oradaki okullara yazdırmak istemişti. Dedem, Hunter Connell Lisesi’ni kabul etmişti.

“Her yeri istila etmiş bunlar.” Dedemin yine kendi kendine konuşup iğrenircesine yüzünü buruşturmasına baktım. Gözleri keskin bir şekilde bir yerde oyalanırken babamla oraya baktım.

Harika! Türk kızı ve onun yanında da bir başka kız.

Sanırım Kohn ailesinin radarına girmişti bu kız. Dedem radar gibiydi. Onları her yerde buluyor ve tahmin ediyordu. Nasıl ve ne şekilde anlıyordu, hâlâ çözebilmiş değildim.

“Boş ver dede. Kıyafetimi aldığıma göre kiliseye gidebiliriz.” Buraya da onun için gelmemiş miydik zaten? Bir pazar gününü, kilisede ibadet etmek için geçirmeye karar verilmiş ama kıyafetlerim uygun görülmemişti. Şimdi tam istedikleri gibiydim. Okuldakilerden biri beni görse ne alay konusu olurdu ama!

“Siz ödemeyi yapın, geliyorum ben,” dedi dedem. Her zamanki sert bakan bakışlarıyla kızlara doğru yöneldi.

Kahretsin! Bir şey yapacaktı. Onu durdurmalıydım. Öne atılarak kolundan tutacağım sırada babamın sert eli kolumu tuttu. Bana sert ve keskin bir şekilde bakarken başını yavaşça sağa sola salladı.

“Baba bir şey yapacak,” dedim dişlerimin arasından.

“Karışma David. Ödemeye geçelim.”

İtiraz etmek için ağzımı açmaya niyetlendiysem de babam buna engel oldu. Pes ederek arkasından ilerledim ve sıraya girdim. Önümüzde dört kişi vardı ve o kızı rahatlıkla görebiliyordum. Dalgınca elinde tuttuğu tişörte bakıyordu. Düz siyah bir tişörte. Kafasının burada olmadığı o kadar belliydi ki dedemin ona yaklaştığını bile göremedi. Gözlerim dikkatlice dedeme takıldı. *Küçük çocuklar gibi kızın saçını mı çekecek acaba*, diye düşündüm ve düşüncemle hafif güldüm.

Kendimi toparlayıp dedeme baktım. Elinde bir şey mi vardı? Gözlerimi kısarak dikkatlice bakmaya çalıştım. Elinde kesinlikle bir şey vardı, kızın sırt çantasına koydu.

Lanet olsun!

Bunu yapmış olamaz, değil mi? Bu kadar kindar ve öfkeli olamazdı? Özellikle Amerika gibi bir yerde hırsızlık yapıyormuş gibi gösteremezdi! Öfkeden deliye döndüm. Yumruklarımı o kadar sıkıyordum ki çıldıracak gibi

hissettim. Kız ne bok olursa olsun, buna maruz kalmasına müsaade edemezdim.

Dedem bize doğru gülerek gelirken, o zavallı kız her şeyden habersiz, hâlâ dalgın bir şekilde düz siyah tişörte bakıyordu.

“Hak ettiği muameleyi göreceğ birazdan,” dedi dedem yanımıza geldiğinde. Babam bir şey demedi, sadece başını sallayıp önüne döndü. Bu kadar düşüncesiz olduğu için ona da bağışlamak istedim. Onların yanında sakın durmaya ve rahat davranmaya çalıştım. Üzerimde duran kıyafetlerin ödemesini yaparak çıkışa gittiğimizde diğer kıyafetlerimi bilerek almamıştım. Century 21’den çıktığımız an durdum.

“Ben diğer kıyafetlerimi kabinde unuttum. Alıp geliyorum hemen.” Arabanın anahtarını babama uzattım.

“Boş ver!” dedi dedem, tiksindirici bir sesle. “O iğrenç şeyleri bir daha giyemezsin zaten.”

Derin bir nefes aldım. “Pantolonumun cebinde cüzdanım ve telefonum kaldı. Onları alayım.”

Bu sefer bir şey demedi. Başını sallayıp arabaya ilerledi. Babama gitmelerini, otobüsle dönebileceğimi söyledim ve onlar gitti. Gittikleri an, başımdaki zucchettoyu çıkarıp cebime koydum. Dedemin zucchettoyu takarken düzelttiği saçlarımı tekrar dağıtarak Century 21’a tekrar girdim. İçeride kızı aramaya başladım. Umarım fark etmiştir de yerine koymuştur. Önce prova odasına gidip eski güzel kıyafetlerimi giyerek diğerlerini elimde tuttum. Kasaya gidip bir poşet alarak içine tıktıktan sonra kızı aramaya devam ettim.

Sanırım geç kalmıştım. Onu hiçbir yerde bulamayınca öfkeyle nefesimi dışarı verip çıkış kapısına ilerledim. İşte tam oradaydı! Güvenlik görevlisine, yanındaki kızla bir

şeyler anlatırken güvenlik görevlisi onları içeri sokmaya çalışıyordu. Onlara doğru hızla ilerledim.

“Bakın bu bizim değil! Aldığımız eşyalar burada!” Uçları pembe olan siyah saçlı kız, poşetleri kaldırarak adamın gözünün dibine soktu. Benim Türk kızının da ağlamaklı gibi bir hâli vardı. Ellerini sıktığını fark ettim.

Güvenlik tam bir şey söyleyecekken koşarak kızın omzuna kolumu atıp yanağından öptüm. İrkilerek bana döndü.

“Bebeğim, üzgünüm! Bir şey kaybettim, onu arıyordum. Sana hediye olarak bir kolye almıştım ama nereye koyduğumu hatırlamıyorum.” Kahretsin! Süper rol yapıyordum. Ama bizimki şaşkına uğramış gibiydi. Hatta biraz sinirlenmişti ve elini kaldırıp kolumu indirecek gibi bir hâli vardı. Uyarıcı bakışlar atsam da aptal olduğu için hiçbir şey anlamadı.

“Bunu mu yoksa?” Sonunda! En azından diğer Türk kızı akıllıydı.

“Evet, bu! Tanrım, neredeydi o?” Hızla gidip elinden, üzerinde kelebek deseni olan kolyeyi aldım. Kız da benim gibi rol yapmaya başladı.

“Sevgilinin çantasına takılmıştı. Ve biz de görevlilere onu çalmadığımızı anlatmaya çalışıyorduk,” dedi görevliye suçlu bakışlar atarak. Kolumun altında olan kızın kasıldığını hissettim. Her şeyi bok etmeden önce omzunu uyarırcasına sıktım.

“O zaman beraber ödemeye gitmeye ne dersiniz?” dedi görevli, içeriyi işaret ederek.

“Memnuniyetle,” dedim görevliye. “Hadi bebeğim.” Onu çevirip ilerledim.

“Bir daha bana *bebeğim* dersen o dilini koparırım.” Önümüzden yürüyen görevliye kısa bir bakış atıp ona doğru eğildim.

“Merak etme, sana sarıldığım için eve gidince banyo yapacak ve yine sana *bebeğim* dediğim için ağzımı sabunla yıkayacağım.” Gözlerini bana çevirince en tatlı hâlimle gülümsedim.

“Ben de eve gidince, beni öptüğün için çamaşır suyuyla yanağımı yıkayacağım.”

“Siz iki inatçı ergen, birbirinize öyle bakmayı kesin!” Aramızdan çıkan kafayla arkamızda kalan diğer kıza döndük. Bize hem eğlenir hem de sinirli gibi bakıyordu. İlkimiz de başımızı sallayarak önümüze döndük ve kasiyerin dibinde, ona bir şey söyleyen görevlinin yanında bekledik.

Görevli, “Bayım?” diyerek kolyeyi işaret etti. Kasiyere verdim, okuttu ve ödemesini yaptım. Şimdi elimde sahibi olmayan bir kolye olmuştu.

Beraber tekrar çıkış kapısına vardığımızda elimi hemen üzerinden çekti.

“Sen yaptın, değil mi!” diye bağırdı öfkeyle. En son isteyeceğim şey, götümü donduran soğuğun ortasında kavga etmektir. Arabayla geldiğim için monttan başka bir şey giymemiştım ama o bayağı hazırlıklı gibiydi.

“Evet, ben yaptım! Manyagım ya, sonra da seni kurtarmaya karar verdim!”

“Belki de vicdan yaptın.”

“Ayşe, ne olursa olsun çocuk bizi kurtardı. Hadi, eve gidelim.” Diğer kız daha mı iyiydi ne? Bu kız niye böyle çılgındı? O böyle yaptıkça sinirlerime dokunuyordu. Patklayasım geliyordu onu.

“Ben yapmadım, seni kıt anlayışlı Türk kızı!”

“Hey hey, orada dur bakalım genç!” Harika. Şimdi diğeri de kabarmıştı. Bu Türklerin nesi vardı? Birine bir laf söyleyince hepsi birlik olup üzerine yürüyordu. “Bize *kıt beyinli* deme, fena olur!”

“Kıt olan o!” Elimle öfkeyle burnundan soluyan kızı gösterdim. O an kığım donmuştu. Laf anlatamazdım ve hızla konuştum. “Dedem çantasına kolyeyi bıraktı ve bunu görünce size yardım ettim. Nokta!”

Sonra defolup gittim. Arkamdan o kızın laflar söylemesini ve ona söylediklerim için özür dilemem gerektiğini çünkü dedemin hareketinin aşırılığa kaçtığını ve daha birçok şey sayışını duymazdan gelerek donan kığım ile otobüs beklemek yerine, eve kadar yürüdüm.

Aynen öyle. Flatbush Caddesi’nden, 11. Cadde’ye kadar yürüdüm. Hemen hemen kırk beş dakika boyunca.

BÖLÜM 6



AYŞE TETİK

Pazar günü David ve dedesiyle olan olaydan sonra artık sinirimden ölecek gibiydim. Hele hırsız damgası yediğim an... O an dedemi arayıp bağıra çağıra her şeyi anlatmayı ve mart ayını beklemeden buradan gitmeyi düşündüm. Daha fazla dayanabilecek durumda değildim.

Okula girdiğimde, alışık olduğum bakışları görmezden gelerek dolabıma ilerledim. Sadece İngilizce kitabımı alıp çantama koyduktan sonra İngilizce sınıfına ilerledim. Bugün onunla iki ortak dersimiz vardı: İngilizce ve edebiyat. Biri sabahki dersim, diğeri öğleden sonrakiydi.

Sınıfta, bulduğum boş bir pufa oturup arkama iyice yaslandım. Bugün geçen haftaki kitabı çalışacağımızı biliyordum. Hafta sonu Sahra'ya, kitapta ne demek istediğini sormuştum ve bana anlamadığım kelimelerin şimdiki İngilizcesini yazmıştı. Yani bugün yardıma ihtiyacım yoktu. Derken içeri David, Marco ve adının çok sonradan Meira olduğunu öğrendiğim kızıl İngiliz kız girdi. Üçü bir şeyler konuşurken Meira'nın David'e, cumartesi günkü partiyi kaçırdığını kur yaparak söylediğini fark ettim.

Burası ve parti?

Evet, bunu çok duymuştum. Eski okulumdakiler, partilere muhakkak katıldığını yüzlerce kez söylemişlerdi.

Hepsi hazırlık yılını, gelip burada okudukları için biliyorlardı. Bir tek ben İstanbul'da eğitim almıştım.

“Ah, asi kızımız da gelmiş!” dedi Marco. Ona uyuz bir bakış attım. Kendini beğenmişçesine kaşlarını havaya kaldırıp gülümsedi. Ona bu bakışın işe yaramadığını söylemek istedim fakat dilimi ısırarak kendime hâkim oldum. David bana yandan bir bakış atıp parmağını kızın kızıl saçlarına dolayarak kulağına bir şey söyledi.

Pislik herif.

Başımı kitabıma çevirdim. Sınıfın dolmasını bekledim. Çok geçmeden sınıf dolarken içeri Bay Munez girdi. Onda görmeye alışık olduğumuz büyük gözlüklerinin arkasından parlayan gözlerle bize baktı. Adam her an neşeli ve pozitif.

“Evet, günaydın sınıf!” diye bağırdı yine neşeyle. Onun aksine, sınıftan mırıltılar çıkmıştı. Masasına ilerleyip çantasını koyarken kapı hızla açıldı ve dağınık bir hâlde Zafer girdi.

“Geç kaldım,” dedi nefes nefese. Hoca ve sınıf, onun geç kalmalarına alışık gibi bir tavır takındılar. Sırasına geçmeden önce bana göz kırpınca tebessüm ettim. En azından benimle konuşan iki kişi vardı.

“Bay Munez, bugün ayrımcılığı, farklı kültürlere duyulan rahatsızlıkları konu edinen bir kitap okuyalım mı?”

Kahrolası herif! Ona dönmek için kendimi sıktım. Sesi buram buram alay kokarken arkasına yaslanmış ve sırıtarak burnunu havaya diktiğini hayal edebiliyordum.

“Nereden çıktı şimdi, David?” dedi Bay Munez.

“Bi...”

Ondan önce atıldım. “Kendi dedesinin bambaşka bir dünya görüşü olduğu için olabilir, Bay Munez!” Sınıfta

hafiften uğultu oluşurken çantasını karıştıran hocamız başını kaldırıp bize baktı. Burnuna düşen gözlüğünü ileri itti.

“Bunu nereden çıkardın, Ayşe?”

“Çıkarmadım.” Omzumu silktim. “Gözlerimle gördüm.”

“Kapa çeneni, Türk kızı!” İşte böyle. İnsanı sinir etmek neymiş, öğren Kohn!

“Nasıl?” diyen hocamız, kalçasını masaya yaslayarak kollarını göğsünde bağladı ve bana baktı.

Boğazımı temizleyip pufta dikleştirdim. “Dün kuzenimle alışveriş yaptık ama biri çantama, bize ait olmayan bir kolye koymuş, güvenliğe takıldık. Orada kolyenin bize ait olmadığını anlatırken bir anda David geldi.” Elimle bir sinek kovalar gibi arka tarafıma salladım. Bunun onu sinir ettiğinin farkındaydım.

“Sonra bir şekilde kolyeyi bizim almadığımız anlaşıldı. Kendisi de bunu bize dedesinin yaptığını söyledi.” Sınıfta daha büyük bir uğultu oluşurken memnuniyetle sırtıp arkama döndüm. Kohn ileri atılmak isterken yanında oturan Marco ve Meira onu tutuyordu.

“Bu doğru mu, David?”

“Bay Munez,” dedi dişlerinin arasından. “Ama bu küçük pislik tam anlatmadı. Dedem bunu yaptı, evet ama ben onların hırsız damgası yemesini önledim.”

“Senin ailen yüzünden yiyeceğim bir damgaydı o, Kohn! Sen, yapılan pisliği temizledin.” Pufta arkama tamamen dönüp ona baktım.

“En azından ben yapmadım. Peki ya sen Tetik?” Konuyu tekrar açıyordu. Artık yeter! Yerimden kalkıp

bağırarak yanına vardım. Hızla o da kalkarken uzun boyu karşısında bir adım geri gittim.

“Ben öyle biri değilim,” dedim dişlerimin arasından.

“Sözde senden farklıyım, birbirimize yabancıyız diye ders çalışmak istemedin benimle!” Tek kaşını kaldırıp hesap sorarcasına bakıyordu bana.

O kim oluyordu?

“Benim ağzımdan böyle bir şey çıktı mı?” Çıkmamıştı. O da bunu biliyordu. Durup dururken bir anda üzerime bir leke atmış ve yeni başlayan rüyamı mahvetmişti. En büyük ayrımcı onlar olmasına rağmen, beni bu şekilde göstererek kendi pisliğini kapatmaya çalışıyordu.

“Pekâlâ, bu kadar yeter!” Hocanın yanımıza geldiğini, ellerini aramıza koymasıyla fark ettim. Geri itince bir adım geri çekildim ama gözlerimi ondan ayırmadım. Saçlarının kenarlarını iyice kısaltarak ön tarafının daha belirgin olmasını sağlamıştı.

Ve ben, lanet olası bir kavganın ortasında buna nasıl dikkat etmişim?

“İkiniz de ortaya geliyorsunuz. Günlerdir okulun çalkalandığı bu konuya açıklık getireceğiz.”

Aynı anda itiraz ettik ama Bay Munez kabul etmedi. Kolumuzdan tutup yuvarlak şeklindeki oturma alanının ortasına bizi dikti. Homurdandım. Sınıfın ortasındaydık. Herkes bize bakıyordu. Bundan rahatsızlık duyarak kollarımı göğsümde bağladım ve ağırlığımı sol ayağıma verdim.

“Olay nasıl başladı? Anlatın,” dedi Bay Munez.

“Siz ciddisiniz,” dedim şaşırarak. Bana ciddiyetle bakıp başını salladı. Tekrar masasına ilerledi ve kalçasını masaya yaslayıp bize döndü.

“Olay nasıl başladı?” diye sordu tekrar.

“Munez, tartışılacak bir şey yok. Siz, o gün şu pis kıza de...” deyince benden önce Bay Munez sözünü böldü.

“David, ne olursa olsun saygısızca konuşmuyoruz.” Alaylı bir şekilde gülen, terbiyesiz veledde baktım.

“Çok sevgili sınıf arkadaşım olan Ayşe Tetik...” Yüzüme doğru döndü. Ona bön bön baktım. “Sizin ders çalışma teklifinizi kabul etmeme rağmen o reddetti! Ben de acaba neden reddetti diye merak edip Zafer’e sordum.”

Zafer! Bunların hepsi onun başının altından çıkmıştı. Ben de *bu çocuk nasıl öğrendi acaba*, diye kendimi yiyip durmuştum. Turuncu bir pufta rahatça oturan Zafer’e ölümcül bir şekilde baktım. Tüm sınıf ona dönünce homurdanarak oturuşunu düzeltti.

“Ona ne dedin, Zafer?” diye sordu hoca. Evet, gerçekten ona ne demişti?

“Sadece Ayşe’nin, David Türk olmayıp farklı kültürden olduğu için onunla ders çalışmak istemediğini söyledim.”

Hemen itiraz ettim. “Ben böyle bir şey demedim!” Kollarımı çözüp hocamıza döndüm. “Bay Munez, ben sadece onun hakkındaki ilk izlenimimi ve farklı kültürden olduğunu söyledim. Ayrıca o gün, ders çalıştırma teklifinizi kabul etmek için yanınıza gelecektim lakin ben gelemeden olaylar patlak verdi.”

“Peki neden Zafer’e öyle bir şey söyledin, Ayşe?”

“Çünkü dünyaya bakış açıları farklı, bizi buluşturan ortak bir alan yok, fikirlerimiz zıtlaşıyor,” dedim. David konuşacağı sırada Bay Munez onu susturup kendisi konuştu.

“Bunu nereden çıkardın? Daha önce karşılaştın mı?” diye sordu.

“Hayır ama bu çok bariz olan bir şey. Ben değil ama ailem onların bu zıtlıklarından çok çekti.” David’in yine başka bir dilde bir şeyler mırıldandığını fark ettim. Gözlerini yuvarlayıp bana baktı. Ona tip tip bakarken konuştum.

“Seninle ders çalışmayı, Türk olmadığın için reddetmemiştim. Bu farklılığa alışık olmadığım ve daha yeni geldiğim için yabancılık çekebileceğimi söyledim.”

“Zafer, sen neden böyle bir şey söyledin peki?” Ah Allah’ım ya! Sanki bir mahkemedeymişiz de suçluyu arıyormuşuz gibi hissettim.

“Derste teklifinizi reddetti, sonra da yemekhanede öyle konuşunca durumu böyle yorumladım.” Umursamazca omzunu silkip başını telefonuna gömdü. Ne harika ama! Herifin yaptığı bir yorum, benim hayatımı cehenneme çevirmişti, haberi yoktu.

“Ve David, sadece bu sözden onun ayrımcılık yaptığını mı ilan ettin, öyle mi?”

Aynen öyle, Bay Munez. Benim tarafımda olun. Herkes onun tarafındayken siz benim tarafımda olun. Gücün bana geçmesiyle kollarımı göğsümde bağlayıp pisliğe tek kaşımı kaldırarak baktım. Bu hareketimden rahatsız olup genizden gelen bir sesle inledi.

“Evet, Munez,” dedi.

“Peki bu sınıfta herhangi biriniz, Ayşe’nin düşüncelerine maruz kaldı mı? Ayrıca Ayşe okula geleli daha birkaç gün olduğunu da belirtmek isterim.”

Sınıftakiler olumsuzlukla mırıldandı, zaten gerçek olan da buydu. Yani, kimseye bir zararım dokunmamıştı ya da kötü bir söylemim olmamıştı. Sadece okulun ilk günü böyle bir olay yaşamıştım. Herkes, karşımda yenilmişliğin verdiği sinirle duran şu pisliğin ağzından çıkan tek

kelimeyle beni öyle ilan etmişti. Çünkü onların gözünde biz her şeyi yapardık ama ben bugün bunu yıkacaktım.

“Bay Munez,” dedim ona dönerek. “Ben öyle biri olsam neden bu ülkeye geleyim? Neden her dilden, dinden, ırktan ve kültürden bulunan bir ülkede yaşamak isteyeyim? Onlarca ülke varken hem de?”

Bay Munez, bana katılırcasına başını sallayıp David’e döndü. “Sence neden, David?” diye sordu. Köşeye sıkışmıştı işte. Kaçacak bir yeri yoktu ve ben tek değildim. Hocamızla onu alt etmiştik. Aslında her şey, şu an ilgiyle telefonunda oyun oynayan aptal Zafer yüzünden olmuştu. Lafı olduğu gibi söylemek yerine, kendi yorumunu kattığı için bu hâle gelmişti. Ve tabii David de beni hemen öyle ilan etmişti. Hiç mi düşünemedi, öyle bir şey olmadığını? Hayır. Direkt saldırıya geçti.

“Peki David?” diyen hocamız, bacağını diğer bacağının üzerine geçirerek çaprazlama attı ve burnuna düşen büyük gözlüklerini geriye itti. Bay Munez zayıf ve uzun boyluydu. Genç gösteriyordu, yüzü kemikli ve burnu biraz uzun olduğu için bana Karadeniz insanını anımsatıyordu.

“Eğer Ayşe’den sana karşı direkt bir tavır görmediysen bu mesele artık kapansın,” dedi. Ona bakmayı bırakıp yorgunca gözlüklerini çıkardı ve “Bakın çocuklar...” dedi. “Dünyanın her bir yanında din, dil, ırk ve kültür ayrımı yapılıyor. Ayşe’nin de dediği gibi...” diyerek beni işaret etti. “Bunların hepsini kapsayan bir ülkede yaşıyoruz. Burada her milletten, dinden, kültürden insan var. Bu okul sınırlarının içerisinde, ayrımcılığa maruz kalan binlerce kişi vardır. Hâlâ siyah-beyaz ayrımı yapılan bir yüzyıldayız. Siyahilere hakaret maksatlı *zenci* denilen, muz atılan bir yerde yaşıyoruz.”

Sınıfımızda bulunan üç siyahi arkadaş bunu hemen onayladı. Benim onlarla bir derdim yoktu. Benim kimseyle derdim yoktu. Belki David ve onun gibileri dedemden duymasam, onlarla da derdim olmazdı.

“Yani, bu ayrımları maalesef her yerde pek çok kişi yapıyor. Fakat siz de biliyorsunuz ki okulumuzun en büyük kuralı, ayrımcılık yapılmaması. Bu sert kurallardan biridir. Bunu da öğrenmiş oldun, Ayşe.” Son cümlesiyle bana dönünce başımı salladım.

“Asla öyle biri olmadım,” dedim.

“Güzel,” diyerek başını salladı ve konuşmaya devam etti. “Kimseyi sevmek zorunda değilsiniz. Aynı kültürden olan kimseler bile birbirini çok sevmezken dünyadaki herkesi seveceğiz diye bir kural yok elbette. Fakat yaşadığımız ülke, özgürlüğün temsilcisi olan bir ülke. Bu sebeple kimseye bir sınırlama getiremezsiniz.”

Bay Munez kesin, net ve sert konuşmuştu. Sözlerinde haklılık payı vardı. Amerika, özgürlüğün ülkesi olarak algılanıyordu. Bunu kabul eden de vardı, kabul etmeyen de. Ayrımcılık her yerdeydi. Hâlâ günümüzde de yapılmaya devam ediliyordu. Fakat bu okul sınırları içerisinde, anlamadığım bir sebepten dolayı yasaktı. Sevmesen bile belli edemiyordun.

“Anladın mı, David?”

“Evet, Munez,” diye mırıldandı.

“Ayşe?”

“Evet,” dedim hâlâ David’e bakarken. O, dedesi gibi değildi. Dün o yaşlı adam dikkatimi çekmişti. David’i, yanında iki adamla gördüğüm andan itibaren tüm neşem kaçmıştı zaten. O iki adamın arasında duran David, okuldaki gibi değildi. Beyaz, bol gömleği ve siyah, aşırı bol pantolonuyla başına taktığı zucchettoyu görünce şok

olmuştum. Sanki iki kişiliğe ayrılmış gibi bir hâli vardı. Bir diğer dikkatimi çeken şey ise aynı şeyleri yaşıyor olmamızdı.

“Pekâlâ, artık bu konuya açıklık getirdiğimize göre, daha derine inip temizlemek için çok güzel bir proje geldi aklıma.” Sınıfta yoğun bir homurdanma oluşunca bunu daha öncelerde birkaç kez yaptığını ve sınıfın pek hoşuna gitmediği hissine kapıldım.

“Ah, sakın olun! Siz dâhil değilsiniz.” Bay Munez elini önemsiz bir şey söyler gibi salladı. Sınıf coşarak alkışlarken hocanın bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

“Siz ikiniz dâhilsiniz ama.” Aynı anda homurdandık. Bunu fark edince birbirimize ölümcül bakışlar attık. “İşte bu bakışı düzeltmek için bu proje,” dedi Bay Munez.

“Cezam ne, söyle Munez?” dedi pislik, baygın baygın bakarak. Ellerini koyu yeşil, dar paça pantolonunun cebine soktu. Vücudunu hocaya hafif çevirince kazağının üzerinde duran simge kolyesi de yana kaydı.

“Bir ay boyunca Ayşe’den sorumlu olacaksın.”

Ne?

“Hayır!” Aynı anda bağırdık ve bu sefer ölümcül şekilde bakışmadık.



BÖLÜM 7



AYŞE TETİK

Pazartesi, olayı idrak etmeye çalışırken Kohn okulun son saatinde bana asla bakıcılık yapmayacağını kesin bir dille söylemişti ve ben de bundan memnuniyet duymuştum. Salı olduğunda ise birbirimizi, yemek saatinin dışında ortak dersimiz olmadığı için görmemiştik. Çarşamba olduğunda ise Bay Munez, dersinde bize projeyi hatırlatıp dersi geçmek istiyorsak bunu yapmak zorunda olduğumuzu tekrar kesin bir dille söyledi. Bu sefer okul çıkışı asla onunla olmayacağımızı kesin dille söyleyen taraf ben, bunu kabul eden de o olmuştu.

Perşembe günkü biyoloji dersinde Ya Naa, daha ılımlı ve sıcakkanlıydı. Ona Kore sevdamdan bahsedip izlediğim dizileri söylerken bunca şeyi bildiğim için şaşırdı. Belki ileride bir gün evine davet edebileceğini ya da Kore yemekleri ısmarlayabileceğimi söyledi. Hayallerim gerçekleşiyor gibiydi.

Cuma geldiğinde ise... İlk dersimiz yine İngilizceydi ve Bay Munez artık tahammül edemeyerek bize azar çekmişti. Bu akşam okul çıkışı beraber Times Meydanı'na gidip bir fotoğraf çektirmezsek tüm yıl boyunca cezaya kalacağımızı belirtti. Homurdanarak kabullenmek durumunda kaldık.

Öğle yemeği saatinde yemeğimi aldığımda, ileride beraber oturan Zafer ve Mina bana el salladılar. Şu bir

haftadır Zafer'i ciddi bir şekilde görmezden geliyordum. Fakat Mina'yı seviyordum. Aslında pek benim tarzım bir kız değildi. Yani, Mina giyinmeyi çok seviyordu; makyaj yapmaya bayılıyor ve sürekli moda hakkında konuşup en son çıkan trendlerden bahsediyordu ama ona ayak uyduramıyordum. Her zaman çok güzel giyiniyor ve harika kokuyordu. Onun yanında çok sade kalıyordum.

"N'aber?" diye şakıdı yine. Sadece tebessüm edip, "İyilik, senden?" diye sordum. Bakımlı parmaklarını büyük ekranı olan telefonunda gezdirerek, "Asos'ta indirim var. Kredi kartımın limitini zorluyorum," dedi. Başımı sallayıp masaya yerleştim.

"Bana bir selam yok mu, Ayşe?" Zafer'e hareket çekmemek için kendimi zor tuttum. Ha bir de selam bekliyordu, öyle mi? Ona bakarak ekmeğimi ısırdım. Üfle-yerek gözlerini devirdi.

"Ya kızım, özür diledim yüz kere!"

"Ben de olsam aynısını yapardım, Zafer. Şimdi kapa çeneni." Kıkırdayarak Mina'ya baktım. İşin aslını öğrendiği günden beri Zafer'in kulaklarını çektiğini söylemişti.

"E artık bu akşam güzel bir Times fotoğrafı bekliyoruz sizden," dedi Zafer. Gözlerimi yuvarlayarak yemeğime odaklandım.

"Bir dakika ya, ne kaçırdım yine ben?" dedi Mina bize bakarak. Zafer bana anlatma fırsatı vermeden katıla katıla gülererek anlattı. Ona sadece baygın bir şekilde tekrar baktım.

"Aha! İti an çomağı hazırla," dedi Zafer. Kahkahasının arasında konuşarak eliyle de kapıdan giren grubu gösterdi. David sinirle burnundan soluyordu ve yanındakiler onu öpmeye, koklamaya çalışıyor gibi yapıyorlardı.

"Güzel bir fotoğraf bekliyoruz sizden."

“Sen de mi Mina ya?” dedim hayıflanarak. Türkçe konuşabildiğim sayılı arkadaşlarıma bol bol küfretmek istiyordum.

“Bay Munez, bir deha. Böylece birbirinizi tanıyacak ve iyi anlaşıacaksınız,” dedi yüzüme dahi bakmadan. Hâlâ büyük indirim olan internet sitesinde dolanıyordu. Üfleterek bakışlarımı indirdiğim sırada Mina’nın çılgılığıyla tekrar kafamı kaldırdım.

“Kızım, sonunda beğendiğim etek indirimde! Alamadığım için kahrolmuştum. Yanıp kül olmuştum.”

“Bunun yine tuhaf damarları tuttu. Ben kaçır.”

Zafer tabağını alıp hızla yanımızdan uzaklaşırken Mina’nın bana gösterdiği pembe fırırlı eteğe bakıp, onun istediği gibi ahımlı şahımlı laflar ettim. Davidlerin masasından koca bir kahkaha sesi gelince herkesin başı oraya döndü. Marco, David’e kollarını dolamış ve dudaklarını büzerek onların fotoğrafını çeken çocuğa poz veriyordu. Ethan ise kadrja daldı ve David’in tam yanağına öpücük kondururken saçları turuncumsu olan çocuk fotoğraf çekti. Çocuğun saçlarının bir tarafı tamamen kazınmışken diğer tarafı uzundu. Hatta biraz çenesine yakındı. Gülerek bir şey söyledi ve yanlarındaki Ethan ile Marco barış işareti yaparak dillerini dışarı çıkardılar. David tam da onların bu hâline gülerken flaş patladı. Tuhaf çocuk fotoğrafa bakıp bir şeyler söyleyince üçü ona yaklaştı ve fotoğrafa baktılar.

“Ay, bunlar çok manyak ya!” diye bir yorumda bulundu Mina. Ona dönerken tebessüm etmeden duramadım. “Şu turuncu saçlı çocuk kim?” diye sordum.

“Ha o mu? Alex o. Saçlarıyla oynamaya bayılır.” Anlayarak başımı salladım. Masamıza bir kız aniden gelip, “Acayip bir site buldum! Her şey çok ucuz,” diye bağırdı. Mina da çılgılık atıp kızı masaya çekti ve buldukları sitenin

dibine girdiler. Dudaklarım hafiften yukarı kıvrılırken onları kendi hâllerine bırakıp tabağıma yöneldim.

Yemeğim bittiğinde yerimden kalkıp lavaboya gittim. Ellerimi yıkayıp tekrar çıktığımda ders için vakit hâlâ vardı. Vaktimi ön bahçede değerlendirmeye karar verdim. Derslik binasının kapısını açıp kendimi New York'un soğuk havasına bıraktım. Öğrenciler kar kış demeden ön bahçeyi doldurmuşlardı. Köşedeki banklarda oturan bir çiftin öpüştüğünü görünce birden irkildim. Büyük bir nefes alıp bahçede ilerlemeye devam ettim.

Ön bahçeden arka bahçeye geçiş vardı. O yolda yürümeye devam ettim. Çıkıntılı duvarın orada otururken bir grubun kıkırdamalarını duyunca biraz geri çekildim. Başımı eğerek onlara baktığımda, az önce yemekhanede gördüğüm David ve arkadaşları olduğunu fark ettim. Elden ele dolaşan, sarılmış bir sigara vardı. İçimdeki ses, onun ot olduğunu söylüyordu çünkü burnuma kadar gelen koku, normal sigara kokusu gibi değildi. Sigara kokusunu çok iyi biliyordum. Hafızama öyle bir kazınmıştı ki asla silinmiyordu.

Adının Alex olduğunu öğrendiğim çocuk, otu çekerken gözlerini kısıtı ve rahatlayarak kendini geriye attı.

“Dostum, Times Meydanı'nda bugün verdiğim pozlardan birini vereceksin,” dedi.

“Siktir oradan Alex!” dedi ona David. Bu da bugün yaptıkları saçma hareketlerin ne anlama geldiğini belli ediyordu. David'le yapacağımız gezi ve çekilecek fotoğraf hakkında dalga geçiyorlardı.

“Kız seksi olsaydı onu tavlamanı isterdim. Ama öyle değil.” Alex'in bu güzel(!) yorumuna gözlerimi devirdim. Görünmekten korkarak kendimi turuncu duvara iyice bastırdım ve sadece başımı hafifçe onlara doğru eğdim. Ot, bu sefer David'in elindeydi.

“*Kız güzel değil, değil Alex. Sadece çok bakımsız.*” Bir diğer güzel yorum için David’e teşekkür ediyorum.

Sonunda Ethan’ın sesi duyuldu ve ot onun eline geçti. Resmen benim hakkında konuşarak ot içiyorlardı. Çok gururlandım(!).

“Dostum, kız biraz pasaklı duruyor. Yani kendine baksa, eminim mükemmel bir şey çıkar.”

“Hayır dostum,” diyen Marco otu aldı. Marco’dan cidden nefret ediyordum ve ne diyecek diye iğrenerek bekliyordum.

“Kızın güzel kıvrımları yok. Giydiği o tuhaf, bol kazaklardan bile bunu anlayabiliyorum. Beli kalın ve kilosundan dolayı büyük göğüsleri belli olmuyor. Biraz zayıflasa da o güzel göğüsleri elime alıp on...”

“Kapa çeneni, Marco. Senin fantezilerini duymak istemeyecek kadar kafam dumanlı,” dedi David.

Aynen. O pis zamparanın fantezilerini, hele ki benim hakkında olanları duymak istemiyordum. Ayrıca ben kilolu değildim! O herkesi kendisi gibi sanıyordu. Dünyadaki bütün kızların göbekleri düz olmak zorunda mı? Düz göbeğimiz yoksa ve belimiz ince değilse kız sınıfına giremiyor muyduk yani?

“Şimdi Marco şu konuda haklı dostum...” Ot tekrar Alex’in parmakları arasındaydı ve bitmek üzereydi. Durduğum pozisyon pek de rahat değildi, bacağım sızlamaya başlamıştı bile.

“Kız bakımsız. Aslında biraz daha güzel giyinebilir. Hep kot pantolon ve bol kazaklar giyiyor. Saçlarını açık bırakıyor. Makyaj yok, tırnaklarında oje yok. İçinde cevher var, her kadın gibi. Sadece dışarı çıkarmayı beceremiyor.” Elindeki ot aniden Ethan’ın eline geçti ve kocaman içine çekti, David ona kızdı.

“Yavaş ol, Ethan!” Ethan’ın elinden çocuğunu alır gibi otu almasına karşı gözlerimi devirdim. Lanet olasıca hava buz gibiydi, donmuştum. Burnumun akmasını engellemek için burnumu bile çekemiyordum çünkü ses onlara gidebilirdi.

“Her neyse,” dedi Ethan kafası güzel bir şekilde. “Bence çirkin kız yoktur. Makyaj yapmayan kız vardır. Gözüme hitap etsin, ellerime hitap etsin istiyorum dostum. Bu kız etmiyor.”

Oraya gidip hepsini pataklamamak için kendimi zor tuttum. Bizden bir obje gibi bahsetmelerinden nefret ettim. Onun ellerine ya da gözlerine hitap etmek zorunda değildik. Fakat o, bunu anlamayacak kadar geri zekâlıydı! Hepsi kafalarında kızlar için bir algı yaratmıştı ve hepimizin öyle olmasını istiyorlardı. Ne zaman bunu kıracaklardı?

“Bütün kızlar *Victoria Secret*, bir bu değil zaten! Haklısınız.”

David’e hak vermek istemiyorum ama pislik haklıydı! Ve beni savunuyordu. Sinirle ayağımı yere vurdum. Hepsi kızların dış özellikleri hakkında atıp tutarken o beni savunmuştu.

“Kafanızda kurduğunuz hayal dünyasından çıksanız mı artık, ha ne dersiniz? Dünyadaki bütün kızlar *Victoria melekleri* gibi olacak diye bir kaide yok benim bildiğim...” Aptal çocuk çok güzel konuşmuştu. Ona hak vermeden edemedim.

“Biz de bunu biliyoruz David,” dedi Marco gözlerini devirerek. “Kız kendine baksa çok daha güzel olabilir, dostum.”

“Sen de kendine bakarsan çok daha yakışıklı olursun ve Natalie senin haricindekilerle olmaz. Madem *Victoria*

meleği istiyorsun, o zaman sen de *Abercrombie erkeği* ol.” Büyük bir laf sokarken diğerleri kahkahalarla güldü. Marco orta parmağını yalayıp ona gösterince bu iğrenç erkek muhabbetinin ortasında kaldığımdan dolayı midem bulandı. Kızların yanında flörtöz takılan topluluk, kendi aralarında başka bir şeye dönüşüyordu.

“Kızla nasıl bir fotoğraf çektireceksin, merak ediyorum.” Alex’in cümlesinin bitimini okul zili tamamlarken yerimden zıpladım. Ellerinde bitmek üzere olan ota saldırıp içmeye çalıştıklarında tuhaf pozisyonumdan çıkıp hemen ön bahçeye ilerledim.

Derslik binasının kapısına kadar koşarken buz tutan ayaklarım çözölmüştü. İçeri girdiğim an karşılaştığım sıcaklıkla vücudum biraz daha rahatlarken, otomatlardan atıştırmalık alan birkaç kız bana tuhaf tuhaf baktı. Haklılardı. Arkamdan atlı kovalıyor gibi hâlîm vardı. Soğuktan yüzüme yapışan saçlarımı titreyen ellerimle geriye ittim ve nefesim tıkanmış bir hâlde koridorda ilerledim. Dolabımın önüne gelince içinden çantamı aldım, kitabımı yerleştirip bir sonraki dersime ilerledim.



Okulun son ders zili de çaldığında çantamı alıp dolabıma vardım. İçinden ihtiyacım olmayanları çıkardım, montumu giyip atkımı ve beremi taktım. Onunla gerçekten Times Meydanı’na gitmeyeceğimizi biliyordum. Ama öte yandan, geldiğimizden beri bu adayı hiç gezmediğim için de merak ediyordum. Özellikle Times Meydanı’nı.

Fakat yine de ondan bir hamle gelmedikçe ben bir şey yapmayacaktım. Ki zaten okuldan çıkarken de

kimse yoktu yanımda. Gitmeyeceğimizin bilinciyle sola döndüm. Biri bir anda montumun şapkasından tutunca küçük bir çığlık attım. Neredeyse düşüyordum. Başımı arkama çevirdiğimde David'in bana baygın baygın baktığını gördüm.

"Şu lanet Times'a gidelim. Fotoğraf çekilip evlerimize geçelim." Bu kadar bıkkın ve ilgisiz konuşunca ben de aynı ilgisizlikle karşıladım onu.

"Gidelim."

Ellerini montunun cebine sokup yanımda yürümeye başladı. Beresine hapsedmek istediği saçlarının ön kısmı fırar etmiş, bana göz kırpmıyorlardı. Bakışlarımı saçlarından çekip yanında yürüyerek onu takip ettim. Metroya giden yoldan yürümek yerine sağdan gitmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Metroya."

"İyi de metro sol tarafta kaldı."

Bana aptal hissetmeme sebep olan bir bakış attı. "Başka metroya bineceğiz."

Bir şey diyemeden başımı salladım. Henüz buraların yabancısıydım ve ona güvenmekten başka çarem yoktu. Beraber aşağıya doğru yürürken biriyle telefonda konuşmaya başladı. Ben de etrafımdaki tabelalara bakıp nereye gittiğimizi anlamaya çalıştım. Lexington Caddesi üzerinde yürümeye devam ettik. O kadar çok yürüdük ki artık bacaklarımı hissedemez hâle gelmiştim. Bu süre zarfında ikiden fazla metro geçmemize rağmen, David hiçbirinde durmayıp telefonundan birileriyle mesajlaşmaya devam ederek ilerledi. Ta doksanlı sokaklarda olan okulumuzdan, tabelalarda altmışlı rakamları görece kadar yürüdük. 63. Sokak'a geldiğimizde yine düz devam edeceğimizi sanıp ilerlerken, kolumdan hızla tutup âdeta

sürüklercesine sokağa saptı. Düşmemek için kolunu tutmak zorunda kaldım.

“Ayrılma benden yabancı,” dedi.

Telefonu çalınca açtı ve beni takmadan telefonundaki kişiyle konuşmaya başladı. Bol küfürlü konuşmanın arasında *Ethan* dediğini duymuştum. Muhtemelen onunla konuşuyordu. Onu boş verip etrafıma bakındım. Burada büyük ve eski duran apartmanlardan başka bir şey yoktu. İleride, aşağıya inen metro merdivenlerini görünce o tarafa yürüdüm. Üzerinde turuncu ve sarı hatlar vardı. Metroya inen merdivenlerden inerken David telefonunu kapattı. Yer altına girdiğimizde trenin sesi yankılandı.

“Hızlı! Tren gelmiş.” Koşar adımlarla turnikeye ilerleyince peşinden gittim. Art arda turnikeden geçtik ve bir başka merdivenden indik. Durakta bekleyen trenin kapısı kapanacağı an kolumdan tuttu ve beraberce içeri girdik. Girdiğimiz gibi kapı kapandı.

Kıl payı kurtulduk. Bu küçük adrenalinden dolayı nefesim hızlanırken boş olan bir yere oturdum ama o oturmadı.

“Birkaç durak sonra ineceğiz zaten,” diye mırıldandı. Ben yine de yerimden kalkmadım. Durakları geçerken artık kulaklarımın aşına olduğu otomatik anons sesleri beynimde yankılanıyordu. Tren hızla yol alırken çıkardığı ses de arkada fon müziği görevini yapıyordu.

Otomatik anons, sıradaki durağın 47. Sokak olduğunu söyleyince David eliyle kalkmamı işaret etti. Çantamı sırtıma takıp yerimden kalktım ve direklerle tutunarak çıkış kapısına doğru ilerledim. Bu sefer otomatik anons, kapılardan uzaklaşmamızı söyledi. Sonra kapı açıldı ve beraberce indik. Bu durak büyüktü, her yerde sayılar ve harfler vardı.

Uzun bir yürüyüşün ardından yukarı çıktığımızda, birden fazla çıkışın olduğunu fark ettim. Sanırım buraya tek gelseydim kaybolurdum.

“Hadi, acele et.” Oflayarak merdivenleri hızla tırmanan David’in arkasından tırmandım. İki kat merdiven çıktıktan sonra yerin altından yeryüzüne vardık.

Ve ben tutulup kaldım.

Her yerde ama her yerde büyük ekranlar vardı. Kocaman geniş bir alan boş bırakılmış, ileride ise kırmızı merdivenler vardı. Meşhur Times merdiveni. Etrafımda döndüm. Burası çok güzeldi. Televizyonlarda gördüğümünden de güzeldi. Havanın soğuk olması bile insanları durdurmamıştı. Her yer dolup taşmıştı.

“Vay canına!” dedim Türkçe. Ekranlarda gelip geçen reklamlara göz atmadan edemedim.

“Hadi!” David’in kolumdan tutup beni merdivenlere doğru çekmesine izin vererek etrafı inceledim. Üst taraflar büyük ekranlarla doluyken alt taraflarda bir sürü mağaza vardı. Sağ tarafta koca bir *Hard Rock Cafe* olduğunu keşfettim. Biraz ilerideki masalarda da oturanlar vardı.

Kolundan kurtuldum ve yanından yürüyerek kırmızı merdivenlere vardım. Üst taraf tamamıyla doluyken alt taraflar biraz boştu. İki kişilik bir boşluğa oturduk. Ve oturduğum an sigarasını yaktı. Gözlerimi devirdim.

“Yeterince sigara kokuyorsun.”

“Yani?”

“İçmeyebilirsin.” Sigaranın dumanını benim tarafıma doğru bıraktı.

“Şu an çok sıkıcı bir kızla birlikteyim. O yüzden buna ihtiyacım var.”

“Sıkıcıymış!” diyerek Türkçe homurdandım. “Ne yapayım, göbek mi atayım? Allah Allah!”

Beni anlamadığı için kaşlarını çatarken, “Allah Allah!” dedi. O kadar aksanlı ve komik söylemişti ki tıpkı üç yaşındaki bir çocuğun konuşması gibiydi. Bu da beni güldürdü. Elimle ağzımı kapatarak güldüm. Ben öyle gülerken o da anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı.

“Zafer de sinirlenince öyle söylüyor.” Açıklama yapmasına şaşırsam da bir şey demedim. Onu sigarasıyla baş başa bırakıp güzel meydana göz atmaya devam ettim. Soğuktu ama ben bunu hissetmeyi reddedecek kadar mutluydum.

“Burayı zaten görmüşsündür. Hadi, kahrolası fotoğrafı çekelim ve gidelim.” Yerinden hızla kalktı ve daha bitirmediği sigarayı parmak uçlarıyla söndürerek ilerideki çöp kutusuna attı. Ben öylece orada kalmışken birine telefonunu verdi. Hâlâ yerimde oturduğumu fark edince yanına gelmemi işaret etti. Burayı zaten görmemiştim. İlk defa görüyordum ve kalmak istiyordum. Mızızızlanıp ayaklarımı yere vurmamak için çok çaba sarf ettim. Fakat somurtarak yanına gitmekten kendimi alamadım. David bu tavrımı fotoğraf çekilmek istemediğim için yaptığımı sandı.

“Ben de seninle fotoğraf çektirmeye meraklı değilim,” dedi.

Bir şey demeden merdivenleri arkamıza alacak şekilde durdum. Yanıma geldi, aramıza bir insan girecek kadar mesafe bıraktık. Adam yaklaşmamızı söylese de ikimiz de reddettik ve şaşırان adamın fotoğrafımızı çekmesini izledik. David hemen adamın yanına gidip telefonu aldı. Fotoğrafa bir kez bile göz atmadan telefonu kapatıp cebine soktu. Gıcıklığından gidip fotoğrafa bakmayı bile isteyemedim.

“Hadi, gidelim.”

Takip etmek yerine merdivenlere yöneldim. “Sen git, ben buradayım.” Dönüş yolunu bilmediğim için durup ona döndüm. “Buradan evin metrosuna nasıl giderim onu söyle, yeter bana.”

“Yolu bilmiyor musun?” Başımı olumsuzlukla salladım. Bana kaşlarını çatarak bakınca, *ne* der gibi başımı salladım.

“Buraya ilk defa mı geldin?” Sonunda algıladı, bay pislik!

“Evet,” dedim baygın bir şekilde bakarak. “Şimdi söyle.”

Söylemesini beklerken etrafına bakınıp nefesini dışarı verişini izledim. Sonunda yanıma doğru geldi, merdivenlere geçerek homurdandı. “Çabuk gör, hevesini al ve eve gidelim.”

Başka zaman olsa gıcıklık yapacağım bu tavra karşılık bir şey demedim. Çünkü evin yolunu bilmiyordum ve eğer ters tepki verirsem bu hayvan, dönüş yolunu söylemeden beni burada bırakırdı. Oturduğu merdivenlere gidip yanına otururken etrafı tekrar seyrettim. O ise yeni bir sigara alıp çıkardı. Gözlerimi devirdim.

“Neden buraya hiç gelmedin?” diye sordu, çakmağı ateşlemeden önce.

“Geldiğim ilk gün bir *yabancı çocuğa* takıldım ve hayatımı berbat etti. Gezmek, en son isteyeceğim şey oldu.”

Kendini beğenmişçesine sıırıttı. “Eminim, çok yakışıklı bir *yabancıdır*.”

“Çok!” dedim alayla. Kıkırdayarak sigarasını içine çekip dumanını dışarı verdi.

“Neden bana sürekli *yabancı çocuk* diyorsun?” diye sordu.

“Dedem genelde *yabancı insanlar* derdi. Benim de ağızımda alışkanlık edindi sanırım. Seni ilk günden beri beynime *yabancı çocuk* diye kazımışım.” Cevabım tatmin etmiş olmalı ki başını salladı.

“Deden neden bizden nefret ediyor?” diye sordum.

Soruma soruyla karşılık verdi. “Senin ailen bizden neden nefret ediyor?” Benim saklayacak bir şeyim yoktu. Ayaklarımı, oturduğum basamağın bir altına koyup ellerimi ayaklarımın yanına koydum.

“Geçmiş savaşlar ve dedemin tanık olduğu, yaşadığı kötü anılar...” dedim kısaca ve omzumu silktim. Ona soru sorarcasına baktım. Sigaradan bir nefes daha çekip bıraktı. Israrla ona bakmayı sürdürünce gözlerini devirdi.

“Geçmiş savaşlar ve okunan kitaplar. Dedem yıllardır Assisi’de yaşıyordu. Orada bir topluluğa bağlı ve yabancıları, sizleri pek sevmezler. Aslında onların bir derdi yok ama dedemin çok koyu bağlı arkadaşı var ve onlardan etkilendi.”

“Assisi neresi?” diye sordum merak ederek.

“İtalya’da küçük bir şehir. Her yeri kilise. Her yer Katolik ve buna göre yaşamışlar. Dedemler bir de orada dini aşırı yoğun yaşayan bölgede kalıyordu. Adamın tek gördüğü hayat buydu. Ona bazı şeyleri çok görmüyorum. Türkiye’de de vardır böyle tipler,” dedi omzunu silkerek.

Haklıydı. Kendini dünyadan ve diğerlerinden soyutlayarak yaşamını sürdüren çok kişi vardı. Ben öyle bir yerde yaşamadığım için David’in ailesi garip geliyordu. Tamam, dedem de kendisini dışarıya kapatıyordu ama onun, dedesi gibi kötülük yaptığını görmemiştim.

“Ama yıllardır buradasınız. Nasıl kıramadı bunu?” Çabucak biten sigarasının izmaritini yine parmağıyla söndürdü ve köşeye bıraktı. Sigaradan nefret ediyordum ve o buram buram sigara kokuyordu artık. Özellikle de nefesi.

“Dedem ve babam buraya geleli sadece birkaç hafta oldu.” Kaşlarım duyduğum bu yeni bilgiyle havalandı.

“Sen kiminle yaşıyorsun peki?”

Omzunu silkti. Basitçe, “Annem ve kız kardeşimle,” dedi.

“*Onlar gibi değilim*, dedin. Annen ve kız kardeşin de mi değil?” Fazla sorguladığımın farkındaydım. O da sorularımdan bıkmış gibiydi. Gözlerini bıkkınlıkla kapatıp bana döndü ve tekrar açtı.

“Sana özet geçeyim, Türk kızı...” dedi dalga geçerce-sine. Lafı tamamlamama izin vermeden tekrar konuştu.

“Ben, annem ve kardeşim, uzun yıllardır burada yaşıyoruz ama babam ve dedem hep Assisi’de yaşadı. Sizde nasıl Türkler sokağı varsa burada da aynı yerden gelen insanların bir arada yaşadığı bir sokak var ve ben orada yaşamama rağmen daha özgür ve rahat bir yaşam sürdüm. Fakat dedem gitgide muhafazakârlaştı. Şimdi sen söyle bana. Sadece deden mi böyle, yoksa ailen de mi bizden nefret ediyor?”

Alay eder gibi konuştuğu için o kadar sinirlendim ki ona vurmamak için ellerimi sıktım. Benden sıkılıyordu ve bunu utanmadan yüzüne vurmakla beraber, hareketlerine de yansıtıyordu.

“Sadece dedem,” dedim bastırarak.

“Annen ve baban da deden gibi değilse sen nasıl bizden bu kadar nefret eder oldun?”

“*Sizden nefret ediyorum*, demedim. Ayrı...”

“Tamam,” diyerek lafımı kesti. Elini de kaldırıp beni susturdu. “Bu konuları geç ve soruma tam cevap ver.” Bugün benim sınanma günümdü. Başka açıklaması olamazdı. Bu çocuk, bana gönderilen bir sınavdı sanki. Dış-lerimi sıktım ve küçük bir nefes aldım.

“Çünkü ben dedemle büyüdüm.”

“Baban?” diye sordu.

“O pek benimle ilgilenmez,” derken etrafıma bakınıp sesimi kısmıştım.

“Peki ya annen?” Neden bu kadar sorguluyordu? Neden? Sertçe ona döndüm ve onun yaptığını taklit ettim. “Sana özet geçeyim, *yabancı çocuk!*”

Benim gibi konuşacağı sırada sözünü sertçe kestim.

“Annem beni doğururken öldü ve babam kendisinden çok sevdiği kadını kaybettiği için, ölümüyle beni suçlayarak bana bakmadı. Yalnız olduğum için dedem benimle ilgilendi ve o da yabancı düşmanı olduğu için beni öyle büyüttü!” Sert, seri ve kızgın bir hâlde konuşarak yerimden aynı hızla kalktım.

“Artık defolup gidebiliriz, David! Bakılacak manzara kalmadı.”

BÖLÜM 8



DAVID YESSEL KOHN

Annesini hiç görmemiş bir kız. Babası tarafından, annesini öldürmekle suçlanıyordu.

Kahretsin!

Sanırım ona acıyordum. Yanımda kulaklıklarını takmış ve üzgün bakışlarıyla avuç içleriyle oynayan bu kıza acıyordum. Sanki bu hâlde olmasının tüm nedenlerini bulmuş gibiydim. Pasif, ürkek ama lafını pek esirgemeyen bu kızın neden böyle olduğunu keşfetmiş gibiydim.

“Sana diyorum.” Bana seslenmesini geçin, bana baktığını bile fark edemeyecek kadar dalmıştım. İrkilerek kendime geldim.

“Ne dedin?”

“Bir sonraki durakta iniyoruz, değil mi?” İstasyon tabelasına göz attım. 8. Cadde durağı bir sonraki duraktı. Başımı salladım.

“Evet, kalk bakalım.” Yerinden kalkarken insanlardan sıyrılarak çıkış kapısına vardığımız an, otomatik anons sıradaki durağın 8. Cadde olduğunu söyler söylemez bir başka otomatik anons da kapılardan uzak durmamızı söyledi. İnsanlar geriye doğru açılarak inenlere, bize öncelik tanıdılar.

“David, sıkıştım.” Sıkıştım mı? O *sıkıştım* mı dedi? Anlamayarak ona dönerken iki kilolu siyahi adamın arasından geçmeye çalıştığını fark ettim. Gülümsememi saklamak

için dudaklarımı yalıyor gibi yaptım ve adamlardan birine müsaade etmesini söyledim. Adam kenarda fare gibi duran kızı görünce biraz geri çekildi ve sonunda fare kurtuldu. İndiğimizde kocaman bir nefes vererek kendi dilinde anlamadığım şeyler söyleyip treni gösterdi.

“Evet evet,” diyerek elimi salladım ve merdivenleri tırmandım. Brooklyn Downtown’a çıktığımızda havanın oldukça karardığını fark ettim.

“Nerede oturuyorsun?”

“Şurada,” diyerek az ilerideki Türkler sokağını gösterdi. Yani evi durağa çok yakındı. Şanslı pislik!

“İyi, okulda görüşürüz,” diye mırıldanıp onu orada bırakarak yürüme mesafesinin çok olduğu kendi sokağıma doğru ilerledim.

Ve bu soğukta kığım donarak eve vardım. Vardığım anda kapıyı hızla açarak evin sıcak havasına kendimi bıraktım. Büyük strese girmiştım. Rahatlamam gerekti.

“David!” Baila’nın sesini duyunca istemsiz gülümsedim. Küçük cadı kardeşim, dedemin zorunlu formalarından çıkmış hâlde karşımda durunca, gülümsemem yerini şaşkınlık ifadesine bıraktı.

“Küçük şeytan, bu hâlin ne?” diye sordum.

Muzır bir şekilde baktı bana. “Dedem ve babam bir hafta yok!” diyerek bana o muhteşem haberi verdi. Yumruğumu havaya kaldırıp alt dudağımı ısırırken, “İşte bu!” dedim.

“Söyle bana güzel, küçük şeytan... O ikisi neden yok?” Güldü Baila.

“Kilisede yeminli oruç tutup tüm hafta ibadet edeceklermiş.”

“Dünya şimdi güzelleşti.”

“David!” Annemin uyarıcı sesiyle gülerken holden ayrıldım ve içeri girdim. Annem mutfığa doğru yönelirken biz de Baila’yla peşine takıldık.

“O ikisi, şimdi kilisede mi?” diye sordum. Annem başını salladı.

“Babam annemi de alacaktı yanına ama sonra annem yalan söyledi,” dedi Baila.

“Ne?” dedim anlamayarak.

“Hatta dedem, *o Yessel’e söyleyin, derhâl kiliseye gelsin, bizimle kalsın*, dedi.”

“*Siktirip git*, deseydin sen de ona, Baila!” Kız kardeşim bana dil çıkarıp annemin yanına yardıma gitmişti. Fakat burada hâlâ çözülmemiş sorular vardı.

“Babam seni neden yanında istedi, anne? Baila’yı neden tek bırakacaktık?” diye sordum. Annemin kahverengi gözleri bana dönünce aklıma yine o kız geldi. Annesi olmadan büyümesi, babasının onu suçlaması ve kızın yaşadığı yalnızlık hissi...

Gözümün önünde canlanan kızın profilini birden Baila alınca nefesim tılandı. Kız kardeşimin böyle bir şey yaşamasını istemezdim. Kenarda elma kemiren kardeşimi kolumun altına aldım. Onu her kötülükten korurdum.

“Çünkü Baila oraya giremezdi, David.”

Annemin sözleri beni güldürdü. “Ne demek *giremezdi*?” Gözleriyle Baila’yı işaret edince onun artık küçük bir kız olmadığını anladım. Kahretsin! O, on dört yaşındaydı ve artık genç kız oluyordu.

“Ah hadi ama! Emin misiniz?” dedim buna inanamamış olarak. Kolumun altındaki elma kemiren küçük şeytan, gülerken göz kırptı.

“Bu küçük şeytan sizi kandırıyor olmasın?” dediğimde Baila üfleyerek beni itti. Güldüm. Ona takılmayı seviyordum. İşte benim ailem, böyle üç kişi olarak güzeldi. Biz böyle iyiydik. Sonra telefonum çaldı, ailemizi bozan adam aradı. Nefesimi dışarı vererek telefonu kulağıma götürdüm.

“Evet, dede?” dedim, İtalyanca. Annem anında kaskatı kesilip tencereye dönerken Baila elmasını alıp odadan çıktı.

“Neredesin, Yessel?” Aklıma gelen ani fikirle gülümseyerek masaya yaslandım.

“Dışarıdaydım, dede.”

“Yessel, derhâl kiliseye geliyorsun!”

“Dede, gelemem çünkü proje ödevim var. Hafta sonu için arkadaşşımda kalmam gerekiyor. Proje çok önemli.” Annem, bana şeytan olduğumu belli eden cinsten bakarken ona göz kırptım.

“O zaman orada bir hafta kal.” Telefonu suratıma öfkeyle kapatırken gülerek cebime koydum. Kötü olan şeyi iyiye çevirdiğim için mutluydum.

“*Araba burada* de bana, anne!” dedim yalvarırcasına.

Gülerek, “Burada,” dedi. Gidip ona kocaman, sulu bir öpücük vererek mutfaktan çıkıp üst kata gittim. Dedemin gelmesiyle aynı odayı paylaşmak zorunda olduğum Baila’yı bilgisayar başında buldum. Ona da kocaman bir öpücük verip bir haftalık kıyafetlerimi sırt çantama yerleştirdim ve geldiğim aynı hızla evden çıktım.



Long Island’a vardığımda buranın ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hissettim. New York’un her bir yeri, birbirinden bağımsız gibiydi. Banliyö mahallesine sahip olan

bu güzel yerde yaşamak harika olmalıydı. Ethan sayesinde biz de yaşıyorduk. İki katlı beyaz evlerine vardığımda arabayı kenara çekip indim. Oturma odasının ışıkları yanık ve bizimkilerin kahkaha sesleri yüksekten geliyordu. Zili çaldım, saçları dağılmış bir vaziyette kapıyı Ethan açtı.

“Dave gelmiş!” dediği gibi beni içeri soktu.



Cuma kafamız uçmuştu. Cumartesi günü de uçuk hâlde geçerken gecesinde evde yine bir parti verilmişti. Parti dört bir yanıma sarmış, haftaların stresini attırıyordu bana. Bir ara Ethan’la bardağa top atmaca oynarken bilerek kaybetmiş, tüm içkileri içmiştim.

“Hey!” dedi Marco. “Cuma günü ne yaptınız? Kızla verdiğimiz hangi pozu çekildiniz?” Arka bahçede bulunan grup, kahkahalarla gülerken bana ait olan otu tekrar içime çekip onları umursamadım.

“N’aber, Dave?” Meira yanımıza gelip oturdu. Bana baktı. Kızıl saçlarını geriye atıp kırmızıya boyadığı dudaklarını yukarı doğru kıvrıdı. Ona göz kırptım.

“Biz de tam David ve Ayşe’nin Times gezisinden bahsediyorduk,” dedi Marco.

Homurdandım. Canı sıkılıyordu ve benimle uğraşmak ona eğlence olmuştu. Fakat ses etmeyerek benimle eğlenmeye çalışmalarını engelledim. Marco da karşılık vermezince surat asarak oturdu.

“Çok sıkıcısınız!” diye inledi Natalie. Aramızda en çok partilemeyi seven oydu. Oturup bir şeyler içmekten hoşlanmazdı, hep dans etmek isterdi.

“Gidip dans edebilirsin, Natalie. Başımızda söylenme,” diyerek omzumu silktim. Surat asarak çimenlere uzandı.

“İçeride rahat vermiyorlar! Sürekli etrafımda aptal aptal dans ediyorlar.” Çocuklar gibi mızızlanıp olduğu yerde dönmeye başladı.

“Ben seninle dans ederim, Natie,” dedi Marco. Ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltirken Natalie uzandığı yerden ona baktı ve kuşar gibi bir ses çıkardı.

“Peşimi bırak artık, pis saplantılı herif!” diye bağırdı.

“Hey, hadi gel, ben seninle dans ederim,” dedi Ethan. Natalie sırtıarak uzandığı yerden kalktı ve Ethan’ın elini tutarak içeriye doğru sürükledi. Marco arkalarından ağız dolusu küfretti.

“Dansın sonunun odada biteceğine on kâğıdına bahse girerim,” dedi Alex. Ortaya on dolar atarken Meira, “Beş,” diyerek beş dolar çıkardı. Marco onlara surat asarak baktı.

“Gerçek dostum David’miş. Bir tek o bahis oynamadı.”

“Meteliksiz herifin teki olduğum için oynamadım, Marco. Yoksa her şey ortada,” diyerek omzumu silktim. Bizlere de ağız dolusu küfrederek içeri girerken Alex’le gülmeye başladık.

“Saplantılı herif,” diye mırıldandı Meira.

“Hadi, bilardo masası boşalmıştır,” dedi Alex yerinden kalkarken. Onunla birlikte ben de kalktım ve en sevdiğim aktivitelerden birini yaptım.

Bilardo oynadım.

AYŞE TETİK

“Sahra?”

“Efendim, Ayşe?” dedi Sahra. Gözlerini bana çevirmeden ekrana bakıyordu. Koltukta ona doğru yüzüstü döndüm. Koca gözlüklerine bilgisayarın ekranı yansıyor.

“Sence ben çirkin miyim?” diye sordum.

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Bilmem,” dedim tuhaf sesimle. Çünkü çenem koltuğa yaslıyken konuşmak pek de kolay değildi. Sahra’nın gözlüğünü yorgunca çıkarışını ve hatta sesli bir şekilde nefesini verişini de izledim.

“Sana gerçekçi mi olayım, duymak istediğini mi söyleyeyim?”

Kaşlarım çatıldı. “Gerçekçi.”

“Pekâlâ. Sen çirkin değilsin ama bakımlı da değilsin. Yani sadesin.” Çatılan kaşlarım düzelemedi maalesef. Onun yerine yüzüstü yatmaktan vazgeçip oturur pozisyonuna geçtim.

“Nasıl yani?”

“Yani, sen kendine pek bakmazsın. Hep sadesindir.”

“Nasıl mesela?” Dudaklarını büzüp bir süre bana öylece baktı. Beni izlemesinden rahatsızlık duydum ve kıvrandım. Üzerimde sıradan, bordo renginde eşofman takımım vardı ve saçlarımı ev topuzu yapmıştım.

“Mesela benim her gün neredeyse bir saat süren bir cilt bakım rutinim vardır. Her hafta maniküre giderim. Giyeceğim kıyafetlerin trend ve uyumlu olmasına dikkat ederim. Yani, biraz dış görünüme önem veririm,” diyerek bana baktı. Benden bahsetmesini istemiştım ama o kendisini anlatmıştı. Kafam daha çok karışmıştı.

“Yani? Benimle alakalı olan kısmı nedir?” diye sordum.

“Sen tam tersisin. Dış görünüme önem vermezsin pek. Uyumlu kıyafetler giymeye önem vermezsin. Hani *üstümde kıyafet olsun yeter* gibi düşünürsün. Ya da ne bileyim... Kuaföre en son ne zaman gittin? Cilt bakımı yaptığını da pek görmedim. Bilmiyorum, anlatabildim mi kendimi?”

Anlatamamıştı. Kafam daha çok karışmıştı. Kuaföre gitmiyorum ya da cilt bakımı yapmıyorum diye çirkin mi oluyordum? Ya da şu an kendimi savunma pozisyonuna alıyor da olabilirdim.

Tamam, kendime dikkat etmediğim doğrudu ama bunun dışarıdan kötü görüldüğünü bilmiyordum. Kıyafetlerimin uyumsuz görüldüğünü bilmiyordum. Tırnaklarıma baktım. Etleri koparılmış, yaralı ve soyulmuştu. Manikürü hayatımda bir kez yapmıştım, o da Sahra'nın zoruyla olmuştu. Ondan sonra hiç yaptırmamıştım. Saçlarımı da yılda bir kez kestirirdim, o kadar.

Hayatım dedemle aynı evde yaşamakla geçmişti. Aile apartmanında yaşıyordum ama yine de bu konuları konuşabileceğim kimsem yoktu. Yengelerim beni pek sevmezlerdi. Daha çok, dedemin bana ayrımcılık yaptığını söyleyerek içlerine almak istemezlerdi. Bu yüzden bu tür konuları konuşabileceğim birileri olmamıştı. Kıyafet alışverişini dedemle yapardık. Benim için kıyafetleri o seçerdi. Tatile gittiğimiz zaman dedemle giderdim. Tek arkadaşım o gibiydi.

Koca okulun yarısı, benim erkek kuzenlerimden olduğundan hep onlarla beraberdim. Ben küçük bebekleriyle oynayan değil de erkeklerle çift kale maç yapan kızdım. Okulda kızların hakikaten dost olmak için yakınlık kurduğu değil de yakışıklı kuzeni olduğu için fethedilen bir kaleydin. Daha düne kadar dış görünümümle ilgili bir sorun yaşamazken şimdi kafama takıyordum.

“Peki ben kilolu muyum?”

Tekrar ekrana dönen tek kız kuzenim, hafif bir tebessümle baktı bana. “Değilsin Ayşe,” dedi temin etmek ister gibi. “Kilon gayet yerinde. Çırpı bir kız olmak ya da ince belli olmak, seni güzel ya da zayıf yapmaz. Belki elli

kilonun altına düşsen çok iğrenç bir şey olurdun. Unutma, bazı kızlara kilo yakışır.”

Kafam karışmıştı. “Şimdi ben kilolu muyum, değil miyim?”

Sahra tatlı bir şekilde kahkaha atarken ona daldım nedensizce. Sahra da benim gibi erkeklerin arasında büyümüştü. Dört tane ağabeyi vardı onun. O nasıl bu kadar güzel olabiliyordu? Cildi tertemiz, pürüzsüzdü; fiziği yerindeydi ve her zaman erkeklerin dönüp bakmasını sağlayacak kadar güzel giyinirdi.

“Emin ol, sen kilolu değilsin.” Düşüncelerimden habersiz olduğu için ona zorlukla tebessüm edip başımı salladım. Odada, yarışma programında söylenen şarkıdan başka bir ses yoktu ve bu beni rahatsız ediyordu. Nedense ağlamak istiyordum. Çok dolmuş gibiydim. Hiçbir şey istediğim gibi değilken *geleceğim nasıl bir hâl alacak*, diye düşünüyordum. Hayal kurmak istiyordum ama önüme koca bir karanlıktan başka bir şey çıkmıyordu.

“Senin böyle olman normal, Ayşe.” Sahra’nın yumuşak sesi, hormonal bozukluğumdan dolayı ağlamama sebep oldu. Küçük çocuklar gibi koşarak yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. “Bak, sen çok büyük bir aile içinde büyüdün. Ve herkes erkekti.”

“Sen de bu ailede büyüdün,” diyen sesim boğuktu. Ondan biraz uzaklaşıp gözyaşlarımı sildim. Kendime gelmek istedikçe daha çok ağlıyordum. Duygu patlaması yaşıyordum. Büyümenin verdiği hormonal bozukluklar işte. On altı yaşındaki her gencin başına gelir sanırım.

Öyle, değil mi?

“Ayşe, senle ben farklıyız.”

Pasaklı bir kıza yakışır şekilde burnumu çekip pijamanın koluyla sildim. “Nasıl?” diye sordum. Sahra’nın yüzünden

bir acı gelip geçer gibi oldu. Sonrasında *nasıl söylesem*, diye düşünür gibiydi.

“Sen dedemle büyüdün. Benim annem vardı. Yani, bu gibi konularda yardımcı olurdu hep. Kuaföre o götürmüştü. Kıyafetlerimi birlikte seçerdik.”

Bir yumru tam boğazımın ortasına otururken beynimin yandığını hissettim. Nefessiz kalınca yutkunarak kendime gelmeye çalıştım.

Anne.

Anneye sahip olmak nasıl bir duygudur acaba? Evin içinde bir başka kadın sesinin duyulması farklı hissettiriyor muydu? Ya da bir pazar kahvaltısında, uzaklardan *kahvaltı hazır* diye bağırان bir kadının olması nasıldı? Hiç bilmiyordum. Bizim apartmanda genellikle hafta sonu kahvaltıları her seferinde başka bir amcamda yapılırdı. O gün gittiğimiz aile, gelmemizden pek hoşnut olmasa da dedemden dolayı seslerini çıkarmazlardı. Kendimi hep bir yük gibi hissediyordum. *Babamın dahi taşımak istemediği bir yük.* Sanırım, Sahra'nın yanına gelme isteğini bu yüzden kabul ettim. Onlara daha fazla yük olmak istemedim.

“Neyse,” diyerek elimi geçirircesine salladım. Sahra'nın acıyan gözlerle bakması, beni daha çok yaralıyordu. Şimdi içinden *zavallı kız* dediğini biliyordum.

Yerimden kalktım. “Ben yatacağım biraz.”

“Tamam.”

Küçük odadan çıkıp üst kattaki lavaboya doğru sürükledim vücudumu. Sürüklerken de hazır yalnız kalmışken doyasıya ağladım. Tüm yaşanmışlıklara ve yaşanacaklara ağladım. Lavaboya girdiğim an, kapıyı kapatıp hıçkır-mamak için kendimi sıktım. Sahra'nın sesimi duyup gelmesini falan istemiyordum. Kendimi sıkımdan dolayı vücudum kasılmıştı. Hıçkırarak bağırmak istemek ama

bunu yapamamak çok zordu. Derin nefesler alıp hem kendime gelmeye çalıştım hem de tıkanan burnumu açmaya. Suyu açtım ve defalarca yüzüme vurdum. Biraz olsun kendime gelirken hızlı nefes alarak ıslak ellerimi enseme koydum. Amaçsızca akan suyu öylece izledim.

Boş boş suya bakan gözlerimi kırpıştırarak kendime gelirken musluğu kapatıp başımı kaldırdım. Yüzümde yer yer sular vardı ve boynuma doğru akarak beni serinletiyordu. Kirli aynaya biraz daha yaklaştım ve yüzüme baktım. Temiz ve pak bir yüzüm yoktu. Yer yer siyah noktaların olduğu, pürüzlü bir yüzüm vardı. Kaşlarımı hiç almamıştım. Almam gerektiğini bilmiyordum ya da alacaksam nasıl almalıydım, emin değildim.

Ellerim saçlarıma gitti. Okuldaki kızlar saçlarını her gece yıkadıklarını söylemişlerdi. Ben bunu hiç yapmazdım. Bizim evde banyo günü cumartesiydi. Ve ben saçımı haftada iki veya üç kere yıkardım. Her gün değil. Saçlarımın üst kısımlarını su ziyaret ettiği için rengi biraz daha koyu görünüyordu. İnce telli saçlarıma bakarak annemi anımsamaya çalıştım. Anımsayamadım. Ona dair tek fotoğraf, evimizin duvarında asılı olan düğün fotoğrafıydı. Diğer tüm fotoğraflar babam tarafından el konulmuş, saklanılıyordu. Çünkü onu öldüren kişi, onu görmeye layık değilmiş. Yenilgiyle başımı eğdim. Babası tarafından görülmeye tahammül edilemeyen yüzü bir başkasının beğenmesi zaten saçmalık olurdu.

BÖLÜM 9



DAVID YESSEL KOHN

Eski hayatına dönmek gibisi var mı? Yok. Yok. Yok. Meğer benim hayatım ne kadar mükemmelmış de benim haberim yokmuş. Elimden alınınca fark ediyordum. New York'un lanet soğuğu bile beni sinir etmiyordu.

Ve en güzeli, okula arabayla gelmek. Bir saat boyunca trende ayakta dikilmektense güzel arabamla yavaş yavaş giderim, daha iyi. Tabii okulun en kötü sorunu, otoparkının küçücük olması. Biraz geç kaldığım için tüm yerler dolunca sokaklardan birine park ettim hızlıca. Arabadan inip çantamı alarak ellerimi cebime soktum, okula doğru yürüdüm.

Ocak ayının bitmesine az kaldığına inanamıyordum. Mezun olmama sadece dört ay kalmıştı. Dört ay sonra, başımdaki dededen çok uzaklara gidip üniversitemi okuyabilecektim. Yapmam gereken tek şey, sanat bursu kazanmaktı ki buraya geldiğimde yaptığım ilk işin, piyano hocasını görmek olması da bu yüzdendi.

Bizimkileri okulun girişinde görünce onların da benim gibi geç kaldıklarını anladım. Ethan en son Natalie'nin evine giderken Alex kim bilir hangi izbe sokakta geçirmişti geceyi. Marco desen... Yok, bilemezsin ne bok yediğini.

"Selam, kanı bozuklar!" Üçü birden bana döndü. Alex'in saçları bu sefer koyu pembeydi ve uçlarını

kesmişti. Gözleri ise saçlarına uygun şekilde kırmızıydı Yumruğumu ilk onunla tokuşturdum.

“Yeni hâline bayıldım.”

“Dün gece, moda tasarımı okuyan bir sarhoş, zorla boyamak istedi,” dedi ve omzunu silkti. Alex, hayatı uçlarda yaşıyordu. Ona gülüp diğerlerine bakmak isterken Marco’nun Ethan’a surat astığını gördüm. Tabii Ethan onu asla umursamıyordu.

“Hadi ama Marc!” dedim ona, alaylı bir şekilde bakarak. Anlamış olacak ki gözlerini hemen kıstı.

“En azından en yakın dostunla beraber oldu. Ya tanımadığın biriyle olsaydı? Ethan’ın performansını biliyorsun. Ona göre şansın olur.”

Üzerime doğru yürüdü. “Defol, Dave!” Gülerек ondan uzaklaştım ve sigarayı ağzına yeni koyan Ethan’ın omzuna kolumu atıp sigarasını aldım. Homurdandı, cebinden yeni bir sigara çıkardı.

“Natalie’yi geç de Meira’dan haber ver.” Ethan’ın kaşı gözü ayrı oynadı, sigara dudaklarımın arasındayken güldüm. Bilardo sonrası Meira’yla küçük bir kaçamağımız olmuştu.

“Sizin aksinize özel hayatımı herkesle konuşmam ben.”

İnleyerek başlarını salladılar. Beni o aptal erkek gruplarına eklemeye cesaret bile edemezlerdi. Neredeyse okuldaki birçok erkeğin olduğu grupta, ne tür konuşmaların döndüğünü Ethan ve Marco sayesinde çok iyi biliyorduk. Kızların sevgililerine attıkları özel fotoğrafların önce bu gruba, oradan da farklı yerlere düştüğünü biliyordum. Bu tarz şeyler bana göre değildi. Doğru gelmiyordu.

Alex de benimle aynı fikirde olsa da Ethan ve Marco, kızların da aynısını yaptığını söyleyerek normal görüyorlardı. İki tarafın yaptığı da yanlıştı ama bunu onlara

anlatamayacağımı çok iyi biliyordum. Ne zaman bu tür konulara girsem, *ailenden akan kan damarın tuttu*, diyorlardı. Bunun, kişinin kendisiyle alakalı bir şey olduğunu bir türlü idrak edemiyordu, götler.

“Fotoğraf paylaşacak mısın grupta?” diye sordu Marco. Alex’le bakışıp gözlerimizi devirdik.

“Hayır, Natalie’yle anlaşma yaptık. Kimseye göstermek yok,” dedi Ethan. Marco ağzında bir küfür mırıldanıp yanımızdan ayrıldı. O ve onun Natalie saplantısı ne olacaktı, merak ediyordum.

“Sen ve Meira yaklaşıyorsunuz, David.”

Alex’e döndüm. “Yani?” Elimdeki sigarayı bitirmek için rüzgârın kıcımı dondurmasını düşünmeden sırtımı duvara yaslayarak durdum. Benimle birlikte Ethan ve Alex de durdu.

“Yani, bence güzel bir çift olursunuz.”

“İğrenç!” dedi Ethan, yüzünü buruşturarak. “Sevgili olmaktan mı bahsediyorsun?”

Yüzümü buruşturarak titredim. Sigaradan bir nefes daha çekip Alex’in aşk dolu cümlesini sindirmeye çalıştım. Bunu bir de bana söylemesi gerçekten ilginçti.

“Sevgili işi bana göre değil, Ale. Tek eşli olamam,” dedim.

“Belki de Müslüman olmalısın.”

Öksürdüm. Duman genzimi yakarken gözlerim sulandı. Ben burada boğulurken su vermeleri gerektiği hâlde bu hâlime gülen iki kanı bozuk arkadaşşıma zorlukla baktım.

“Nedenmiş o?” derken boğazım daha çok yandı.

“Onlarda dört kadınla evlilik var. Sen de dört kadın alırsın işte,” dedi Alex ve sırtıp göz kırptı. Elimdeki bitmemiş sigarayı üzerine attım.

“Lanet olsun, Dave!”

Geç kaldı. Külü sıcak olan sigara, tam gömleğine denk gelirken yaka kısmı hafitten yanmıştı. Sigarayı almak için gömleğin yakasını silktiği sırada kül içine kaçtı ve Alex ağız dolusu küfürle derslik binasına ilerledi. Arkasından eğlenerek baktım. Ethan da benim gibi eğlenerek bakarken, sigarası parmaklarının arasında *gel beni al* dercesine duruyordu. Aldığım sırada uyanıp elimden sigarayı zorla aldı ve geriye kalanın hepsini tek nefeste içine çekip izmaritini üstüme atmaya çalıştı. Son anda birkaç adım geriye çekilip izmaritin yere düşmesini sağladım.

Ethan’ın ardından derslik binasına girdiğim an, ellerimin üşüdüğünü hissettim. Hafif çiseleyen yağmurlu hava, saçlarımın biraz ıslanıp alnıma düşmesine sebep oldu. Onları geri itmeye bile üşenerek ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalıştım. Dolabımın karşısına gelince üzerimdeki montu çıkardım, içine koydum ve İngilizce kitabımı alıp çantama atarak dolabımı kapattım.

Meira’yı görmemle yerimde zıpladım. “Siktir! Korkuttun beni.”

“Ben adamı böyle heyecanlandırırım.” Ah, evet! Bunu biliyordum.

“Akşam buluşalım mı?” Teklifine karşı alt dudağımı dişledim. Suratını bana daha çok yakınlaştırdı, bedenlerimiz birleşti. Ona daha da yakınlaşmamak için kendimi tuttum. Parfüm kokusu etrafımı sardı birden.

“Belki bir pizza yer ve sonra odamda *Netflix*’te takılırız.”

Tatlı tatlı sırttım. Bu sırtışı'n altındaki anlamı bilen Meira, alt dudağını heyecanla dişledi.

“Kulağa harika geliyor.” Uzun tırnaklarından birini, cumartesi gecesi boynumda bıraktığı izin üzerinde gezdirip, *Netflix* izleme sırasında ne olacağını belli eden imalı bir göz kırpmayla yanımdan ayrıldı ve salına salına ilerledi. Arkasından bakan tek erkek ben değildim. Birçoğu Meira'ya bakıyordu. Belki de Alex haklıydı. Ben ve Meira, harika bir çift olabilirdik.

Ders zili tam kulağımın dibinde çalınca Meira'dan geriye tozlar kalmıştı. Homurdanmadan edemedim. Çantamı sırtlayıp İngilizce sınıfına doğru yol aldım. Islak saçlarımı geriye atma gücünü kendimde bulunca geriye attım ve sınıftan içeri girdim. Gözüme çarpan ilk şey, Natalie ve Marco oldu. Natalie ondan uzağa gittikçe Marco sandalyesini kaldırıyor, kaldırırken aşağı inen pantolonundan kıcının görünmesine sebep olmasını umursamadan sandalyesini Natalie'nin yanına taşıyordu. Natalie sarı saçlarını savurup gözlerini devirerek başka bir yere geçtiği her an, Marco da aynısını yapıyordu.

Kıs kıs gülerek ikili koltuğa oturan Natalie'nin yanına doğru ilerledim. Marco, onun ikili koltuğa oturduğunu fark etmemiş olacak ki yine sandalyesini taşıyordu. O daha kıza dönmeden ben hemen Natalie'nin yanına oturdum. Sandalyesini bırakıp sırtarak kafasını kaldırdığında beni görmesiyle hızla somurttu. Bir bana, bir de yanımda sırtarak duran Natalie'ye baktı. Kaşlarımı alayla indirip kaldırınca hareket çekip sandalyesini de alarak defolup gitti.

“Teşekkürler, David.”

Natalie'ye sadece göz kırptım. Çantamı yanıma bırakıp bacaklarımı uzatarak koltukta rahat bir pozisyon alırken gözlerim Meira'yla birleşince göz kırptım. Çantamı alıp

diğer ikili koltukta oturan Meira'ya yöneleceğim sırada, Natalie kolumdan tuttu. Ona döndüm. Ela gözleriyle bana yalvararak bakıyordu.

“Gitme lütfen. Gittiğin an Marco gelecek.”

Üfleyerek yerime oturdum. Marco cidden saplantılı herifin tekiydi. Bir yandan Meira bana *gel* der gibi bakıyor, diğer yanda Natalie *gitme* der gibi yalvarıyordu. İki arada kalmıştım. Sıkıntıyla bacağımı titretmeye başladım. Gözlerim istemsizce sınıfın kapısına takıldığında içeriye giren Zafer'i gördüm.

Aklıma dâhiyane bir fikir geldi. “Zafer!” diyerek yerimden hızla kalktım. Natalie de aynı hızla elimi tutup kalktı.

“Bir dakika,” diyerek elimi kurtardım. Zafer yanıma gelince, “Natalie'nin yanına oturur musun? Marco ne eziyet ederse etsin kalkmak yok ama,” dedim.

İstemeyerek inledi. “O piç, saplantısından vazgeçmedi mi hâlâ?”

Natalie'yle aynı anda başımızı salladık. Üfleyerek kendi dilinde bir şeyler söyledi ki bence küfretti. Çantasını kenara atıp Natalie'nin yanına oturduğu gibi Meira'ya doğru yöneldim. Yolumun üstüne çıkan turuncu pufu es geçmek isterken bacağım bir kafaya çarptı. Bir kız sesi duydum. Sonra bana dönen mavi gözleri gördüm.

“Yavaş!”

“Görmedim seni, Türk kıızı.” Onun somurtmasını geçip Meira'nın yanına kuruldum. Koltukta iyice arkaya yaslandım ve kendimi onun büyüüne bırakmaya karar verdim.

“Günaydın, çocuklar!” Munez, içeriye girdiği gibi masasına yönelirken Meira'nın eli de bacağımın üstüne

yöneldi. Daha rahat bir pozisyon alıp bacaklarımı hafifçe açarken sol bacağımla onun bacağıyla temas ettirdim.

“David.” Munez’in sesini duyduğumda boğazımı temizleyerek oturuşumu düzelttim. Meira da benden uzaklaşıp bacak bacak üstüne attı.

“Evet, Munez?” diyerek ona döndüm.

“Fotoğraf,” demesiyle gözlerim rahatlayarak kapandı. Yerimden kalkıp telefonumu cebimden çıkardım ve puf-ları geçerek Munez’in masasına ilerledim. O sırada telefonumdan fotoğraf kısmına girdiğimde Marco’nun penisini çekmiş olduğunu gördüm. Bu herif tam bir pislikti. Yüzümü ekşiterek onun çektiklerini sildim ve Times fotoğrafını gözler önüne serdim.

Hava kararmaya yüz tutmuş bir hâldeyken kırmızı merdivenlerin önünde; iki ayrı dünyada yaşayan, iki farklı insan vardı. Birimiz Müslüman, diğeri Katolik. Birimiz kumralken diğeri sarışındı. Aramızda bir insan girecek kadar boşluk vardı.

Gözüm Ayşe’nin pozunda takılı kaldı. Montunun ceplerine ellerini sokmuş, beresi ve atkısından yüzü anca gözüktüyordu. Sarı saçları, atkısının üzerinde pelerin edasıyla yayılmış gibiydi. Hafif tebessüm eder gibiydi ama atkısı dudaklarını fazla kapatmıştı, tam belli olmuyordu. Sadece insana o hissi veriyordu. Bense yanında sabit ve boş bir suratla öylece ekrana bakıyordum.

Fotoğrafi incelemeyi bırakıp telefonu Munez’e verdim. Fotoğrafa biraz göz attıktan sonra telefonu bana verdi. Ekranı kapatıp telefonu cebime attım. Yerime geçecekken o konuşunca durdum.

“Grand Central terminaline de yarın gidersiniz.” Bu Munez fazla oluyordu.

“Munez, *Times’a gidin* dedin ve gittik. Bence yeterli ” Beni takmadan o koca inek gözlüklerinin ardından baktı.

“Dersi geçme şartınız *Times’a* gitmeniz değildi, David. Sen ona göz kulak olacaksın.”

Yumruklarımı sıkarken bir tanesini suratına parlatmamak için kendimi zor tuttum. Üzerine yürümek ve ona saldırmak istiyordum. Oysa o, çok sakın bir hâlde dosyalarını düzenliyordu.

“Yerine geçebilirsin, David.” Uzun bir nefes bırakıp ona arkamı döndüm. Biraz daha kalırsam onu dövebilirdim. Yerime geçmeden önce turuncu pufta oturup bana bakan kıza doğru ilerledim. Gözlerinin kocaman açılışını izledim ve ona doğru eğildim.

“Yarın görüşürüz, Türk kızı.”

AYŞE TETİK

David, tam bir pislikti. Bakıcılık yapması gerektiğini söyleyen, hocamız olmasına rağmen hıncını benden çıkarıyordu. Tabii hocaya da bağıramayacağına göre elbette bana bağıracaktı. Sinirle dolabımı kapatıp düşen çantamı sırtıma attım. Bir elin saçlarımı karıştırmasıyla korkuyla yerimde zıpladım. Zafer’di.

“Ödümü kopardın.”

“Fazla sinirlisin.”

Yemekhaneye doğru ilerledim. “David’le uğraşmak insanı sinirli yapıyor.”

Bir şey demeden yanımdan yürüdü. Ters istikamete doğru giden Ya Naa, beni görünce selam verdi. Tebessüm edip ben de ona selam verdim. Sanırım bu okuldaki arkadaşlarım sadece Mina, Zafer ve Ya Naa’dan ibaretti.

Zafer yanımda, biyoloji hocası Bayan Stephanie'nin sertliği hakkında yakınıırken onu dinleyemiyordum. Çünkü gözlerim, bir dolap boşluğunda birbirine girmiş hâlde öpüşen Meira ile David'de takılı kaldı.

Gerçekten ama gerçekten okulun ortasında tensel teması abartmış hâlde öpüşüyorlardı. Yanaklarımın al al olduğuna emindim. Bizim okulda millet bulduğu gizli saklı köşelerde öpüşürken bunlar yol ortasında öpüşüp duruyordu. Dedem burada olsaydı tüm okula gusül aldırarak isteyebilirdi, zira evde televizyon izlerken ne zaman müstehcen sahne çıksa dedem binbir laf söyleyerek kanalı değiştirir ve birden kendimizi belgesel izlerken bulurduk. O uyumadığı sürece odadan çıkmama da izin vermezdi. Neymiş, kendimi yalnız hissetmeyeyim.

"Zafer," dedim dalgınca öpüşen çifte bakarken.

"Ne oldu?"

"David ile Meira cidden sevgili mi? Yani dün den beri okulda herkes bunu konuşuyor." Her şey dün olmuştu. O İngilizce dersinde ikisi yan yana oturduktan sonra birden ayrılmaz ikiliye dönüştüler. Ve bu sabah okula geldiğimde tüm okul onların çıktığından söz ediyordu.

"Aşk barındıran bir sevgililik değildir onlarınki. *Arka-dıştan öte* denilen ilişki." Umursamazca omzunu silkişini izledim.

"Selam, Türk gençliği!" Mina'nın şakıması yetmezmiş gibi, bir de kollarını ikimizin omzuna atarken ne kadar yamuk durduğunun farkında mıydı? Zafer, benden neredeyse üç kafa boyu uzundu!

"Mina, bir yerlerin yamulacak kızım." Zafer onun uzanmak isteyen ama pek de uzanamayan kolunu omzundan çekince Mina ona dil çıkarıp başını çevirdi. O

sırada hâlâ köşede ısrarla öpüşen çiftimizi görünce genizden gelen bir sesle inledi.

“Bu salak David, harbiden Meira’yla mı birlikte?”

“Bir de İngilizler için *soğuk* derler. Gelip Meira’yı görmeliler.” Zafer, yorumuna karşılık Mina’dan koluna tokat yedi. Zafer kıkırdayıp kolunu onun omzuna attı ve üçlü bir hâlde yemekhaneye ilerledik.

Yemeklerimizi alıp onlar yine karşıma gelecek şekilde otururken, yanımıza geçen günkü kız geldi ve Mina’ya indirimine giren bir siteden bahsetti. İkisi heyecanla ve gülererek alışverişlerine bakarken ben yemeğimi yedim.

Bugün David’le Grand Central Terminali’ne gideceğimize inanamıyordum. Hoca dün söylediğinde nereden bahsettiğini pek bilmiyordum. Fakat sonra araştırınca oranın da bizim Haydarpaşa Garı gibi olduğunu anladım.

“Sonunda kızım! Yemeğin soğudu.” Zafer rahatlayarak arkasına yaslanırken Mina ona bir şeyler söyleyip yemeğini yemeğe başladı. İkisinin arasında nasıl bir ilişki olduğunu merak ettim. Sevgili değillerdi ve soyadları da farklıydı, kardeş de olamazlardı.

“Siz nesiniz?” diye sordum.

Zafer ise saçma bir cevap verdi. “Biz Türk’üz!”

“Yemin et.”

“Valla!”

“Üf, iğrençsiniz! Böyle zevzek bir muhabbeti uzun yıllardır duymuyordum,” dedi Mina. İkimiz Mina’ya gülererek baktık. Şeker pembesi atkısını boynundan çıkarmamıştı ve rengi sanki rujuyla uyumluydu.

“Biz kuzeniz,” dedi Mina.

“Soyadlarınız farklı,” dedim.

“Hala-dayı çocuklarıyız,” dedi Zafer.

Anlayarak başımı salladım. Tekrar yemeğime döneceğim sırada, boş bir masaya ilerleyen Ethan ile David'i gördüm. David gülerek Ethan'a bir şeyler anlatırken camdan gelen ışık, kolyesine çarptı ve kolyeden de yüzünü aydınlattı. Kahverengi saçları, az önce çok fazla karıştırıldığı için birbirine girmiş bir hâlde havalanmıştı ama o bunu pek dert etmiyor gibiydi. Ethan, David'i gösterip bir şeyler söyleyince David muzır bir ifade takınıp göz kırptı.

“Mina,” dedim, gözlerim hâlâ onlardayken. “Hani sen ilk günlerde demiştin ya, *o farklı* diye.” Mina'ya döndüm. “Bununla neyi kastettin?” Mina'nın minnet dolu bir bakışla David'e bakmasını seyrettim. Sonra aynı bakışla bana döndü.

“David beni kurtardı.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Aslında ilk zamanlara gidersek, biz henüz bu okula gelmeden önce burada çok fazla bu tür olaylar yaşanmış. Özellikle bizlere karşı.”

Kaşlarım bu yeni bilgi karşısında havalandı. Mina, önünde duran salatasıyla oynamaya başlayarak anlattı.

“Benim ilk yılımda David, burada *sophomore* öğrencisiydi. Ortak dersimiz vardı.”

Ah, doğru. Burada kaçınıcı sınıf olursan ol, aynı dersleri alabiliyordun. Birinci sınıf öğrencisiyle son sınıf öğrencisi aynı dersi alabiliyordu. Bazen okulun düzenine alışmak zor geliyordu.

“Ne oldu peki?” diye sordum, o konuşmayı kesince.

“Bir hocamız vardı, dindar biriydi. Bana da kafayı takmıştı. O öyle yapınca bazıları da ondan destek alıyor ve sürekli üzerime geliyorlardı. Cidden iğrenç günlerdi.” O günleri hatırlamış gibi titrerken modunu düşürdüğümü

fark ettim. Susmak istedim ama merakım daha üstün geldi. Ne olmuştu, bilmek istiyordum.

“Sonra?” demekten kendimi alamadım. Mina zorlukla gülümsedi fakat konuşamadı. Sözü Zafer’e bıraktı. “Sonra hoca, Mina’ya saldırdı ve onu David kurtardı.”

Şaşkınlığımı had safhada yaşıyordum. David’i tanımyordum, bu bir gerçek. Ama o diğerleri gibi davranmıyordu, bu da bir gerçektir.

“David’i bu yüzden mi seviyorsun?” diye sorduğumda başını olumlu anlamda salladı. David sanki bizi duymuş gibi güzel bir kahkaha atarken masamızdaki herkesin başı ona döndü.



Onu bekliyordum. Tam yarım saattir, okulun dış kapısında, kışım dona dona onu bekliyordum. Arkım buz tutmuş gibiydi, beni ısıtmıyordu. Berem, her rüzgâr esisinde başımdan düşecek gibi oluyordu. Montum da yağmurdan sırlıslıkla olmuştu ama o hâlâ ortalıkta yoktu. Yarım saat önce telefon numaramı zorla almıştı ve onu arayınca metro durağına gelmemi söylemişti.

Telefonum hâlâ çalmıyordu. Kararan ekranı durmadan açık tutarak çalmasını beklerken yağmurun altında ıslanmaya devam ediyordum. Kendime kalın bir mont alma vakti gelmişti. Islak bir şekilde boynumda duran atkı beni daha çok sinir etmişti. Öfkeyle boynumdan çıkarıp köşede duran çöp kovasının içine attım. Âdeta hiçbir şekilde ısıtma işlevini yerine getiremeyecek gibi tasarlanmıştı.

Dişlerimin arasından tısladım. “Ara, Allah’ın belası! Ara!” Beni duymuş gibi telefon çalınca hızla kulağıma götürdüm. “David?”

“Metroya gel.” Ve telefonu suratıma kapattı. Sinirle inleyerek ayağımı yere vururken birkaç kişinin bakmasını takmadım. Kafamda ağırlık yapan bereyi elime alıp daha da ıslanırken metroya doğru yürüdüm. İstasyona vardığımda içeri gireceğim an, bir el kolumdan yakaladı beni.

David’di. Benim aksime kupkuru bir hâlde duruyordu ve montunun şapkasını kafasına geçirmişti.

“Neden böyle ıslaksın?” diye sordu.

“Çünkü yarım saattir seni bekliyorum!” Hızla gelen yağmur damlaları dudaklarımın üzerine her değdiğinde onları yutuyordum. Yağmurun şiddetli sesi, tüm sesleri bastıracak güçteydi.

“Gel çabuk,” dedi David ve kolumdan tutarak beni istasyondan uzaklaştırdı. Ona bağırarak nereye gittiğimizi sormak istedim. Tam o sırada bir arabanın kilitli kapılarının açılma sesi duyuldu. Bordo, Amerikan arabalarına benzeyen eski bir şeydi.

“Bin,” dedi David ve şoför koltuğuna oturdu. Yağmur altında ıslanmaktansa bu külüstüre binmeyi tercih ederdim. Ön kapıyı açıp kendimi içeriye attım. Ellerimi kaldırdığımda kıpkırmızı olduklarını ve titrediklerini fark ettim.

David çok sakın bir sesle, “Birazdan ısınırsın,” dedi. Bu sinirlerimi daha çok hoplatsa da elimden bir şey gelmediği için sustum. Ona hesap soracak konumda değildim. Ne diyecektim? *Neredesin? Kiminleydin? Ne yaptın bu saate kadar?*

Bana kıcıyla gülerdi ki bence bu saate kadar Meira’yla takılıyordu.

Arabanın içi gittikçe ısınırken çakmağın sesini işittim. Sonra arabanın içi, duman altı hava sahasına dönüştü.

“Arabada içmek zorunda mısın?” Ona yeterince sigara koktuğunu söylemeyecektim çünkü daha önce söylemiştim. Bir işe yaramıyordu.

“Grand Central buraya çok yakın. On dakikaya oradayız.”

Bu, sorunun cevabı değildi. Ama o bunu pek de umursuyor gibi değildi. Başımı cama çevirip dışarıyı izlemeye başladım. İnsanlar yağmurdan kaçmaya çalışırken yağmurun yavaş yavaş azaldığını ve sonra birden tamamen durduğunu gördüm. Şaşkınlıkla ağzım açıldı.

“Az önce yağmur yağıyordu! Nasıl birden durur ki?”

“New York’a hoş geldin.” Sigarası dudaklarındayken tuhaf bir şekilde söylemişti. Zaten aksanından dolayı onu bazen anlamakta güçlük çekiyordum.

Dediği gibi çok geçmeden bir yapıtın önünde durduğumuzda kocaman açılmış gözlerle izliyordum. Krem rengi bina, âdeta yaşayan bir tarih gibiydi; çok eskiydi. David arabayı tam yanına park etti ve ilerideki park tabelası işlemeye başladı.

“Gidelim,” deyip mırıldanarak ilerledi. Ardından ben de ilerledim. İçeri girdiğimiz an, kendimi çok farklı bir yerde gibi hissettim. Aklıma *Gossip Girl* geldi. *Serena*, ilk bölümde buradan geçmişti. Ortada çok geniş bir alan vardı ve etraf insan kaynıyordu. Tam karşımda üç tane büyük pencere ve onun önünde de bir saat vardı. İki yanında Amerika bayrakları asılıydı. Sesler birbirine karışmıştı. David’i orada bırakıp ortaya geldim ve etrafımda dönerek bu yapıtı izledim. Buraya yılda kaç kişinin geldiğini merak ederken buldum kendimi. Times Meydanı kadar güzel ve vakit öldürücü değildi ama gezilip görülmesi gereken bir yerdi.

Bu sefer, “Gidelim mi?” diyen ben oldum. Bu onu şaşırttı. Şaşkın hâlde başını salladı ve geri döndük. Yani gezilecek çok bir yer yoktu. Bir gar istasyonuydu. İnsanlar seyahat etmek için kullanıyorlardı. Bu sefer hoca bizden fotoğraf istemediği için sıkıntı da yoktu.

Beraber terminalden çıktığımızda hava, *az önce yağmur mu yağdı, haberim bile yok*, der gibi sıcak ve güneşliydi. Ben ise üzerimde kurumaya yüz tutan kıyafetlerim ve saçlarımla kalmıştım. Cebimde ne olur olmaz diye tuttuğum lastiğimi çıkarıp saçlarımı bir topuzun içine hapsettim.

“Gel, *Starbucks*’ta kahve içelim. İçin ısınır.”

“Tamam,” diye mırıldandım ve onu takip ettim. Benden iki adım önde yürürken telefonunda biriyle mesajlaşarak sıırıyordu. *Meira’dır*, diyen iç sesime hak verdim.

İki sokak ötede olan *Starbucks*’a girdiğimizde sıraya geçtik. O sıra boyunca mesajlaşırken ben de boş boş etrafıma bakınmakla yetindim. Birçok insan vardı ve herkes kendi hâlinde takılıyordu.

Köşede duran bir grup dikkatimi çekti. İçlerinde iki tane tesettürlü kızın da olduğu bir gruptu. *Türkler mi acaba*, diye düşündüm ve birinin yüksek sesle Türkçe konuşmasıyla kendimi onayladım. Yanlarına gitmek istedim ama çekindim. Ne diyecektim? *Selam, ben de Türk’üm mü? Çok saçma.*

Sıra bize gelince filtre kahve söylerken David, adı upuzun olan bir şeyler söylemeye başladı.

“İsim ne yazıyoruz?” diye sordu, beyaz tenli ve zapzayıf olan çocuk. Bakışları sıkıldığını belli eden cinstendi.

“Benimkine *yabancı çocuk*, onunkine *Türk kızı* yazın.” David’in son sözünden sonra baristayla ona baktık anlamayarak. David bana bakıp sıırıttı.

“Salak!” dedim Türkçe.

“Sensin salak!” Türkçe kullandığı cümleyle neye uğradığımı şaşırdım. “Zafer’den Türkçe küfürler öğretmesini istemiştim. Mina da biri sana *salak* derse ona *sensin salak* dememi tembihlemişti. İlk defa senin üzerinde deniyorum. Bayağı işe yarıyormuş. Şuna bak, mala döndün!

Kahkaha atarak ilerleyip ikimizin kahvesini öderken, ben harbiden mala dönmüş bir şekilde kaldım. Onun ağzından duyduğum ilk Türkçe cümleyle öylece mal gibi kalmıştım. Nedense ağzına yakışmıştı bizim dilimiz.

“Yabancı çocuk ve Türk kızı!” Allah’ım! Barista, bunu resmen *Starbucks*’ta bağırarak söylemişti. Tüm kafalar bize doğru dönerken köşede oturan Türk grubu da bize doğru baktı.

“Bizim!” diyen David, rahat bir şekilde kahvelerimizi almaya yönelirken, tüm bakışlar oraya doğru ilerleyen ikimizin üzerinde bir süre takılı kaldı. Herkes eski hâline kaldığı yerden devam ederken kendi kahvemi aldığım gibi en uzak köşeye yöneldim. İki kişilik boş bir yer ararken onun kıkırtısını görmezden gelmeye çalıştım.

“Kes şunu, David!” diyerek sessizce onu azarladım. “İnsanlar bize tuhaf tuhaf baktı.”

“Bu çok normal. Herkes bizim birbirimizi sevmediğimizi düşünür.”

“Sen seviyorsun ama.”

“Ben herkes değilim.”

Ah, bay kendini beğenmiş! Gözlerimi devirdim. “Çok mütevazısın.”

Kahvesini dudaklarıyla buluşturmadan önce bana göz kırpıp, “Öyleyim,” dedi.

“Peki sen neden onlar gibi değilsin?” diye sordum.

“Eskiden öyleydim,” dedi. “Assisi’deyken tam dedemin istediği gibi biriydim. Buraya geldiğimde de bir süre aynı şekilde olmaya devam ettim. Mina’dan sonra değiştim.”

“Mina, bu sabah anlattı. O olaydan sonra mı?” Dudaklarıma kahvenin sıcaklığı değdiği anda bile içim sıcacık oldu. Gerçekten çok üşümüştüm. Kahvenin sıcak olmasını umursamadan mideme indirdim. İçim resmen yanıyordu.

“Olaydan önce aslında,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Okula ilk geldiğimde onlardan uzak duruyordum,” diye devam ederken sözünü kestim.

“Bir şey soracağım.”

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. Kahvesini içerken küçük sandalyede arkasına yaslandı. Alnına düşen saçlarını geriye iterek açık alnını ortaya çıkardı. Gözlerimi kırparak kendime geldim.

“Buraya ne zaman taşındınız?” diye sordum.

“Liseye başladığım senenin yazında,” dedi. Üşüyen ellerimi bardağıma sarıp daha da ısınmaya çalıştım.

“Zafer ve Mina’nın, okulumuza geldiği güne kadar hep öyleydim. Sonra onlarla tanıştım. Bana anlatıldıkları gibi değillerdi.”

“Benim gibiydin yani.” Ona laf soktuğumun bilincinde olduğum gibi o da bilincindeydi. Bunu yakaladı ve gülümsedi.

“Senin gibiydim.”

“En azından seni *ayrımcılıkla* suçlamamışlar,” dedim iğneleyici bir tonda. Başını arkaya atarak güldü. Uzun uzun güldü hem de. Kendine gelmesi vakit alırken sonunda bana döndü.

“Bunu hak etmiştim Türk kızı, tamam.”

Sırıtarak kahvemi içtim. “Peki fikrin nasıl değişti?” diye sordum.

“Onları tanımak beni değiştirdi. Herkesin aynı olmadığını anladım. Mina çok tatlı ve neşeli bir kız. Ona biri kötülük yapsa bile yine de gülümsüyor ve yardımcı oluyor. Zafer de öyle. Nerede ve kime karşı yapılırsa yapılsın, haksızlığın karşısında duruyor.”

“Bu seni etkiliyor, öyle mi?” Dalmış gibi bir hâli vardı ve sözlerimle gözlerini kırparak daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Gözlerinde hâlâ dalgınlık vardı.

“Evet,” diye mırıldandı. “Okulda eskiden ayrımcılık çok fazlaydı. Buna rağmen onlar böylelerdi ve ben de etkilendim. Ayrıca kişinin kendi istediği hayatı yaşayabileceğine inanmaya başladım.”

“Peki okul bu hâle sonra nasıl geldi?”

“Müdürü değiştirdiler,” dedi kısaca. *Anladım* der gibi başımı salladım ve aç karnımı kahveyle doldurdum. Masada sessizlik oluşurken öylece kahvelerimizi içtik. Bu sefer sessizliği o bozdu.

“Sen nasıl büyüdün peki? Senin deden de benim dedem gibi katı ve sert miydi?”

“Aslında öyle değildi. Sadece size karşı böyle bir tavır takınıyordu,” diye cevapladım.

“Yani... Bir yerde haklı. Bizler, kendimizi üstün görürüz. Bize göre biz, herkesten üstünüz. Yani bu bizim düşüncemiz, öyleyiz demiyorum. Bu bir düşünce.”

“Neden *bize göre* diyorsun? Sanki *bunu savunmuyorum ama bizimkiler böyle görüyor* der gibisin.” Bakışlarını bana çevirdi. Saçlarını karıştırıp arkasına yaslanarak kollarını bağladı.

“Anlayabilmen için öyle söylüyorum, yoksa olduğum kişiyi seviyorum ve söylenilenleri de doğru kabul ediyorum. Çocukluğumdan beri bu eğitimi aldım sonuçta.”

Olaylar yine çok farklı yere gidecek gibiydi. Bunu fark edince sessiz kalmaya karar verdim. Anladığım kadarıyla David, çabuk parlayan ve insanların sözlerini yanlış anlamaya müsait biriydi. Koruma mekanizması çok hassas gibiydi.

“Deden katı mıydı?” diye sordu bir müddet sonra.

“Yok,” dedim hemen. “Değildi ama yeni jenerasyon, çocuğa nasıl bakılır, bilmiyordu.”

“Ne gibi?”

“Yani beni kendi yaşıtı gibi gördü, öyle büyüttü.”

“Hiç arkadaşın yok muydu orada?” diye sordu bu sefer.

“Vardı da dedem dışarı çıkmama pek izin vermezdi. Yani biz, iki yalnız insandık ve dedem yalnızlığını benimle gidermeye çalışıyordu.”

“Kulağa, seni daha çok yalnızlığa itiyor gibi geldi.”

O birden böyle söyleyince tuhaf hissettim. Uzun bir nefes alıp gülümsedim. Bana anlam veremediğim bir şekilde bakarken, uzun uzun bakmasından dolayı rahatsızlık duyarak topuz yaptığım saçlarımı özgür bırakıp yüzümü gizledim.

Masada duran telefonuna tekrar mesaj gelince bana bakmayı kesip onunla ilgilendi. Bu sefer ben ona baktım. Gözleri gülümsemesinden dolayı kısılmıştı. Dudaklarındaki sırıtma pek hayra alamet değildi. Ekranın ışığı yüzüne çarparken kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine vuruyordu.

Yanımda uzun uzun mesajlaştı, kıkırdadı, hatta bir ara kahkaha attı. O kahkaha attığında zorlukla tebessüm edip

parmaklarımı kahve bardağına sardım. Başımı eğerek mesajlaşmasını bitirmesini bekledim.

“Hey, buradan eve gidebilir misin? Yolu öğrendin mi?”

Ona *hayır* diyemedim. Çünkü benimle uğraşmak istemediği çok açık bir şekilde belliydi. Soru sorarken bile yüzüme bakmayıp telefonuyla ilgileniyordu.

Zorlukla mırıldandım. “Evet, tabii.”

“Güzel,” dedi ve yerinden kalktı. Çöpünü alıp kenardaki çöplüğe atınca çantamı alarak yerimden kalktım. Beraberce *Starbucks*’tan çıktığımızda telefonunu cebine soktu ve Grand Central’e yürümek yerine, soldan yürümeye başladı.

“Bak, hemen şurada 7 metrosu var. Ona bin. Times durağında in. Orada zaten bütün metrolar var. N trenine bin. Brooklyn Downtown tarafından binersen 8. Cadde’de ineceksin zaten. Anladın mı?”

Son cümlesini söyleyip dik dik bana baktı. Hızlı konuşması ve aksanı yüzünden tam olarak anlayamasam da ana hatlarını kavradım.

“Times meydanında ineceğim ve N trenine bineceğim.”

“Ama Brooklyn Downtown tarafından,” dedi bir kez daha.

Başımı salladım. “Brooklyn Downtown tarafından.”

“Aferin. Okulda görüşürüz,” dedi ve koşarak arabasına doğru ilerledi. Kalbim korkuyla atarken ona öylece baktım. Ellerim şimdiden heyecandan titriyordu. Bilmediğim bir yerde kalmıştım. En iyisi Sahra’yı arayıp yardım istemektir.

Onu aradığım an, telefonunun kapalı olduğunu belli eden mesaj sesi geldi. Pes ederek nefesimi bırakıp bana göz kırpan metroya doğru ilerledim.

Burada 7 metrosu vardı. Aşağı indim, turnikelerden geçtim. Tren henüz gelmemişti. Haritadan gideceğim yere baktım. 7'yi takip ederken birkaç durak sonra David'in bahsettiği durağın olduğunu gördüm. İleriden tren sesi duyulunca biraz uzaklaşıp treni bekledim. Çok geçmeden gelen tren durup kapılarını açınca hızlıca bindim.

Tren boştu ve ben, mor koltuklardan birine oturdum. Otomatik anons, kapılardan uzak durulmasını söyledikten sonra tren yüksek ses çıkararak ilerledi.

Etrafımdaki insanlara bakmaya o kadar çok dalmıştım ki durak tabelasına bakmak sonradan aklıma geldi. Gördüğüm manzarayla kalbim korku dolu bir şekilde attı.

Bu tren, Times yönüne gitmiyordu.

Korkuyla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama beceremedim. Yerimden hızla kalkıp bir sonraki durakta inmeyi planladım. Tren durduğu gibi kendimi dışarı attım. Geriye gitmek için karşıya geçeceğim sırada gelen trene baktım.

N treniydi.

David, neden bana diğer türlü söylemişti ki? Hem geri nasıl döneceğimi de bilmiyordum. Buranın metrosu çok karışıktı. Sonuçta Sahra, bana ilk gün, eve gelmek için her zaman N metrosunu takip etmemi söylemişti.

Ben de öyle yaptım.

Kapılar kapanmadan önce metroya bindim. Bu sefer boş yer yoktu ve ayakta beklemek zorunda kalmıştım.

Gittim. Gittim. Gittim.

Evimizin uzak olduğunu biliyordum, bu yüzden saatlerce gittim. Saat sekiz olmuştu ve ben hâlâ yol alıyordum. İnsanların hepsi yavaş yavaş iniyordu. Beyaz insanlar indikçe siyahilerin bindiğini fark ettim. İnlen herkes bana tuhaf tuhaf bakarken, ben pazarda ailesini kaybetmiş çocuklar gibi köşeye sıkışarak öylece oturuyordum. Yanlış gittiğime dair bir his doğdu içime. Kollarımla karnımı sarıp sakın kalmaya çalıştım.

Tren neredeyse boşalmışken benim bulunduğum vagon da altı yedi tane siyahiden başka kimse yoktu. Ağlamak istiyordum. Hem de çok. Yine yanlış yoldaydım, bunu anladım. Umutla istasyon tabelasına bakarken gördüğüm şeyle gözyaşlarım akmaya başladı.

N trenine değil, D trenine binmiştim. Yerimden hızla kalktım ve gözyaşlarımı silip korkarak kapıya yakın durdum. Tren sonraki durakta tiz bir ses çıkararak durdu, kapılarını açtı. Kendimi New York'un karanlık havasına bıraktım. Her yerde *147. Sokak* yazıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Karşı tarafta bir grup siyahi genç vardı. Benden beş metre uzakta duran bir aile vardı. Giyinişlerine baktığımda onların farklı bir kültürden olduklarını anlıyordum. Yanlarına gidip nerede olduğumu sormak için yürüdüğümde kaşlarını çatarak suratlarını çevirdiler ve oradan ayrıldılar. Hava soğuktu ve ben nerede olduğumu bilmediğim gibi eve nasıl gideceğimi de bilmiyordum.

Sahra'yı aradım. Telefonu yine kapalıydı. Gözyaşlarım durmadan akıp dururken mantıklı düşünemiyordum. Burada tanıdığım ve numarası olan bir tek Sahra ve David vardı.

David...

Onu aramak istemiyordum. Bugün giderken çok neşeliydi ve eminim bulunduğu yerden çok memnundur.

Benim peşimden gelmek bile istemez. Ama başka çarem yoktu. İstemeyerek de olsa son aramalara girip beni aradığı numaraya tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Burnum buz tutmuş gibiydi. Islak kıyafetlerim üzerimde kurumuştu ve şimdi de akşamın sert havası beni daha kötü yapmıştı.

“Ne var, Ayşe?” Açar açmaz kullandığı cümle bu olmuştu.

“David.” Lanet olsun. Sesim ağlamaklı bir hâlde çıkmıştı. Hâlbuki onunki çok bıkkındı. Hatta biraz sinirliydi ama yüzsüzlük yapmaktan başka çarem yoktu.

“Ne oldu?”

“David kim o?” Arkadan Meira’nın sesini duyunca nerede olduğunu ve tüm gün kiminle mesajlaştığını anladım.

“David ben kayboldum,” dedim ağlayan sesimle.

“Nasıl kayboldun?” Etrafıma bakındım. Ne diyebilirdim ki? Yol hafızam berbatı ve ben kendimi Brooklyn haricinde bambaşka bir yerde bulmuştum.

“Neredesin sen?” diye sordu bıkkınca. Durağın adına baktım.

“147. Sokak yazan bir duraktayım.”

“Siktir! Harlem’e gitmeyi nasıl becerdin?”

Kendimi izah etmeye çalışırken buldum. “Ben, 7 metrosuna yanlış taraftan binmişim. Sonra da D’yi, N diye okumuşum. Yanlış trene bindim ve işte kendimi burada buldum.”

“Bekle, geliyorum.” Minnetle gözlerim kapandı. Eğer *gelmem* deseydi, ağlayarak ona yalvarabilirdim.

“David, nereye gidiyorsun!” Meira’nın bağırması telefona kadar ulaşırken, David telefonu kapatmayı unutmuş olmalı ki aralarındaki diyaloga şahit oldum.

“Gitmem gerek, Meira.”

“Neredeyse geliyordum, David. Bu hâlde bırakamazsın beni.”

“Tadım kaçtı. Başka sefere.”

Devamını duyamadan telefon kapandı. Sanırım pek olmayacak bir zamanda onları aramıştım. Tedirginlikle tırnaklarımı kemirerek beklemeye başladım.

DAVID YESSEL KOHN

Kaybolmuştu. O salak kız kaybolmuştu ve başıma iş açıyordu. En güzel sahnelerimi bok etmişti. Yapması gereken tek şey, lanet olasıca tabelaya düzgün bakmaktı. Bunu bile beceremiyordu işte. Meira’yı odasında çıplak bırakarak yollara düştüğüme hâlâ inanamıyorum.

“Ah, Türk kızı!” Sinirle direksiyona vurdum. Harlem’e gitmeyi nasıl becerebildi bu kız?

Boş yolda hızımı artırırken bahsettiği durağa yavaş yavaş yaklaşıyordum. Yan koltuğa attığım telefonumu aldım ve onu aradım. Anında açtı.

“David?”

“Sol taraftan çık. Beni göreceksin.” Konuşmasına fırsat vermeden telefonu suratına kapatarak arabayı ileride boş bir yere park edip dörtlüleri yaktım. Aşağı inmesi bile zordu hanımefendinin. Belki de merdivenlerden nasıl çıkacağını bilemeyecek kadar aptaldı.

Homurdandım.

Arabadan ineceğim sırada merdivenlerden inen ödle kızı gördüm. Gözlerinin kızarıklığı, koca karanlığa

rağmen fark edilebilir cinstendi. Dudağını dişleyerek arabaya doğru gelirken bilerek gözlerimi ona diktim. Kapıyı açtı, bana bakmadan yerine oturup kemerini taktı. İnatla ona baktım ama hiçbir bok demedi. Başını eğip kucağında bağladığı ellerine baktı. Sinirle nefesimi dışarı verip dörtlüleri kapatarak Brooklyn'e doğru yol aldım.

“Bana bir seks borçlusun.”

“Ne!”

Nasıl da çıldırdı ama. Eğlenerek ona baktım. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Boğazını temizleyip saçlarını kulaklarının arkasına itti.

“Ne alaka canım?” Sesi mi titredi onun?

“Meira'yla tam işin sonuna gelmiştik.” Ona doğru eğildim. Kulağına doğru fısıldadım. “Senin yüzünden sonunu göremedik. Oysaki işin zevki sonunda.” Gözlerini pörtleterek cama doğru döndü. Tekrar koltuğuma geçip yola baktım.

“Seni aramak istemedim,” dedi. “Sahra telefonunu açmayınca mecbur kaldım.”

Bu sefer ben konuşmadım. Başıma bela olduğu kesindi. Gerçi bir yandan iyi oldu. Meira bugün çok fazla sevgili muhabbeti yaptı ki bir an *çocuğumuz olursa adını ne koyalım* muhabbetine kayacak diye tedirgindim.

Arabadaki sessizlik sinir bozucu olmaya başlayınca nefesimi dışarı bırakıp radyoyu açtım. Sırf arkada ses olması için açtığım radyo kanalından sayamadığım kadar şarkı çalıp geçti ve biz sonunda 8. Cadde metro durağına varmıştık.

“8. Cadde'de oturuyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” derken sesi ilk zamana göre daha iyiydi. Sadece başımı salladım. 8. Cadde'ye hemen vardım. Sokakta

ilerlerken sessizce, "Buradan," dedi. Gösterdiği sokaktan girdim. Üçüncü evin önüne geldiğimizde durmamı söyledi. Ağzında gevelediği bir teşekkürle arabadan inerken kolundan tuttum.

"İnsan teşekkür için bir kahve içirir! Davet etmeyecek misin beni?" Gözlerinin açılışını izledim, kaşlarını çatışının ve bakışlarımdaki sırrı çözüşünü... Burnundan öfkeyle nefes verirken gülümsedim.

"Pislik!" diyerek kapıyı suratıma kapattı. Eve girişini eğlenceli bakışlarımla izledim.

BÖLÜM 10



AYŞE TETİK

Çarşamba günü İngilizce sınıfına girdiğimde Meira ile David'in, dün benim yüzünden bıraktıkları işi bitirmek gibi bir hâlleri varken buldum onları. David her an kızın üzerine atlayacak gibi bakarken, Meira da tüm erkeklerin ona bakmasına neden olacak bir ifadeyle karşılık veriyordu. Onlara daha fazla bakmayı bırakıp boş bulduğum zamanlarda oturduğum turuncu pufa oturdum. Çok geçmeden Bay Munez içeri girdi ve yeni bir kitaba başladığımızı belirtti. Yerimizden kalkıp kütüphaneden *Hamlet* kitaplarını alarak tekrar yerimize oturduk. Kitabı açtığım an şoka girdim. Anladığım tek şey; *ben, sen ve o* kelimeleliydi. Bu kadar! Bu sanki İngilizce değil gibiydi. Rahatsızlıkla yerimde kıpırdanıp elimi kaldırdım.

“Evet, Ayşe.”

“Bay Munez, bunun İngilizce olduğunu sanmıyorum.”

Sınıfın kıkırdamasına karşı Bay Munez sadece tebessüm etti. “Evet, çünkü eski İngilizceyle yazıldı.”

“Ve ben hiçbir şey anlamıyorum,” dedim başımı sallayarak.

“O zaman David sana yardımcı olabilir.”

Dün benimle yeterince uğraşmıştı. Bugün de uğraşırsa ümüğümü sıkabilirdi. Onun bir şey söylemesine müsaade

etmeden söze atıldım. “Zafer yardım edebilir mi? O bir Türk. Aynı dili konuşuyoruz. Daha çok yardımı olur.”

“O haklı!” dedi hemen David. Bay Munez, gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovarken düşündü.

“Bu kulağa mantıklı geliyor,” dedi ve Zafer’e döndü. Ben de ona dönerken Zafer başını sallayarak yerinden kalktı ve yanımdaki boş pufa yerleşti.

Ders boyunca hocanın söylediklerinden anlamadıklarımı Türkçeye çevirdi, ben de gerekli bulduğum kelimeleri defterime not aldım.

Öğle teneffüsü olduğunda yemekhaneye gidip tepsiye birkaç yemek koyarak boş masalardan birine oturdum. Yalnız başıma yemek yemek, benim için sıkıntı olmamıştı hiç. Çoğu zaman okulda da yalnız yedim. Sadece kuzenlerim bazen gelir, bana takılır ve giderlerdi. Sanırım hayat, bana yalnız olmayı aşlamış ve öyle yaşamayı öğretmişti.

“N’aber?” diyen sesi duyunca kafamı kaldırdım. Mina karşımdaki sandalyeye kurulup yemeğini yemeye başladı. Kaşlarım anlamsızca çatıldı.

“İyilik, senden?”

“Süperim!” dedi ağzı dolu bir hâlde. Gözleri heyecanla parlıyor ve yerinde duramıyor gibiydi. Yanımıza başka bir kız gelince ikisi beraber bir parti hakkında konuşmaya başladılar. Sonrasında ise bir alışveriş konusu açılınca başımı eğerek yemeğime odaklandım.

“Ştt, Ayşi!”

“Efendim, Mini?” dedim gülerek. O da kıkırdadı, koluma şakadan vurdu.

“Cuma Ethan’ın evinde parti var. Gelsene.”

Ethan. İstemsizce yemekhanede onu aradı gözlerim. Bulamadım. Büyük ihtimalle arka bahçeye giden yol üzerinde o, Marco, David ve Alex ot içiyorlardı.

“Ben davetli değilim,” deyip omzumu silktim. Yanımızdaki kız, Türkçe konuştuğumuz için bir şey anlamazken, Mina ona bol alaylı bir şekilde davetli olmadığımı söylediğimi dile getirdi. Kız, bana baygın bir şekilde baktı.

“Bu davetiyeli bir parti değil,” dedi sanki her şey çok açık bir şekilde belliymiş gibi. “Duyan herkes gelebilir.”

Hayatımda daha önce partiye gitmemiştim. Tamam, lise çağındaki Amerikan partilerini filmlerde sıkça görüyordum ama gerçekte nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Yani neyle karşı karşıya olacağımdan emin değildim.

“Kesinlikle gelmelisin!” dedi Mina, kızın da anlaması için İngilizce konuşarak. Kız bir şeyler daha söyleyip girdince masada yalnız kaldık. “Yarın okul çıkışı alışverişe gitmeliyiz!” diye şakıdı.

“Ne alışverişi yine?” Zafer’in sesini takiben, masaya inen tabağı ses yaptı. Kumral saçlarını geriye tarayarak zayıf suratını daha belirgin bir hâle getirmişti.

“Cuma Ethan’ın partisine gideceğiz! Yarın da onun alışverişini yapacağız.” Mina dünyanın en muhteşem şeyinden bahseder gibi konuşurken Zafer’le baygın bir şekilde bakıştık. Mina neredeyse her öğle yemeğinde telefonundan bir şeyler alırken hâlâ almalara doymamış gibiydi.

“N’aber, Mina?” Bir Meira eksikti.

“Selam, Zafer!”

Hah, bir de Natalie! İkisi de birden masamıza otururken kaşlarım daha da çatıldı. Pekâlâ, bu topluluk ben olduğum için değil, Zafer ve Mina benim masamda

olduğu içindi. Çünkü onlar masamda yokken ben tek başına yemek yiyen bir Türk kızydım.

“Mei!” dedi Mina, yanına oturan kıza sarılırken. Ardından diğer tarafına dönüp, “Natie,” dedikten sonra öğle yemeğinden önceki son ders olan ekonomi dersinde onu görmemiş gibi sımsıkı sarıldı. Natalie de aynı sıcaklıkla sarıldı. Meira, genizden gelen bir sesle inleyerek kırmızı ojeli parmaklarının arasında tuttuğu çatalı salatasına batırdı.

Mina, “Yarın *Macys*’e gitmeliyiz!” diyerek ellerini şaklattı. Zafer anında kalktı. “Kız muhabbeti dinleyecek havada değilim.” Tepsisini alırken Natalie kolundan tuttu. Ela gözleri kocaman açılmış bir hâlde Zafer’e bakarken, “Bugün takılıyor muyuz?” diye sordu.

Takılmaktan kastı neydi bilmiyordum ve pek de bilmek istemiyordum. Zafer ona göz kırpıp yanağına öpücük kondurdu ve gitti. Mina kocaman açılmış ağızla ona bakarken, ben hâlâ çatalıma batırılmış lokmayı yutmadığımı fark ettim. Onu ağızıma atıp çiğnerken Meira’yla göz göze geldim. Anlamlandıramadığım bir şekilde bakıp yemeğine döndü.

“Sen ve Zafer mi?” diye çığırdı resmen Mina. “Kahretsin! Kuzenim işini biliyor, kızım!” Mina cidden Amerikalılaşmış gibiydi. Natalie’nin düzgün fiziğine, uzun sağlıklı sarı saçlarına ve ela gözlerine yüzlerce iltifat yağdırmaya başlarken Natalie sadece güldü.

Mina parmağını ona doğru uzatıp, “Yarın kesinlikle *Macys*’e gidiyoruz,” dedi.

“*Macys* ne?” diye sordum. Mina gülümserken bana döndü. “Büyük bir alışveriş merkezi.”

“Century 21 gibi mi?” dedim, lokmamı ağızıma atmadan önce.

Elini sinek kovalar gibi salladı, “Ah, kızım!” dedi. “Orası, *Macys*’in yanında küçücük bir dükkân kalır.” Kaşlarını havalandırırken lokmamı çiğnedim.

Meira’nın telefonuna mesaj gelince yemeğini bırakıp telefonunu açtı. Ekranın ışığı yüzüne vururken sırttı. Mina partide giyeceği kıyafet hakkında konuşmaya, Natalie de onu desteklemeye devam ettiği süre boyunca Meira mesajlaşarak kıkırdayıp durdu. Ben ise konuşmanın gereken bir konu olmadığı için sadece yemeğime odaklandım. Geldiğimden beri buranın havasına alışamadığım ve yemeklerini sevemediğim için birkaç kilo vermiştim.

“Sen kiminle mesajlaşıyorsun?” Mina, Natie’yi bırakıp Meira’ya döndü; telefonunu elinden aldı ve mesajlara bakarken gözleri parladı, ağzı kocaman açıldı.

“David’le cidden sevgili misiniz?” Lokmamı bir an çiğnemeyi bırakıp sonra tekrar devam ettim. Meira kızıl saçlarını arkaya atıp, “Onun gibi bir şey,” dedi.

“Yatakta nasıl?” Bir anda öksürdüm. Lokma boğazımda kalmıştı. Natalie’nin ani sorusu beni gafil avladı. Nefes alamazken Mina yerinden kalkıp sırtıma vurdu, elime su verdi. Suyu tek nefeste içtim ve boğularak ölmekten son anda kurtuldum.

“Pardon,” dedim ağzımı silerken. “Sen bir anda sorunca tuhafıma gitti.”

“Alışsan iyi edersin,” dedi Meira imalı bir şekilde sırtarak. Natalie ve Mina birbirlerine bakıp kıkırdarken yine bir şeyleri kaçırdığımı düşündüm. Boğazımı temizleyerek yemeğime döndüm.

Bu hayattan o kadar uzak bir fanusun içinde büyümüşüm ki böyle şeyler bana çok absürt geliyordu. Tek sevgilim olan Aslan’la öpüştüğüm zaman, bunun çok da kötü bir şey olmadığını kendime telkin etmeye

çalışmıştım. Dedem her zaman böyle şeylerde kızıp çok kötüymüş gibi dayattığı için kendim bunu yaptığımda kötü hissetmiştim. Oysa burada sayısız öpüşme sahnelerine tanıklık ederken, sonraki seviye olan yatak sahnelerine tanıklık edeceğim diye korkmuyor değildim.

Meira boş tepsisinin içine peçeteyi atarken Natalie kafasını Meira'ya doğru uzattı.

“Ee?” dedi. “Yatakta nasıl?” Bu muhabbete maruz kalacağıma inanamıyordum. Herhalde Meira da açık açık anlatmazdı. Natalie'nin bakışlarına bakarken bundan emin olamıyordum.

“Penisi ço...”

Anında yerimden kalkıp sözünü kestim. “Ben kalkıyorum. Yarın okul çıkışı görüşürüz!” dedim. Hızlıca tepsimi alıp giderken üçünün arkamdan kıkırdadığını duydum. Yanaklarım kızardı.

Okul çıkışlarında Sahra artık beni almadığı için kendim gidecektim. Metro durağına vardığımda yeşil 6 trenine binip aktarma yapacağım yerde indim. N tabelalarını takip ederken sonunda tren bekleme yerindeydim. İki yanlı tren raylarının olduğu yerin ortası, sadece birkaç tane bank olacak şekilde geniş ve uzundu. Emin olmak için tabelaya bir kez daha baktım.

N Brooklyn yazıyordu.

Pekâlâ, doğru yerde bekliyordum. Kollarımı göğsümde bağlayarak trenin gelmesini beklerken aklım öğle yemeğinde geçen konuşmalara gitti. Gerçekten bu konuşmaları derinlemesine mi yapıyorlardı? Titredim. Titrememle trenin tanıdık sesini duyunca sarı çizgiye doğru ilerledim. Tren yavaş yavaş dururken ben biraz daha yaklaştım. Tam binecekken biri montumdan çekince çığlık atarak kolunu tuttum.

David'di.

“Sen delirdin mi!” diye bağırdım ona. Kolunu montumdan çekerken elim korkuyla atan kalbime gitti. Bana sıkkın bir ifadeyle bakması bile umurumda değildi. “Ne diye montumdan çekiyorsun?”

“Çünkü yanlış gidiyorsun, Türk kızı.”

“Hiç de bile!” dedim, hemen tabelayı gösterdim. “Bak, *N Brooklyn*.” Bana karşı gözlerini devirdi ve beni taklit ederek tabelayı gösterirken, “Bak, *N Brooklyn Uptown*,” dedi.

Kollarımı göğsümde bağlayıp güç gösterisinde bulundum. “Yani?”

“Yani, bir kez daha kaybolup ağlayarak beni aramanı istemiyorum. Oturduğun yer *Uptown* değil, *Downtown*; bayan çokbilmiş!” Gözlerini devirip yanımdan ayrılarak diğer rayların oraya dönerken sessizce arkasından ilerledim. Orada *Downtown* yazıyordu.

Bu gerçekten çok salakçaydı. İnleyerek kollarımı çözüp onun yanına gittim. Yandan sırtıtışını görüyordum ve ona vurup *gülme* dememek için kendimle büyük bir savaş verdim. Sanki iç sesimi duymuş gibi başını eğip daha çok gülerken dayanamadım ve inleyip ona vurarak ileri doğru gittim.

“Tamam tamam, gülmüyorum!” diyerek kolumdan tuttu. Yanına tekrar gittim ve trenin gelmesini bekledim.

“Araban nerede?” diye sordum.

“Morukta.”

“Yaşlı moruk mu, küçük moruk mu?”

Yanımızdaki yetişkin iki adam bana gözlerini kısarak bakarken hafiften David'e yanaştığım doğrudu. David bu hareketimi fark edip hafif tebessüm etti. Dudaklarını

yalayıp, “İkisi de aldı,” dedi. Trenin sesinin tekrar duyulmasıyla başımı sallayıp önüme döndüm.



Perşembe okul çıkışında tam olarak dört kız beraber yürüyorduk. Daha doğrusu o üçü kol kola girerek kıkırdarken, ben yanlarında fazlalıkmışım gibi ellerimi montumun cebine sokarak ilerliyordum. Durmadan *bunu alalım* dedikleri her an, kulaklıklarımı takip takmamak arasında kalıyordum.

“Ay, sen niye öyle uzak duruyorsun? Gel buraya!” Mina’nın Türkçe sözlerinin ardından kolumun çekilmesiyle kol kola giren dört kız olduk. Tabii ben yine de pasiftim ama bunu pek dert etmiyordum. Sanırım, öyle sürekli kıkırdayan kızlardan olamazdım.

Beraber eve giderken kullandığımız metroya bindik ve yine eve giderken yaptığım aktarmayı yaparak ev yolunda ilerledik. N Brooklyn Downtown yolunda ilerlerken tren boştu ve dördümüz yan yana oturmuştuk. Kızlar telefonlarından alacaklarını gösterirlerken ellerimi montumun cebine sokup istasyon duraklarına bakmaya başladım.

“Nerede ineceğiz?” diye sordum.

Natalie, “34. Sokak, Herald Meydanı,” dedi.

Başımı sallayarak 34. Sokak durağına baktım. Beş durak sonraydı. Kızlar kıkırdayarak bir fotoğrafa bakarken biraz geriye yaslandım ve Meira’nın telefonundan fotoğrafa baktım. Sarı pullu, göğüs kısmında dekoltesi olan bir elbiseyi gösteriyordu. Galeriyi ileri kaydırıldıkça birçok kıyafet fotoğrafı çıkıyordu, onun gerçekten giyinmeyi çok sevdiğini anladım. Başımı sallayarak tekrar önüme döndüm ve beklemeye başladım.

Çok geçmeden durakta indik ve Herald Meydanı'ndan çıktık. Bizi büyük bir meydan karşıladı. İnsanlar oturup bir şeyler içerlerken meydanın başında birkaç tane *Disney* karakteri şovlar yapıyordu.

“Tanrım, sonunda *Victoria*'nın mağazası buraya açılıyor!” Natalie heyecanla meydanın diğer tarafındaki büyük mağazayı gösterdi. Önünde yüzlerce *Victoria* mankeni iç çamaşırlarıyla poz verirken altında *yakında* yazıyordu.

Bazı erkekler, bu tarz reklamları gördükleri müddetçe etraflarındaki kızların da öyle olmasını isteyeceklerdi. Bazı kızlar da onlar gibi olmak için özeneceklerdi. Sanırım bu kural, 2013 yılında geçerli olduğu gibi gelecek yıllarda da geçerli olacaktı.

“Pekâlâ, gidiyoruz!” diye şakıdı Mina ve bir de baktım ki tekrar dörtlü olarak kol kolayız. Upuzun olan binaya baktım. Herald Meydanı'nın devamını, diğer sokağa kadar tamamıyla *Macys* denilen mağaza kaplamıştı ve çok büyüktü. Gözlerim kocaman açılırken içeri girdik.

Bir an neye uğradığımı şaşırdım. Yani burası alışveriş merkezi gibi değildi. Markalar mağaza mağaza ayrılmak yerine kategori şeklinde ayrılmıştı. Bebek bölümü, erkek bölümü, kız bölümü, mücevherat bölümü, çanta bölümü, parfüm bölümü diye uzun uzadıya gidiyordu. Buraya tek başıma gelirim kaybolma ihtimalim çok yüksekti.

Kızlar hemen yürüyen merdivene tırmanırken Mina'nın kolundan tuttum. Bana gülümseyerek baktı.

“Burada kaybolmuyor musunuz?” diye sordum. Gözlerini yumup tebessüm etti.

“Yüz kere geldik. Zamanla yerlerini öğreniyorsun.” Bir şey demeden merdivenleri çıktım. Burası, bana biraz Türkiye'deki *Boynar* mağazalarını anımsatmıştı. Yani yine

oradaki gibi markalar iç içeyken ortak kategorilere ayırmışlardı.

İkinci kata çıktığımızda kızlar ilerlediler. İlk kat tamamıyla mücevher, çanta, parfüm ve saat üzerineydi. İkinci kat ise baştan aşağı elbiselerle kaplıydı. İnsan burada ne alacağını şaşırabilirdi. Sadece elbise vardı.

“Önce elbiseyi alalım ve sonra yukarı kata çıkıp ayakkabıları halledelim,” dedi Meira.

“Ayakkabı katı da mı var?” dedim şaşkınca.

“Evet,” diyen Natalie, çok sıradan bir şeyden bahseder gibiydi. Kaşlarım havalandı. Onları takip edip elbiselere bakarken gördüklerimin hiçbirisi benim tarzım değildi. Ben böyle süslü püslü elbiseler giymezdim. İçinde kasılırdım bir kere. Pantolon ve kazaklarımla çok rahattım. Ve ayrıca, burada binlerce çeşit varken nasıl seçeceklerdi, merak ediyordum. Derken kızlar önceden ekran görüntüsü aldıkları kıyafetleri görevlilere gösterdiler. Görevli onları yönlendirirken kendimi koca alanda yalnız buldum.

“Yardımcı olabilir miyim?” Arkama döndüğümde bir görevlinin başımda durduğunu fark ettim. Zorlukla tebessüm ettim.

“Sadece bakınıyordum,” dedim.

“Aradığınız özel bir şey var mı?”

“Yani, bir parti için bakıyorum,” dedim ve çok yanlış bir şey söylediğimi fark edince, “Ama elbise aramıyorum,” diye ekledim.

Kadın tebessüm etti. “Ne istersiniz peki?” diye sordu.

“Ben daha çok kazak arıyorum.” Başını sallayıp beni yönlendirirken kaybolmaktan kurtulduğumu düşündüm.

Kadın beni bir başka bölüme yönlendirdiğinde önümde bir sürü kazak vardı. Ellerimi kazakların üzerinde gezdirdim. Hafif kısa, mor tüylü kazakta elim durdu. Pofuduk tüyleri var gibiydi ve çok hoş bir his veriyordu. Onu askısından çıkarıp kol boyu uzağa götürerek baktım. Basit, sıradan, şeker lila rengine yakın bir kazaktı. Ama kumaşı çok güzeldi.

“Bunun *medium* bedeni var mı?” diye sordum görevliye. Askılıklara göz atıp bana *medium* bedeni verirken ona teşekkür ettim.

“Seni arıyoruz!” Mina’nın sesiyle ona döndüm. Üzerinde gece mavisi dar bir elbise vardı. Podyumda yürüyormuş gibi davranıp sonunda da pozunu verir gibi durarak bana baktı.

“Nasıl olmuşum?”

“Güzel,” dedim sadece.

“Hadi gel, diğerlerine de bak.”

Kolumdan çekiştirerek beni prova odasına doğru götürdü. Odalardan çıkan -ki bunlar perdeyle ayrılmış kabinler değil, cidden odalardı- Natalie ve Meira’ya baktım. Meira, uzun bacaklarını meydana çıkaran pullu bir etekle transparan bir gömlek giymişti. Kızın bacakları gerçekten çok zayıftı. Onun iki bacağı benim tek bacağım ederdi. Ve ben gerçekten Marco’nun düşündüğü gibi kilolu bir kız değildim. Meira’nın meydan okuyan elbisesine şaşkınca baktım sadece. Natalie ise biraz daha cıvıl cıvıl, fırfırlı bir elbise tercih ederken hepsine aynı şeyi söyledim: “Güzel.”

“Sen ne aldın?” diye sordu Natalie. Elimdeki kazağı gösterdiğimde Meira gözlerini devirirken diğerleri şaşkın şaşkın baktı. Mina kazağı tutup, “Partide bunu mu giyeceksin?” diye sordu.

Çok sakın bir şekilde başımı salladım. “Evet,” dedim.

“Saçmalama, Ayşe!” dedi Natalie. “Bunu partide giyemezsin.”

“Elbise giymeyi pek sevmiyorum. Siz elbette giyeblirsiniz ama ben alışık değilim ve içinde rahat hissetmiyorum.”

“Ah, hadi ama!” Mina kolumu tutup sallasa da olumsuzca başımı salladım. Gerçekten olduğum kişinin dışında görünmek pek bana göre değildi.

“Hey, Natie! Elbisenin altına uyacak harika bir ayakkabı biliyorum,” dedi Meira ve dikkatler benden ayakkabıya kaydı. Kızlar kıyafetlerini çıkarıp görevliye teslim ederken ben de elimdeki kazağı verip bir üst kata çıktım.

Dedikleri gibi her yer ayakkabı doluydu. Yüzlerce, hatta binlerce ayakkabı vardı. Tek tek mağaza dolaşmak yerine hepsinin kategorize edilmesi mükemmeldi.

“Vay canına!” dedim, ayakkabıları görünce. Kızlar kombinlerine uygun ayakkabılar bakarken ben de çeşit çeşit ve renk renk ayakkabıların arasında gezindim. Bir başka güzel parçada takılı kaldım. Kısa topuklu botlara baktım. Kumaşı kahverengi süetti ve topuk kısmı tahadan gibi duruyordu. Bileğinde kemeri vardı. Ayakkabı gerçekten güzeldi ve ben kendimi ayakkabıyı alırken buldum.

Beraber kasaya geçtiğimizde Mina hemen poşetlerime daldı. “Bakayım, ne aldın?” Ayakkabıyı kurusundan çıkarıp ona gösterirken kazağa baktığındaki tepkiyi vermedi ve bu sefer beğendi.

“Altına bu tonda bir pantolon giyersen olur,” dedi sevecen bir sesle. Gülerek koluna vurdum. Telefonum çalınca poşeti ona verip cebimden telefonumu çıkardım. Arayan Sahra’ydı.

“Efendim, Sahra?”

“Neredesin, kuzu?” diye sordu.

“*Macys*’te.”

“Ben de oralardayım. Dur, beraber geçelim.”

“Tamam,” dedim ve telefonu kapattım.

Kızlara döndüm. “Kuzenim buralardaymış, ben gidiyorum.”

“*Starbucks*’a gidecektik,” dedi Natalie. Omzumu silktim, “Başka sefere,” dedim.



Cuma günü gelip çatığında hiç bu kadar heyecanlı olduğumu hatırlamıyordum. Ve o gün, okul saati benim için geçmek bilmezken diğerleri çok rahattı. Herhalde onlar da ilk kez bir partiye katıldıklarında benim gibilerdi ama acaba ilk partilerine kaç yaşında katılmışlardı? On iki mi? Yoksa on üç mü? Tahmin etmesi zor bir şeydi.

“Kapıda ne diye duruyorsun öyle?” Mina birden yanımda belirince korkuyla kalbimi tuttum. “Dalmışım, farkında değilim,” dedim. Anlayışlı bir tebessümle gülmüserken bir anda heyecanlı bir hâle büründü.

“Hey, tam yedide okulun önünde buluşuyoruz. Numaranı versene bir de.”

Telefonumu çıkarıp ona verirken numarasını girdi ve beni aradı. Onu *Mina USA* diye kaydederken bana bakıp gülmeye başladı. Sadece omzumu silktim ve telefonu cebime tekrar koydum.

“Tek araba gideriz. Zaten Natie erkenden oraya gidecek. Sanırım Ethan’la gidiyor. Meira da oraya yakın oturuyor, kendi gider.” Başımı sallamakla yetindim. Şimdiden heyecan içerisine girmiştim.

“Hadi görüşürüz!” dedi Mina ve ilerledi. Görmese de arkasından el salladım ve metroya doğru ilerledim.

Eve vardığımda -evet, bu sefer kaybolmadım- çantamı kenara atıp guruldayan karnımı doyurdum ve saatime baktım. Saat tam beş yirmiydi. Yürüme mesafesini ve tren beklemeyi de sayarsak, tekrar okula dönmem bir buçuk saat rahat sürerdi. Yani kışımı kaldırıp hazırlanmam için on dakika, ya var ya yoktu.

Evimin uzak olmasının dezavantajlarından biri de buydu sanırım.

Sahra her zamanki gibi evde değildi. Buradaki hayata o kadar alışmıştı ki cuma demek, onun için parti gecesi demekti. Genelde eve dokuzdan önce gelmediğini düşünürsem onu görmemem artık doğaldı.

Yukarıya, odama çıktım. Dolabımdan aldığım kazağı ve pantolonu çıkardım. Kıyafetlerimi çıkararak hızlıca acı kahve rengindeki pantolonumu giyip, üzerine de aldığım yumuşacık, tüylü kazağı giydim. Saçlarım elektrikleterek çıtırdama sesleri çıkarırken onları bir arada tutma çabasına girdim. Olmayınca da taradım ama bu sefer de daha çok kabarıp etrafa yayıldı. Gözlerimi devirip masadan tokamı aldım ve saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yaptım. Ucunu tutup biraz açarak atkuyruğumun genişlemesini sağladım. Yerde duran ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Odada birkaç adım attım.

Rahattı. Ayağımda yok gibiydi. Bu iyiydi işte. Kazak yeterince sıcak tuttuğu için lacivert ince yağmurluğumu giyip çantamı da aldığım gibi odamdan çıktım. Merdivenleri inerken duvara tutunarak düşmemeye çalıştım. Sanırım ev küçük olduğu için bu sefer şanslıydım çünkü hemen dışarı çıkabilmişim.

Rüzgârın azizliğine uğrayan saçlarımı elimle tutup yağmurluğun şapkasını kafama geçirdim ve başımı eğerek

hızla durağa doğru ilerledim. Kendime inanamıyordum. Sırf giyinmek için bir buçuk saatlik bir yol aldıktan sonra şimdi de geri gidiyordum. İstanbul'da olsam böyle bir şeyi hayatta yapmazdım.

Merak duygum çok yükseklerdeydi.

Saat tam yediye on geçe okula doğru koşuyordum. Hayatımda ilk defa topuklu giymişken bir de üstüne koşuyordum. Rekorlar kırmaya devam ediyordum sanırım.

Nefes nefese kalmış hâlimle okula varmak üzereydim. Hava erkenden kararırken sokaktaki takım elbiseli adamlar gitmiş, yerlerini geceye akan insanlara bırakmışlardı. Ve dili dışarıda olan bana bakıp gülüyorlardı. Şu an bunu umursamıyordum. Dedem her zaman dakik olmamız gerektiğini söylerdi bana ve ben şimdiden on dakika geç kalmıştım.

Allah'a şükür, okula vardığım an kapının önünde durup ellerimi dizime koyarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ciğerlerim resmen yanıyordu. Elim boğazıma giderken nefes alışımı sabitlemeye çalıştım. Köşeden bir araba kornasının sesini duydum. Hızla oraya dönerken kafasını dışarı çıkarıp bana sırıtan Mina'yı gördüm. Ciğerlerim hâlâ yanarken ellerim karnımda, dağılmış bir vaziyette arabaya doğru yürüdüm. Ayaklarımın ağrıdığını daha şimdiden fark ediyordum. Arabanın arka kapısını açıp kendimi koltuklara bıraktım.

"Ne oldu be sana!"

"Geç kaldım," dedim nefes nefese. Mina gözlerini devirip üfledi. "Aman sen de!" dedi. "Arasaydın ya geç kalacağını söylemek için."

"Neyse ne," dedi Zafer ve arabayı çalıştırdı. Ben arkada toparlanmaya çalışırken onlar çoktan parti havasına girerek yüksek sesli şarkılar çalmaya başlamışlardı.

Ciğerlerim hâlâ yanıyordu. Kapının kenarlarına bakıp su aradım ama maalesef yoktu. Arkama iyice yaslanarak arabadan dışarıyı izledim.

“Biraz rimel ve ruja ne dersin?”

Sırıtarak bana bakan Mina’ya döndüm, sııttım. “*Hayır* derim,” dedim.

Hızla somurtup dil çıkararak önüne döndü. Zafer gülererek ona takıldı. Ben ise ilk defa gideceğim Long Island’ın nasıl bir yer olduğunu kafamda canlandırmaya çalıştım. Ve biraz da partinin nasıl olacağını.



Ve işte gelmiştik. Büyük bir evin önünde dururken dışarıda bir sürü araba vardı. Kapının girişinde de insanlar vardı ama birkaç taneydi. Zafer arabayı yanaştırıp çıkarken heyecanla arabanın kapısını açtım.

“Çantayı arabada bırak. Orada kaybolmasın.”

Mina’nın sözünü dinleyip çantamı arabaya bırakarak çıktım ve saçlarımı rüzgârdan korumak için yağmurluğumun şapkasını kafama tekrar geçirdim. Ellerimi cebime sokup ileride bize göz kırpan eve doğru ilerledim.

Kapının kenarında, aşırıya kaçmış seviyede tensel temas hâlindeki çifti görünce bakışlarımı çevirdim. Şimdiden partinin nasıl bir şey olduğunu tahmin eder gibiydim. Önümden yürüyen Zafer ve Mina’ya yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Çimenlere basmamla ıslak olduklarını fark ettim. Altımda ezilen çimenlerle evin girişine vardığımda müzik kulaklarımı daha çok doldurdu. İçeri adım attım.

Ve şoka girdim.

Koskocaman bir evdi. Orta alan kocamandı. İçeri girdiğim an dönemin en meşhur şarkısı, *Chemical Brothers*'ın *Galvanize* şarkısı son ses çalıyordu. Kızlar çığlık atıyor, kalçalarını kıvırıyorlardı; herkesin elinde o meşhur kırmızı bardaktan vardı.

Mina bir anda yanımdan ayrılıp başka bir yere giderken salonun ortasında açık kalan ağzımla öylece kalmıştım. Kızlar şarkı hızlandıkça bağılıyor, çığlık atıyor ve kadehlerini kaldırıyorlardı. Erkekler arkalarından onları tutup kendilerine çekerken birkaç kişinin de kenarda, yatak odasında yapılması gereken şeyleri yaptıklarını fark ettim.

Şarkı bir anda değişip bir başka disko müziği çaldığında kimsenin keyfi bozulmadı. Yağmurluğumun şapkasını indirdim ve içeriye daha çok ilerledim. Şöminenin dibindeki tekli koltukta, gerçekten dört veya beşinci seviyede bir sevişme yaşanıyordu. Müzik o kadar değişikti ki bu tarz müzikler olduğunu bile bilmiyordum.

İlerlemeye devam ettim.

Herkes çoktan kendinden geçmişken kızların bazılarının benim gibi sıradan bir pantolon ve kazak giydiklerini gördüm. Yalnız değildim. Şükür. İleride birkaç erkeğin bir şeyler çektiklerini gördüm. *Uyuşturucu* diye alarm verdi beynim.

Ve ilerlemeye devam ettim.

Bir başka odaya geçtim ama arada kapı yoktu. Ayrı bir oda olduğunu belli eden kavisli bir duvar vardı. Ve bu odanın bir köşesi yine dans alanıyken yerde birkaç tane fiçı olduğunu fark ettim. Bu oda cam duvardı ve arka bahçeyi gözler önüne seriyordu.

Şubat ayının ilk haftasıydık ve onlar havuza giriyorlardı. Sanırım, havanın ne kadar soğuk olduğunun

farkında olamayacak kadar kendilerinde değillerdi. Odada etrafıma bakınırken odanın sağ köşesinde duran bilardo masasının başında David'i gördüm. Onu gördüğümde kahkahalarla gülerek masaya eğiliyordu. Bilardo sopasını, yıllardır oynadığını belli edercesine tuttuğu sırada kendimi ona bakarken buldum. Kolyesi masaya düşmüştü, önü uzun saçları hiç el değmemiş şekilde alnına düşüyordu. Kareli oduncu gömleğiyle kot pantolon giymişti. Alex tekrar bir şey söyledi ve yine güldü.

Kendisini toparladıktan sonra gözlerini dikkatlice masaya çevirdi ve vurdu. Birkaç çizgili top deliklerden girerken Ethan'la beşlik çıktılar. Tam o sırada Meira geldi yanlarına. Dün denediği kıyafetleri giymişti, makyajı ve saçıyla her şeyi tamamlanmış bir hâldeydi. Uzun ojeli tırnaklarını David'in boynunda gezdirirken kahkahalarla gülen adam birden flörtöz bakışlar takındı. Meira kulağına doğru bir şeyler fısıldadığında, duyduğu şeylerden memnun olacak ki sırıtması daha da genişledi ve tam dudaklarına doğru bir şey söyledi. Meira gülümsedi, yanğını okşayıp onu öptü. Bakışlarımı hızla oradan çektim.

Derin bir nefes almaya ihtiyacım vardı çünkü burası insan havuzu gibiydi ve nefessiz kalmıştım. Kendimi New York'un akşam havasına bırakırken suya atlayanların çılgılığı, şarkıya eşlik edenlere karışmış hâldeydi. Çimenlerde bir kenara oturdum ve onları izledim. Bir grup suda güreşirken birkaç kişi havuzun kenarında konuşuyordu. Benim gibi çimenlere oturanlar da vardı ama onlar bilmediğim bir oyun oynuyor ve kahkaha atıyorlardı. Birkaç kız kendilerinden geçmiş hâlde çimenlerde yatıyorlardı. Bir çocuk, şezlonga uzanan kızın göğsünü avuçlayarak ona bir şeyler söylerken kız hâlerinden memnun gibiydi.

Kenarda bir çılgılık duyuldu ve herkes oraya döndü. Bir kız sütyenini çıkarıyor, etrafındaki erkekler de çılgılık atıyordu. Gözlerim kocaman açıldı. Buradaki hayat için

filmlerde gördüğümüz hayatlara benziyor demek yanlış olurdu; aslında filmler, tam da burada yaşananları yansıtıyordu. Ve eminim, hiçbirisi sabah ne yaptığını hatırlamayacaktı. İçlerinde her türlü vardı: Sadece içmeye gelen, sadece dans etmeye gelen, arkadaşlarının yanında olmak için bulunan veya ciddi manada kendini kaybedip ne halt yediğini hatırlamak istemeyen.

Ortam onlar için güzeldi. Kabul.

Ama bana göre değildi. Ben bu insanlar gibi delicesine bağırıp çağırarak dans edemezdim ya da içki içip kendimden geçemezdim. Ya da sütyenimi çıkarıp göğüslerimi yüzlerce erkeğe gösteremezdim. Hayatım boyunca bir kere bile dans etmemiştim. Yaşlı bir adamla yaşıyordum. Nasıl dans edebilirdim? Ve evimizde hâlâ *akşam ezanında evde ol* kuralı vardı. Dedem beni burada görse büyük ihtimalle kalpten giderdi. Belki ben de burada yaşasaydım, onlar gibi olurum. Bilemiyorum. Ama yaşadığım hayat, bana buraya ayak uydurmakta hiç yardımcı olmuyordu. *Bunu kırabilir miyim*, diye sordum kendime. Dört beş ay kadarlık bir zamanda bunu yapabileceğimi pek sanmıyordum.

Havanın soğukluğu ve çimenlerin ıslaklığı derken üşüdüm. Yerimden kalkıp arkamı temizleyerek tekrar eve girdim. Boş bulduğum bir kenara otururken sıkıldığının farkındaydım. Eve gitmek istiyordum ama nasıl döneceğimi, nereden gideceğimi bilmiyordum. Gelirken etrafta metro bile görmemişim; zaten ev, şehir merkezine biraz uzak bir yerdeydi. Mina'yı da göremiyordum ki zaten ona *gidelim* diyemezdim. Saatler ilerledikçe parti kızı olduğunu belli etmişti.

“Sıkılmış gibisin.” Tam kulağımın dibinden gelen sesle yüreğim hopladı. Elim kalbime giderken tuttuğum nefesi verdim.

“Korktum, Ethan,” dedim.

Tebessüm ederek bakarken elindeki kırmızı bardağı bana uzattı. Geri çevirdim. Yanındaki masaya koyarak yanıma oturdu. Bir şey söylediğini fark ettim ama müzik o kadar yüksek sesliydi ki duyamadım. Başımı ona doğru yaklaştırdım. O da oturduğu yerde bana daha çok yaklaştı. Parfümünün kokusunu alacak kadar yakınımıdaydı ve dudakları neredeyse kulağıma değiyordu.

“Pek parti kızı değilsin sanırım!”

Biraz geri çekilip başımı olumsuzlukla salladım. Yan bir gülüş atıp gür sarı saçlarını karıştırarak mavi gözleriyle bana baktı. Oturduğu yerde öne kayıp bana daha çok yaklaştı.

“Dans edelim. Belki seversin.”

Yine başımı olumsuzlukla salladım. “İnan bana, bir atla dans etmeyi benimle dans etmeye tercih edersin.” Ethan kahkahalarla gülerken ben de tebessüm ettim.

“Bir denemeye ne dersin?”

“Cidden dans etmesini bilmiyorum,” dedim, bu sefer daha kararlı bir sesle. Kabullenerek başını salladı. İkili koltukta öylece otururken onunla konuşmak için bir muhabbet arayışına girdim. Fakat çok geçmeden bir anda Natalie dibimizde bitti.

“Ethan!” diyen sesi, sarhoş olduğunu belli ediyordu. Ayrıca yanakları doğal bir şekilde al al olmuştu.

“Hadi, bardağa top atmaca oynuyoruz!”

“Tamam Natie,” dedi Ethan, kolunu ondan kurtarıırken. Ayaklandı ve birden bana dönüp elini uzattı. Bir ona, bir de eline öylece baktım.

“Mükemmel bir oyunu kaçırıyorsun!” dedi ve göz kırptı. Şaşırp kaldım öylece.

“Ben içki kullanmıyorum!”

Etrafını işaret ederek, “Ama içenleri izliyorsun,” dedi. Kaçışım olmayınca uzattığı elini tutup ayağa kalktım. Elini belime koyup bana yön vermesine müsaade ettim.

Yolumuz mutfaktı. Buna nedense şaşırmadım. Ortadaki ada mutfağın etrafında toplanılmıştı ve masada bir, iki, üç, dört sıralı olacak şekilde arka arkaya bardaklar yerleştirilmişti. Masadan biraz uzakta, elinde masa tenisi topu tutan David bizi görünce bakışları ben ve Ethan’da takıldı.

Gözlerini kırıştırdı ve kendini toparlayarak tekrar masaya döndü. Topu attı, top masaya çarpıp bir kere sekerek ikili sıradan sol taraftakinin içine girdi. İçinde duran içki kenarlara sıçradı ve herkes birden bağırmaya başladı. David köşede duran bardağı aldı ve kafasına dikti. İçtiği şey neydi, bilmiyordum ama kendine gelmesi için başını hızla salladı.

“Ethan! Sıra sende dostum!” Marco bir anda bağırınca Ethan beni bırakıp masanın diğer tarafına yöneldi.

“Ayşe, buraya gel!” Mina’nın sesini duyunca onun da orada olduğunu yeni fark ettim. Bir yanında Zafer, Zafer’in yanında da Natalie vardı, boş yanını işaret etti. Yanına gidince çığlık atarak bana sarıldı.

Evet, o da sarhoştı.

Buradaki herkes sarhoştı. Ethan topu atarken Natalie ve Mina oldukları yerde dans edip saçlarını savurdular. Yüksek ses, aşırı alkol ve çok fazla sarhoş insan... Bunalarak ellerimi boynumda gezdirdim.

Masanın etrafı gittikçe dolmaya başlarken herkes sırayla oyunu oynamaya başladı. Hayatım boyunca bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. Bir ara Ya Naa’yı bile gördüm. Ama o kadar kısa bir zamandı ki gidip bir selam

bile veremedim. Çocuğun biri kolunu omzuma atarken ileri düşmemek için masaya tutundum. Çocuk hiçbir şeyi umursamadan kırk yıllık dostuymuşum gibi rahattı. Kolunu omzumdan çekip olabildiğince ileri kaydım. Başımı çevirip çocuğa baktığımda bana doğru tekrar yaklaştığını gördüm. Dönüp gidecekken iki eliyle arkadan belime sarıldı. Kollarımı tutup kendimden çekmeye çalıştım.

“Sakin, Türk kızı.” Tanıdık bir sestti bu. Başımı yana döndürmemle David’in kahverengi gözlerini gördüm. Hafif baygın bakıyordu. Kollarını tutup kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

“Eğer şimdi senden ayrılırsam bir başkası gelip sana muhakkak sarılacak. Çünkü herkes önümüzdeki maçı görmeye çalışıyor.”

“O zaman ben de masadan ayrılırım,” dedim sinirle. Elimi kolunun üzerine koyup çekmek istedim, izin vermedi.

“Herkes sarhoş ve sen kurtların arasına girmiş kuzu olduğunu belli ediyorsun. Şimdi önüne dön ve Zafer’in atışını izle.” İnatla ona baktıkça o da bakışlarını benden ayırmadı.

Saçları ıslanmış ve alnına yapışmıştı. Gözlerini devirip önüne dönerek oyunu izlemeye başladı. Yanıma döndüm ama Mina orada değildi. Tanıdık kimse kalmamıştı. David’den başka.

Korktum. Bu yüzden sesimi çıkarmadım. Arkamda daha rahat bir pozisyona gelerek sağ kolunu, önümden belimin sol tarafına kadar sardı ve orada yüzeysel şekiller çizmeye başladı. Hareketiyle bir an kasıldım.

Nefesimi tutarken o çok rahat bir şekilde hâlâ atış yapan Zafer’e bir şey söyledi. Yerimde kıpırdanmamak

için kendimi tuttum. Boğazımı temizleyip atkuyruğumdan çıkan saçları kulağımın arkasına attım.

“Kazağını beğendim,” dedi David, kulağıma doğru. Kazağın ucunu parmakları arasına alırken elim istemsiz elinin üzerine gitti, bu da onu güldürdü.

“Nefesin çok fena içki kokuyor. Hatta o kadar çok ki sigara kokusunu bile bastırmış.” Kaşlarını çatıp başını yana eğdi.

“Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor, anlamıyorum.” Bunu ben de anlamıyordum. Ona geçmişimi hatırlattığını söylemek istiyordum ama bunu dahi yapamıyordum. Sırf bu yüzden bunlardan uzak duracak hâli yoktu sonuçta. Bir şey diyemeden başımı hafifçe sallayarak önüme dönerken bir şeylerin titrediğini hissettim.

“Arkamda bir şey mi var?” dedim ona dönerek. Sırıtarak bana baktı ve kelimeleri hafif yuvarlayarak konuştu.

“Merak etme, Türk kızı. Sana karşı o manada bir şey hissetmiyorum. Ona fermuar vurdum.” Dediklerini anlayamadım. Anlamak için cümlesini birkaç kere kafamda tekrar ettim. Sonunda dank edince ona *salak* diyen bir bakış attım.

“Bir şey titriyor. Ciddiyim.” Nefesini burnundan vererek benden uzaklaştı ve ceplerini kontrol etti. Telefonunu bulunca kendi kendine güldü.

“Telefonum,” dedi sırıtarak. Ekranı açmasıyla yüzü bir anda düştü.

“Ne oldu?” diye sordum meraklanarak. Bana çabucak bir bakış atıp telefona tekrar döndü ve birine mesaj attı.

“Baila hastalanmış.”

“Baila kim?”

“Kardeşim,” diyerek kestirip attı. Beni bırakıp içeri yönelirken Zafer’e döndüm. Çoktan sarhoştı. Mina da öyleydi. Peki ben eve nasıl ve saat kaçta dönecektim?

Hiç düşünmeden herkesi yarararak mutfaktan çıktım. David’i arayan gözlerim onu kapıdan çıkarken buldu. Hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerledim. Şansımı deneyecektim. Daha fazla burada kalmak istemiyordum. Dışarı çıkınca David’i arabasına binerken buldum. Düşünmeden bağırdım. “David!”

Eli kapıda durunca bana baktı. Hızlandım. Yanına vardığımda nefes nefese kalmıştım.

“Beni de eve bırakır mısın?” Bana *ciddi misin* der gibi baktı. Çok ciddiydim. Ona yalvaran kedi bakışı bile atabilirdim. İnleyerek başını yukarı kaldırdı.

“Atla, Türk kızı. Atla.” Kocaman gülümseyerek arabaya bindim. Hızla yol alırken David bu soğuk havada camları açınca ona döndüm.

“Temmuz ayındaydık, değil mi?”

“Biraz çakırkeyifim. Kendime gelmem lazım,” deyip saçlarını karıştırdı. Ama şubat ayında, bir de gece vakti tüm camlar açıkken son sürat hızla giden arabada donmamak mümkün değildi. Ayrıca alkollü bir şekilde araç kullanıyordu! Daha başıma ne gelebilirdi ki?

“Arkada montum var. Onu giy. Dişlerinin tıkırdayışını duymak istemiyorum.” Onu bozguna uğratacak bir şey yaptım. Orta parmağımı gösterdim.

Gözleri kocaman olacak şekilde açıldı ve tekrar önüne dönerken büyük bir kahkaha attı.

“Sen az önce hareket mi çektin bana?”

Bir şey demeden arkaya yönelip koltukta duran siyah montu alıp üzerime geçirdim. Sigara ve nane karışımı bir

kokusu çevremi sarmaladı. Sigara kokusuyla midem bulandı. Fakat ona belli etmemeye çalıştım.

“Hım,” dedim monta dokunurken. “Sigara kokusunun haricinde nane de kokuyor. Oysa seni sigarayla yıkıyorsun sanıyordum.”

Bu sefer orta parmağını o gösterdi. Gülerek önüme döndüm.

Brooklyn Downtown’a vardığımızda David’in montu beni ısıtmıştı. Evin önüne geldiğinde montu çıkarıp tekrar arkaya koydum ve arabanın kapısını açtım.

“Bıraktığın için teşekkür ederim,” dedim. Sadece başını sallayarak eliyle *önemli değil* der gibi hareket yaptı. Kapıyı açıp bacağımı dışarı çıkarırken ona tekrar döndüm.

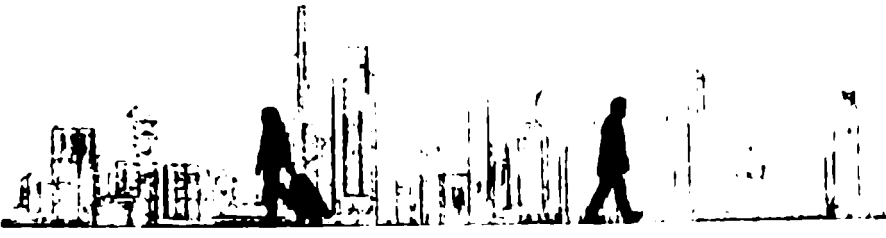
“Kız kardeşine geçmiş olsun dileklerimi iletirsin.”

Tebessüm etti. “İletirim,” dedi. Arabadan inip evimin önüne geldim. Evin kapısını açana kadar arabada bekledi. O an elim çantama gitti ama bir bakalım ne yoktu? Çantam!

Çantamı Zafer’in arabasında unutmuştum. David beni beklerken ona çaktırmamaya çalıştım. Yedek anahtarları saksının altından çıkardım. Kapıyı açıp içeri girerken ona el salladım. Baş selamı verip arabayı hızla ileri sürdü.

“Sahra saksı altında yedek anahtar bulundurma fikrini söylediğinde kızmıştım ama şimdi hayat kurtardı.”

BÖLÜM 11



AYŞE TETİK

Cumartesi olduğunda, o meşhur *geceden kalma* hissini yaşıyordum. Bunun için sarhoş olmak şart değilmiş. Sadece saatlerce yüksek sesli bir ortamda kalıp etrafını içki kokusunun sarması yeterliymiş.

Öğlen birdi, Sahra odama daldığında.

Kendi yatağında rahat edemediğini söyleyip yatağıma geldi ve bana sarılarak uyumaya çalışıp beni uyandırmıştı. O bir köşede bacağıma sarılıp uyurken gülmeden edemedim. Dün gece eve geldiğimde o yoktu. Sabaha doğru geldiğine emindim ve üzerini değiştirmeden makyajıyla yatmıştı. Şimdi üzerinde sarı, mini ve payetli bir elbise varken siyaha boyadığı göz makyajı yanağını ele geçirmişti.

“Sahra, saat ikiye geliyor. Kalk artık.” İnleyerek koluma vurdu ve bacağıma sarılmaya devam etti.

“Bacak fantezin olduğunu biliyorum ama kalkmam için bu bacak bana lazım, Sahra.” Gözlerini açmadan tekrar inledi ve bacağıma iterek bir yastık alıp ona sarıldı. Yerimden kalkıp yüzümü sıvazlarken kulaklarımdaki uğultu henüz geçmemişti.

Banyoya gidip yüzümü soğuk suyla yıkayarak kendime gelmeye çalıştım. Odama tekrar girerken, yüzümü

kurutmadığım için soğuk su boynumdan içeri doğru süzülerek canlı kalmama yardımcı oluyordu.

Sahra tek kişilik yatağımda horlayarak yastığa sarılmış bir vaziyette uyurken çantamı aradım. Bulamadım. Aşağıda bıraktığımı düşünüp merdivenleri inerek camlı odaya girdim ama orada da yoktu. Küçük hole çıkıp nereye koyduğumu düşünürken, en son Zafer'in arabasında bıraktığım aklıma dank etti. Sinirle alnıma vurdum.

“Salak! Çantayı Zafer'in arabasında unutmuştun ya! Hatırlasana.” Kafam o kadar dolmuştu ki bu bilgiyi unutmuştum. Eğer Sahra'nın, kapıdaki çiçeğin içine anahtarı bırakma kuralı olmasaydı, David beni gece eve bıraktığında sokakta kalmıştım. Pazartesi gününe kadar cüzdansız, pasaportsuz ve telefonsuz kalmıştım. Sinirle inleyip tekrar yukarı çıkarken Sahra'nın odasından telefon sesi geldi.

“Sahra, telefonun çalışıyor!” diye bağırdım. Cevap bile vermedi. Üfleterek odasına girdim. Odası tam bir savaş alanı gibiydi. İstanbul'dayken de odası hep böyleydi. Benim odam tam aksi bir hâldeydi. Dedem küçükken odamı toparlamadığım zaman kulaklarımı çekerdi. Bu yüzden de odamın her zaman derli toplu olması bende alışkanlık hâline gelmişti.

Telefonun sesi boğuk bir şekilde gelirken yerde duran kıyafet yığınının içerisinde aradım, bulamadım. Masasının üzerindeki kâğıtlara dokunup bulmaya çalıştım, orada yoktu. Yatağına yönelip birbirine girmiş yorganı çekerek telefonun yere düşmesini sağladım. Ters şekilde dönen telefonu elime aldım. Ekranda kocaman *Kuziş* yazıyordu. Yani ben arıyordum. Ben. Gözlerimi kırptırarak ekrana baktım ama doğruydu. Ben, Sahra'yı arıyordum. Anlamayarak telefonu açıp kulağıma götürdüm.

“Evet?” dedim.

“Ayşe?” Sesin kime ait olduğunu anlamaya çalışırken sonunda onun Mina olduğunu anlayarak rahat bir nefes verdim.

“Ah kızım, ödüm koptu! Ekranda adımı görünce...” Kıkırdaması telefonun ahizesini doldurdu. Elim hâlâ korkuyla atan kalbimin üzerinde duruyordu.

“Sahra’yı arayacağını nasıl anladın? Benim bir sürü kuzenim var,” dedim.

“Arama yerine *USA* yazdım ve sadece orada *Kuzen Sahra USA* yazınca onu aramam gerektiğini anladım. Bu arada, iyi misin?”

Zekâsını tebrik ettim. “İyiyim. Merak etme,” dedim.

“Eve nasıl döndün? Gerçi biz de nasıl döndük, emin değiliz ama sabah arabada çantayı görünce bir şeylerin eksik olduğunu hissettim.”

“Haa, eksikliğimi çantamı görünce fark ettin yani?” dedim alayla.

“Üf, Ayşe!”

Gülerek Sahra’nın dağınık odasından çıktım. Cam kenarında duran tekli koltuğa oturup serin ve yağmurlu havayı izledim.

“Nasıl döndün? Ciddiyim,” dedi.

“David’le aynı yerde oturuyoruz. Giderken yakaladım ve peşine bela gibi takıldım.”

Kıkırdadı. “İyi yapmışsın,” dedi. “Baksana, Meira ve Natie’yle *Starbucks*’ta buluşacağız. Sen de gelsene.”

“Nerede?” diye sordum.

“Empire State binasının olduğu yere çok yakın, büyük bir *Starbucks* var. Orada.”

İkilemde kaldım. Bir yanım gitmek isterken diğer yanım çok üşeniyordu. Eğer gitmezsem tüm gün evde boş boş oturacağımı biliyordum çünkü Sahra akşama kadar uyanmayacaktı. Ve o uyandığında da benim uykum gelmiş olacağı için bu sefer ben yatacaktım. Bütün gün oturup tanıdık gelmeyen televizyon programlarını izlemek istemiyordum.

“Nasıl geleceğim?” diye sordum. “Ben yolları hâlâ tam öğrenemedim. Kaybolmak istemiyorum.”

“Tam olarak nerede oturuyorsun?”

“Brooklyn Downtown’da. Türkler sokağında, belki bilirsin.” Boğazından gelen bir sesle inleyip ağzında bir şeyler geveledi.

“Dayım orada oturuyor. Bilmez miyim?” dedi sonunda.

“Ee, nasıl geleceğim?”

“Orada N metrosu vardı yanlış hatırlamıyorsam, değil mi?” diye sorduğunda başımı salladım.

“Evet.”

“Tamam, ona bin ve geçen *Macys*’e gelirken indiğimiz durakta, yani 34. Sokak’ta in ve aynı çıkıştan çık. Sonra aşağı doğru yürü. *Starbucks*’ın da 31. Sokak’ta falan olması lazımdı.”

Bu sefer, “Hangi cadde peki?” diye sordum.

“İndiğimiz durakla aynı cadde üzerinde devam edeceksin. 6. Cadde’den yani. Bilgin olsun.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Hazırlanıp çıkarım. Gelmem bir saatten uzun sürer ama.”

“Ay zaten dört gibi buluşacaktık. Hadi, görüşürüz!”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapatarak yerimden kalktım ve telefonu Sahra'nın odasına bıraktım. Tekrar kendi odama geçerken karnım guruldadı. Hiçbir şey yememiştim. Dolabımdan pantolonla bir kazak alıp çıktım.

Camlı odaya girip eşyalarımı oraya bıraktım ve mutfağa giderek ayaküstü bir şeyler atıştırdım. Gerçekten oturup düzgün bir ev yemeği yediğim gün, İstanbul'dan ayrıldığım gündü. Sürekli ayakta bir şeyler atıştırmakla geçiyordu günlerim ki bu benim daha çok zayıflamama sebep olmuştu. Elli sekiz kilo geldiğim bu şehirde şu an elli beş kiloydum. Daha da zayıflayacak gibiydim.

Mutfaktan çıkıp camlı odada üstümü değiştirdikten sonra askılıktan montumu alıp giyindim, atkımı taktım. Ve çantamın hâlâ Mina'da olduğunu tekrar algıladım. Sinirle üfleyip yukarıya çıktım. Sahra'nın odasına girip cüzdanını bulma savaşı vererek içinden yol parası aldım, kapisına da gittiğime ve para aldığımı dair not bırakıp tekrar aşağı kata geldim. Şemsiyemi de alarak evden çıktım.



Bu sefer kaybolmadım. Rahatlıkla *Macys*'in önüne geldiğimde, yağın yağmur eşliğinde 31. Sokak'a doğru yürümeye başladım. İnsanlar yağmura inat dışarıdaldı ve çoğunun elinde kahve bardağı vardı. Telefonum olmadığı için müzik dahi dinleyemezken sessizce yağmurun yağışını dinleyerek ilerledim.

31. Sokak tabelasını gördüğümde, ileride kahverengi ve yeşil tonlarıyla bana sırtan *Starbucks*'ı da fark ettim. İlerledim. İçeriye girdim, şemsiyemi kapattım. Büyük kahve dükkânında ileri doğru giderken bir sürü kişinin sırada olduğunu fark ettim. Mecburen sıranın ortasından

geçip arka alana doğru gittim. Oturma yerlerine doğru ilerlerken bir köşede üçünün oturduğunu gördüm. Beni ilk Natalie gördü. Elini kaldırarak diğerlerinin de dikkatini çekerken yanlarına doğru ilerledim.

“Merhaba,” dedim oturmadan önce. Dükkânın içi çok sıcak olduğu için hızla montumu çıkarıp atkımı montumun kolunun içine koydum ve sandalyeme astım.

“Çantan.” Büyük bir mutlulukla Mina’ya bakıp çantamı aldım.

“İnsanın çantası olmadan yaşaması sanırım imkânsız,” dedim. Hızla çantamı açıp telefonumu masaya koydum. *Arayan var mı*, diye baktığımda dedemin aradığını gördüm. Her zamanki gibi babamdan gelen bir arama yoktu. Zaten arasaydı büyük bir şok olurdu sanırım.

Hızla cüzdanımı çıkardım. “Kahve alıyorum. İstedığınız bir şey var mı?” diye sordum. Üçü de olumsuz mırıltılar çıkardı. Yerimden kalkıp kahve sırasına girerek orada rahat bir yirmi dakikamı harcarken sonunda sıcak kahvemi alıp masaya geri döndüm. Kızlar koyu bir muhabbetin içine çoktan girmişlerdi, yerime oturup onlara baktım.

“Yani, anlayacağınız hiçbir şey olmadı,” dedi Meira.

“Ne olmadı?” diye sordum.

“David partiden erken ayrılmış. Onu söylüyordu,” dedi Natalie. Anladığımı belli ederek başımı salladım ve sıcak kahvemi yudumladım. Dışarıdaki yoğun yağmur sonrasında bu bana iyi gelmişti.

“Sen dün David’le gittiğini söylemiştin. Neden erkenden gittiğini biliyor musun?”

“Bir dakika,” dedi Meira. Yerinde doğrulup kaşlarını çatarak bana baktı. “Dün gece partiden David’le mi ayrıldın?”

Sakince başımı salladım. “Evet. Aynı yerde oturuyoruz sayılır. Yani metroya aynı yerden bindiğimize göre öyle olmalı.” Şüpheli şekilde bakarken başını salladı. Ne hakkında şüpheleniyordu, Allah aşkına? Onu takmadan kahvemi yudumlamaya devam ettim.

“Dün gece neden ayrıldı peki?” diye sordu Meira.

“Baila hastalanmış,” diye cevap verdiğimde Natalie, “Baila?” diye sordu. Sanırım kimse onun bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordu.

“Kız kardeşi,” dedim bu sefer. Üçü de şaşkınca baktılar bana.

“Kız kardeşinin adı, Baila mı? Kardeşi olduğunu biliyordum ama adını ilk defa duydum,” dedi Natalie şaşkınca. Mina da ona katıldı. Meira kendini hemen toparlayıp bana biraz daha yaklaştı.

“Sen bunu nereden biliyorsun peki?” Gözlerimi devirmemek için ya da ona bağırmmamak için kendimi zor tuttum. Derin bir nefes aldım konuşmadan önce.

“Dün Mina ve Zafer sarhoş olmuştu. Tek kalmıştım ve bir çocuk bana asılıp duruyordu. Yanımda tanıdık bir tek David vardı. Ve bir mesaj geldi. Kardeşinin hastalandığını söyleyip gitmesi gerektiğini belirtti. Ben de *giderken beni de bırakır mısın* diye rica ettim.” Üçü birbirine bakarken Meira bozulmuş gibiydi. Tabii ilk günler suçlayıp bağırdığı kızı evine bırakması herkesi şaşırtabilirdi.

“Pekâlâ,” diyen Natalie sayesinde, ortamda oluşan sinir bozucu gergin sessizlik bozuldu. “Dün partide aptal Marco kafayı bulmuştu ve yine bana asıldı.”

Kızlar inleyerek gözlerini devirirlerken, onu sevmeyenin bir tek ben olmadığını bilmek memnun ediciydi.

“Yanlış anlamayın ama ben Marco’yu sevmiyorum. Çok sinir bozucu bir havası var.”

“Çak bir beşlik kızım!” Natalie masanın diğer yanından elini uzatınca gülererek beşlik çaktık.

“Ayşe’ye katılıyorum,” dedi Meira. “O çocuktan tiksiniyorum. Zaten diğerleri olmasaydı, kimse Marco’yu tanımazdı bile.”

“Bence hepsi Ethan sayesinde tanındı,” dedi Natalie. Kahvesini yudumlarken hepimiz ona dönmüştük. “Yani, *freshman* yılımızı hatırlıyorum da David sessiz ve kendi hâlindeydi. Ama Ethan...” Durakladı. Gözleri parlarken başını hazla sallaması bizi güldürmüştü.

“Ethan öyle özgüvenli bir çocuktur ki tüm kızlar ona bakıyordu,” dedi Natalie.

“Sen *senior* öğrencisi misin?” diye sordum şaşkınca. Natalie gülümseyerek başını salladı. Yüzü biraz küçük duruyordu ve ben *junior* sanıyordum.

“Peki sen?” diye sordum Meira’ya. Bana bakıp kısaca, “*Senior*,” derken uzun parmaklarını kahve bardağına doladı. Mina’yı zaten biliyordum.

“David, *sophomore* yılında daha çok değişti. Tamamen farklı birine dönüştü ve göz önünde oldu. Ethan’la da o zaman arkadaşlık etmeye başladılar,” dedi Meira.

Natalie onu doğrularken Mina da sessizce olumlu şeyler mırıldandı. Benden önce okulun nasıl olduğunu çok merak ettim. Onların ilk yıllarının, ikinci ve üçüncü yıllarının nasıl geçtiğini merak ettim. Meira, tam yanımdaki sandalyede telefonunun dibine girerek mesajlaşırken sırtıtmaya başladı.

“Kiminle mesajlaşıyorsun sen?” diye sordu Mina. Başını çok kısa bir an kaldırıp ona baktıktan sonra tekrar sırtarak telefonuna döndü.

“David’e geçmiş olsun mesajı atarak muhabbet başlattım.” Belki ben de kız kardeşinin iyi olup olmadığını

soran bir mesaj atmalıydım. Ama bu saatten sonra çok geçti. Atarsam Meira'dan görüp attığımı sanabilirdi ve ben benimle dalga geçmesini istemiyordum.

Meira'nın suratı düşmüştü, sinirle telefonu kapatıp masaya bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu Mina.

"*Müsait değilim* dedi bana." Mina ile Natalie kıkırdarlarken sabit kaldım ve dibini gördüğüm kahvenin son yudumlarını içtim. Meira somurtarak kollarını göğsünde bağlarken etrafına bakındı.

"Türkiye'de okullar nasıl?" diye sordu Natalie. Bakışları merak ve heyecan doluydu. Gülümsemeden edemedim.

"Yani, burası gibi değil. Sanırım burada okuyan biri, oraya ayak uydurmakta biraz zorlanabilir." Kahvemden yudum alırken Mina beni doğruladı.

Öyleydi. Burası fazla serbestti ve okullar o kadar büyüktü ki küçük bir üniversiteyi anımsatıyordu. Ve dersler de öyle. Dersini sen seçiyordun ve kredini tamamlamaya çalışıyordun. Sınav yoktu. Sadece üniversitede olduğu gibi vize ile final haftası vardı. Aktivite çok fazlaydı.

"Buradaki okulları nasıl buldun peki? Oradakiler de burayı merak ediyorlar mı?" diye sordu Natalie. Gerçekten meraklı bir kızdı ve konuşmaya bayılıyordu.

"Evet, merak ediyorlar," dedim. "*İzlediğimiz filmlerdeki gibi mi acaba* derdik mesela." Meira birden inleyip gözlerini devirerek bana döndü.

"Oradaki arkadaşlarına söyle; buradaki lise *High School Musical* gibi değil, *Amerikan Pastası* filmi gibi. Çok merak ediyorlar ise o seriyi izlemeleri yeterli."

Natalie gülerek ona katıldı. “Kesinlikle! Kafalarında *High School Musical* canlanmasın çünkü alakası bile yok. O bir peri masalı, güzelim.”

Kıkırdayarak onlara baktım. Buradaki hayatın, *Amerikan Pastası* filmi gibi olduğunu zaten anlamıştım. “Merak etmeyin, söylerim,” dedim.



Kızlarla vedalaşırken saatin yedi olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Kızlarla konuştuğumuzda aslında anlaşabiliyorduk. Meira’yla bile ortak yönlerimiz çıkıyordu. Hepsi farklı yerlerde otururken kimse Brooklyn tarafında oturmuyordu. Natalie ile Mina, Bronx’a giderken; Meira, Queens tarafına gitti. Ve ben, geldiğim yönden tekrar gittim.

Bu sefer yüz kere tabelaya baktım. Evet, N treni ve Brooklyn Downtown tarafıydı.

Artık telefonuma sahip olduğum için kulaklığımı takıp yolculuğumu müzik dinleyerek geçirdim. Zaman ilerledikçe durak tabelasına bakıp duruyordum. 8. Cadde’ye çok az kalmıştı. Telefonum dünden beri şarjda olmadığı için ve ben dakikalardır müzik dinlediğim için şarjın bitmek üzere olduğunu yazan uyarı mesajı belirdi. Sahra ararsa ulaşamaz diye kulaklığımı çıkarıp telefonumu cebime koydum. İnsanlar hafta sonunu dışarıya çıkarak değerlendirdiği için tren neredeyse boştu. Bulduğum vagona benimle birlikte yirmi kişi ya vardı ya yoktu.

25. Sokak durağına geldiğimizde otomatik anonsu duyduk. Ama bize bu sefer kapılardan uzak durmamızı söylemedi. İleride raylarda çalışma olduğu için D yolundan devam edileceğini söyledi.

Ben ve New York metrosu çilem...

Ne zaman bitecekti acaba? Şaşkınlıkla yerime mıhlандım. Eve bu sefer nasıl varacaktım, çok merak ediyordum. Yanımda, orta yaşlarda iki adam homurdanmalar eşliğinde bir şeyler mırıldandılar. Nerede inecektim, bilmiyordum. Hâlâ tünelde olduğumuz için telefonum da çekmiyordu. Mecbur adamlara döndüm.

“Affedersiniz,” diyerek dikkatlerini çektim. “Ben 8. Cadde durağında inecektim. Şimdi ne yapmalıyım?”

“Tatlım, en yakın 50. Sokak’ta inmen gerekir. Ama çok fazla yürümen gerekecek,” dedi adam, üzgün bir şekilde bakarken.

“Peki orası kaçınıcı cadde oluyor?” diye sordum. Adam düşünürken yanındaki cevap verdi.

“11. Cadde olması lazım.”

“Teşekkürler,” diyerek bekledim. Otomatik anons, sonraki durağın 50. Sokak olduğunu söyleyince hızla yerimden kalktım. Kapıda beklerken tren, tanıdık sesiyle durdu ve kapılar açıldı. Korkarak kendimi hızla dışarı attım ve yukarı çıktım.

Yine Brooklyn’in karanlığında kalmıştım. Ve bu sefer hiçbir yer bilmiyordum. Telefonumu çıkarıp Sahra’yı aradım. Çaldı ama açmadı. Bir daha aradım. Yine açmadı. Büyük ihtimalle aşağı katta oturup mısır gevreği yerken televizyon izliyor ve telefonunun yukarıda, odasında olmasını umursamıyordu.

Telefonum birden öterek kapanırken, “Hayır!” diye bağırdım. Lanet olsun. Şarjım bitmişti. Korkudan soğuk terler döküyordum. 11. Cadde’de olduğumu biliyordum.

Yürümeye devam ettim. İlerledim ve ileride bir tabela daha görünce koştum. 60. Sokak yazıyordu. Caddeye çıkamıyordum bir türlü. Gözlerim yaşardı. Karanlığın

ortasında kaybolmuştum işte! Artık arayabileceğim kimsem de yoktu çünkü telefonum kapanmıştı. Elim korkuyla başıma gitti. Durup etrafımda döndüm.

İleriden birilerinin geldiğini görünce onlara doğru yöneldim. Harika! Geleneksel şekilde giyinmiş, iki erkekti.

“Pardon,” diye seslendim ama beni görmezden gelerek başlarını çevirip sokağa sapmaları bir oldu. Ne güzel ama.

Sinirle nereye gittiğime bakmadan yürümeye devam ettim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. İleriden bir başkası gelince nereye düştüğümü merak ettim. Ondan da ötesi, bu bir kamera şakası mıydı?

“Pardon,” diye seslendim. Beni görünce yolunu değiştirecekken ona doğru koştum. “Sadece 8. Cadde’ye nasıl gidebileceğimi soracaktım size!” diye bağırdım. Kaşlarını çatan adam, koluyla yukarıyı işaret etti.

Minnetle baktım. “Teşekkürler.” Hızla yukarıya doğru ilerledim. Belki de beni kandırmıştı, bilmiyordum ama birilerinin bir yeri işaret etmesine ihtiyacım vardı.

Yürüdüm. Kalbim korkuyla atarken yürüdüm. Hava soğuktu ama ben o kadar çok korkuyordum ki bunu çok hissedemiyordum. Etrafımda tabela aradım ama bulamadım. İlerledim. Köşeden geçen üç kişiyi görünce yol sormak için onlara döndüm.

“Pardon! 8. Cadde ne tarafta?” diye sordum. Durdular. Korku içinde kalan bana baktılar. Aralarında kendi dillerinden bir şeyler söylerken eğleniyor gibiydiler. İçlerinden biri, “Hey, nerelisin sen?” diye sordu.

Elimi sallayarak geri gitmeye başladım. Beni takip ettiler. Sanırım birazdan kalbim göğsümü yırtıp dışarı fırlayacaktı. Adımlarımı hızlandırarak ilerledim. Ayak sesleri daha çok yaklaşırken geçen birinden yardım istemeyi düşündüm ama etrafımdaki insanların hepsi aynıydı.

Nereye gittiğimi bilmeden sola döndüm. Etraf o kadar sessiz ve karanlıktı ki beni ürküttü. Koştuklarını duyunca ben de koşmaya başladım. Tekrar sola döndüm. Köşeyi dönerken biri kolumdan tuttu. Bağırarak ona vurdum. Yine kendi dillerinde bir şeyler söylediler. Ona vurup kaçacakken diğeri sol taraftan geldi. Sağıma döndüm, orası da kapalıydı. Üçü üzerime gelirken geri geri gitmeye başladım. Sırtım duvarla birleşti. Nefes nefese kalmıştım.

Önümdeki çocuğa vurup aralarından geçmeye çalıştım ki içlerinden biri, birden beni tutup tekrar duvara iterken sırtım sertçe duvara çarptı. Acıyan canımla yere düştüm. Sol ayak bileğim, yamuk bastığım için burkulurken dişlerimin arasından inledim. Kendi dillerinde yine bir şeyler söylediler ve üzerime doğru gelmeye başladılar. Biri atkuyruğu yaptığım saçımdan tuttuğunda çığlık atarak ona vurmaya başladım. Diğeri de üzerime geldi. Onu kolumla itmeye çalıştım.

“Bırakın beni, Allah’ın cezaları!” diye hangi dilde söylediğimi önemsemeden bağırdım. Beni anlayıp anlamamaları umurumda değildi. Bir şeyler söyleyerek üzerime daha çok gelmeye başladılar. Aklıma kötü kötü senaryolar gelirken beynim âdeta yanmış gibiydi. Ağlamak istiyordum ama onların karşısında ağlamak istemiyordum da. Biri tişörtümü çekerken acıyla bağırıp ona vurdum. Omuzumdan tutup beni tekrar geriye itti. Yüzümü acıyla buruşturdum.

“Hey!” Bir başka ses!

“Biri yardım etsin!” diye bağırdım tüm gücümle. “Lütfen biri yardım etsin!”

“Hey!” diyen aynı ses, bu kez daha yüksekti. Çocuklardan biri uzaklaşırken diğeri önüme geçerek beni sıkıştırıyordu. Durmadan anlamadığım bir şeyler söylerlerken bu sefer kendi dilimde onlara bağırdım.

“Sizi anlamıyorum, Allah’ın cezaları! Anlamıyorum! Bırakın beni!”

Arkadan bir yumruk sesi duyuldu ve birinin bağıırışı. Diğer ikisi arkalarına dönerken birine vurarak kaçacak alan buldum kendime. Aralarından sürünerek kenara geçtim. Sol bileğim çok sızlıyordu. Yerde yatan çocuğa vuran bir başkası vardı. Sokak lambaları bile çok hafif yandığı için onu tam göremiyordum. Gözlerimi kısarak odaklanmaya çalıştım.

David’di. Çölün ortasında su bulan insan gibi sevinçle bağıırdım. “David!”

Durdu ve bana baktı. Beni gördüğü an gözleri kocaman açıldı.

“Başıma ne işler açıyorsun, farkında mısın Türk kızı?” dedi. Hızla kolyesini tişörtünden içeriye attığını gördüm. Bir diğeri ona saldıracakken David ona vurdu. Aralarında yumruklaşmalar geçti ve sonunda üç çocuk koşarak kaçtı.

David nefes nefese kalmış vaziyette yanıma geldi. İçeri soktuğu kolyesini tekrar dışarı çıkardı.

“Eğer seni koruyan kim olduğunu bilselerdi, peşimi asla bırakmazlardı. Bunu biliyor musun?” Başımı olumsuzlukla salladım. Elim sol bileğime giderken ona öylece baktım.

“Bana saldıranlar onlardı! Benim ne suçum var?” dedim kaşlarımı çatarak. Bana doğru biraz daha yaklaştı.

“Ama seni kurtaran da bendim. Biliyorsun, değil mi?” Sert bir şekilde konuşmuştu. Başımı eğdim. “Bileğimi burktum,” dedim ince bir sesle. “Acıyor.”

“Aa, acıyor mu?” Sesini inceltip dudaklarını büzerken öne doğru eğilip bacağına vurdum. Gülerek geri çekildi.

“Hadi kalk, küçük bela! Ne zaman karşıma çıksan başım belaya giriyor.” Elini sallarken ona yalvaran bakışlar atıp bileğimi gösterdim. Gözleri birden kocaman açıldı.

“Seni taşımamı beklemiyorsun herhalde, değil mi? İki adım atamadan çökerim ben.”

“Ben kilolu değilim!” dedim hızla. “Sen güçlü değilsin. Hani nerede kaslı kolların?” Bana şaşırarak baksa da burnumu havaya dikip ona baktım. Gerçi yere çökmüş taraf olarak karşıdan nasıl görünüyordum bilmiyordum ama...

Önümde birden reverans yaptı. “Çok özür dilerim, prensesim!” dedi. “Sizin ülkemize teşrif edeceğinizi tahmin edemeyip günlerimi spor salonlarında geçiremedim.”

Benimle dalga geçiyordu ve şu anki hâli karşısında gülmemek için büyük bir çaba sarf ettim. Bana hayret dolu ifadesiyle bakıp gözlerini yuvarladı ve eğilip belimden tutarak yükümün birazını alıp kalkmama yardımcı oldu. Sol ayağımın üzerine yine de tam olarak basamıyordum.

“Ciddiyim,” diye homurdandım. “Neden kas yapma gereği hissetmedin?” Durdu ve gözlerini ağzıyla aynı anda kocaman açarak bana baktı. “Tabii şu an...” deyip etrafı gösterdi. “Şu hâlde...” Ayağımı gösterdi. “Düşüneceğim tek şey bu, değil mi?”

Omzumu silktim. Kendi dilinde bir şeyler söyleyip tekrar belime sarıldı. Sokakta yukarı doğru ilerlemeye devam ederken aklıma takılan tek şeyin bu olduğunu düşündüm. Az önce üç çocuğun saldırısına uğramıştım ama buna takılıyordum.

David, okulda sevilen bir çocuktur. Tüm kızların gözdesiydi ama onun ne öyle kaslı ve yapılı bir vücudu vardı ne de burnu havada biriydi. Ne yüzme takımında ne de

Amerikan futbolu takımındaydı. David, kendi hâlinde biriydi.

Dayanamadım. “Ciddiyim, neden kas yapmadın?” diye sordum. Sokağın ortasında gülerek karnını tuttu. Eğlenmekten epey uzak ve hayret barındıran bir gülüştü.

Gülmesi yavaş yavaş dururken birden kızgın bir şekilde baktı. “Bir daha sorarsan seni burada bırakırım.” Tehdit sağladı. Başımı sallayıp koluna girdim. Ve ilerledik.

Kahverengiye boyanmış, bizim eve benzeyen bir evin önünde durduk. Merdivenleri benim yüzümden tek tek yavaşça çıkarken kapının önüne geldiğimizde David’in nefesi kesildi.

Pis numaracı! Beni kızdırıyordu, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyordum. Beni burada bırakamazdı zaten.

“Bak ciddiym,” derken gülmek için kendimi zor tuttum. “Neden kas yapmadın?” Üzerime yürüyor gibi yaparken gülmemi serbest bıraktım. Saçımdan bir tutam tutup çekerken eline vurdum.

“David?” Bir kız sesi duyunca kafamız açılan kapıya döndü. Önde David’e pek benzemeyen, on iki on üç yaşlarında bir kız vardı. Arkasında ise David’i anımsatan, orta yaşlarda bir kadın vardı. Ve ikisi de şaşkınca bize bakıyorlardı. Zorlukla tebessüm ettim.

Elimi selam vermek mahiyetinde kaldırıp, “Merhaba,” dedim. David kahkahasını püskürtürken dirseğimi düşünmeden ona geçirdim. Beni bırakıp bana şaşkınca bakan annesine doğru ilerledi. Annesiyle hararetli bir tartışma içerisine girdi, hiçbir şey anlamadan onlara baktım. İtalyanca konuştuklarını artık biliyordum.

“Senin hakkında konuşuyorlar,” diye fısıldayınca kardeşi kulağıma, kaşlarımı çatarak ona döndüm. Kız ne arayanıma gelmişti, fark etmemiştim bile.

“Ne diyorlar ki?” diye sordum.

“David sana âşık olduğunu açıkladı ve annem de dedemin seni öldürüp gömeceğini, sonra David’i papaz yapacağını söyledi.”

“Ne!” Ağzım yere düşecek sandım. Bu küçük kız ne diyordu böyle? David bana mı âşık? Yok artık! Nereye el sallıyoruz?

“Gel buraya, küçük şeytan! Aptal aptal şeyler söylemeyi kes.” David’e şaşkınca baktım.

Gözlerini yuvarladı. “Seninle dalga geçiyor. Anneme başına gelenleri anlatıyorum.” Anladığımı belli ettim. Bir an kalpten gideceğim sandım. Baila adındaki kız gülerek içeri geçerken David’in ona *küçük şeytan* demesine hak verdim.

“Gel buraya, Türk kızı.”

Elini belime yerleştirerek ilerlememe yardım etti. Tek ayağımın üzerinde zıplayarak beraber üst kata çıktık. Bizim eve çok benzeyen bir üst kattı. İlerideki sol kapıdan içeri girdik. Dikkatimi çeken ilk şey, odanın bölümlü olmasıydı. Daha doğrusu, odanın bir yanı koyu renklere bürünmüşken diğer yanı pembeye boyanmıştı. Sanırım bu, kardeşlerin odayı paylaşma biçimiydi.

David beni yatağına yönlendirdi. Sırtımı tek kişilik yatak başlığına yasladım ve bacaklarımı uzattım. Sol ayağım çok acıyordu. Acıyan bileğimi ovarken içeri annesi girdi.

“David, bunu bacağına tut,” diyen annesi, elindeki buzu ona verirken pantolonumun paçasını biraz daha yukarı kaldırdım ve buzu oraya koymasına müsaade ettim. Buzun aniden tenime temas etmesiyle titredim. Bana kısaca bakıp tekrar bileğime dönerken annesi odadan çıktı. Kapı tekrar açıldı ve David’in tabiriyle *küçük şeytan* içeri

girdi. Sırtarak odanın kendi kısmına geçip pembe koltuğuna otururken bize baktı.

“Ee?” dedi Baila, sırtarak. “Ne zamandır sevgilisiniz?” İkimiz de onu takmadık. David’in gözlerini devirdiğini fark ettim.

“İzlediğin filmleri gerçek sanıp bize uyarlama, küçük şeytan!”

“Adın ne senin?” diye sordu bu sefer de.

“Ayşe,” dememle oturduğu yerde dikleşti ve şaşkınca bana baktı. Bir şey diyecekken içeri annesi girince hızla ona yöneldi.

“Anne, o bir Türk!”

Elinde kremler olan kadın şaşkınca bana baktı. Ve sonra David’e. O hâlâ umursamaz bir şekilde bileğime bakıyordu. Bileğim acısa da kendime doğru çektim. Paçamı düzelterek yataktan kalkmaya yeltenirken David buna engel oldu. Annesine döndü. Ona kendi dillerinde bir şeyler söylerken annesiyle tekrar hararetli bir konuşmaya girdiler. Yerimde rahatsızca kıpırdandım. David çoktan ayağa kalkmış ve annesinin dibine girerek sesini yükseltmişti. Benim yüzümden annesiyle kavga etmesini istemedim. Ona sahipken kalbini kırmasını istemedim. Yatağın başından destek alarak ayağa kalktım. Sol ayağımı yere değdirmek istedim fakat üzerinde basmamla fena bir acıyla karşılaştım ve bu fikrimden vazgeçtim.

“Benim yüzünden kavga etmeni istemiyorum. Ben gidebilirim,” deyip canımın acımasını umursamadan topallayarak ilerledim.

“Otur şuraya, seni aptal kız!” Kollarımdan tutup beni geri çekmeye çalıştığı an, ben de kollarından tutup buna engel oldum.

“David, iyi bir anneye sahipken benim yüzümden onunla kavga etmeni istemiyorum.” Neden sesim boğuk çıkmıştı böyle? Ve neden ağlama hissiyle dolmuştum?

“Senin yüzünden kavga etmiyoruz.”

“Ediyorsunuz,” dedim bastırarak. “Annen, benim Türk olduğumu öğrenince bu şekilde tepki verdi. Yani, sorun yok.”

“Gerçekten saçmalıyorsun. Senin adın bile geçmedi aramızda!”

Ona diklendim. “Bunu bilemiyorum çünkü İngilizce konuşmuyorsunuz!” Başını yukarı kaldırıp kendi dilinde yine bir şeyler söylemeye başladı. Sinirle kollarımı kendime sardım. Ağlamamak için dudakımı dişledim.

“Konu sen değilsin,” dedi annesi. Ondan tarafa pek bakmamaya çalışsam da göz ucuyla baktım. “Eşim ve babası bir saate kadar burada olurlar. Ve inan, seni gördüklerinde verecekleri tepki kötü olur.”

Susunca tamamıyla ona döndüm. Annesi, tıpkı David gibi sıradan duruyordu. Yani dışarıda gördüğüm diğer kadınlar gibi değildi. Çünkü normalde onlar hep koyu renklerde uzun etekler, yine koyu renklerde dirseğe kadar gelen tişörtler giyip ya saçlarına bone takarlardı. Fakat bu kadın, yeşil tonlarında bir elbise giyerken saçlarını da güzel bir şekilde bağlamıştı.

“Başınıza bela olmak istemiyorum.”

“Sadece onlar gelmeden buradan gitmen senin için iyi olur,” dedi ve David’e döndü. “Bu kremi bileğine sür, David.”

David gülümseyerek annesinin elinden kremi alırken ona yaklaşıp sıkıca sarıldı ve yanağından öptü. Onu gerçekten çok kışkandım. Kalbime birden ağrı girince

yüzümü yere eğdim. Umarım, ne kadar şanslı olduğunun farkındadır.

“Hey, neden ağlayacak gibi duruyorsun?” Başımı hızla kaldırırken Baila’nın bana doğru dönen şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Dışarıdan nasıl bir profil çizdiğimin bilincinde değildim.

“Çünkü bileğim ağrıyor,” diye yalan söyledim. Oysaki kalbim daha çok ağrıyordu. Baila bilmiş bilmiş bakarak sandalyesinden kalkıp yanıma geldi.

“Yatağa otur artık.” David’in sözünü dinleyip yatağa tekrar otururken Baila dağılan saçlarımdan bir yumağı parmağına doladı.

“Yakından farklıymışsınız.” Gülmemek için dudaklarımı yaladım. Sanki bir uzaylı görmüş gibi bahsediyordu benden.

“Neyim farklı?”

Omzunu silkti. “Bilmem.”

Gülmemi bu sefer tutamadım. Bana tebessüm edip yüzüme dokunurken David üfleyerek onu kenara ittirdi ve yatağa oturup paçamı tekrar kaldırdı. Baila onun itmesini umursamadan yatağın diğer tarafından yanıma geldi.

“Saçlarının rengini beğendim.”

“Teşekkür ederim.”

“Bizim okulda da Türk var ama onların saçları hep siyah. Sarışınların da olduğunu bilmiyordum.” Şaşırmış gibi bakması beni gülümsetti. David’in kremli parmağını bileğimde hissederken hafifçe titredim. Kirpiklerinin altından bana bakıp tekrar işine döndü.

“Başka sarışın var mı?” diye sordu Baila.

“Elbette,” dedim gülerek. “Benim annem de sarışındı.” Gözleri kocaman açıldı birden.

“Baila, en küçük çocuğumuz olduğu için kendisi pek büyüyemedi. Ruhu dokuz yaşında takılı kaldı.” Annesinin sözlerine tebessüm ederek karşılık verdim. O da Baila’nın yatağına otururken odaya bir an sessizlik çöktü.

“Annenle tanışmak isterdim,” dedi birden Baila.

Ben donup kalınca David’in parmaklarının da durduğunu hissettim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da bana baktı. Hızla başımı ondan çevirdim. Boğazımdaki ağrıyı giderebilmek için güçlü bir şekilde yutkunurken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Yüzlerine bakamadan ellerime baktım. “Şey... Annem hayatta değil,” dedim sessizce. Birazcık bile olsa kendimi toparlama gücünü bulup başını kaldırdım. “Beni doğururken ölmüş.”

Kızın ağzının kocaman açılışını izledim. Yapabilir mişim gibi tebessüm etmeye çalıştım ancak pek de başarılı olduğum söylenemezdi.

“Annen olmadan nasıl yaşıyorsun? Ben asla yaşayamazdım.” Kızın sözleri nefesimi kesti birden.

“Baila!” diye bağırdı David birden ona. Gözlerim yaşarken onları silmek istedim ama ağlamak üzere olduğum anlaşılır diye korkup yapamadım. Konuşmak istedim, sesimin titremesinden korktum. Kulağımın arkasını kaşırken boğazımı temizleyerek zaman kazanmaya çalıştım. Annesi ona kendi dillerinde bir şeyler söylerken kızın nazlı nazlı çıkan sesini duydum. Somurtarak bana döndü. “Özür dilerim,” dedi.

“Hayır,” deme kuvvetini buldum kendimde. “Önemli değil. Hem onu hiç tanımadım. Belki tanısaydım ve sonra ölseydi yokluğuna alışmak zor olurdu. Fakat hiç tanımadığım için nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.”

Tekrar ağzını açıp bir şey söylemek isterken David sözünü kesti. “Sen bugün konuşma hakkını doldurdun, küçük şeytan. Git, bana sargı bezi getir.” Baila inleyerek yerinden kalkıp odadan çıktı.

“Onun kusuruna bakma,” dedi annesi hemen. Önemli olmadığını belirtmek mahiyetinde başımı salladım ama aslında önemliydi.

“Siz nasıl bu kadar farklısınız?” diye sordum. Sorumun anlaşılmadığı hissine kapılıp, “Yani diğerleri gibi değilsiniz,” dedim. *Bana yardım ediyorsunuz*, dememek için dilimi ısırdım. Kadın tebessüm ederken David söze atıldı.

“Annemin babası rahat bir adamdı ama annesi tam tersiydi. Babamla burada tanışıp evlenmişler ve sonra dedemin ısrarı üzerine Assisi’ye yerleşmişler.”

“Daha önce böyle değil miydiniz?” diyerek annesine döndüm.

“Baram’dan önce farklı bir hayatım vardı.” İçeri giren Baila, duyduğu cümleyle, başını heyecanla kaldırıp yatağına oturdu.

“Ah, onlarınki gerçek aşk! David bayılır onların aşkına.” Baila elini kalbine koyup aşk dolu bir şekilde nefesini dışarı verirken David kızın kafasına bir tane vurdu. Baila somurtup kafasını ovmaya başladı ve elindeki sargı bezini ağabeyine attı.

“Çok salladın, küçük şeytan!” dedi David. Baila’nın ona dil çıkarmasını eğlenerek izledim.

“Ödevlerin bitti mi, Baila?” Küçük kız inlerken David’in annesi ona dönüp İtalyanca bir şeyler söyleyerek dışarı çıkardı. David’le odasında baş başa kalmıştık. Rahatsızca yerimde kıpırdanıp boğazımı temizledim.

“Neden geri geldiniz peki?” diye sordum. Nefesini yorgunca dışarı bırakıp sargı beziyle ayağımı sarmaya başladı.

“Annemin babası ölünce ziyaret için gelmiştik. Fakat anneannem yalnız kalmaktan çok korktu. Annem de geri dönemedi ve burada kaldı.”

Anlayarak başımı salladım. David onlar gibi değildi. Yani, onun baba tarafı koyu bir Hristiyan’ken anne tarafında kopukluk vardı ki Amerika’ya geldiği zaman asıl içindeki kişiyi yansıtmış gibiydi. Annesi de öyle. Onlar yokken istediği gibiyken, evde babası ve dedesi varken usulüne göre giyiniyor olmalıydı.

“Bitti,” diye mırıldanıp pantolonumu düzeltti. Elim sargı bezine gidince bir kez de ben düzelttim.

“Teşekkür ederim,” dedim. Ve ekledim. “Her şey için.” Önemsiz bir şeymiş gibi başını salladı.

“Kuzenin daha fazla merak etmeden seni evine bırakayım.”

BÖLÜM 12



AYŞE TETİK

Cumartesi ve pazar günlerinin tamamını evde geçirirken pazartesiye kadar ayağım eski sağlığına kavuşmuştu. Rahatça yürürken evden çıkıp metro durağına doğru ilerledim. Hava, *soğuk olabilirim de olmayabilirim de* cinsindendi. Yine de tedarikli olup sıkı giyinmiştim.

Metroya vardığımda turnikelerden geçip merdivenleri indim ve treni beklemeye başladım.

“Selam, Türk kıızı.” David’in sesini duyunca yana döndüm. Elinde sigarası ve çakmağıyla bana bakıyordu. Yanıma ne zaman geldiğini fark etmedim bile.

“Günaydın,” dedim. Baş selamı verip sigarayı dudaklarının arasına aldı ve çakmağı yakarak sigarayla birleştirip ciğerlerini kara dumanla doldurdu.

“Baila, o gün iyi gibiydi. Çabuk toparlandı sanırım,” dedim. Aslında kardeşinin hasta olduğu, eve geldiğimde de aklıma gelmişti ama bir daha mesaj atıp sormaya çekinmiştim.

David’in dudağının sol kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bana bakmadan, “Numara yapmış, küçük şeytan,” dedi.

“Hasta değil miymiş?” diye sordum.

“Hayır. Evde canı sıkılınca annemin telefonundan bana mesaj atmış.” Gözümün önüne Baila gelince istemsiz sııttım.

“Ayağın nasıl oldu?”

“Daha iyi,” deyip başımı salladım.

“İyi,” dedi ve başka da bir şey demedi.

O sessizce sigarasını içerken trenin bir an önce gelmesini bekledim. Durmadan tren yoluna bakarken sonunda uzaklardan sesi duyuldu. Biraz geri çekildim. Sonunda tren gözüktü. Yavaş yavaş dururken yakın kapıya doğru ilerledim. Kapılar açıldı, inenlere yol verip bindim. İlk duraklarda olduğumuz için tren genelde boş oluyordu. Bunun rahatlığıyla ikili olanlardan birine oturdum ve kulaklığımı taktım. Gözlerim David’i ararken onu vagonun diğer ucunda bir kızla gülerken konuşurken buldum. Başımı eğip telefonuma döndüm.



Okula ayrı ayrı varmıştık. Büyük bir ihtimalle o, henüz erken olduğu için bir yerlerde ciğerlerini zehirleme molası vermişti. Ben ise erken geldiğim için otomatların bulunduğu yere gidip kendime atıştırmalık bir şeyler aldım. Sanırım buranın en sevdiğim yanı, *Hershey’s* adındaki güzel çikolatalarıydı. Beni en iyi tok tutan şey bu çikolatalardı. Eğer bunları yemeyi bırakırsam gerektiğinden daha fazla kilo vereceğimi biliyordum.

Çikolatamı ısırarak dolabıma ilerledim. Ödevlerini yaptığım kitapları dolabıma yerleştirip sadece İngilizce kitabıyla defterimi aldım. Bir de okunması gereken kitabımı. İnsanlar yavaş yavaş derslik binasına geliyorlardı.

Dolabımı kapattım. İngilizce sınıfına doğru ilerlerken yüksek sesli kahkahalar dikkatimi çekti. Başım ana girişe döndü. Marco ve Alex, bir şeyler söyleyerek ilerliyorlardı. Başımı tekrar önüme çevirip ilerlemeye başladım.

“Hey, Ayşe!”

Marco’nun sesini duymak bile benim sinirlerimi yerinden hoplatabiliyordu. Rahatsızlıkla gözlerimi kapattım. Sakinleşmek adına içimden beşe kadar saydım ve gözlerimi tekrar açarak onlara döndüm.

“Efendim, Marco?”

“Cumartesi günü, David seni üç erkeğin arasından kurtarmış. Çok küfrettim ona. *Ne güzel grup seks yapardı kız*, dedim. Doğru söylemiş miyim?”

Alex, “Marco, kapa çeneni dostum!” dedi ancak ben Marco’nun sözlerinde takılı kalmıştım. David hemen gidip onlara yetiştirmiş miydi yani? Bir de böbürlenerek anlatmış mıydı? Onun sorunu neydi?

“Hey, baksana!” Marco bana doğru yürürken gözümün önüne o günkü manzara gelir gibi oldu ve ürkererek geriye gittim. Sırtım dolaplarla birleşti.

“Ne istiyorsun Marco?” dedim tıslayarak. Sırıtarak bana doğru geldi.

“Siz nesiniz böyle?” dedi. Anlamayarak ona baktım. Konu durup dururken neden hep bize geliyordu?

“Ondan nefret ediyorsun ama bak, senin hayatını yine de kurtardı.”

“Dur bir dakika.”

Yanımızda tanımadığım bir çocuk konuşurken ona döndüm. Dolabını kapatıp şaşkınlıkla bize baktı. “David, onun hayatını mı kurtardı? Bu kız, ona ayrımcı

muamelesi yaparken hem de!” Bu konu nasıl oluyordu da bir kez daha açılabilirdi? Şaşkınlıkla tanımadığım çocuğa baktım.

“Ben ona öyle bir muamelede bulunmadım,” dedim.

“Senden gerçekten iğreniyorum, biliyor musun?”

Orada öylece bakakaldım. Nasıl oluyor da her seferinde suçlu ben çıkabiliyordum? Hem de hiçbir halt yapmadan. Sinirle Marco’ya döndüm. “Peki David sana, bana saldırdıklarını da söyledi mi?” Onu sinirle ittim. Yanımdaki pislik çocuğa döndüm. “Benim hakkımda böyle konuşamazsın!” Sinirle onu da ittim. Bu insanların bizimle derdi neydi böyle?

“Ne oluyor burada?”

David! Koridordakilerin şaşkınlıkla durmasını görmezden gelip, kendini bir şey sanarak bize doğru ilerleyen pisliğin yanına gittim ve onu göğsünden ittirdim.

“Neden herkese olayı tam olarak anlatmıyorsun, Kohn?” diye bağırdım.

“Ne oldu yine?” Bıkkınlıkla konuşması ve bu kadar rahat takılması beni ciddi sinirlendiriyordu.

“Hemen arkadaşlarına beni kurtardığını anlatmışsın. Sen şimdi, *ayrımcı kızın başı dertteydi; bizi de bilirsiniz, ayırım yapmayız; gittim, onu kurtardım*, diyerek kendini yüce gösterdin, değil mi?”

“Ayşe, saçmalamakta bir numarasın! Kapa çeneni!” Üzerine doğru yürüdüm. Parmağımı tehdit edercesine göğsüne vurdum.

“Asıl sen kapa çeneni!” dedim hırsla. Koridorda durmuş bizi izleyenlere döndüm.

“Senin derdin ne!” Havadaki elimi tutup kendine doğru hızla döndürdü. Burnundan hızla solurken karşısında yine burnumu havaya diktim.

“Derdim sensin, Kohn!” diye bağırdım. “Neden herkese olayı tam olarak anlatmıyorsun?”

“Sana kim bahsetti bundan?” Sakinliğini yitirip yavaş yavaş sinirleniyordu. Üzerime doğru yürüdü. Kendimi bir kez daha geri giderken buldum. “Söyle, kim bahsetti?”

“Marco,” dedim. Kafası hızla etrafına döndü ve onu köşede buldu. Marco köşede durmuş sırtıırken Alex yanında baygın bakışlar atıyordu.

“Ne dedin Marco ona?”

“Sadece seni kurtardığını anlattım.” Ellerini bir de masumane bir şekilde havaya kaldırıp bir adım geri gitti. Ağzım kocaman açıldı.

“Yalan söyleme!” diye bağırdım. “Senin beni kurtardığını söyledin, o çocuk da sana katıldı ve yine beni ayrımcılıkla suçladınız.” Sinirden kızaran gözlerimi ona çevirdim. “Sen ve arkadaşlarınız iğrençsiniz,” diyerek David’e döndüm.

Bir anda elini arkamdaki demir dolaplara geçirdi. Üzerime doğru yürürken dolapların tıngırdaması ve onun yüksek sesiyle gözlerim korkuyla kapandı, olduğum yerde zıpladım.

“Beni deli etme! Bak, artık bu konu çok sıkılmaya başladı beni!” dedi. Hızlıca yutkunup gözlerimi açtım. Dibime kadar girmişti. Kendimi yine suçlu pozisyonunda buldum. Benim bir suçum yoktu oysaki. Her şeyi onlar yapıyordu ve kabak benim başıma patlıyordu.

“Benim bir suçum yok,” dedim sessizce. “Onlar üzerime geldi.”

“Sen de gaza gelme. Neden hemen dikleniyorsun? Gel, bana sor.” Benimle böyle konuşmasına tahammül edemiyordum. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi davranıyordu. Her şey bir güzelken beş kötü oluyordu.

“Bıktım artık!” dedim. “Hepsi senin yüzünden. Başıma gelenlerin hepsi senin suçun. Buraya geldiğim an mahvettin beni.”

“Kapı orada!” Yüzü bana dönüktü ama sinirle kapıyı gösteriyordu. “Siktir olup gidebilirsin. Kimse tutmuyor seni!”

Daha söylediklerini bile sindiremeden üzerime doğru eğildi. “Hem ne var biliyor musun?” dedi sessizce. “Babası tarafından bile istenmeyen bir kızı, biz neden aramıza kabul edelim ki?” Sanki bana vurmuş gibi irkildim.

Bu... Acıtmıştı.

Hem de çok ama çok acıtmıştı. Kalbimin ağrıdığını çok derinden hissettim. Nefesim aniden tılandı ve vücudum boşalmış gibi hissettim. Burnum sızladı, gözlerim yanmaya başladı. Karşısında ağlamamak için öyle bir güç sarf ettim ki tırnaklarımı avucumun içine geçirdim. Bu gerçekten canımı çok acıtmıştı. Çenem titreyecek gibi olduğunda dişlerimi hızla sıktım. Bana afallamış bir suratla bakarken yüzümü çevirip kapıya doğru ilerledim.

“Öyle demek istemedim be...”

Onu dinlemedim. Hızla derslik binasından çıktım ve oradan da koşarak çıkış kapısına vardım. Okuldan içeriye girmeye çalışan öğrencilere çarpmayı önemsemeden ilerledim.

Okuldan çıktığım gibi tuttuğum tüm hıçkırıklarımı saldı. Vücudum âdeta titriyordu. Bacaklarım tutmuyordu. Yürümeye çalıştım ancak beceremedim. Köşeyi zor

dönerken duvara yaslandım ve kimseyi, nerede olduğumu umursamadan içimden geldiği gibi ağladım.

“Ayşe!” Onu görmek dahi istemiyordum. Hep benim üzerime geliyordu. Hemen Marco’ya inanmıştı. Tüm bunların suçlusu o iken yine bana sataşıyordu.

“Öyle demek istemedim. Özür dilerim.”

Kollarını bana doğru uzattığını fark ettiğim an ona vurdum. “Dokunma bana!” diye bağırıp hırsıyla onu göğsünden ittirdim. Tekrar yaklaşmaya çalıştı, yine ittim. Orada yapamadım ama burada rahatça yapabildiğimden ona vurmaya başladım. Tüm gücümle ve tüm nefretimle.

“Nefret ediyorum senden! Duydun mu, senden nefret ediyorum!”

“Tamam, dur bir dakika. Dur!”

Kollarımı tutmaya çalıştıkça ona daha çok vurdum. Hırsımı alamadım ve bacaklarına da vurmaya başladım. Öfkem, haklı olmasından kaynaklanıyordu. Kendi öz babam bile beni istemezken başkasının istememesi doğaldı. Ama bunu yüzüme vurması, canımı çok acıttı. Ben ona bir anlık duyguyla hayatımdan bir parça söylemiştim ve o hiç acımadan yüzüme vurdu.

Gücüm tükendi. Ona vurmayı bırakıp başımı eğerken olduğum yerde hıçkırmaya başladım. Savaşmak istemiyordum artık. Her yerde bir savaş vardı ve ben çok yorulmuştum. Yalnızdım ve ölene kadar böyle kalacaktım. Sevilmeyecek bir varlıktan başka bir şey değildim. Hayata bir katil olarak başlamışken bunun cezasını çekiyor gibiydim. Acı her yerdeydi. Acı kalbimdeydi. Acı bedenimdeydi.

Bacaklarımda güç kalmayınca kendimi yere bıraktım. Dizlerimi karnıma doğru çekip geriye doğru gittim ve

duvara yaslanarak ağlamaya devam ettim. David canımı çok acıtmıştı.

“Ayşe.” Bana dokunan ellerine vurup kendimden uzaklaştırdım.

“Uzak dur benden!” diye bağırdım.

“Tamam. Bak, sadece evine götüreyim seni.” Önümde diz çökmüş hâlde duran pisliğe vurup onu düşürdüm.

Ona sinirle bağırdım. “Hadi yap! Sonra herkes *gördün mü, yabancı çocuk, Türk kızına yine yardım etti* desin! Yine bir bok yapmadığım hâlde ben kötü olayım!”

Çıldırılmış gibi hissediyordum. Onu oracıkta öldürmek istiyordum. Düşürmekle kalmamak, daha da beter hâle getirmek istiyordum. Hıçkırdıkça hıçkirasım, bağırdıkça bağırasım geliyordu. Sinirle başımı eğip saçlarımı çekmeye başladım. Sadece şu lanet olasıca acının geçmesini istiyordum.

“Ayşe.”

“Ben o kapıdan siktir olup gittim, David. Şimdi sen de aynısını yap ve yanımdan siktir olup git.”

Elini bana doğru uzattığını gördüm. Bakışlarımı yere indirip yüzümü çevirdim. Ellerimi karnıma sarıp yanığımı dizime yasladım ve sokağın ortasında öylece ağladım.



Bir hafta, acımın geçmesi için yeterli bir mühlet değildi. Çok derindi ve beni daha çok dibe çekiyordu. Odamdan çıkmıyordum. Yatağımdan bile çıkmıyordum. Hak ettiğim yerde öylece durup kalıyordum. Uyuyordum kâbus, uyanıyordum yine kâbus. Geceli gündüzlü beni

esir etmiş gibilerdi. Durmadan ağlıyordum ama gözyaşlarım kurumuyordu, bitmiyordu.

Kapımın açılma sesiyle başımı duvara doğru çevirip uyuma numarası yaptım.

“Uyumadığını biliyorum, Ayşe.”

“Beni yalnız bırak, Sahra.” Bırakmadı. Hiçbir yerde söz hakkına sahip değildim elbet. Yatağımın köşesi çökerken bakışlarım boş beyaz duvardaydı.

“Okuldaki danışman hocan Bayan Clara aradı. Okula gelmen gerektiğini söyledi.”

“İki hafta sonra 1 Mart olacak ve ben sana gideceğimi söyleyeceğim. Sen de bana o gün bilet alacaksın.”

“Ayşe, yapma bunu.” Ses etmedim. Ne orası ne burası, hiç fark etmiyordu. Benim için her yer aynı olacaktı.

“Sakın bana ısrar etme. 1 Mart sabahına kadar bu yataktan çıkmayı düşünmüyorum.”

“Bir korkak gibi kaçamazsın.” Bir şey demedim. Artık ne olduğum ya da bana ne dedikleri umurumda değildi. Korkak mı görüyorlar? Öyleyim. Ayrımcı mı diyorlar? Peki. Aptal mı? Kabul. Umurumda değildi zaten artık.

“Hey!” deyip battaniyenin altında kalan bacaklarıma vurdu. “Sadece okula gidip gel en azından. Mina denilen kız, durmadan telefonlarımı taciz edip duruyor.” Yine bir şey demedim.

“Yapma, Ayşe. Seni o okulda sevenler de var. Herkes sevmek zorunda değil. Ya da kimin ne dediği önemli değil. Sadece oradaki arkadaşlarını gör. Madem gideceksin, kalan günlerini o arkadaşlarının yanında geçir. Yatakta geçirme son günlerini.”

Yavaşça ona döndüm. Umutla açılmış gözleriyle bakıyordu bana. Mina'yı seviyordum. Natalie'yi de öyle. Belki Zafer'i. Biraz da Ethan'ı. Onu tam tanıyamadım ama yine de seviyordum. Gitmekte oldukça kararlıyım. Bu da çok az bir zamanım var demekti.

"Hadi, kalk ve hazırlan." Bacağıma yine vururken ona baktım. Oraya nasıl tekrar giderdim, bilmiyordum. David'in, herkesin içinde bana siktir olup gitmemi söylemesi mi daha acıydı, yoksa babasının bile kabul etmediği bir kızı neden aralarına alacaklarını yüzüme vurması mı? Oraya gidemezdim. Onun yüzünü görmek istemiyordum. Bitmeyen gözyaşlarım yine aktı. Sahra inleyerek yatağa uzandı ve bana sarıldı. Ona sıkıca sarılırken buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Kalk ve onlara gününü göster! Sen güçlü bir kızsın." Burnumu çekerek başımı salladım.

"Güzel gömleğimi sümükle doldurdun. Çekil şuradan." Eğlenceli ses tonuyla gülümseyerek ondan ayrıldım. Yatağımdan zorla kalktım ve banyoya ilerledim. Saçım başım dağılmış, gözlerim şişmişti. Berbat hâlimi düzeltmem gerekiyordu.



Okula girdiğim an, derin bir nefes alıp başım dik bir şekilde içeri girdim. Derslik binasına girdiğimde tüm bakışlar bana dönse de kendimden ödün vermeden dimdik bir şekilde dolabıma doğru ilerledim. Kim baktı, kim bakmadı, umurumda bile değildi. Sadece dolabıma ilerledim ve kitaplarımı aldım. Bu okulda vedalaşacağım kişiler, bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. Onlarla

vakit geçirecek ve vakti gelince de gidecektim. Böylece New York maceram artık bitmiş olacaktı.

“Hey.” Başımı yana çevirdiğimde Ya Naa’yı gördüm. Harika! Şimdi bana kim bilir ne diyecekti?

“Merhaba,” diyerek tekrar dolabıma yöneldim.

“Geçen hafta olanları duydum.”

“Yani?” dedim biraz ters bir sesle.

“Hemen sinirlenme.” Başımı hafifçe ona çevirdim. Saçlarının yarısı kırmızı, yarısı siyahtı. Kollarını göğsünde bağlayıp omzunu dolaba yasladı.

“Marco ve Matthews tam bir pisliktir. Seni kötü göstermek için yaptıklarına eminim.” Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Gözlerini devirip duruşunu düzeltti.

“Matthews, katı kuralları olan bir aileden geliyor. Okul kuralları gereği artık sataşamıyor. Marco sana öyle söyleyince o da eline geçen fırsatı kullandı.”

Gözlerimi devirdim. “Her neyse...” diye mırıldandım.

“Sonra görüşürüz.” Başımı sallayarak tekrar önüme döndüm. Dolabımı kapatıp çantamı sırtıma taktım.

“En son David sana siktir olup gitmeni söylemedi mi? Ve sen hâlâ burada mısın?”

Marco... Benim en büyük imtihanım olan Marco... Ellerimi yumruk yaparak gevşek bir şekilde bana sırttan Marco’ya baktım. Ağzıma geleni sayacakken Zafer sözümü kesti.

“O koca göbeğine vurarak seni buradan yuvarlamamı istemiyorsan siktir git, Marco!” Zafer’e minnetle baktım. Kolunu omzuma koyup ona ters bir şekilde baktı.

“Şizofren herifin teki olduğunu biliyoruz. Kafanda kurduğun şeyleri gerçek sanıp anlatma.” Marco’nun yüzü bozulurken sırttan taraf biz olduk. Arkamızda bir yere bakıp tekrar gülümsedi. Arkamı dönüp karşıdan gelen kişiyi gördüğümde yüreğim sıkıştı ve tekrar önüme döndüm.

“Sen ondan nefret ediyordun ama o senin hayatını kurtardı.”

“Yani Marco?” dedim alayla. “Çok mu kıskandın? Ya da Natalie yine bir başkasıyla yattı da sinirlerin mi bozuldu? Derdin bu mu?” dedim.

Yüzü daha çok bozulurken Zafer ve birkaç kişi güldü. Bunu hak ediyordu, pislik. Daha da bir şey söyleyemeden gitti. Zafer yanağımı sıkıp uzaklaşırken ona el salladım. İngilizce sınıfına gitmek için dönerken onunla çarpıştım. Uzaklaşıp yanından geçmeye çalıştım. İzin vermedi.

“Konuşabilir miyiz?”

Bir şey demeden yana kaydım. Önüme tekrar geçti. Hiç suratına bakmadan diğer tarafa yöneldim. Bunu tüm gün yapabilirdim. Fakat o birden kollarımdan tutup beni dolaplara doğru çekti ve dolapla arasına aldı. Yüzünü yüzüme yaklaştıırken nefesimi tuttum. Açılan gözlerimle ona baktım.

“Konuşabilir miyiz?” dedi tekrar.

“Uzak dur benden David!” diye tısladım.

“Sadece konuşmak istiyorum.”

“Ben de uzak durmanı istiyorum.” Göğsünden ittirip yanından geçtim. Kolumdan tutup beni tekrar durdurdu. Sinirlendim.

“Ne var, David!” diye bağırdım. “Ne diyeceksin bana? Neden siktir olup gitmediğimi mi soracaksın? Merak etme, gideceğim ama biraz sabretmen gerek!” Tekrar arkama döndüm ancak o tekrar kolumdan tutup kendisine çevirdi.

“Neden işleri hep zora sürüyorsun? Neden biraz sakin olmayı denemiyorsun?”

“Türkler öyledir, dostum.”

“Kapa çeneni, Marco!” dedik aynı anda. Giden pislikler, neden hep geri gelmek zorundaydı? Öfkeli gözlerim tekrar onunla birleşti.

“Ben işleri zora sokmuyorum. Ben hiçbir şey yapmıyorum ama yine de suçlu oluyorum. Bana sürdüğün damga, her an gün yüzüne çıkmak için hazırda bekliyor.” Benden uzaklaştı ve sinirle dolaba tekme attı.

“Yeter artık! Yeter!” Kükremesi tüm koridorda yankılanırken siniri karşısında hepimiz susmuştuk.

“Sikeyim böyle işi!” Birden etrafındakilere bağırmaya başladı. “O ayrımcılık filan yapmıyor! Eğer bir kişi daha bunu derse onu mahvederim. Götünüzden bir şeyler uydurmayı kesin artık!” Yorulmuş gibi durdu birden.

“Onun ne olduğunu biliyoruz biz!” O çocuk... Marco’nun sözleriyle bana laf atan çocuk. Ya Naa’nın demesine göre adı Matthews olan çocuk.

Öfkeli bakışlarım onu buldu. Üzerine yürüyecekken David benden önce davrandı ve onu yakalarından tutup dolaplara yapıştırdı.

“Sen de Matthews! Kenarda dışarı çıkmayı bekleyen korkak herif olmayı kes ve işine bak!” Çocuğun yakalarını hızlıca bırakırken Matthews yere düşmemek için son anda tutundu.

“Hey! Ne oldu yine be!” Mina bir anda dibimde bitmişti. Şu lanet yerde en azından Türkçe konuşabileceğim birilerinin olması güzeldi.

“Bu arada sen iyi misin? Sahra’yı bin kere aradım. Telefonun neden kapalıydı?”

“İnan bana, şu an en önemsiz konu telefonumun kapalı olması,” dedim.

Mina’nın bakışları öfkeyle soluyan David’e takıldı. “Buna yine ne oldu? Ya bu arada...” diyerek bana döndü. “David birkaç gündür kötüydü. Sinirleri bozulmuş gibiydi. Cumartesi günkü partide, Meira yine birlikte olmadıkları için acayip sinirlenmişti.”

Cidden mi Mina? Benim o kadar derdim vardı ve bilmem gereken en önemli şey, Meira ile David’in seks hayatı mıydı? Sinirle gözlerimi devirip önüme döndüm. David son kez bağıırıp derslik binasından ayrılırken peşinden gittim.

“Ay! Nereye ya?” Mina ve diğerleri de benim peşimden koşmaya başladı. Herkesin içinde bir merak duygusu vardı sonuçta.

Okul bahçesinden öfkeyle çıkan David’in arkasından yetişmek için hızlıca koştum.

“David!” diye seslendim ama beni duymazdan geldi. Hızlandım. *Bu pazartesi günlerinin sorunu neydi?*

Okulun kapısından çıkarken David’i, yolun ortasında durmuş, sigarasını yakarken buldum. Harika! Bu durumda bile sigarasını yakmayı ihmal etmiyordu. Gözlerimi yuvarlamadan edemedim. Ona doğru yürümeye başladım. David âdeta kendinden geçmiş gibiydi.

Yola doğru ilerlerken okulun sokağına bir araba saptı ve oldukça hızlı geliyordu. Arabadan taşan müzik buraya

kadar ulaşırken gözlerim korkuyla David'e döndü. O geri zekâlı yolun ortasında durmuş, bir türlü ateş almayan çakmağı yakmakla meşguldü. Bir insan ancak bu kadar umursamaz olabilirdi.

“David!” diye seslendim ama eliyle beni geçiştirdi. Arabanın ona doğru geldiğini göremiyor gibiydi. Kalbimde bir korku oluştu. Araba hızlanıyor ve David, bir türlü yanmayan çakmağını yakmaya çalışıyordu. Arabadan uzun bir korna sesi yükselirken David'in başı sonunda arabaya dönmüştü. O an düşünemedim.

Ona doğru hızla atıldım.

“David, dikkat et!” Ve onu hızla ittim. Arabanın kornası kulaklarımda yankılanırken ayaklarımı hareket ettiremedim. Direksiyon başındaki adamla göz göze geldim ve aniden nefesim kesildi.

DAVID YESSEL KOHN

Onun sesine acı bir korna sesi karışırken kendimi kaldırıma düşmüş bir vaziyette buldum. Arabanın çarpma sesini işittim. Nefes nefese kaldım.

“Ayşe!” Etrafta aniden çığlıklar oluştu. Ne olduğunu kavrayamadım. Düştüğüm yerde doğrulurken gördüğüm şeyle nefesim kesildi.

Yerdeydi ve kanlar içerisindeydi.

“Ayşe!” Yerde sürüklenerek ona doğru ilerledim. Gözleri açıktı. Rahatlıkla nefesimi verirken başını tutup kaldırdım.

“Ayşe,” dedim tekrar. Ses vermedi. Yanağını okşadım. Eli hareket edip koluma gitti. Ona biraz daha yaklaştım.

“Hey, dayan tamam mı? Ambulans geliyor.” Etrafıma bakındım. Kalbimin daha önce böyle korkuyla attığını hatırlamıyordum. Daha önce hiç bu kadar sıkışmamıştı.

“Biri 911’i arasın! Çabuk!” Eli koluma baskı yaptı. Başımı tekrar ona çevirdim. Tanrım! Ölmesini istemiyordum.

“Sakin ol! Sana bir şey olmayacak!” Bana öylece baktı. Bu, canımı daha çok acıttı. Ona söylediğim sözler yüzünden pişmanlık çekiyordum. Şu an nasıl hissediyordu bilmiyordum ama gözlerinden bazı şeyleri açıkça görüyordum. Ne olduğunu bile kavrayamadım. Tam bir haftadır içim içimi yerken evine gitmeyi yüz kere düşünüp yalnız kalmasının iyi olacağına karar vermiştim.

Kahretsin! Bugün ondan özür dileyip işleri yoluna sokmayı planlıyordum. Böyle bir bok olmasını değil. Bu aptal, neden beni kurtarmaya çalıştı ki?

Gözleri kapanır gibi olunca korkuyla ona sarıldım. “Sakin kendini bırakayım deme!” dedim. “Duydun mu? Sakın!” Ona yalvararak baktım. Fakat gözleri o kadar boş ve mutsuz bakıyordu ki burnumun sızladığını hissettim. Tam gözlerimin içine baktı. Kalbimin titrediğine yemin edebilirdim.

Aniden gözleri kapandı ve başı düştü. Titremeye başladım. Kanlı ellerimle yüzüne vurdum.

“Hey! Hey! Uyan! Ayşe, uyan!” Gözlerim odağını kaybetmiş gibiydi. Başımı hızla yukarı kaldırdım. Çevremizde bir sürü kişi vardı. “Biri 911’i aradı mı?” diye sordum. Kimse ses etmedi.

“Biri 911’i aradı mı!” diye bağırdım. Kimse yine ses etmedi. Sanki birden hepsi donmuş gibiydi. Gözlerim hızla doldu.

“Marco!” diye bağırdım. “911’i ara çabuk!” Başımı tekrar ona eğdim. Öylece hareketsiz duruyordu ve başı kanamaya devam ediyordu.

“Lütfen uyan,” dedim. “Lütfen, Ayşe!” Yanağını daha çok okşadım. Elimdeki kan, yanağına bulaştı. Yüzüm yanıyor gibiydi. Sanki tıkanmıştım. Gerçi nefesim tıkanmıştı. Ağlamamak için kendimi sıkarken daha fazla dayanamadım. Gözyaşlarım akmaya başladı.

“Ayşe!” Munez. Başımı hızla kaldırdım.

“Gözlerini açmıyor, Munez! Bir şey yap!” Tekrar ona döndüm. Önüne düşen saçlarını geriye çektim.

“David, onu neden hareket ettirdin?” diye sordu Munez.

“Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyordum!” Yanlış bir şey yapmaktan korktum. Munez onu benden aldı ve tekrar yere bıraktı. O öylece yerde kanlar içerisinde duruyordu. Benim yüzümden hem de. Ellerimi kaldırdım. Titriyorlardı. Yumruk yaptım.

“911’i aradınız mı?” diye sordu Munez.

“Aradım,” diye cevapladı Marco onu. Dizlerimin üzerinde durdum ve ağlamaya devam ettim.

“Dostum, buraya gel.”

“Bırak beni, Ethan!” Kolumla onu itmeye çalıştım. Lanet olsun, hepsi benim suçumdu. Kulaklarımı çınılıyordu.

“David, titriyorsun. Buraya gel.” Ethan’ı tekrar ittim. Sokağa çıkan hocalar etrafımıza üşüştü. Herkes bir şey soruyordu. Biri arabayı sormuştu.

Araba. Ona çarpan araba. Etrafıma bakındım. Burada herhangi bir araba yoktu. O adi piç, çarpıp kaçmış mıydı? O piçi de mahvedeceğim.

“Ne oldu?” Munez sanki bana bakıyordu ama ben tam olarak göremiyordum. Yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken titremekten odaklanamıyordum.

“David, ne oldu diyorum sana!” diye bağırdı Munez.

“Bilmiyorum!” diye geri ona bağırdım. “Bir korna sesi duydum ve sonra o bana doğru bağırıp birden beni kenara itti. Bir bok bilmiyorum ben.”

“Üzerine doğru bir araba geliyordu, geri zekâlı!” Mina’nın ağlayan sesini duyunca ellerimin tersiyle gözlerimi silip ona baktım. “Sana doğru gelen bir araba vardı ve senin tek düşüncen, kahrolasica sigaranı yakmaktır!”

Suçlulukla gözlerim kapandı. Sadece sinirliydim ve ne bok düşündüğümü bilmiyordum. Çenemin titrediğini hissedince dişlerimi sıktım. Sanki hiçbir şey hissedemiyor gibiydim. Vücudum uyuşmuş gibiydi.

Uzaklardan ambulansın sesi duyuldu. Gözlerim umutla sokağın iki köşesine gidip geldi.

“Geri çekilin!” Etrafımızdaki kalabalık geriye doğru giderken tekrar Ayşe’ye döndüm. Ambulans okulun sokağına saptı. Kalabalığın açtığı yolda ilerleyip en yakını-mızda durdu ve görevliler ambulanstan indi.

Her şey sanki bir kâbus gibiydi. Onların inmesi, sedyeyi çıkarması ve ona doğru eğilmeleri... Görevliler birden onu tutmaya çalışınca kendimi öne attım.

“Dikkatli olun! İncitmeyin onu!” Kanları umursamadan emekleyerek yanına vardım. Bembeyaz olmuştu suratı. Benim yüzümden yanakları ve saçları kan içerisinde kalmıştı.

“İyi olacaksın, tamam mı? Sakın kendini bırakayım deme! Duydun mu beni? Beni duyduğunu biliyorum. Nasıl herkesin karşısında dimdik duruyorsan şimdi de duracaksın. Sen hayatımda tanıdığım en güçlü kızsın.”

“Uzak dur, çocuk!”

“Ona bir şey olmasın,” dedim görevliye. “Lütfen ona bir şey olmasın.”

“İşimizi zorlaştırıyorsun. Uzak dur.”

“David, geri çekil.”

Munez’e döndüm. Kolları kan içerisinde kalmıştı. Kahretsin çok kan vardı. Zorlukla yutkundum. “Ona bir şey olamaz, Munez. Duydun mu? O güçlü biri. Ona bir şey olamaz.”

“David, geri çekil.”

“Bana *geri çekil* deyip durma!” Geri çekilemezdim. Onu şimdi yalnız bırakamazdım. O aptal ama güçlü bir kızdı. Bektan sözlerime kırılıp kendini bırakmasını istemiyordum. Tekrar ona doğru yönelirken biri belimden tutup beni çekmeye başladı.

“David, buraya gel.”

“Bırak beni, Ethan! Bırak çabuk!” Dirseklerimi ona geçirdim. Kollarından kurtulup tekrar ona doğru ilerlerken bu sefer iki kişilerdi.

“David, dur dostum.”

“Alex, bırak beni!” İkisine de vurmaya başladım. Onu öylece yalnız bırakamazdım. Kendisini daha kötü hissedirdi. Kimsenin onun istemeyeceğini düşünüyordu. Yalnız kalırsa pes ederdi.

“Bırakın beni,” dedim yalvararak.

“Sakinleş.” Ethan, rahatça bana sakinleşmemi söylüyordu. Bunu nasıl becerebilirdim? Kollarından kurtulmaya çalışırken ona baktım. Sedyedeydi ve ambulansa binmişlerdi. Munez ile Bayan Stephanie de ambulansa bindi. Tüm gücümle Ethan’a vurup bağırdım ancak Alex’le birlik olup beni sıkıca tutmaya devam ettiler.

“David sakinleş ve beraberce arkalarından gidelim.” Ethan’ın bu sözü beni sakinleştirmişti. Hızla kalkan göğsümle köşeyi dönen ambulansa baktım.

“Hadi dostum, arabaya binip gidelim,” dedi tekrar Ethan. Başımı hızla salladım. Beni bıraktı ve arabasını almaya gitti. Alex’ten kolumu kurtararak dirseklerimi dizlerime yaslayıp ellerimi saçlarıma soktum. Kötü düşünceler etrafımı çoktan sarmıştı. Ona bir şey olursa ne yapardım, bilmiyordum.

Arabanın sesini duyunca hızla yerimden kalktım ve ön koltuğa yöneldim.

“Ben de geliyorum,” dedi Marco. Birden durdum. Marco bir de oraya mı gelecekti? Öfkeyle soluyarak onun yakalarından tuttum.

“Sen hiçbir yere gelmiyorsun, Marco! Bunların hepsi senin suçun.”

“Onu yola ben itmedim, David. Kendi seçimiydi.”

“Bir hafta önce etrafa nasıl yaydıysan aynı şekilde bu olayı da yayacaksın, Marco! Herkese Türk kızın, *yabancı çocuğun* hayatını kurtarmak için arabanın önüne atladığını söyleyeceksin!”

Yakasını hızla bırakıp onu geriye ittim. Düşmekten kurtaramadı kendini. O anlatsa da anlatmasa da herkes bu olaya şahitlik yapmıştı zaten.



Hastaneden koşarak içeri girdik. Alex ve Ethan yanımda koşarlarken Mina ve Zafer'in arkamızdan geldiğini biliyorduk. Köşeyi döndüm ve koltukta oturan Munez'i, Bayan Stephanie'yi ve o kızı, Ayşe'nin kuzenini gördüm. Düşünmeden kuzenine doğru yürüdüm. Kollarından tutmamla irkilerek bana dönmesi bir oldu.

"O iyi mi?" dedim heyecanla. "Bir şeyi yokmuş, değil mi?" Bir anda ağlamaya başladı ve bana sarıldı. Kalp atışlarım sekteye uğrarken nefesim kesildi.

"Ona bir şey olmadı, değil mi?" diye sordum korkuyla.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey söylemediler daha. Ona bir şey olursa ne yapacağım ben?" Kendimi onu sakinleştirirken buldum. Saçlarını okşayıp ona sarıldım ve rahatlatmaya çalıştım.

Ayşe'ye bir şey olmasına izin veremezdim.

"Sakin ol. Ona bir şey olmayacak." Benden ayrılıp gözyaşlarını sildi. Ne yapacağını şaşırılmış gibi etrafına baktı.

"Babamı aramalıyım, amcamı aramalıyım ya da dedemi aramalıyım ama korkuyorum."

"Ne demek *korkuyorum*?" dedi Mina. Yanımıza geldi ve "Aramalısın! Bir büyük olmalı yanınızda," dedi.

"Eğer ararsam dedem onu geri İstanbul'a götürür. O kızı o cehennemın ortasına tekrar bırakamam. Hayır, bunu yapamam."

Sinirleri bozulmuş gibiydi. Gerçi aramalı mıydı, yoksa aramamalı mıydı, ben de bilmiyordum. Eğer dedesi,

benim hayatımı kurtarmak için bu hâlde olduğunu bilse ne yapardı? Ona kızarmıydı? Sinirle koltuğa çöktüm.

“Onu aramalısın, Sahra,” dedi ısrarla Mina. O sırada Sahra başını olumsuzlukla salladı.

“Arayamam. Hem şu an vasisi benim. Eğer onları ararsam onu götürürler. Bundan sonra ne olacağını da bilmiyorum. O yeterince yalnızlık çekiyordu orada. Buraya sırf yalnız hissetmesin diye getirdim. Başından dert eksik olmadı kızın. Şimdi de...”

Gözlerim hızla kapandı. Ayşe haklıydı. Hayatını mahvetmişim onun. Buraya umutla gelmişti ve ben onun umudunu söndürmüştüm. Şimdi de hayatını söndürüyordum. Bir bok beceremiyordum.

“David, gel ellerini yıkayalım.”

“Beni rahat bırak, Mina.”

“Ama elle...”

Başımı kaldırarak ona baktım. Yenilgiyle başını eğip bir kenara geçti ve öylece oturdu. Sinirimden titriyordum. Yanıma Sahra da çöktü. Sessizce ağlamasını dinlemek zorunda kaldım. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Saçlarımı hızla çektim, kendime hak ettiğim gibi acı vermek istedim.

O kızı mahvettim.

“Doktor geldi!” Mina’nın bağırmasıyla hepimiz birden ayaklandık. Doktorun yanına ilk giden ben olurken Munez beni geri itti. Ona anlamayarak baktım.

“David, biraz geride dur ve bu işi bize bırak.”

“O benim yüzümden bu hâlde, Munez. Geride duramam.”

“David, lütfen sakinleş!” Bayan Stephanie beni tutup geri çekerken öfkeli bakışlarımı Munez’den ayırmadım. O pislik herif, beni soyutlayamazdı.

“Durumu nasıl?” dedi Sahra, hepimizin merak ettiği soruyu sorarak. Bayan Stephanie, öne atılıyorum diye bir kolunu omzuma koyarak beni olduğum yere sabitlemeye çalışıyordu. Bütün dikkatim doktorun üzerindeydi.

“Çok kan kaybetmişti. Kan nakli yaptık. Kolu kırılmış, onu alçıya aldık ve sırtında birkaç zedelenme meydana gelmiş. Araba sanırım son anda biraz durmayı başarmış ama kafasından darbe almış.”

“Yani?” diye sordum. Doktor bana baktı ama cevabını öndeki Munez ile Sahra’ya doğru verdi. Piç herif!

“Uyanana kadar saydıklarımın harici bir şey var mı, bilemeyiz. Uyanmasını beklemekten başka çaremiz yok.” Omzumu silkerek Bayan Stephanie’nin kolunu çektim ve doktorun üzerine doğru yürüdüm.

“Ne demek başka çaremiz yok! Ona bir şey olmuş olamaz!”

“David, dur!” Ethan ve Alex, hiç olmadığı kadar bugün beni durdurmaya çalışıyorlardı. Bu artık sinirlerime dokunmaya başladı. Onları kendimden uzaklaştırıp tekrar doktora döndüm. Sakince öylece koridorda ilerliyordu.

“Hey!” diye öfkeyle bağırdım.

“David, dur!” Munez yine önüme çıktı. Öfkeli bakışlarımın muhatabı artık oydu.

“Doktorun üzerine yürümek ne demek? Kenarda oturup bekliyoruz. Anlaşıldı mı?”

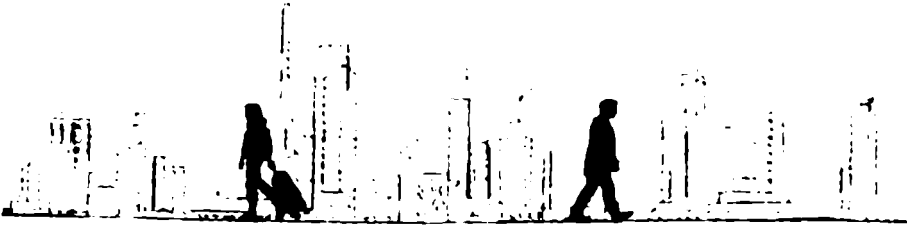
“David, gel lütfen.” Mina kolumdan tutup beni çekerken öfkeli bakışlarımı ondan çekmedim. Munez

bugün durmadan önüme engeller koyup onu benden uzaklaştırıyordu. Sinirle koltuğa çöktüm. Mina'nın bana sarılmasına karşılık vermedim.

“O iyi olacak. Sakin ol,” dedi Mina.

“Umarım Mina.” Yoksa kendimi affedebileceğimi pek sanmıyordum.

BÖLÜM 13



DAVID YESSEL KOHN

Üç gün geçti.

Lanet olasıca üç gün geçti ve o hâlâ uyanmadı. Artık korkmaya başlıyordum. Üç gündür yoğun bakımda kalıyordu. Doktor durmadan durumun sabit olduğunu söyleyerek beni daha çok sinirleniyordu.

“Evine git, David.”

Sahra’ya kısa bir bakış atıp tekrar önüme döndüm. Eve gidebileceğimi sanmıyordum. Eve gidemezdim. Hem bizimkilere *projemiz var* yalanını uydurarak eve uzun bir süre gidemeyeceğimi bildirmiştım. Gerçi evde dedemle kavga ettik bu konu yüzünden ama umurumda bile değildi.

“Neden uyanmıyor hâlâ?” diye sordum ona. Yorgun bir şekilde başını salladı. Onu da anlamaya çalışıyordum. Ayşe reşit olmadan burada bulunduğu için, Sahra kuzeni olarak onun buradaki resmî vasisi konumundaydı. Ailesine hiçbir şey söylemeden de burada tüm yetkiye sahipti ama bu ona fazla geliyordu. Üniversiteye giden biri, liseye giden birinin yükünü almaya çalışıyordu ve Ayşe’ye ne olacağı belli değilken babası durmadan Sahra’yı arıyordu ve o da gülererek konuşmaya çalışıyordu.

Ayşe’nin telefonu koca üç gün boyunca bir kere çaldı. O zaman da sadece dedesi aramıştı. Babası bir kere bile

aramamıştı. Bu da ona söylediğim sözlerin canını ne kadar acıttığını gösteriyordu. Kendime tekrar kızdım.

“Babası öğrenirse ne yapar?” diye sordum. Sorum karşısında bir şeyler bildiğimi anladı. Kaşlarını çatarak bana baktı, bir şeyler söyleyecekken ondan önce atıldım.

“Ayşe, bana bir keresinde anlatmıştı.” Bu onu daha çok şaşırttı. Şaşkınlıkla başını sallayıp önüne dönerken boğazını temizleyişini izledim.

Yorgun bir nefes bıraktı. “Sorun da bu zaten,” dedi. “Amcamın nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum. Ayşe için korkuyorum.”

“Babası onu gerçekten sevmiyor mu?” Bu anlaşılır gibi değildi. Babamla iyi anlaşamayabilirdik ama başıma bir şey geldiğinde yardımcı olabileceğini biliyordum.

“Amcam aslında çok neşeli biriydi. Ayşe’nin annesiyle rüya gibi bir aşkları vardı. Evlilikleri çok güzeldi. Herkes onları kiskanırdı. Babam bazen anlatırdı. Türkan, yani Ayşe’nin annesi hamileyken amcam gerçekten çok iyi bakıyordu ona. Onun doğumunu dört gözle bekliyordu.” Sahra, yüzündeki buruk gülümsemeyle bana döndü.

“Bu kadar sevdiği kadını kaybedince mahvolmuş olmalı,” diye mırıldandım. Beni doğrulayarak başını salladı. Bu yine de Ayşe’yi kötü yapmazdı. Yine de o adam, sevdiği kadından kalan kızını bir kenara atmamalıydı. Doğumda ölmesi, nasıl Ayşe’nin suçu olabilirdi?

“Amcam ondan sonra çok değişti. Ayşe dört yaşına gelene kadar İstanbul’a dönmedi. Kendi hâlinde, herkesten uzak yaşadı. Sonra bir gün dedem onu buldu ve getirdi. Amcam yine de Ayşe’ye hiç yakınlaşmadı.”

“Bu yüzden mi *orada cehennem gibi hayatı var* demiştin?” Onu anlamaya çalışarak bakıyordum. Sahra’nın gözleri aniden doldu ve titreyen dudaklarıyla başını eğdi.

Üzerinde büyük bir yük varmış gibi bir hâli vardı. Sadece Ayşe'yi anlamaya çalışıyordum. Bu kadar agresif olmasının ve çabucak diklenmesinin nedenini bulmak istiyordum. Yaşadığı hayatın onu bu hâle getirmiş olma olasılığı çok yüksekti. Ve onu bu hâle getiren hayatını merak ediyordum.

“Biz büyük bir aileyiz, David,” deyip bana baktı Sahra. “Büyük bir apartmanda, tüm kardeşler beraber yaşıyoruz. Ayşe'yi elbet seviyorlardı ama onların kendi hayatları ve kendi çocukları vardı. Dedem nereye giderse peşinden onu da sürüklüyordu. Bir zaman sonra artık bundan bıktılar.”

“Ayşe kendini yük gibi görmeye mi başladı?” diye sordum.

Başını salladı. “Yaz tatili biterken oradan ayrılacaktım ama Ayşe çok kötüydü. Odasından hiç çıkmıyor, sürekli uyuyordu. Onu evimize çağırdığımda gelmiyordu. Dedem gelse de o bir şekilde bir yalan uydurup gelmiyordu.”

Sustu. Ellerini koltuğa yaslayıp başını eğerek kendine gelmeye çalıştı. Sabırla konuşmasını bekledim.

Bir türlü konuşmaya devam etmeyince dayanamadım, “Sonra?” diye sordum.

“Sonra...” deyip başını tekrar kaldırdı. Titreyen dudaklarını dişleyerek sakin kalmaya çalıştı. “Bir gece evine gidip onu zorla yatağından çıkardım. Ertesi güne biletim vardı, New York'a geri dönecektim. Ona da benim evime gelmesini söyledim. Bana hiçbir yerde istenmediğini ve bu yüzden de gelmek istemediğini söyledi. Bense ona saçmaladığını söyledim.” Birden ağlamaya başladı. Gözyaşlarını sildi ve etrafına öylece bakınarak boğuk çıkan sesiyle tekrar konuştu.

“Bana, öz babası bile onu istemezken bir başkasının istemesinin çok normal olduğunu söyledi.”

Nefesimi yavaşça bıraktım.

Daha birkaç gün önce yüzüne vurduğum sözlerin aynısıydı bunlar. Kendi sözleriyle onu mahvettiğimin bilincinde bile değilim. Büyük ihtimalle hikâyenin devamında Sahra yine ona saçmaladığını söylemişti ama ben, aylar sonra yüzüne bunu vurarak onun gerçeğini gün yüzüne çıkarmış gibiydim. Başımı eğerek ellerimi saçlarımda gezdirdim. Gerçekten nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Yıkılmış gibiydim, yorgun gibiydim ve ölmüş gibiydim...

Odasının kapısı birden açıldı. Başımızı hızla kaldırıp hemşireye döndük. “Hastamız uyanıyor. Geçmiş olsun.” Rahat bir nefes verip birbirimize baktık.

“Birazdan normal odaya alacağız. Doktor Bey gelecek.” Başımı hızla salladım ve telefonumu çıkarıp durmadan mesajlarıyla beni taciz eden Mina’ya uyandığına dair mesaj çektim.

Sabırla beklemeye başladık. Birkaç kişi daha içeri girerken odasının kapısı açıldı ve onu dışarı çıkardılar. Ruh gibiydi. Gözleri kapalı, başı hafif yana düşmüş hâlde bembeyazdı. Başında bir sargı vardı.

Onları arkadan takip ettik. Beraber bir asansöre bindik ve altıncı kata çıktık. Asansör durunca indik, koridorda ilerlemeye devam ettik. Bir odanın kapısını açıp onu içeri götürdüler. Yavaşça, dikkatli bir şekilde tutup yatağa yatırdılar ve etrafındaki tıbbi cihazlara tekrar bağladılar. Yanındaki makineden kalp atış seslerini duyarken hiç bu kadar rahatladığımı hatırlamıyordum.

İçeriye doktoru girdiğinde yatağının kenarında Sahra’yla bekliyorduk. Uyanışını izledim. Kirpiklerini

kıpırdatışını, gözlerini açmaya çalışması ve mavi gözlerini tamamıyla ortaya serişini. Etrafına şaşkınca bakınırken ağzını açmış derin nefesler alıyordu. Kalbim durdu ve tekrar atmaya başladı.

Etrafına bakındı. Sahra'yı gördü ve sonra beni gördü. Gözleri gözlerimde oyalanırken onu son gördüğüm an gibi baktığını hissettim. Canım acıdı, başımı çevirdim.

“Merhaba, Ayşe. Ben, Doktor Ward. Bir trafik kazası sonucu *Mount Sinai Hastanesi*’ne getirildin. Kendini nasıl hissediyorsun?” Doktor yanına gidip elindeki bir aletle vücuduna dokunduğunda Ayşe’nin yüzünü buruşturmasını ve doktorun dokunduğu süre boyunca bedenini kıvrmasını izledim. Sessizce bir şey söyledi ama bu İngilizce değildi.

“Su,” dedi Sahra. “Su istiyor.” Koşarak masadaki sürahiye yöneldi ve bardağı doldurup ona yaklaştı. Elini başının arkasına koyarken Ayşe büyük bir çığlık attı. Korkarak yanlarına gittim.

“Özür dilerim, özür dilerim. Unuttum!” Başındaki yarasına dokunmuş olmalıydı. Daha dikkatli bir şekilde yaklaşp suyu verdi ve Ayşe bardaktaki suyu hızlıca bitirip kafasını yavaşça yastığa bıraktı.

“Bana adını söyler misin?” dedi doktor.

“Ayşe Tetik.”

“Babanın adı?”

“Murat.”

“Annenin?”

“Türkan.”

“Şu an hangi ülkedeyiz?”

“Amerika.”

“Hangi yıldayız?”

“2013.”

“Japonya’nın başkanı kim?” Ne? Yüzümü buruşturarak doktora baktım.

“Bunu nereden bilebilirim?” Adam gülmeye başladı. Dalga mı geçiyordu bizimle göt herif?

“Sadece biraz kendine gelmeni istedim. Şu an için bir sıkıntı gözükmüyor ama birkaç gün daha burada misafirsin. Bugün kendini toparla. Yarın tüm terkikleri yaparak tam emin oluruz.”

Hepimiz başımızı salladık. Doktor odadan çıkarken odanın bir kenarında durup iki kuzeni izledim. Sahra çoktan ağlamaya başlamıştı. Ayşe’nin pek hâli yok gibiydi. Onun yanına gitmek istiyordum ama çekiniyordum. Elini kaldırmaya çalıştı ancak sol elinin alçıda olduğunu fark edince inledi.

Kendi dillerinde konuşmaya başladıklarında kendimi orada fazlalık gibi hissettim. Yine de ayrılmadım. Onu bırakamazdım. Sapasağlam bir şekilde, ayakta görene kadar peşinden ayrılmak gibi bir niyetim yoktu.

Sahra’nın telefonu çalınca yine bir şey söyleyip odadan çıktı. Yalnız kalmıştık. Benden yana hariç her tarafa bakıyordu. Yavaşça ona doğru yaklaştım. Başını cama doğru çevirdi. Yatağın kenarına oturarak yatağın biraz çökmesine neden oldum.

“Bana bakar mısın?” dedim sessizce. Dönmedi. Elini tuttum, birden kasıldı.

“Ayşe, bana bakar mısın?” dedim yumuşak bir sesle. Başı bana yavaşça döndü. Gözlerinin içine bakamıyordum. Baktığım an, son bakışları gözlerimin önüne geliyor ve benim canım acıyordu.

“Neden arabanın önüne atladın?” Acıyla kavrulmuş bir sesle konuşmuştum. Bakışlarından kısa bir an tereddüt gelip geçti, sonra da gözlerini yumdu.

“Çünkü sen hiçbir şeyin farkında olmadan ortada öylece durmuştun ve araba sana doğru geliyordu.”

“Bana çarpmasını izleyebilirdin.” Titredi. Nefesini dışarı verip bakışlarını üzerimden çekerek tavana baktı. İsrarla yüzüne baktım. Yavaşça sağlam parmaklarını okşadım.

“Sen haklıydın, David...” dedi. “Kendi babam bile beni istemezken bir başkasının beni istemesi saçma olurdu.”

“Hayır, bak be...”

Sözümü kesti birden. “Ama seni seven çok kişi vardı. Ben ölürsem arkamdan üzülen kişi çok olmazdı. Çabuk unutulurdum. Ama sen ölürsen ağlayan kişi çok olurdu.”

“Seni seven de çok var,” dedim ısrarla.

Gözlerini tekrar yumdu. “Konuşmasak olur mu? Cidden yorgun hissediyorum.”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Başını yana eğip uyumaya çalıştı. Yatağın köşesinde durup sessizce uykuya dalışını izledim.

“Hey.” Sahra’nın fısıltılı seslenişiyle ona döndüm. Kapının önünde durmuş, elindeki sandviçleri kaldırarak bana bakıyordu. Yataktan kalkıp odadan sessizce çıktım ve koltuklardan birine oturarak verdiği sandviçi yemeye başladım. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. Mideme inen ilk lokmayla oluşan boşluğu hemen fark ettim. Rahatlayarak arkama yaslandım.

“Her şey için sağ ol, David.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedim.

“Tüm zaman boyunca buradaydın. Tek başıma kalıyordum kafayı yiyebilirdim. Büyük ihtimalle babamı arayıp her şeyi anlatır ve birçok şeyi mahvedebilirdim.”

“Onun için üzülüyorsun, değil mi?” diye sordum aniden.

Acıyla dudaklarını büzüp omzunu silkti. “O yalnız biri. Mutsuz. İnsanlara karşı bu yüzden sert. Dedem gerçekten sıkı biri. Onun yalnız hissetmemesi için evden tek başına dışarı çıkmasına bile hiç izin vermezdi. Sürekli yanında giderdi. Aslında böyle yaparak onu daha çok yalnızlığa itti.” Anlayarak başımı salladım, yemeğe geri döndüm. Midem biraz daha rahatlamışken arkama yaslandım.

“David, senden bir şey isteyeceğim.”

Başımı yasladığım yerden çektim. “Elbette.”

“Benim teslim etmem gereken bir projem var ve bugün son gün. Eğer buradaysan onu teslim edip geleyim hemen.”

“Dert etme,” deyip başımı salladım. “Ben buradayım.”

Elimi hızla sıktı. “Çok sağ ol. Ben önce profesörü arayayım, sonra onu son kez görüp hemen gelirim.” Ayağa kalkarken ben de kalktım ve odaya girdim.

Uyuyordu.

Ses yapmadan odada ilerledim. Dışarıyı kararmaya yüz tutarken batmak üzere olan güneş, onun yüzüne vuruyordu. Başı cama doğru dönmüş, sesli şekilde nefes alıp veriyordu. Saçlarında ve yüzünde kan olmadığı için mutluydum. O manzarayı aklımdan çabuk silmeme yardımcı oluyordu.

Ayşe birden Türkçe bir şeyler mırıldanmaya başladı. Başını iki yana sallayıp daha sesli bir şekilde konuşurken ona yaklaştım. Durmadan bir şeyler sayıklayıp duruyor ve

ben anlayamıyordum. Yanağını avuçladım, yüzü ter içerisinde kalmıştı.

“Şştt, sakin ol,” dedim sessizce. Ağlar gibi inledi. Acı çekiyor olmalıydı. Yatağın kenarına oturup saçlarını okşamaya başladım. Sesini daha da yükseltirken bir şeyler söylemeye devam etti.

“Ne söylüyorsun? Seni anlamıyorum.” Nefessiz kalır gibi bir hâli vardı. Kâbus görüyor olmalıydı. Yanağını okşadım, saçlarını okşadım ve ona sesli şekilde iyi şeyler mırıldanıp sakinleştirmeye çalıştım. Ancak o vazgeçmedi. Burada da inatçılığını konuşturdu. Ağlayarak bir şeyler söylemeye devam etti. Yalvarır gibi bir hâli vardı.

“Seni anlamıyorum, Ayşe. Ne diyorsun?” diye fısıldadım.

“Sayıklıyor.” Sahra’nın sesini duyunca kapıya döndüm. Kapının girişinde, kollarını göğsünde birleştirmiş ve duvara yaslanmış hâlde ağlayarak ona bakıyordu.

“Ne diyor?” diye sordum.

“Annesini sayıklıyor. Babasına yalvarıyor.”

Zorlukla yutkundum. “Tam olarak ne diyor?” Ağlayan gözlerini bana çevirdi. Yüzünü silip toparlanmaya çalıştı.

“Babasından özür dilediğini söylüyor. *Böyle olsun istemedim, beni bırakma*, diyor.” Tekrar Ayşe’ye döndüm. Hâlâ yalvarır gibi bir hâli vardı. Ona daha çok yaklaştım ve sağ yanağımı yanağıyla birleştirdim. Sıcaklığı karşısında gözlerim kapandı.

“Sakin ol, Türk kızı...” dedim sessizce. “Ben buradayım.” Saçlarını okşayarak yanağımı çekip yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Burnumu burnuna değdirirken nefes alışısı düzene girdi ve gözlerini yavaşça açtı.

Beni gördü. “David,” dedi. Yanağına küçük bir öpücük kondurdum. Gözleri tekrar kapandı. Onu hafif kenara çekip, sabah olduğunda uyanıp beni görünce vereceği tepkiyi umursamadan yanına uzandım. Alçılı kolunu dikkatle kaldırıp vücudunu gövdeme çektim. Başı bana doğru döndü ve nefes alışını tekrar düzene girdi. Kolumu omuzlarının altından geçirip onu kendime doğru daha çok çektim. Sağlam kolunu birden yanağıma koyunca irkildim.

Sahra’nın kıkırdamasını duydum. “Eğer yanında biri varken uyuyorsa muhakkak onun yanağını avuçlar.”

Hafifçe tebessüm ettim. Bir kolumu omzunun altından geçirdim ve saçlarına daldırıp onu kendime daha çok çektim. Ağzından aldığı hızlı nefesler aramızdan geçiyordu. Burunlarımızı tekrar değdirirken eli kıkırdandı ve yavaşça yanağıma okşadı. Onu biraz daha kendime çekerek yanağına bir öpücük daha kondurdum.

“David,” dedi sessizce. Saçlarını okşadım. “Sakin ol, Türk kızı. Ben buradayım.”

AYŞE TETİK

Elim sıkı bir ten üzerindeydi. Bir nefes saçlarıma çarpıp dururken tam olarak nerede olduğumu hatırlamıyordum. Acaba gördüğüm her şey bir rüya mıydı? Ve ben şimdi gözlerimi açınca İstanbul’daki büyük odamda mı uyanacaktım?

Peki ya bu elimin altındaki ten kimindi? Sigara kokusuna karışmış nane kokusu da neydi? Bana onu anımsatıyordu bu koku. Eğer bir rüyada değilsek ve o gerçekten var olmuş ise bu oydu.

Nefesimi tuttum. Yavaşça gözlerimi açarken onun uyuyan suratıyla karşılaştım. Kaşlarını çatmış büyük

büyük nefesler verirken saçlarımı neredeyse havalandırıyordu. Birbirine giren saçları alnına düşerken benim elim onun yanağında öylece duruyordu. Omzumun altından geçirdiği koluyla başımdan nazik bir şekilde tutarak kendisine çekerken alçılı kolum aramızda kalmıştı.

Onunla beraber hastane odasında uyuyordum. Bir erkekle beraber uyuyordum. Yakındım. Nefesini hissediyordum. Zorlukla yutkundum. Kalbim sekteye uğradı ve birden kendimi geri çektim. Rahatı bozulunca yüzünü buruşturdu.

Onun benimle aynı yatakta ne işi vardı böyle? Olabildiğince geri çekildim ve sağlam kolumla onu dürtmeye başladım. Ağzında bir şeyler gevelerken daha sert dürttüm. Mız mızlanarak gözlerini açtı. Beni gördü ve gözlerini kırıştırmaya başladı. Ona öylece şok olmuş bir vaziyette bakıyordum.

“Ne işin var yatağında?” Soruma cevap vermeden yaktan kalktı. Uyku sersemi hâliyle kalkıp esnedi ve tekli koltuğa kendini öylece attı! “Sana diyorum!”

“Uyanalı bir dakika olmadan hemen kendine gelmişsin, Türk kızı. Aferin.” Ha bir de üzerine laf attı! Bravo ya! Sağlam kolumdan destek alarak doğrulmaya çalışırken sırtıma inen keskin acıyla nefesim kesildi.

“Ne oldu?” Nefes alamadım birden. Öyle bir acı saplandı ki gözlerim yaşardı. “Sırtım,” dedim zorlukla.

“Sırtın zedelenmiş. Yat yerine geri.” Hızla yanıma gelip destek olarak beni tekrar yatağa yatırdı. Rahat bir pozisyon alana kadar benimle ilgilenirken sonunda sırtımın acısı da dindi. Gözlerim rahatlıkla kapandı.

“Daha iyi misin?” Başımı sallamakla yetindim.

“Sahra nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum. En son hatırladığımda proje ödevini teslim edip geleceğini söylemişti. Herhalde dışarıdadır.”

Sahra bu durumda bile beni yalnız bırakabiliyor muydu? Peki ya ailem? Onların olan bitenden haberleri var mıydı? Kalbim birden korkuyla atmaya başladı. Yabancı bir ülkede, yabancı bir çocukla aynı yataktaydım ve yanımda ne Sahra vardı ne de ailem diyebileceğim kişilerden biri...

“Yatağımda onun olması gerekirken neden sen varsın?” diye sordum, üzüntümü gizlemeye çalışarak.

“Baksana, sen kilo mu verdin?” Anlamayarak ona döndüm. Alnım kırıştı.

“Ne?” diye sordum.

“Bayağı zayıflamış gördüm seni. Diyet falan mı yapıyorsun sen?”

“Ölüm diyeti yapıyorum, David. Ölümden döndüm ya! Nasıl, çok fark etmiş mi?”

Alt dudağını büküp beni baştan aşağı süzdü. Üzerimde hastane kıyafeti olmasına inanamıyordum. Bir gün bunları giyeceğim aklıma gelmezdi.

“Bayağı fark ediliyor. İyi olmuşsun böyle. Bir de pilatesle sıkılaştın mı, *perfecto!*” Başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek başıyla aynı hizaya kaldırınca sinirle tıslayarak gözlerimi devirdim. Kasap et derdinde, koyun can derdinde!

“Ne zaman ki o kollar kaslı olur, ben de o zaman pilates yaparım.”

“Anlaştık.” Demez mi bir de! Hem de ciddi bir şekilde. Ağzım kocaman açılarak ona baktım. Alçılı kolumu ona doğru kaldırdım.

“David, şu kolumla hareket çekmişim say, olur mu?” Kolumu tekrar indirip kafamı cama çevirirken aniden tekrar ona döndüm. “Ha ayrıca, yine sigara kokuyorsun! Nane kokusu bile bunu bastıramamış.”

“Ah, hadi ama!” diyerek inledi. “Kızlar bu ağza bayılıyorlar. Sigara kokulu nefesimle kızlara mükemmel şeyler söylüyorum. Sen nasıl sevemezsin?” Bunu bana ciddi olarak soruyordu ya...

“Bilmem,” deyip omzumu silktim fakat sonrasında acı tekrar gelince uzun bir süre omzumu silkemeyeceğimi anladım. “Belki de o ağızdan benim iyiliğime ya da beni mutlu eden bir şey çıkmadığı için olabilir mi?”

“Hey, az önce kilo verdiğini söyledim. Bu iyi bir şey.” Elini bana doğru uzatıp ciddiyetle başını salladı. Ben ise şaşkınlıktan açılan kocaman ağızmla ona öylece baktım.

“Hem ayrıca ağızım sadece konuşmaya yaramıyor. Çok daha güzel şeyler yapıyor ama sen bunları tatmak istemezsin.”

Kızardım. Ağızımı açıp bir şeyler söylemek istedim ama tuhaf sesler çıkarmaktan öteye gidemedim. Sonra birden aklıma dank etti. Bu pislik lafı değıştirmişti.

“Hey!” diye bağırdım. David de anlamış olacak ki gü-lüyordu. “Lafı değıştirme. Neden yatağımdaydın?”

“Ben Sahra’yı çağırayım hemen.” Koşarak kapıdan giderken arkasından bakakaldım.

“Buraya gel çabuk, David!” diye bağırdım ama o dinlemeden kapıyı açtı.

“David!” Ve kapı suratıma kapandı.

Gözlerimi sinirle yumdum. Kapının açılma sesini duyunca tekrar kapıya döndüm ama gelen kişi Sahra’ydı. Gülümseyerek yanıma geldi ve elimi tuttu.

“Korktum, geri zekâlı!” dedi hemen.

Gülümsedim. “İyiyim ben. Bu durumu bizimkilere nasıl anlattın?” diye fısıldadım korkuyla. Elimi sıktı.

“Yasal vasin ben olduğum için her şeyi ben hallettim. Bizimkilere bir şey söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldım. Sen nasıl istersin bilemedim,” diyerek omzunu silkti.

Gerçekten ben ne isterdim?

Dedem kazayı duysaydı, hele ki David'in hayatını kurtarmak için yaptığımı duysaydı, anında buraya gelir ve geri götürürdü. Orada daha sıkı bir yaşama sokardı. Babam suratıma bakıp, *ölmeyi bile beceremedin*, derdi. Sahra'nın annesi, *yine yetimliğini kullanarak tüm ilgiyi üzerine çektin*, diyerek bana kızar ve Sahra'yı ikinci plana attığımı iddia ederek beni daha çok üzerdi.

Söylememesi iyi olmuştu ama...

“1 Mart'a ne kaldı ki Sahra? En sonunda buradan gideceğim,” cümlesi dudaklarımdan döküldü. Yüzüme üzgünce bakarak ağzını açıp bir şey diyecekken ondan önce atıldım.

“Ne zaman çıkarım buradan?” Yorgun bir nefes bıraktı.

“Vallahi doktor bugün tetkikleri yapacak. Birkaç gün buradaymışız. Belki bir hafta.” Elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğim için başımı salladım.

“Peki bu?” diyerek alçılı kolumu kaldırdım. “Bu ne zaman çıkacak?”

“Doktor yirmi gün demişti. Dört günü gitti, on altı günü kaldı.”

“Ne!” Gözlerim bugün durmadan kocaman açılıyordu. Göz kapaklarımı tutup kaşlarıma doğru kaldırarak bantlamak istiyordum artık.

“Ben günlerdir uyuyor muyum? Bugün günlerden ne?”

“Perşembe.” Vay canına! Ben ve alçılı kolum on altı gün boyunca beraber olacaktık anlaşılan. Sahra, iç sesimi duyar gibi beni birden tamamladı.

“Ve bir hafta boyunca okul yok.”

Güldüm. “Canıma minnet!”

Sahra sırıttı. “Ama okuldaki deli arkadaşların her gün gelip seni kontrol ediyorlar. Büyük ihtimalle de her gün onları görmeye devam edeceksin.”

Şakadan inledim. Oysa içim mutluydu. Beni merak edip görmeye gelen birileri olacaktı. Sahra’nın arkadaş olarak nitelendirdiği birileri hem de.

New York’un bana kattığı en güzel ve değerli şeyler, bu arkadaşlar olabilirdi.

BÖLÜM 14



AYŞE TETİK

“Şimdi ne yapmalıyız?”

“Ben nereden bileyim, Natalie?”

“Sen de Türk değil misin, Mina? Hasta ziyaretinde ne yapılır?”

“Yıllardır burada yaşıyorum, Natic! Unuttum âdetlerimizi!”

“Sesinizi keser misiniz? Kızı uyandıracaksınız.”

“Sen kimsin ya?”

“Ya Naa! Bunu bugün sana yüzüncü kez söyleyişim, Ethan! Benim adım, Ya Naa.”

“Akılda kalıcı bir isim olmaması senin suçun. Benim değil.”

“Hey, hey! Birbirine vurmak ne demek? Savaşmayın, sevişin dostum.”

“Kes sesini, Alex!”

Uzaklardan gelen sesler gittikçe yaklaşırken uykunun kollarından tamamen çıkmıştım. Yorgun gözlerimi açıp sesin kaynağını aradığımda hastane odamda olduğumu bir kez daha algıladım. Ve ses, açık olan odanın kapısının önünden geliyordu.

Ya Naa ile Ethan burun buruna gelmiş, Alex aralarına girmiş ve onları ayırmaya çalışıyordu. Mina kollarını göğsünde bağlayıp üçlüye bakarken, hemen arkasında duran Natalie, Zafer ve Meira üçlüsünü gördüm. Tüm ekip toplanmış gibiydi. Gülümsemeden edemedim.

Mina'nın gözleri benimle buluştuğunda kocaman açıldı ve üçlüyü yarıp bana doğru gelmeye başladı.

“Benim aşkım uyanmış! Nasılmış benim bebeğim?”

Mina birden yatağımın dibinde bittiğinde kıkırdamadan edemedim. Zorlukla uzandığım yerde doğrulup ona baktım. Hemen arkasından diğerleri de odaya dalmıştı. Zafer elinde tuttuğu koca balon demetini yatağımın ucuna bağlarken kıkırdadım.

“Burada ne işiniz var, çocuklar? Okulda olmanız gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Sen okulu asmak için harika bir bahane oldun, sarışın.” Ethan'ın lafıyla gülümsedim. Ya Naa'yla birbirlerine uyuz bakışlar atıyorlardı. Anlaşamadıkları ortadaydı.

“Geçmiş olsun,” diyen Meira'ya baktım. Zorlukla başımı sallarken o, eşyalarını bir kenara koyup koltuğa çökerek bacak bacak üstüne attı.

“Sen artık benim dördüncü kankamsın çünkü diğer kankamın hayatını kurtardın. Kankamın kankası, benim de kankamdır.” Alex yumruğunu bana doğru uzatırken zorlukla yumruklarımızı tokuşturduk.

“Konusu açılmışken... Sen gerçek bir geri zekâlısın!” Ya Naa kollarını göğsünde bağlayıp bana bakarken herkes kaşlarını çatarak ona baktı.

“Başkasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını hiçe sayamazsın. Sen *Edward Cullen* değilsin. Üzerine doğru gelen arabayı tek elinle durduramazsın.” Ya Naa'nın

sözleriyle odadaki herkes gözlerini devirip bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Alex hariç. O, bizim Koreli kızımıza âdeta hipnoz olmuşçasına bakıyordu.

“Bu asi ve havalı kızın altında meğerse minnoş bir Edward fanı yatıyormuş!” Ethan yine dalga geçerek ona sataşırken Ya Naa onu umursamadı bile. Sanki hiç yokmuş gibi davranması, Ethan’ı daha çok sinir etti. Bu yüzden ona sataşmak için ağzını açacağı sırada Alex ona dönüp ağzını sıkıca kapattı.

“İlk defa âşık olma yolundaki ikinci basamağa doğru giderken, o siktiğimin ağzını açıp bunu mahvetme, dostum!” Alex’in sözleriyle ben dâhil herkes şaşkınca ona baktık. Alex, her zaman tuhaf biri olmuştu. Ethan kocaman açılan mavi gözleriyle Alex’in elini ağzından çekip ona baktı.

“Dostum! Erkeklerin biricik kankası olan bu kıza âşık mı oluyorsun?”

“Merdivenin sonuna henüz varamadım. Sus,” diyen Alex, Ethan’ın göğsüne vuruyordu ama gözleri tamamen Ya Naa’daydı.

“Benim görüştüğüm biri var,” dedi Ya Naa yüzünü ekşiterek. Ortamdan memnun olmadığı çok belliydi. Zaten Ya Naa, sadece benim arkadaşımdı. Diğerleriyle konuşmuşluğu bile yoktu.

“Olsun,” dedi Alex sırtarak. “Merdivenin sonunu görürsek görüştüğün kişiyle karşılaşır ve ayağına çelme atarak merdivenlerden yuvarlanmasını sağlarız!” Alex’in, Alex tarzındaki aşk dolu sözleriyle ağzım kocaman açıldı ve gülümsemeden edemedim. Geldiğinden beri vücudu bana dönük olan Ya Naa, bu sözlerle Alex’e dönmüştü.

“Pekâlâ, şu an senin için onu bir basamak aşağıya çoktan ittim,” dedi. Ethan gözlerini yuvarlayıp Meira’nın yanına giderek oturdu. Kıkırdayarak başımı salladım.

“Ölümden dönen benim ama tüm ilgiyi üzerine toplayan Ya Naa ve Alex,” dedim gülerek.

“Yanlışı,” dedi Zafer, kolunu Natalie’nin omzuna atarak. “Ya Naa ve Alex değil. *YaNex* diyeceksin artık!”

“Tanrım!” diye inledi Natalie. “Sadece bir saniyede isimleri bile birleştirdi. Çok seksi.” Natalie derinden gelen bir sesle inleyip başını kaldırırken dediğine hak vermeden edemedim. Ya Naa ve Alex galiba bugün tanıştılar ve birkaç saat içerisinde birbirlerine düşüp çift ismi bile buldular.

“David ile Ayşe için de bir birleştirme isim bulalım.” Mina’nın neşeli sesiyle yanaklarım kızardı. Meira’nın gözleri bana döndüğünde boğazımı temizledim.

“Ne alaka, Mina?” dedim sabit kalmaya çalışarak. Dün sabah onu yatağında bulduğum anları hatırlamamayı tercih ediyordum. Zira vücudu ve sıcaklığı da anılarla beraber geliyordu.

“Sonuçta kaderiniz bir yerde bağlandı. *Edward ve Bella* gibi.” Mina, *her şey ortada* dercesine ellerini iki yana açtığına Natalie aşkla inlerken Meira gözlerini devirdi. Mina’ya baygın bir bakış attım.

“Bizim hikâyemiz, Edward ve Bella olamayacak kadar kaos dolu. Hiç David’i, Edward gibi romantik düşünebiliyor musun?” dedim diklenerek.

“Edward’ın neresi romantik? Soğuk ve buz herifin teki.” Meira gözlerini devirerek saçlarını geriye atarken bu hâliyle herkese taş çıkarır gibiydi.

“Buradaki muhabbet kız muhabbetine dönecekse ben gidiyorum. Ayşe’yi gördük. İyi. Tamam.” Zafer ellerini iki yana açarken Natalie onun omzuna vurdu.

“Bazen senin bu vurdumduymazlıkların beni çileden çıkarıyor, Zafer. Sana *baban öldü* desem, *tamam hayata devam edelim* diyecek birisisin resmen.” Natalie ona sinirlenirken Zafer sadece omuz silkti.

Natalie haklıydı. Zafer, tanıdığım en vurdumduymaz insanlardan biriydi. Onlara gülümserken odanın kapısı tekrar açıldı ve bu sefer içeriye Sahra girdi. Etrafımı saran arkadaşlarımı görünce kızgın anne moduna girip çantasını koltuğa bırakarak yanımıza geldi.

“Hepinizin burada ne işi var? Hasta insanların temiz havaya ihtiyacı olur! Sigara ve alkol karışımı kokan arkadaşlara değil!” Sahra kollarını göğsünde bağlarken odadaki herkes göz devirdi. Kimse annelik taslamasını istemiyor gibiydi.

Oysa benim hoşuma gitmişti.

“Evet millet, Zafer haklı. Ayşe’yi gördük, iyiymiş, tamam. Hadi çıkalım.” Ethan herkesi ittirerek odadan çıkarırken Mina ile Natalie son kez bana bakıp el salladılar. Sahra hepsine el sallayarak tavuk kışlar gibi kışlayıp üstlerine kapıyı kapatmıştı. Tekrar odada yalnız kalmıştık.

“Bir hafta sonra zaten göreceksiniz birbirinizi. Ne bu telaş?” Sahra söylenerek bana doğru geldi.

“İyi misin?” diye sorduğunda, gerçek anlamda ona bakmaya başladım. Yüzü gözü un içerisinde kalan hâliyle kaşlarım çatıldı.

“Ben iyiyim de seni sormalı,” diyerek yüzünü işaret ettim. Somurtarak koltuğa çöktü.

“Bir hafta boyunca evde olacaksın. İyi beslenmen için ev yemekleri yemen lazım. Bütün gün yemek tarifleriyle

boğuştuım.” Dudaklarını büküp bana bakarken korkmadım değil.

“Beni yemek denegin yapmayacaksın, değil mi Sahra?” diye sordum korkuyla. Suratındaki sırtan ifade, beni denek olarak kullanacağını belli ediyordu. Korkarak yataktan çıkmaya çalıştım.

“Biliyor musun, kendimi çok iyi hissediyorum! Bence bugün bile okula gidebilirim.” Sahra koşarak yanıma geldi ve beni tekrar yatağa yatırdı. Yüzündeki gülümsemeyle üzerimi örterken ağlar gibi ses çıkardım.

Bir haftada beni mahvedecekti.



Ve ben bir hafta boyunca okula gitmeden Sahra'nın yemek denegi oldum. Pazar gününe kadar hastanenin yemeklerini yemem ve tekrar ziyaretime gelen Mina'nın çenesini durmadan çekmem yetmezmiş gibi bir hafta boyunca camlı odada hapsolmuştum. Okulu özleyeceğim, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama maalesef özlemiştim. Allah'a şükrederek yerdeki çantamı alıp sırtıma taktım ve aşağı kata indim. Elinde tepsiyle karşımda dikilen Sahra beni görünce kaşlarını çattı.

“Nereye?”

“Okula. Bir hafta doldu. Kendimi iyi hissediyorum.”

“Saçmalama, iyileşmedin sen!”

“Asıl sen saçmalama Sahra,” dedim gözlerimi devirerek ona dönerken. “Bir haftası hastanede olmak üzere iki haftadır yatıyorum. Kendimi gayet iyi hissediyorum. Hadi ben kaçtım!”

“Ya bir dur!”

Suratına kapıyı kapatarak kelimeleri ağzına tıkarken günlerdir soluyamadığım temiz oksijenli havayı içime soludum. Gerçi bir kolum henüz alçıdaydı ama bu hareket etmeme mâni değildi. Tek derdim, biraz ağrıyan sırtım ve başımdı. Saçlarımı atkuyruğu yapmayı denerken oluşan sızıyla onları alttan hafif bir şekilde bağladım. Ama rüzgârdan dolayı yerinden çıkan saçlarımın yüzüme gelmesi bir oldu. Üfleyerek onları yüzümden çektim ve metroya girdim. Turnikelerden geçerek merdivenleri inerken biri kolumdan tuttu. Kesin Sahra'dır. Beni buraya kadar takip etmiştir.

“Sahra cidde... David?” Karşımda onu bulmayı beklemiyordum.

“Senin burada ne işin var?”

“Okula gidiyorum,” dedim sakince ve gelen treni işaret ettim. Kolumu ondan kurtarıp kapıları açılan trene hızla girerken o da arkamdan son anda girdi. Ben boş bir yere otururken gelip yanıma oturdu.

“Senin dinlenmen lazım,” dedi kaşlarını çatarak.

“Kendimi iyi hissediyorum,” diye mırıldandım.

“Saçmalama!”

Bağırmasını görmezden gelip kulaklığımı çıkararak telefonuma bağladım ve müzik dinlemeye başladım. O da bir yerlerime takılmadığını anlayınca gözlerini devirip önüne döndü. Ellerini montunun cebine sokarak biraz ileriye kayıp daha rahat bir pozisyona geçti. Sabırla trenin ilerlemesini beklerken bunu pek de özlemediğimi fark ettim.

Ben ve metro, asla anlaşılamıyorduk.

Sabrın sonu selamettir ki sonunda okula varmıştım. Pardon, varmıştık. David'le beraber yürüyorduk. İleride

bana göz kırpan turuncu kaleyi görünce karşısında gülümsedim.

Mina'yı özlemiştim. Hastanede ziyaretime gelen Natalie, Meira, Alex, Ya Naa, Zafer ve Ethan'ı özlemiştim. Bir gün, bir elin parmağını geçecek kadar insan sayısını özleyeceğimi asla tahmin etmezdim ama işte, tahmin etmediğimiz şeyleri yaşadığımız yere dünya deniliyor.

Okulun önüne geldiğimiz vakit, olanlar tekrar gözümün önünde canlandı. Arabanın korna sesi ve bana bakan adamın gözleri tekrar canlandı. Adam henüz bulunamamıştı ve soruşturma hâlâ devam ediyordu. Araba sahte bir plakaya sahipti ve bir yerde terk edilmiş bir şekilde bulunmuştu. İçerisinde yüklü miktarda madde kalıntılarının olması, aracın kaçakçılık yapan birileri tarafından kullanıldığını gösteriyordu. En son polisler hastanede ziyaretime geldiklerinde, bulunmalarının zor ve zaman alacağını, hatta belki çoktan ülke sınırlarının dışına çıkmış olabileceklerini söylemişti. Hâlâ hayatta olduğum için beni şanslı gören polisler, bana kalırsa bu işin peşini bırakacak gibilerdi.

“İyi misin?” David kolunu omzuma koyunca korkuyla sıçradım. Daldığımın farkında bile değildim.

“Evet, iyiyim,” diyerek başımı salladım.

“Hadi, içeri girelim.” Başımı tekrar sallayarak beni ilerletmesine izin verdim.

Giriş kapısından girdik ve ön bahçeden derslik binasına doğru ilerledik. Bahçenin etrafındaki herkes bize bakarken birkaç gün bu bakışlara maruz kalacağımı biliyordum. Başımı önüme çevirip derslik binasına ilerledim. David kapıyı açıp geçmem için yol verdi.

“Teşekkür ederim,” diyerek içeri girdim ve direkt dolabıma yöneldim. Zaten David derslik binasına girdiği an yanımdan ayrıldı.

Dolabımı tek elimle açıp çantamı yere koyarak içinden kitaplarımı almak için eğildim. Fakat sırtım hâlâ pek iyi değildi. Küçük bir sızı hissedince yüzümü buruşturarak eğildiğim an, bir el çantamı tutup kaldırdı.

Ethan.

“Selam,” dedi gülümseyerek. Tebessüm ettim. Çantamın içinden kitaplarımı çıkarıp dolabıma yerleştirdim ve iki hafta önceden pazartesi günü için hazır olan çantamın fermuarını çekip dolabımın kapağını kapattım.

Bana yardım eden Ethan’a dönüp, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Daha iyi misin?” diye sordu, çantayı sırtıma takarken.

“Evet, iyiyim. Sadece alçılı kolum var, hepsi bu.” Kolumu kaldırarak ona gösterdim.

“Selam, benim biricik kankam!” Alex birden tepemizde bitti. Ethan’ı arkadan yakalayıp ellerini omzuna koyarken bana sırtıarak baktı. Saçlarını bu sefer siyah beyaz yapmıştı ki bu bana Beşiktaş’ı anımsattı.

“N’aber, Alex?” diye sordum alnımı kırıstırarak.

“Ya Naa’yı bana ayarlarsan çok daha iyi olacağım,” diyerek sırtıttığında Ethan’la göz devirdik.

“Kız, *görüştüğüm biri var*, demedi mi zaten?” dedim başımı eğerek. Alex sırtıarak yanıma geldi ve kolunu omzuma attı.

“Sevgilisinden ayıracağım ne ilk kız olacak ne de son. O kız benim olmalı. Merdivenlerde gittikçe yukarı çıkıyorum.” Alt dudağını dişleyerek bana bakarken

gülümsemeden edemedim. Onlar için ilişki böyle bir şeydi. Ayırayım, birlikte olayım, sonra ayırayım.

“Kızın günahına girmek istemiyorum,” diye homurdandım.

“Günaha girmek güzeldir,” diye fısıldadı Alex, âdeta bir şeytan gibi. Üfleterek kolunu omzumdan çekti. Bakışları alçılı koluma takılırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Dostum, hastaneye geldiğimizde bu alçı Ayşe kadar temizdi. Ne ara böyle kirlenip karardı?” Benzetme karşısında midem bulanırken Ethan gülerek alçılı kolumu kaldırıp yazılanları okumaya başladı.

Mina, ikinci görüşünde can sıkıntısından tüm alçıyı moda bilgileriyle doldurmuştu.

“Bunlar ne salak saçma bilgiler böyle?” diyen Ethan, yüzünü buruşturdu. Alex çantasından bir kalem çıkarıp alçının boş yerlerine bir şeyler yazmaya başladı. Gülerek onu izledim. Yazdığı yazıyı bana gösterince gözlerimi devirdim.

Marihuana güzeldir. Onu sevin.

“Hatıradan anlamıyorsun, Ale!” Bu sefer de Ethan kalemi alıp alçılı kolumu tutarak bir şeyler yazmaya başladı. Geri çekilirken onunkine baktım.

Sarışınlar aptal değildir. Aptal numarası yapan zekilerdir.

Kıkırdadım. Bana bakıp göz kırparak saçlarımızı işaret etti. Kolumu onlardan kurtarıırken birden David de geldi. “Selam, kanı bozuklar!” diye bağırdı.

“Kanı bozuklar mı?” dedim anlamayarak. Üçü kıkırdadı.

“David’in bize özel seslenişi,” dedi Ethan.

Manyaklar.

“David, sen de imza atmalısın.” Ethan elindeki kalemi David’e verdi. Diğerlerinin yazdıklarına bakarken aklına bir şey gelmişçesine sırtıttı ve eğildi. Nane kokusu bu kez yoğun bir şekilde burnumu doldurdu. Daha çok saçlarından geliyordu. Sanırım bugün duş almıştı. Geri çekilirken kalemi bana verip göz kırptı. Şüpheyile yazdıklarına baktım.

Sigara ve nane birleşimi güzeldir, küçük bela.

Ona baygın bir bakış attım. O ise göz kırptı. Ona orta parmağımı gösterdim. Üçü kahkahalarla güldü.

“Neşeniz yerinde!”

Hoş geldin, Mina.

“Selam!” Ve Natalie... Ardından kolunu Natie’nin omzuna atan Zafer, diğerleriyle yumruklarını birleştirip bana göz kırptı.

“N’aber kız, yarı fâni?” dedi Türkçe konuşarak.

“Yarı fâniliğimi yaşamaya çalışıyorum işte,” diyerek te-bessüm ettim.

“Aranızda Türkçe konuşmayın!” Natalie ona arkadan sarılan Zafer’e vururken Zafer kıkırdadı. Mina kaş göz hareketi yaparak dikkatimi çekince ona döndüm.

“Kusura bakmayın, Türkçe konuşmalıyım,” diye ortama seslenip hızlıca bana doğru yaklaşarak David’i kalçasıyla itti.

“Şeker şey, sana yöresel bir tatlı getirdim ama adını söylersem bu açlar hemen anlar ve isterler.”

Başımı salladım. “Ne getirdin?”

“Hani Gazi’yle başlayan bir şehrimiz var. Oranın meşhur tatlısı.”

“Bakl...”

“Sus!” Eliyle ağzımı kapatıp gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Bunlar duyarsa hepsine el koyar. Ay, sadece altı tane-
necik getirebildim!”

Gülerek başımı salladım. Elini benden çekerken diğerlerine döndük. Zafer bize gülüyordu ama diğerleri çok fena bakıyorlardı. Natalie üzerime gelip ne konuştuğumuzu sorarken ısrarla söylemedik. Ders zili çalınca zaten hepsi tek tek ayrıldılar. Mina hepsinin gitmesini beklerken dolabımı açmamı istedi. Ben de açtım ve etrafına bakınıp hızlıca çantasından baklavaları çıkararak dolabıma atıp kaçtı. Açık bıraktığı dolabımı kapatıp gülerek önüme dönerken David’in dolabıma kocaman açılmış gözlerle baktığını gördüm.

Her an saldıracak gibi bir hâli vardı.



Öğle yemeği geldiğinde sıraya girdim. Sıra ilerledikçe yemeklerden koyarken tepsi ağırlaşmaya başladı. Yorulan kolum yavaş yavaş düşecek gibi olurken bir el daha bana yardımcı oldu. Başımı kaldırmamla Marco’yu görmem bir oldu. Onu hızla ittim.

“Ben taşıyım.”

“Sadece özür dilemek istiyordum.”

“Bana görünmediğin müddetçe sıkıntı yok.” Onu görmezden gelip ilerlemeye devam ettim. O ise arkamdan geldi.

“Bak, gerçekten özür dilerim. Böyle olacağını bilsem hiçbir şey yapmazdım.”

Cevap vermedim. Onu görmemle az olan iştahım da zaten kaçmıştı. Tepsimi alıp masalardan birine yönelirken Mina bana el salladı. Ona doğru ilerledim.

“Özür dilerim, Ayşe. Ciddiyim,” dedi Marco bir kez daha.

“Her neyse...” diyerek onu geçiştirdim ve arkamda bırakıp Mina’nın yanına oturdum. Gözleri arkamda kalan Marco’daydı.

“Ne diyor yine pislik?” diye tısladı.

“Kendi çapında özür diliyor.”

“Emin ol, pişman olduğundan değil.” Natalie’nin ciddi sesiyle ona döndüm.

“Neden?” diye sorduğum an, Meira masamıza oturup, “Selam!” dedi. Ona kısaca başımı sallayıp ciddiyetle Natalie’ye döndüm. Ekmeğini küçük küçük parçalara ayırıyordu.

“Konu ne?” diye sordu Meira, ortamdaki ciddiyeti fark edince.

“Marco,” dedi kısaca Mina. Meira ise inleyip ağzında bir şeyler geveledi.

“*Neden* diye sordum, Natalie?” diyerek sorumu yineledim.

“Büyük ihtimalle danışmanı ona özür dilemesi gerektiğini, yoksa başına iş alacağını falan söylemiştir. O öyle ince düşünceli biri değil.”

“Natie’ye katılıyorum.”

Meira’ya döndüm. Parmağıyla Natalie’yi işaret edip tekrar yemeğine döndü. Yaptıkları için pişman olmayıp bir de zorunluluktan özür diliyordu. Hiç dilemeseydi daha iyiydi. Pislik herif!

“Kolun nasıl oldu?” Mina’ya baktım. Alçılı kolumu kaldırıp biraz oynattım. İlk zamanlardaki ağırlık yoktu.

“Daha iyi,” diye mırıldandım.

“Cumartesi günkü partiye gelecek misin?” diye sordu Natalie.

“Elbette hayır Natalie,” dedim hafif gülerek. Bir süre partilerden uzak kalmalıydım. Bu sakat kol ve incinen sırtla okulda bile durmak biraz zor oluyordu.

“David de bu aralar modunda değil.” Meira’nın homurdanarak çıkan sesiyle Natalie ve Mina kıkırdadı.

“Ah, zavallı kız!” dedi Natalie, dudaklarını numaradan büzüp ona bakarken. “Sen şimdi uzun zamandır onunla sevişemediğin için sıkınsındır.” Meira salatalığını ona atarken Natalie gülerek kafasını eğdi. Meira’nın ağzında bir küfür gevelemesini eğlenerek izledik.

“Sen Ethan’la mı berabersin, yoksa Zafer’le mi?” dedim birden. Natalie anlamayarak bana bakınca açıklayıcı olmam gerektiğini hissettim.

“Yani bazen bakıyorum Ethan’la samimisin, bazen bakıyorum Zafer’le. Tam anlayamadım.”

“Ethan’la daha önce yattığı için o zevki unutamıyor olmalı. Yoksa gönlü Zafer’de.”

“Kapa çeneni, Mei!” Natalie pipetini ona doğru atarken Meira gülerek yemeğini yedi.

Mina kızgın tutmaya çalıştığı bakışlarını Natalie’ye çevirdi. “Sen benim kalbi tertemiz olan kuzenimle mi oynuyorsun?”

“Saçmalama, Mina. Ethan’la sadece takıldık. Şu an iyi anlaşılan arkadaş gibiyiz, o kadar. Hem bence...”

Natalie'nin bakışları kurnazca bana döndü. Çorbayla dolu kaşığım havada öylece asılı kalırken üçü birden bana baktı.

“Ne?” diye sordum.

“Bence Ayşe, Ethan'dan hoşlanıyor!”

Gözlerim kocaman açıldı. “Ne!” Kaşığı hızla tabağıma geri bıraktım. Üçü gülüp bir şeyler söylerken onlara şaşkınca baktım.

“Ethan çok yakışıklı ve hoş çocuktur. Ama onun yanında durmak istiyorsan, biraz daha kendine bakman lazım.” Meira'nın bu güzel(!) yorumu karşısında yan bir bakış atmakla yetindim.

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedim hızlıca. Üçü de *tabii tabii* der gibi bakınca beynim yandı.

Ondan hoşlanmıyordum. Tamam yakışıklıydı, mavi gözleri ve sarı saçları hoştu ama o kadar. Ona karşı bir şey hissettiğimi sanmıyordum. Fakat Natalie, kaşı gözü ayrı oynar hâlde bana bakmaya devam edince baygın bir bakış attım.

“*Hoşlanmıyorum* dedim size.”

“Tamam, bir şey demedim.” Allah'tan demedin Natalie! Durmadan yemeğinin arasından bana bakıp göz kırpınca sinirle bağırıp ona peçetemi attım. Gülerek başını çevirdi.

“Tamam, tamam!” dedi hâlâ gülerken.

“Ben doydum,” diyerek yerimden kalktığımda Natalie kolumdan tutup, “Bir şey demeyeceğim, söz,” dedi nazlanarak. Kolumu ondan kurtardım.

“Gerçekten doydum. Edebiyat dersinden önce notlarımı kontrol etmeliyim.”

Bu bir yalandı. Fakat orada durup Natalie'nin manalı bakışlarına katlanamazdım. Ona gülümseyip tabağımı bırakarak yemekhaneden çıktım.

New York'un serin havası ön bahçeyi esir alırken, sağlam kolumla saçlarımı tutup koşarak derslik binasına girdim. Hava bugün ciddi anlamda kötüydü ve ön bahçede birkaç öpüşen çiftten başka kimse yoktu. İlerleyerek derslik binasına girdim. Sıcak havayla gözlerim kapandı. Dağılmış saçımı biraz daha düzelterip, kapıya yakın olan dolabıma yönelip açtım. Dizimi kırıp çantamı dizime yasladım ve içinden kitaplarımı çıkararak tarih kitabını aldım. Âdeta bana göz kırpan, kenardaki baklava kutusuyla midem, sanki bunu bekliyormuş gibi guruldadı. Natalie'nin imaları yüzünden yemeğimi yiyemeden kalkmak zorunda kalmıştım. Kutuyu aldım ve açtım. Altı tane güzel baklava bana sırtıyordu. Bir tanesini parmaklarımın arasına aldım ve düşünmeden ısırdım.

Nefisti. Memleketteymişim gibi hissettirdi.

Gözlerimi mutlulukla kapatarak ısırmaya devam ettim. Son lokmayı da ağızıma atıp çiğnerken kutuya tekrar yöneldim.

“Ne yapıyorsun?”

Duyduğum sesle yerimden zıpladım. Dizimdeki çanta yere düştü ve kitaplarım etrafa saçıldı. Kutuyu kapatıp ileri ittiğimde David'in gözleri de kutudaydı. Elimle ağızımı kapatıp lokmamı hızla çiğnerken, eğilip çantamdan çıkan kitapları toparlamaya başladım. David'in gözleri hâlâ kutuda olunca dibimde duran bacağına elimle vurdum.

“Yardım etsene! Tek kolumla yapmaya çalışıyorum.”

Bakışlarını kutudan çekmeden eğilirken gözlerimi devirip defterlerimi çantama koymaya başladım. David,

sakat elimin arasında durmaya çalışan çantamı alıp tüm kitapları hızla toparlayarak içine koydu ve fermuarı çekip ayağa kalktı. Ben de kalkıp çantamı alarak sırtıma taktım. Dolabıma dönüp kapağı kilitledim. Arkama döneceğim sırada dibime giren David'le yerimden zıpladım. Üzerime biraz daha gelerek beni sıkıştırdı.

“Ne yedin sen Türk kızı?”

“Hiçbir şey.”

Gözlerini kuşkuyla kıstı. “Bana doğruyu söyle. Mina sana baklava getirdi, değil mi?” Gözlerim pörtledi birden. Kuyruğuna basılmış kedi gibi ciyaklayıp kolunun altından çıkmak istedim. Buna izin vermedi.

“Ondan ben de istiyorum.” Gülmemek için kendimi zor tuttum. Karşıma geçmiş, küçük çocuklar gibi baklava istediğini söylüyordu. Ve gerçekten ciddi bakıyordu. Ona biraz yaklaştım.

“Tamam, vereceğim ama bir şartla,” dedim. Başını yana eğip, “Nedir?” diye sordu. Etrafıma bakınıp biraz daha gizemli bir ortam yaratırken ona doğru daha çok eğilip sessizce fısıldadım.

“Karşılığında bana çikolatalı süt alacaksın.” Baktı, kafasında tarttı ve kahkahalara boğuldu. Elini dolaba yaslayıp başını eğerken gülmesine devam etti.

“Tanrım!” dedi gülmeleri arasında. Gülmekten yaşlarla dolan gözlerini bana çevirdi.

“Benden ot isteyeceksin sanmıştım.”

“Sigara kullanmıyorum. Sütü ver, baklavayı al.”

Tek omzumu silkip rahat bir şekilde baktım. Yüzünü sıvazlayıp başını salladı. Dudakları titredi ve tekrar gülmeye başladı. Üfleyerek karnına sağlam dirseğimle vurup kendime yol açtım. Edebiyat sınıfına ilerlerken ders zili

çalmıştı bile. Ortak dersimiz olduğu için bana yetiştii ve beraber üst kata çıktık. Koridorun sonundaki sınıfına ilerlerken kapının önünde beni durdurdu. Kulağıma doğru eğilirken gözlerim hızla açıldı, aniden nefesimi tuttum.

“Okul çıkışı sütler benden, baklavalar senden. Anlaştık mı, Türk kıızı?” Yüzünü yüzüme yaklaştıtırken tek kaşını kaldırarak bana baktı. Elimi uzattım.

“Anlaştık.”

Elimi sıkıp, “Anlaştık,” dedi.



Son dersin ardından yerimden kalkarken, ortak dersimizin olduğu Alex, kitaplarımı toplamamda bana yardımcı oldu. Ona teşekkür edip yerimden kalktım ve dolabıma ilerledim. Dizimi dolaplara dayayıp çantayı bacağıma koyarak, içinden hızla öğleden sonraki derslerin kitaplarını çıkarıp sadece ödevleri olan kitapları koydum. Köşede bir tanesi yenmiş baklava kutusunu alıp çantama attım ve fermuarını çekerek bacağıma düzelttim. Dolabımı kilitleyip önüme dönerken David’in bana doğru geldiğini gördüm. Tam yanımda durdu.

“Malı göreyim,” dedi ve gülmemek için alt dudağını dişledi. Çantamı kaldırıp işaret ettim.

“Ben de göreyim malı,” dedim. Gülümsemesini saklamak için dudaklarını yaladı ve montunun cebine soktuğu ellerini cebinden çıkarmadan kaldırdı. Başımı salladım ve ilerledim.

Beraber derslik binasından çıktık. David kolumu tutup beni arka bahçeye doğru yönlendirirken, birkaç kişinin

bize bakıp bir şeyler söylediğini fark ettim. Harika! Güzel bir dedikodu kazanı kurup onu kaynatacaklardı.

Çıkıntının oraya geldiğimizde ve bunu birkaç kişi görünce bizim yiyişmeye gittiğimizi sandıklarını anladım. Oysaki biz sadece çikolatalı süt içip baklava yiyecektik!

“Bizi takılmaya gidiyoruz sanıyorlar,” diyerek homurdandım.

“Siktir et.” Kolunu sallayıp çıkıntının kenarına oturarak bana baktı. İnsanların cidden kafası karışmış olmalıydı. Benim kafa karışıklığının yanında onlarınki hiç kalırdı aslında.

“Hadi, Türk kızı. Baklavalarımı istiyorum.” İnleyerek bana baktığında üfleyip yanına giderek oturdum ve çantamı ona verdim. Bir mücevher bulmuş gibi sevinip çantamı açarken içinden kutuyu çıkardı. Kutunun bir yerinde boşluk görünce gözlerini kısarak bana baktı.

“Sen bir hakkını yemişsin. Sana iki tane vereceğim.”

“Bana sütümü ver, yeter.” Elimi sallayarak sütümü istedim. Gözlerini devirerek cebinden sütü çıkarıp bana verdi. Pipeti takıp sütü içerken içinden bir tane baklava aldım ve yemeğe başladım. Ben daha bir tanesini yerken o çoktan üçüncü baklavasına geçmişti. Ve ben sütümün dibini görürken o daha sütünü açmamıştı. Son lokmamı da çiğneyip kutuya yöneldiğimde bir tane baklava kalmıştı. Benim hakkım olan baklava. David’le bakıştık.

Gözlerimi kısıp sütüne baktım. Benimki bitmişti.

“Sütünü verirsen baklavayı sana bırakırım.” Homurdandı. Gözleri sütüyle baklava arasında giderken sütü bana uzattı.

“Sen kazandın.” Sırtarak sütünü alıp onu da içmeye başladım.

“İçki içen bir çocuğun süt içebildiğini tahmin edemezdim.”

“Neden? İçki içenlere süt yasak mı?”

“Yok, ondan değil. Sadece bu ikisi çok zıt şeyler ve bir arada olması beni şaşırttı.” Bana bakıp göz kırptı.

“Beni tanıımıyorsun daha, Türk kızı.”

“Evet çünkü buna izin vermedin bir türlü.” Lokmasını çiğnemeyi bırakıp bana baktı. Gözleri gözlerimde oyalanırken ne düşündüğünü anlayamadım. Rahatsızlıkla bakışlarımı kaçırıp süte döndüm, o da çiğnemeye devam etti.

“Olanlar için üzgünüm,” dedi. “Ve ayrıca hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.” Yoğun bir duygusal akım içinde bu histen çıkmak istedim. Uzun bir nefes alıp bıraktım.

“Hayat kurtaran benim ama baklavaları yiyen sensin!” Elimle onu işaret ederken gülerek başını salladı. Bitmiş kutuyu kendi çantasına koydu ve kalktı.

“Hadi gidelim, hayatımı kurtaran kız.”

“Gidelim, baklavalarımı yiyen çocuk.” Yüzünü kırıştırdı saçımı çekince acı bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Başımdaki yara henüz geçmemişti. Ve o birden çekince canımın acısı gözlerimi yaşarttı.

“Siktir, siktir! Unuttum ben. İyi misin?” Elim yaramın üzerine gitti. Yara olduğu bölümde artık saç yoktu. Orayı kazımışlardı. Ağlamamak için dişlerimi sıkarken acının gitmesini bekledim. Ovmak istiyordum ama dokununca daha çok acıyordu.

“İyi misin?” Zorlukla başımı salladım. Kendimi sıkarak elime bir şey geçmeyince birbirine bastırdığım

dişlerimi ayırıp kocaman nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

Acı tamamen gidip yerini küçük bir sızıya bırakırken burnumu çektim. David'in elleri birden yanaklarımı kavradı. Elleri soğuktan kızarmıştı ve üşümüştü. Bana doğru yaklaştı. İhtiyatlı bir bakış attı.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir şekilde. Gözlerim onda oyalandı; kahverengi gözlerinde, alnına düşen saçlarında, kızaran burnunda ve korkuyla açılmış dudaklarında.

Yutkunup başımı sallayarak ellerinden kurtuldum. "Evet, iyiyim," dedim. "Aniden çekince hazırlıksız yakalandım."

Zorla gülüp yanından ilerledim. Peşimden geldi, yanımdan yürüdü. Bana baktığını hissedebiliyordum ama ona bakamıyordum. New York'un sert havası esip yüzümü yakarken başımı eğdim. Saçlarım iyice birbirine girmişti. Akşam bu saçları nasıl tarayacaktım, merak ediyordum.

Montuma iyice sarılıp başım eğik bir hâlde bahçeden geçip okuldan çıktık. Sola dönerek metroya doğru ilerledik.

"Alçı ne zaman çıkacak?" diye sordu metroya yaklaştığımızda.

"Cumartesi," dedim. Başını salladı ve beraberce merdivenlerden inip istasyona girdik. Turnikelerden geçerek tren yerine ilerledik. İçerisi havasızdı ama dışarıdaki sert havadan iyiydi. Elimle saçlarımı düzeltmeye çalışırken daha beter hâle getirdiğimin farkındaydım.

"Bana bırak," dedi birden David, ellerini saçlarıma yavaşça sokup düzeltmeye başladı. Benden neredeyse bir kafa boyu uzundu. Dudakları başımın üstünde sayılırken

ondan gelen sigarayla nane kokusunu alabiliyordum. Yavaşça saçlarımı açtı ve düzeltip tekrar bağladı.

Bu, David değildi. Bu, daha çok vicdan azabı çeken bir insanın yaptığı hareketlerdi; belki de acıyan... Başımı ondan tekrar kurtardım.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim sessizce. “Bana bir şey borçlu falan da değilsin. O benim kendi kararımdı.”

“Bunu borçlu hissettiğim için yapmıyorum. Sana yardımcı olmak istiyorum.”

“Daha düne kadar gördüğün her yerde bana sataşırken şimdi yardımcı olmayı istemen sence de komik değil mi?” Kaşlarım havalanırken ona baktım. Ağzını açtı, bir şey söylemek istedi ama beceremeyip tekrar kapattı. Çünkü gerçekler ortadaydı.

Trenin sesi duyuldu. Ona son kez bakıp yanından geçerek istasyonda bekleyen trene hızlıca bindim.

BÖLÜM 15



DAVID YESSEL KOHN

Beni trenin orada öylece bırakıp gitmesini hâlâ hazmedemiyordum. Aradan birkaç gün geçmesine rağmen hem de! Ona yardımcı olmak isterken bana laf atıp gitmişti. Her şey güzel ilerlerken neden yine aramıza soğukluk sokuyordu ki? Sinirle dumanı daha çok içime çektim ve hızla bıraktım.

“N’aber, David?” Natalie’nin sesi tam arkamdan geldiğinde başımı hafif arkaya çevirdim ve gülerek yanıma gelmesini izledim.

“İyidir, Natie. Senden?”

“Bende bir sürü dedikodu var.” Gözlerimi yuvarladım. Sigaram da zaten bitmişti. Ve artık ne zaman sigara içsem ya da naneli sakız çiğnesem aklıma *küçük bela* geliyordu.

“Şu an seni dinleyecek havamda değilim, Natalie.” Ona öylesine elimi sallayıp ileride bize sıritan okula doğru ilerledim. Natalie elbette geçirilmeyi kabullenemeyip koşarak dibime girdi ve ela gözlerini kocaman açarak baktı.

“Ama dedikodu sen ve Ayşe hakkında,” dedi.

Baygın bir şekilde baktım. “Bu sefer ne olmuş? Yine ne diyorlar?”

“Pazartesi akşamı okul çıkışı, onu çıkıntıya götürmüşsün. Herkes sizin orada öpüştüğünüzü ve hatta biraz daha ileri gittiğinizi düşünüyor.” Bunu tahmin

etmeliydim. Bunu o da zaten tahmin etmişti. İnsanların düşüncelerine göre hareket etmem ben. Kiminle ne yaparsam yaparım. Kimseye hiçbir şey açıklamak zorunda değilim.

“Sen de git onlara de ki ‘David, *sikimde bile değil*, diyor.’” Yanından geçip sokaktan karşıya geçtim. Buradan her geçtiğimde aklıma aynı sahne gelirken gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım.

“Ama David!” Natalie peşimi bırakacak gibi değildi. Burnumdan bikkınlıkla nefesimi verip ilgilenmediğimi belli eden bakışlarımı ona çevirdim. Soğuğun ortasında kığım donarken bu konuları konuşmak istemiyordum.

“Ben anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun?” diye sordum.

“Yani... Ayşe, Ethan’dan hoşlanıyor sanıyordum. Ama sonra seninle okul çıkışı çıkıntıya gitmiş. Bu kız kimden hoşlanıyor?”

“Ayşe, Ethan’dan mı hoşlanıyor?”

Alnım kııştı. Tam anlayamadığımı belli eden bir ifadeyle baktım. Türk kızı, bizim Ethan’dan mı hoşlanıyordu şimdi? Natalie de beni anlamaya çalışır gibi başını yana eğerek bakarken gözleri kocaman açıldı.

“O zaman siz birbirinizden hoşlanmıyorsunuz gerçekten. Demek ki o...” Onu dinleyemedim çünkü tam da o anda ileriden Ethan ile Ayşe gülererek geliyorlardı. Kendimi onlara bakarken buldum. İkisi de sarışındı. Birbirlerine bakıp gülererek bir şeyler söylerlerken bize doğru geliyorlardı.

“Aslında yaklaşıyorlar.”

Natalie’ye baktım. Gülümseyerek ikiliye bakıyordu. Gözlerimi devirdim.

“Her neyse,” diye mırıldanarak okula girdim. Ön bahçeden hızlıca geçip derslik binasına girdim. Koridorun sonundaki dolabıma yönelirken Alex ve Marco dolaplarından ayrılıp yanıma geldiler.

“Selam, kanı bozuklar!” dedim.

“N’aber, Dave?” Marco ve Alex’le yumruklarımızı tokuşturduk. Dolabıma doğru ilerlerken onlar da peşimden geldi. Kitaplarımı yerleştirirken onlar çoktan bir maç hakkında muhabbete dalmışlardı. Belimde bir el ve boynumda dudaklar hissedince ikisinin de kıs kıs gülmelerini görmezden gelerek başımı yana çevirdim.

Meira.

“Nasılsın, David?” diye sordu.

“İyi, Meira. Sen?”

“Ben uzun zamandır iyi olmayı bekliyorum.” Ah, bunu kesinlikle biliyorum. Şu son birkaç haftadır ben de iyi olmayı bekliyordum. Tüm boktanlıklar üst üste gelmişti ve rahatlamak istiyordum.

Meira’nın eli, karnımın üzerinde dolaşırken ona baktım. İstekli ve ısrarlı bir şekilde bakıyordu. Etrafıma bakındım. İleride temizlik malzemelerinin odası vardı.

Acaba boş mudur?

Şansımı denemeliydim. Dolabımı hızla kapatarak elinden tutup ilerledim. Kapının kulpunu çevirmemle açılması bir oldu. Süper! Onu içeri çekip kapıyı kapattım. Hiç düşünmeden masanın üzerine oturmasını sağladım ve özlediğim dudaklarına kapandım.



Öğle saati çocuklarla beraber çıkıntıya gittik. Alex aldığı otları bize verdiğinde rahatça oturup çakmağımı yaktım. Otu tütürürken daha birkaç gün önce burada onunla baklava yediğimiz aklıma gelince kendi hâlime güldüm.

“Birileri okula harika bir şekilde başladığı için mutlu tabii.” Marco’ya orta parmağımı kaldırıp dumanı dışarı üfledim.

“Kıskanma, Marco!” dedim.

“Tanrım! Bir gün ben de temizlik odasına Ya Naa’yla girecek miyim?” Alex’in cümlesiyle gözlerimizi devirdik. Herif, Ya Naa’ya takılıp kalmıştı.

“Evet, gireceksiniz,” dedi Ethan ciddiyetle. Alex gülümserken Ethan, “Ama temizlik malzemesi almak için,” diyerek cümlesini tamamladı. Hepimiz kahkahalara boğulduk. Alex orta parmağını kaldırıp otunu tütürdü.

“Siz bugün Ayşe’yle mi geldiniz?” Alex’in sorusu dikkatimi çekerken Ethan’a baktım. Başını duvara yaslayıp dizlerini kırarak otururken başını kaldırmadan bize baktı. “Evet,” dedi ilgisizce ve otuna döndü.

“Yoksa ondan hoşlanıyor musun?” Marco ve onun boşboğazlığı... Bir orta parmak da Ethan’dan yedi. Ethan gibi başımı duvara yaslayıp dumanı havaya bıraktım.

“Ama o senden hoşlanıyor,” dedim. Üçü de öksürük krizine girerken sırtarak başımı kaldırdım ve dumanı bir kez daha havaya üfledim.

“Siktir oradan, Dave!” dedi Ethan.

“Ciddiyim, Ethan,” dedim. “Natalie söyledi.”

“Hey, Ethan!” Ethan, ona seslenen Marco’ya döndü. Marco işaret parmağını ona doğru uzatıp ciddi bir sesle,

“O kızla olmalısın dostum,” diyerek başını salladı. Ethan ayağıyla ona vururken Alex’le onlara güldük.

“Ben sarışıklardan hoşlanmam. Onlarla takılırım sadece.”

“O zaman bununla da takıl. Takıl ve gel bize anlat.” Ethan gözlerini devirerek Marco’ya bakarken çok ciddi duruyordu. Gözlerimi yuvarlayıp oturuşumu daha rahat bir hâle soktum.

“Haklısın Marc,” dedi Ethan. “Natie’de yaptığım gibi gelip sana anlatmalıyım.” Öksürük krizine bu sefer ben de girdim. Alex’le birbirimize vururken gülmekten karnıma ağrılar girdi.

“Gülmeyin, görler!” dedi Marco ama onu takmadan krize girdik. Ethan harika bir şekilde onu alt etmişti. Gülererek Alex’ten uzaklaştım ve otu dudaklarımın arasına almaya çalıştım ama tekrar bir gülme krizine girerken başımı eğdim. Marco bize küfürler ederek yerinden kalkarken hiç gülmediğim kadar gülmüştüm.

“Bunu hak etmişti piç,” dedi Alex gülerken. “Siz Meira’yla ayrıldığınızdan beri sinirden ölüyordu.” Başımı sallayıp gülmeyi kestim ve içmeye devam ettim.

Otun sonunu görürken çok geçmeden zil çaldı. Beraber kalkıp derslik binasına ilerledik.

“Ondan hoşlanıyor musun, Ethan?” diye sordu Alex. Başta kim olduğunu anlayamadık ve sonra Türk kızından bahsettiğini fark ettim.

“Hayır dostum,” diyerek başını salladı. “Tek koluyla bir yandan saçlarını düzelterek bir yandan çantasını tutmaya çalışıyordu ve sadece yardımcı olmak istedim.”

“Ve o sana gülümsedi, öyle mi?” dedim baygın bir bakış atarken. “Ben yardım edince bin tane laf ediyor ama.”

“Ona başta bok gibi davrandığın için olabilir mi acaba?” Alex’e orta parmağımı gösterdim ve onları bırakıp derslik binasına girdim. Ama bu sefer arkasından gülünen kişi Marco değil, ben olmuştum.



Biyoloji dersindeyken Bayan Stephanie’nin sözleri aklıma girmiyordu.

Biyoloji dersinden çıkarken gözlerim Meira’yı aradı ama bulamadım. Sinirle üfleyip bir sonraki derse girdim. Neyse ki ders yapmak yerine, konuyla alakalı film izleterek gece alamadığım uykumu almamda yardımcı oldular.

Son ders zili çalarken uyukladığım yerden kalkıp sınıftan çıktım. Dolabıma ilerlediğim sırada telefonum çalınca cebimden alıp kulağıma götürdüm.

“Evet?”

“David.” Tanıdık bir sestti. Kaşlarımı çatarak telefonu kendimden uzaklaştırdım. Kahretsin, Sahra’ydı. Bu kız beni neden arıyordu ki şimdi?

“Evet?” dedim tekrar.

“Ayşe yakınlarında mı acaba?”

“Hayır, bugün hiç ortak dersimiz yoktu. Ne oldu?” diye sordum.

“Ona ulaşamıyorum. Mina’yı da aradım ama ulaşamadım.” Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp çantamı açarak kitaplarımı yerleştirdim.

“Muhtemelen çantalarına atmışlardır telefonlarını,” dedim. Kendi dilince bir şeyler söylemesini dinledim. Dolabımı kapatıp, daha çok boşalan çantamın fermuarını çekip sırtıma taktım ve telefonumu elime aldım.

“Onu görürsen söyler misin, bugün doktorun yanına gitmesi lazım. Alçıyı çıkarmak için.”

“Ben onu cumartesi sanıyordum.”

“Doktor bugün gelmesini ve eğer kolu iyiye alçıyı çıkarabileceklerini söyledi.”

“Tamam, görünce söylerim Sahra.”

“Teşekkürler, David. Gerçekten.” Ağzımda bir şeyler geveleyerek telefonu kapatıp cebime koydum. Kendi koridorumdan ayrılarak Ayşe’yi aramaya başladım ve onu kendi dolabının başında buldum. Şaşırdım. Bu sefer ona yardımcı olan Ethan yoktu.

“Selam, Türk kızı.” Sesimi duyunca başını bana çevirmeden kısa bir bakış atıp tekrar dolabıyla ilgilendi.

“Merhaba, David.”

“Telefon denilen şey senin zamanında var mıydı, Türk kızı?”

“Ne saçmalıyorsun yine?” dedi, ilgisi tamamen dola-bındayken.

“İnsanların, uzakta olduklarında birbirlerinden haberdar olmak için kullandıkları ve Graham Bell’in icadı olan diyorum hani... Var mı sende?” Burnundan nefesini verip dolabını kapatarak bana döndü. Ona sırtarak baktım.

“Direkt söylesen diyorum ben de?” Tek kaşını kaldırıp bana üstten bir bakış attı. Oysaki boyu çeneme geliyordu. Nasıl böyle üstten üstten bakabiliyordu ki?

“Sahra az öce beni aradı çünkü sana ulaşamamış.” Cümlemin devamını dinlemeden çantasına yönelirken elini tuttum. Başını bana çevirdi hızla.

“Hastaneye gitmen gerekiyormuş. Doktor kolunu kontrol edecekmiş ve eğer iyiye alçını çıkaracakmış.”

Durdu, gözlerini kırpıştırarak bana bir süre öylece baktı. Aklından neler geçtiğini merak ettim. Anlayamadan gözlerini kaçırdı ve çantasını sırtına taktı.

“Haber verdiğin için teşekkür ederim,” dedi. Omzumu silkerek yanından geçtim.

Derslik binasından çıkarken rüzgâr saçlarımı uçuşturdu. Montumun şapkasını başıma takıp ellerimi cebime koyarak ön bahçede hızla ilerledim ve okulun çıkış kapısına vardım. Sola dönüp metroya doğru ilerlerken biri kolumdan tuttu. Başımı arkaya çevirdim.

Ayşe utana sıkıla bana bakarken, “Ne?” dedim.

“Ben oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum.” Bir adım geriye gidip kaşlarımı kaldırdım.

“Benim yardımımıdan hoşlanmıyorsun sanıyordum.”

“Sinir etme beni, David. Şu an mecburum.”

Omzumu silkip önüme döndüm. “Git, Ethan’a sor!” dedim.

Sinirle inleyip önüme geçti. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yaladım.

“Okuldan çoktan çıktılar onlar. Yardımcı olur musun bana?”

“En son yardımcı olduğumda komik olduğumu söylemiştin.” Yanından tekrar hızla geçtim. Kendi dilinde bir şeyler söyleyip durdu. Büyük ihtimalle bana sövmekle meşguldü. Tekrar kolumdan tutup durdurdu beni. Ona alaylı bir bakış fırlattım.

Dişlerini sıktı. “Sadece kahrolası hastaneye gitmek istiyorum.”

“Bilemiyorum Ayşe, yani sen...”

“Lütfen,” diyerek sözümü kesti. Yalvaran bir bakış atınca gülerek başımı salladım ve onu bacağımla iteledim.

“İlerle, küçük bela!”

Beraber yeşil 6 trenine ilerlerken benden inatla uzak duruyordu. Ben de inatla onunla uğraşıyordum. Turnike-lerden öfkeli hâlde geçerken arkasından sırtıarak baktım. Brooklyn Bridge tarafına yönelince şapkasından tutup onu diğer tarafa yönlendirdim.

“Bu taraftan,” dedim.

“Çekme şu şapkamı.”

“Saçını çekerdim de hastasın. İyileş, bolca çekerim.”

Uyuz bir şekilde bakıp hızla arkasını döndü. Gülerek şapkamı kaldırdım ve dağılan saçlarımı düzelttim. Merdivenlerden inerken trenin geldiğini fark edince koşarak içeri bindik. Kapı tarafında tek kişilik boş bir yer vardı.

“Otur şuraya,” dedim. Önce bana, sonra gösterdiğim yere baktı. Ardından arkasını dönüp direğe tutundu. Keyfi bilir! Gözlerimi devirerek ona gösterdiğim yere rahatça kuruldu. O da giden trende ayakta durabilmek için önümdeki demire tutundu.

“Orada rahat mısın?” dedim, onu daha çok sinir etmek için.

“Evet,” dedi hızla.

Sırıttım. “Bu koltuk çok rahat. Ve daha iki saatlik yolumuz var.” Gözleri kocaman açılırken ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi ama hızla kapattı. Eğlenerek ona baktım. Kapattığı çenesini tekrar açtı.

“Gülme, David!” diye bağırdı. “Zaten tüm öğle yemeği boyunca Meira senin penisin hakkında konuşup durdu.” Gözleri hızla kocaman açıldı. Dilini ısırduğuna yemin edebilirdim. Dediği şeyi idrak ederken yanakları kıpkırmızı kesildi.

Trendeki birkaç kişi ona bakınca başını hızla eğse de kocaman açtığı gözlerini ikaz ederek bana çevirdi. Oysaki ben onu takmadan gülmeye devam ettim.

“Demek penisim hakkında konuştunuz.” Sağlam eliyle demiri tuttuğu için diğer eliyle bir şey yapamadan olduğu yerde çıldırdı. “Eminim, Mei çok güzel şeyler anlatmıştır. Çünkü bu konuda çok iyiyimdir de.”

“Kapa çeneni,” dedi sessizce. Bu da beni daha çok eğlendirdi. Etrafındakilere bakıp tekrar bana döndüğünde yanağındaki kızarıklık boynuna kadar ulaşmış sayılırdı. Onu daha çok kızartmak istedim. Bu yüzden ciddiyetle oturduğum yerde dikleşerek ona doğru yaklaştım.

“Bir şey soracağım,” dedim tüm ciddiyetimle. Bu ciddi hâlimi merak eden Türk kızı bana doğru yaklaştı. “Nedir?” diye sordu.

Gözlerinin içine bakarken tüm ciddiyetimle fısıldadım.

“Beni ağzına aldığı ânı da anlattı mı?” Önce algılamadı. Doğru duyup duymadığını sorgular gibi baktı. Sonunda kafasına dank edince boynundaki kızarıklığın artık tüm bedenini kaplayacak bir hâle geldiğine adım gibi emindim.

“David!” diye çığırdı. Bacaklarıyla bana vurunca kırdayarak bacaklarımı topladım. Sinirle bağırıp üzerime geldi ve sağlam koluyla saçımı çekmeye başladı. Gülerek ondan kurtulmaya çalıştım.

“Tamam tamam! Sustum!” dedim.

“Çok pisliksin sen! Hem de çok!”

“Tamam, bırak saçımı.”

Gülerek kendimi elinden kurtardım. Farkında değildi ama bir bacağını, oturduğum yerin yanına koymuştu ve

üzerime doğru eğilmişti. Kızaran yanakları daha çok belli olurken şaşkın gözlerini bana çevirdi. Saçı başı yine dağılmıştı. Elini tutarken ona sırtarak baktım. Nefesi birden hızlandı. Az önceki muhabbetin üzerine, üstüme böyle eğilmesi trendekilerin kafasını karıştırmış olsa gerek.

“Yanakların çok güzel kızarmış,” diyerek ona takıldım. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve boğazını temizleyip geri çekildi. Elini bırakmadım. Ayağa kalkıp boğuşmamız sırasında yere düşen çantamı aldım.

“Hadi, iniyoruz.”

“Hani iki saatlik yolumuz vardı?” diye sordu.

“Seni kandırdım.”

“Pisliksin!”

Sırıttım. “Biliyorum.”

Elini bırakmadan metrodan inerken o da ses etmedi. Beraber çıktık ve 102. Sokak üzerinden sola döndük. Park Caddesi’ni hızla geçip Madison Caddesi’ne varırken tekrar sola döndüm. İleride hastane göründü. Hızla ilerledik ve o tüm yürüyüş boyunca sesini çıkarmadan elimi tutarak yanımda yürüdü.

Beraber hastaneye girdik. Doktorun yanına çıktık. Hemşire bizi içeri alırken elini çekip önden girdi. Doktor bizi görünce masasından kalktı. Sırtımı duvara yaslayıp onları izledim. Doktor önce başını sordu, sonra koluna dokundu. Birkaç yerine daha dokundu ve herhangi bir ağrı hissedip hissetmediğini sorunca Ayşe olumsuz yanıt verdi. Doktor masasına geçip birini aradı ve tekrar bize dönüp alçıyı çıkarabileceklerini söyledi. Ayşe’nin gözleri birden kocaman açıldı. Gülümsedim.

“Nasıl çıkaracak?” diye sordu.

“Testereyle,” dedim hızla. Gözleri fal taşı gibi açılınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Fakat o çok korkmuşa benziyordu.

“Sadece şakaydı,” dedim. Doktor gülerek odadan çıkarken Ayşe yerinde duramıyordu. Ayağa kalkıp kendi dilinde bir şeyler söylerken başını havaya kaldırmıştı. Hızla nefes alıp veriyordu. Kapı tekrar açıldı ve içeri doktor girdi. Büyük bir kutuyu masasına bırakıp içeri açtı ve aleti çıkardı. Küçük makinenin ucundaki şey dönüp hızla ses çıkarınca Ayşe bağırarak kaçtı.

“Ben buna alıştım. Bununla yaşayabilirim. Çıkarmanıza gerek yok!” dedi.

“Sakin olun. Acıtmıyor.” Dinlemeden geri geri geldi. Arkasına geçtim. Bana toslayarak durdu. Ağlayan suratını bana çevirip yalvarmaya başladı.

“David, ne olur gidelim! Ben istemiyorum.”

“Sakin ol. Alt tarafı kolunu kesecekler. Ne var bunda?” Daha çok bağırıp kolunu tutarken gülümsememi saklamak için burnumu kaşıyor gibi yaptım. Makinenin sesi odayı kapladığında onun korkusu da arttı.

“Ne olur, gidelim!”

Olumsuzlukla salladım başımı. “Olmaz.”

“Bak, sana pazartesi günü öyle bağırıp gittiğim için yapıyorsan, ben gerçekten çok pişmanım. Lütfen yapma.”

Ağzımın içinde dilimi şaklattım ve başımı salladım. Kollarından tutup onu ileri iterken bacaklarını yere sabitleyip bana yalvarmaya başladı. Onu dinlemeden ittim ve sedyeye oturttum. Doktor eldivenlerini takıp tekrar makineyi çalıştırınca kaçmaya çalıştı. Belinden tutup tekrar oturmasını sağladım.

“David, lütfen...” dedi ağlamaklı bir sesle. Başımı ona doğru eğdiğimde gerçekten ağladığını gördüm.

“Sen gerçekten ağlıyor musun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Yok! Prova yapıyorum! Asıl ağlamamı sona sakladım.” Durdu ve daha çok ağlamaya başladı. Kamburunu çıkararak oturup inlemeye başladı. Arkasına oturup kaçmasını engelledim. Doktor da elindeki alçı kesme testeresiyle öyle bir geliyordu ki Ayşe iyice bana yaslandı ve sesli şekilde ağlamaya başladı.

“Sakin ol,” dedim.

“Korkuyorum.”

“Ben buradayım.” Elini tutup sıktım. Başını hızla salladı ama ağlamaya devam etti. Önüne gelen saçlarını sol omzuna itip çenemi sağ omzuna yaslayarak doktoru izlemeye başladım. Titreyen alçılı kolunu doktora uzattı.

“Sakin kolunu kıpırdatma,” dedim büyük bir ciddiyetle. “Bu makine çok hassas. Elini kesebilir.” Bağırarak ağladı ve kucağımdan kaçmaya çalıştı. Dayanamadım. Kahkahamı serbest bıraktım. Bana vurup kaçarken güldüğüm için ellerimden kaydı. Küçük bir çocuktan farkı yoktu. Kapıdan çıkacağı sırada doktor, Ayşe’yi tutup durdurdu ve geri getirdi.

“Bu makine eti kesmez. Keserken sadece bir gıdıklanma hissedeceksiniz.” Doktor, Ayşe’yi zorla sedyeye oturturken ona gülerek baktım. Bana ölümcül bakışlar atıp alçılı olmayan koluyla vurmaya başladı.

“Sen hayatımda tanıdığım en pislik herifsin, David Yessel Kohn!” Saçı başı dağılmış, yanakları ağlamaktan ııslak olmuştu. Durmadan burnunu çekerken gözlelerinden yaşlar gelmeye devam ediyordu.

Telefonumu çıkardım ve doktora uzattım. “Bir tane fotoğrafımızı çeker misiniz?” diye sordum. Doktor telefonu alırken Ayşe de bana şaşkınca baktı.

“Hadi, doktora gülümse!” dedim. Surat asarak önüne döndü. Ellerimi beline sarıp çenemi omzuna yaslariken gülümsedim. Doktor fotoğrafımızı çekip telefonu geri verdiğinde hemen fotoğrafa baktım. O, önde dağılmış saçları ve ağlamaktan şişen gözleriyle somurtarak bakarken ben de arkada gayet mutluydum.

Telefonu kapatıp cebine koydum. “Bunu *Instagram*’a koyacağım. Altına da *kolu kesilmeden önceki son hâli* yazacağım.”

“Sen tam bir domuzsun!” Sinirle tekrar önüne dönüp benden uzaklaştı.

“Tamam gel, şaka yaptım.” Belinden tutup kendime çekmeye çalıştım ama bana vurduğu için sedyede geriye düşmeme sebep oldu. Yattığım yerde gülmeye devam ettim. O ise sedyenin ucuna oturup yine kendi dilinde bir şeyler demeye başladı. Doktor yavaşça makineyi yaklaştırıp alçıya değdirirken bağırp bacağımı sıktı. Bacağıma değen eliyle aniden kasıldım.

Bağırarak bir şeyler söylemeye başladı ama İngilizce değildi.

“Ne diyorsun? İngilizce konuş.”

Hızla bana döndü. “*Acıyor* diyorum!” diye bağırdı. Tekrar inleyip bacağımı sıktı. Bu bacak sıkma işi, bey-nime farklı sinyaller vermeye başlıyordu. Derhâl durması gerekiyordu.

Sedyeden destek alarak kaydım ve onu yakalayıp arkadan sıkıca sarıldım. Bacağımı sıkkan elini çözüp elimin arasına alırken saçını tekrar sol tarafa çekip çenemi omzuna yasladım.

“Sakin ol. Birazdan geçer,” diye mırıldandım. Başını yavaşça salladı ama ağlamaya devam etti. Kasıldığı her an elimi sıkarken küçük küçük hıçkırımlarına devam etti.

Aletin sesi tamamen kesilince, “İşte bu kadar,” dedim. Ama o hâlâ makine çalışmaya devam ediyormuş gibi elimi sıktı ve ağladı. Sol elimi önünden uzatıp karnını sararak belini okşadım.

Kasıldı. “Sakin... Bitti işte.” Başını tekrar yavaşça salladı. Onu biraz daha kendime çekip düşmemizi engelledim. Doktor bu sefer elinde bir başka aletle geldi.

“*Cold Stone*’daki dondurma karıştırma aletine benziyor,” dedim gülerek.

Üfleyip gözlerini devirdi ama hafiften gülümsemişti. Doktor gülerek yanımıza geldi ve testerenin kestiği yarığın arasına bir başka tıbbi alet koyup yanlara doğru açarken alçı yavaş yavaş ikiye ayrıldı. Ayşe’nin başı bana doğru dönünce gözlerimi ona çevirdim. Gözleri ve burnu kızarmıştı. Dudakları hafiften titriyordu ve direkt bana bakıyordu. Elim belinde dolaşırken bana bakmaya devam etti. Ne demek istedi ve neden öyle baktı, anlayamadım. Sadece gözlerimin içine uzun uzun bakarken boğazını temizleyip tekrar önüne döndü. Çenemi omzundan çekip yanağımı yaslادım ve doktorun işini bitirmesini bekledim.

“Ve bitti.”

Ayşe kendini benden hızla çekip ayağa kalktı. Ellerimi cebime sokup sedyeden kalktım. Doktor bir şeyler söyleyip ona bir kâğıt verirken o sadece başını salladı. Beraber doktorun odasından çıktık.



Geldiğimiz yönden beraber dönerken alçıdan yeni çıkan kolunu birkaç kez hareket ettirdi. Henüz tam iyileşmiş sayılmadığından kolunu çok oynatmaması ve ani bir hareket yapmaması gerekiyordu.

“Eve gidiyorsun, değil mi?” diye sordum. Bana bakıp başını salladı. “İyi. Gel, beraber geçelim. Ben de eve gidiyorum.”

“Tamam,” diye mırıldandı ve montunun şapkasını başına geçirdi. Rüzgârın saçlarımı dağıtmasına müsaade ederek ilerledim.

Tekrar Lexington Caddesi’ne geldiğimizde metroya ilerledik. Merdivenleri inerken yine yanlış tarafa gitmesi için sağlam kolundan tutup sağdan ilerlettim. Turnikelerden geçerek 6 trenine Brooklyn Bridge yönünden indik. Treni beklerken sessizce etrafını izledi. Daha birkaç dakika önce ağlayan kızıdan eser yok gibiydi. Alçılı kola alışmış olmalı ki kolunu tam oynatmıyor ve sanki hâlâ orada alçı varmış gibi hareket ediyordu.

Trenin sesi duyulunca sarı çizgiye yaklaştık. Duran trene beraber binerken, bu sefer ileride iki kişilik boş yer olduğunu gördüm. Oraya ilerledim ve hızla oturup yanımı işaret ettim. Bana baygın bakıp tam karşımdaki direği tuttu. Gözlerimi devirdim.

“Bu sefer cidden yolumuz uzun. Sen de biliyorsun.” Omzunu silkti. “Saçmalamayı kes ve otur şuraya,” diyerek yanımı işaret ettim.

“Sana sinirliyim, David Kohn! Yanına asla oturmam!” Tamam, haklıydı. O anki hâli aklıma gelince kendimi gülmekten alıkoyamadım.

“Bak! Yine gülüyorsun. Hiç komik değildi.”

Gülerek başımı salladım. “Hayır. Çok komikti.” İnceleyerek başını havaya kaldırırken başımı eğip gülmemi

durdurmaya çalıştım. Ardından biraz kendimi toparlayıp başımı kaldırdım. Onun gerçekten bir yerlere oturması lazımdı. Yolumuz uzundu.

“Kolun henüz iyileşmedi. İnat etme ve gel, otur şuraya.” Ve o inatla omzunu silkti. Sinirle inledim. Köşede ayakta kalan bir kız sırtarak yanımıza doğru geldi. Ayşe’nin yerine oturacakken bacaklarımı uzattım ve “Dolu,” dedim.

“Ama kız oturmuyor,” diyerek inatla direğe tutunan Ayşe’yi gösterdi.

“Ama ayaklarım oturuyor,” dedim tatlı tatlı.

Gözlerini devirip tekrar geri gitti. Ona döndüm. Okul, yol ve doktorda harcadığı ağlama performansını düşünürsek yorulmuştu. Başını direğe yaslamış ve gözleri kapanır hâlde olsa bile gelip oturmadı.

“Ayşe, inat etme,” dedim.

“Kapa çeneni,” dedi gözlerini açmadan.

“Siz Türkler hep bu kadar inatçı mısınız?”

“Evet,” dedi yine gözlerini açmadan. İnsanı sinir etmeyi yeterince başarıyordu. İnleyerek başımı havaya kaldırdım. Ayaklarımı koltuklardan çekip iki koltuğu ortalayacak şekilde oturarak ona baktım. Dayanamadı ve yere oturdu.

Yere... Oturdu!

Burada rahat bir oturak varken o gidip pis yere oturmayı tercih etmişti. “İnanılmazsın!” dedim gerçekten de hayret eder ses tonumla.

Gözlerini açıp sırttı. Büyük bir iltifatta bulunmuşum gibi, “Teşekkür ederim,” dedi.

Onu sinir etmek için yanındaki haçlı kolye takan adama döndüm. “Kızlar böyleler işte. Çok inatlar,”

dedim. Adam bana tek kaşını kaldırarak bakarken Ayşe bacağına uzatıp bacaklarıma vurdu.

“Sakin, kızım... Sakin,” diyerek adama tekrar döndüm. “Eğitemedim hâlâ. Kusura bakmayın.” Ayşe bağırarak kalkarken gülerek ellerimi aramıza koydum.

“Tamam tamam! Sesimi çıkarmayacağım.” Saçımı çekmek için yönelecekken elini tuttum.

“Yemin ediyorum, sesimi çıkarmayacağım. Siz kızlar harikasınız.” Sinirle dişlerini sıkıp bana baktı.

“Üstüne Meira’yı, Natalie’yi ve hatta Mina’yı salmamı istemiyorsan David o çeneni kapalı tut.”

“Yatağım o kadar büyük değil. Beşli yapamam. Ayrıca hiç beşli denemedim.” Göz kırptım ve “Üçte anlaşılm. Denemişliğim de var hem,” dedim. Ağzı kocaman açıldı ve ciddi olup olmadığını kafasında tartarak bana baktı.

“Cidden pislikmişsin!” deyip tekrar yere oturdu. Tekrar yere!

Nefesimi dışarı verip ona baktım. Sırtını ince demire yaslayıp bacaklarını karnına doğru çekti ve orada uymaya çalıştı.

Tren istasyonlarda durdukça inenler ve binenler, orada uyuyan Ayşe’ye şaşkınca baktı. Bir de iki koltuğu ortalarak oturan bana. Ben ise inatla ona!

Uyudu. O gerçekten orada uyudu.

Çok yorgun olmalıydı. Dibindeki rahat koltuklarda oturanlar ona gülerken nefesimi dışarı vererek yerimden kalkıp yanına gittim. Çantasını, yerdeki kendi çantamın yanına koydum ve bir elimi sırtına, diğerini de bacaklarının altından geçirip yavaşça onu kaldırdım. O kadar da ağır değildi.

“Cidden kilo vermiş olmasın, Türk kızı,” diye mırıldandım. Ağzında bir şeyler gevellerken hafifçe gülerek yerime oturdum.

“Hey, onun ayaklarını düzeltir misin?” dedim yanımdaki adama. Gülümserken başını sallayıp ayaklarını düzeltti. Onu biraz daha kendime çektim. Baş boynuma denk gelince birden elini kaldırıp yanağımı avuçladı. Kıkırdayarak başımı salladım. Vücudumu öne kaydırıp başımı geriye yasladım. Vagondakiler bize gülerek bakıyorlardı.

“Hey, sana bir şey söyleyeyim mi?” dedim yanımdaki adama. Bana bıkkın bir şekilde baktı.

“Nedir?”

Dudağımı büzüp düşünür gibi başımı eğdim. “Uyanığında büyük bir ihtimalle sol gözümü ya da yok... Sağ gözümü morartacak.”

Vagondakilerin hepsi gülerken o her şeyden habersiz, yanağımı avuçlayarak uyumaya devam etti.

BÖLÜM 16



AYŞE TETİK

Cuma günü okula girdiğimde onu görmemle gözlerimi kısmam bir oldu. Bana gözlerini devirip İngilizce sınıfına ilerledi.

Aklım durmadan düne kayıp gittiğinde kalbim hızlanıyordu. Uyandım ve kendimi birden onun kolları arasında, metroda bulmuştum. Gözlerini bana çevirip, “Vuracaksan sol gözüme vur. Sağ gözüme çok yumruk yemiştin, eşitlensin,” demesini tekrar anımsadım ve bu lafıyla ister istemez gülümsemiştin. Fakat sonra hastanede yaptıklarını hatırladığımda içim yine kızgınlıkla doldu. Pislik! Beni fena hâlde korkutmuştu.

Sinirle inleyerek dolabımı açtım ve kitaplarımı dolabıma yerleştirip İngilizce sınıfına girdim. Sınıf çoktan dolmuştu. Köşedeki tek boş sandalyeye oturdum. Rahatsız ediciydi ve hâlâ biraz sızlayan sırtım için çok da konforlu değildi. Gözlerim, yerini değiştirmeye razı gelecek birini aradı.

Meira, tam çaprazımdaki ikili koltukta, tanımadığım bir çocukla oturup muhabbet ediyordu. Natalie ise yine tek başına bir başka sandalyede oturup müzik dinlerken, David de puflardan birinde oturmuş, başını geriye yaslayarak gözlerini kapatmıştı. Bu hâliyle âdemelması çok belirgin duruyordu ve kazağının altında kalan kolyesinin

zincirini görebiliyordum. Saçlarının kenarları eski hâlini kaybedip yavaştan uzamıştı ve ön kısımlar da düzgün bir şekilde biraz havaya kaldırılmıştı.

Onu incelemekten vazgeçip tekrar etrafıma bakındım. Zafer, ona çok yakın bir pufta, başını yine telefonuna gömmüş vaziyetteydi. Aklıma ilk Zafer'den yer istemek geldi ama sonra herkesin, bunu sırf David'in yanına oturmak için yaptığını düşünceğinden endişelendim. En son çıkan dedikodu, başımı yeterince ağrıtmıştı. Bu yüzden yerimden kalkıp David'in yanına gittim. Bacaklarını evindeymiş gibi uzatmıştı. Botumla kısa botlarına vurup onu dürttüm. Tek gözünü açıp bana baktı ve tekrar gözlerini yumdu.

“Ne var?”

“Kibarlık var. İster misin?” dedim alaylı bir sesle.

“Sağ ol. Evde yeterince var.” Uzun bir nefes alıp hızla bıraktım. Sinir bozucu herifin tekiydi.

“David, yer değiştirebilir miyiz? O sandalye çok rahatsız edici ve sırtımı ağrıtıyor.” Tek gözünü tekrar açtı. Masumane bakış attım.

Bilerek elimi sırtıma götürürken burnundan hırsıyla nefesini verip etrafına bakındı. Gözleri Zafer'de durdu ve bir anda ona doğru yönelip elinden telefonunu aldı.

“Siktir!” Zafer kafasını kaldırıp telefonunu alanın, David olduğunu görünce ona bir kez daha küfretti ama David pek takmış gibi değildi. Hatta alaylı bir şekilde, “Pornonun en ateşli sahnesi miydi?” dedi. Zafer'le aynı anda gözlerimizi devirdik.

“Ver şunu, David. Askerlerim ölüyor.”

“Asıl yerini vermezsen Ayşe’nin sırtı ölecek.” Bana baktı. Ben de ona masumane şekilde baktım. Puftan ayrılmayı ciddi istemiyor gibiydi. Bakışlarını David’e çevirdi. “Sen ver yerini.”

“Şu an keyfimi bozamam.”

“Ben neden bozuyorum?” Bu erkekler gerçekten öküz, mal, hatta hayvanlar. Tüm kötü sıfatlar götlerinden girip ağızlarından çıksın.

Sinirlendim. “İstemiyorum hiçbirinizden yer falan!” diyerek yanlarından ayrıldım. Cidden bu kadar öküz olunamaz. Talebim keyfi değildi. Sırtım gerçekten ağrıyordu. Öfkeli bir şekilde sandalyeme tekrar oturdum. Sandalyenin rahatsız edici olmasını takmadan öylece durdum. Bay Munez gelmeden ders kitabını çıkarıp konulara göz attım.

Dibimde bir çift hardal sarısı bot bitince başımı kaldırmadan kirpiklerimin altından ona baktım.

“Ne var?” dedim ters bir şekilde.

“Kibarlık var. İster misin?”

“Sağ ol. Evde yeterince var.” Ne güzel ve ne tanıdık bir diyalog ama! Bakmasam da gözlerini devirdiğine emindim.

“Geç otur yerime, hadi.”

“İstemiyorum,” dedim ters bir sesle. İş işten geçtikten sonra ağzıyla kuş tutsa umurumda olmazdı. İnattım. Canımın acıyacağını bilerek burada böylece oturacaktım.

“Hadi, Türk kızı! İnat etme ve geç.”

“Sana *istemiyorum* dedim, David.”

“Sen gerçekten çok ama çok inatsın!” David sanki dünyanın en güzel iltifatını söylemiş gibi ona döndüm. Elimi kalbimin üzerine koyup, “Teşekkür ederim!” dedim. Sinerle bağıırıp başını havaya kaldırdı, kendi dilinde bir şeyler söylüyordu ve eminim, sabır dileniyordu. Saçlarını karıştırıp şeklini bozdu. Bana döndüğünde saçları karışık bir biçimde alnına dökülüyordu.

“Kalk ve otur şuraya.”

“Sana *hayır* dedim.”

Baktı.

Baktım.

Kahverengi gözleri alev alevdi ve burun delikleri genişlemişti. Kemikli yanaklarına bakarken kendisini sıkıldığını fark ettim. Sonunda bakışlarını çevirip gitti ve tekrar rahat pufuna oturdu. Bense rahatsız edici sandalyede öylece kaldım.

Bay Munez içeri girip derse başladığında, durmadan kıpırdanarak yanımdakilerin rahatsızca bana bakmalarına neden oldum. Arkama yaslanmak istiyordum ama bu bile rahatlatmıyordu. Kamburumu çıkararak otuyordum ama bu sefer sırtım daha çok ağrıyordu. Sinirlerim bozuldu ve ağlamaya başladım. Böyle durumlarda sağlığımın kıymetini daha çok anlıyor ama acı geçince yine sağlığını önemsemeyen kız oluveriyordum. Son zamanlarda yıpranan sinirlerim daha fazla dayanamamıştı işte. Saçlarımı açıp yüzümü kapatarak ağlamaya devam ettim. Hıçkırmamak için kendimi sıkarken yanağımdan defterime düşen yaşları izledim.

Bir iki tane derken defterin neredeyse her yeri yaşlarla dolmuştu. Burnumu çekmek istiyordum ama ses olur ve ağladığımı anlaşılır diye yapamıyordum.

“Ayşe.” Bay Munez’in ihtiyatlı sesini duyunca sinirle dişlerimi sıkıp boğazımı temizledim.

“Evet,” diyen sesim çatlak çıkmıştı. Daha çok sinirlerim bozuldu. Lanet sınıfta sessizlik oluştu birden. Ve yine o tanıdık sarı botlar görüş alanıma girdiğinde botların sahibi de başını eğerek bana baktı. Bir eliyle yanığımdaki yaşları silerken başımı çevirerek kurtulmak istedim ama müsaade etmedi.

“Sırtın ağrıyor, değil mi?” dedi, gıcık bir *ben biliyorum* vurgusuyla. Bu da beni daha çok sinirlendirdi.

“Hayır,” dedim inatla.

“Neden laf dinlemiyorsun? Sana *otur* dememe rağmen oturmuyorsun.”

Zaten herkes ağladığımı görmüştü. Yüzümü kaldırıp burnumu çektim ve yüzümü sıvazladım. Alt dudağımın titreyişini durduramadım. Gerçek şu ki sırtım dayanılmaz bir ağrıyla sızlıyordu.

“Çünkü senden rica ettim ama sen Zafer’e söyledin. Sonra da bana yer vermemek için aranızda kavgaya tutuştunuz.” Başını eğip bıkkınlıkla inledi, pislik!

“Ayşe, tüm gece uyuyamadım ve yorgunum. Bu yüzden Zafer’e söyledim.”

Yüzümü silerken, “Her neyse David!” dedim.

“David, onu revir binasına götür. Öğle arasına kadar dinlensin.” Bay Munez’in teklifiyle yerimden kalkıp kitaplarımı topladım. Hâlâ o kadar çok gözyaşı akıyordu ki önümü göremiyordum. Gözyaşlarımın yenisi durmadan eklenirken burnumu çekmeye devam ettim.

“Sil şu burnunu, küçük sümüklü.” Bana peçete uzatan David’e baktım. Yüzünü buruşturmuştu. Onu daha çok

sinir etmek için peçeteyi aldım ve bir kıza yakışmayacak bir biçimde burnumu temizledim.

Yüzünü daha çok buruştururken bir anlık da olsa onu sinir etmeyi başardığım için bu hâlime rağmen içten içe kendimi kutladım. İnleyerek çömeldiği yerden kalktı. Ben de kitaplarımı çantama yerleştirip sırtıma taktım ve onu beklemeden sınıftan çıkıp koridorda ilerledim.

“Bekle, küçük bela.” Yanımda bitti. Ona dönmeden koridorda hızla ilerledim. Nefesim tıkanı ve ağzımı açarak derin nefesler almaya başladım. Hızla derslik binasının kapısını açıp kendimi serin havaya bıraktım ve daha iyi hissettim. Sağa dönüp revire doğru ilerlerken David de yanımda sessizce yol alıyordu. Yanımda olmasına ses çıkarmadım.

Revire girdik ve bir hemşire bizi görünce yanımıza geldi. Kazadan dolayı beni tanıyordu. Sırtımın ağrıdığını söyledim. Bana ağrı kesici verirken yataklardan birinde yatmamı işaret etti. İlerledim, çantamı yatağın köşesine koyup örtüyü kaldırdım. O hâlâ dibimdeydi.

“Burada kalmanı gerektiren bir durum yok, David. Derse git istersen,” dedim daha ılımlı bir sesle. Cevap vermeyince ona döndüm. Yorgun duruyordu gerçekten. Kendimi, gece neden uyumadığını merak ederken buldum. Bana öylece bakarken başını sallayıp geri döndü ve revirden çıktı.



Öğle saati yaklaştığında hemşirenin uyandırmasıyla yataktan kalktım. Kendimi daha dinç ve zinde hissediyordum. Küçük uyku kaçamağı bana iyi gelmişti. Çantamı

alıp revirden çıkarken eşyalarımı dolabıma bırakmak için koridora yöneldim.

Dolabıma eşyalarımı koyarken telefonumu bulamadım. Revire geri döndüm ama orada yoktu. İngilizce sınıfına yöneldim. Herkes öğle arasında olduğu için sınıf büyük ihtimalle boştu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, David'i ikili koltukta yatarken bulacağım aklıma bile gelmezdi. Onun yanına gitmeden önce, Bay Munez'in masasında duran telefonumu görünce alıp cebime koydum ve yanına ilerledim. Bacaklarını kırıp yan yatmıştı ve uyuyordu. Uykusunda huzursuz olduğu, çatık kaşlarından belliydi. Saçlarının üst tarafı kabarmıştı. Simgе kolyesi kazağının içinden firar edip koltuğun ucundan sarkarken, önünde eğilip kolyesini tekrar kazağının içine koydum. Dağılmış saçlarını düzelttim.

Ona dokunmamla irkilip uyandı. Mahmur gözlerini bana çevirdi ve çatallı sesiyle, "Ayşe," dedi. Yanağını okşadım.

"Uyu, David."

Emrime uyup başını sallayarak tekrar gözlerini yumdu. Sanırım uyku sersemiydi ve uyandığında bunu hatırlamayacaktı bile. Eğildiğim yerden doğrulup sınıftan çıkarken tekrar dolabıma yöneldim ve içine tıktığım montumu çıkarıp İngilizce sınıfına gittim. David, birkaç dakika önce bıraktığım gibiydi. Yanına gidip montu güzelce üstüne örttüm ve sınıftan çıkıp yemekhaneye gittim.

Yemekhaneye girmemle büyük bir ses cümbüşü beni karşıladı. Geç gittiğim için yemek bölümü boş sayılırdı. Tabağımı alıp kendime bir şeyler koyarken iştahım nedense yoktu. Her şeyden birazcık koyarak masalara döndüm ve Mina'yı ya da Natalie'yi aradım. Cam

tarafındaki yuvarlak masanın etrafında Mina, Natalie ve Meira'nın oturduğunu görünce yanlarına gittim.

Sandalyemi çekerken, "Selam," dedim.

"Daha iyi misin?" diye sordu Natalie.

Başımı salladım. "Uyumak iyi geldi."

Çatalımı alarak yemeğe odaklanırken, Natalie ve Mina magazin konuları hakkında kendilerince yorumlarda bulunmaya devam ettiler. Onları pek dinlemeden yemeği mideme zorlukla indirirken Meira'nın sesiyle ona döndüm.

"David neden yemeğe gelmedi? Diğerleri burada."

Baktığı yöne doğru baktığımda masalardan birinde oturan Ethan, Alex ve Marco'yu gördüm. Alex, hemen yan masasında oturan Ya Naa'ya doğru bir şeyler fırlatıp dururken Ya Naa ona orta parmak çekti ve iki masadaki herkes kahkahalara boğuldu. Alex kendisine çekilen orta parmağa, parmaklarını kalp şekline getirerek karşılık verdiği Ya Naa gülümsedi. Ancak Ethan ile Marco kusr gibi ses çıkardılar. Bu hâllerine gülüp tekrar yemeğime dönmeden önce, "David İngilizce sınıfında uyuyor," dedim.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Meira'nın sesi şüphe ve ima doluydu. Kafamı hafif kaldırıp ona baktım.

"Oradan geliyorum çünkü," dedim başımı sallayarak. Somurtup yemeğine dönünce kaşlarımı çatıp ben de yemeğime döndüm.

"Ben piyano çalıyor sanıyordum." Natalie'ye şaşkınca baktım.

"O piyano mu çalıyor?" Bana baygın bir bakış atıp sodasını içti.

“Elbette!” dedi heyecanla. “Hem de harika çalışıyor.”

“Neden?” diye sordum Natalie’ye.

“Çünkü spor yapmayı sevmiyor...”

“Ah! Bunu biliyorum,” diyerek sözünü kestim. Kendi kendime gülümserken üçünün kısılmış gözleriyle karşılaşınca hemen toparlandım, boğazımı temizledim ve Natalie’ye döndüm.

“Ve?” diyerek konuşmaya teşvik ettim. Gözlerini kısarak bakmaya devam ettiği sırada nötr ifade takınmakta zorluk çektim. Neyse ki çabuk pes etti.

“Ve müzikle uğraşıyor. Böylece iyi bir üniversitede sanat bursu kazanabilir.”

“UCLA’yı kazanacağına eminim,” diye mırıldandı Meira.

“Ben hâlâ ne bok yiyeceğimi bilmiyorum. Hangi üniversiteye başvuracağımdan bile emin değilim. Erken başvurular da başladı!”

Meira’nın yakınmasına Natalie eşlik ederken benim aklımdan David gelip geçiyordu. *Eminim çok güzel çalışıyordur,* diye düşündüm, UCLA’ya kabul edilebilirdi. Onun piyano çaldığını bile yeni öğrenmiştim. Onu piyano çalarken izlemek istedim. Ve David’i çalarken hayal ettim de...

Başımı sallayarak kendime geldim. Gözlerimi önüme çevirdiğimde Mina’nın dikkatlice beni izlediğini gördüm. Rahatsızca yerimde kıpırdanıp çatalı tekrar elime alırken, omzuma bir şeyin bırakılmasıyla irkilerek dikeldim ve arkama döndüm. David, montumu sırtıma bırakmıştı. Gözlerinde hâlâ uyku mahmurluğu vardı ve ifadesi de pek uyanık değil gibiydi.

“Sağ ol,” dedi boğuk sesiyle.

“Bana ait olduğunu nereden anladın?” diye sordum çünkü beni gördüğünde gerçekten uykuluydu. Ayrıca herkeste olan, klasik, siyah bir şişme monttu.

Ama o çok gereksiz bir şey söylemişim gibi dudaklarını büzüp başını salladı. “Sen kokuyordu,” dedi.

Ve gitti. Ben orada nefessiz hâlde kalırken hem de... Kalp atışlarım sekteye uğramış hâlde önüme döndüğümde üçünün bakışlarıyla karşılaşmak, yanaklarımın kızarmasına sebep olmuştu.

“Ne?” diye ciyakladım.

Natalie hemen, “Sen kokuyordu,” dedi ve onun ardından Mina hızlıca, “Senin montunu getirdi,” dedi.

Yanaklarımın kızarıklığı boynuma kadar inerken boğazımı temizledim. “Sadece uyuyordu ve üşümemesi için montumu üzerine örttüm. Hepsi bu kadar.”

İkisi bana alaycı bakışlar atarken çaktırmadan Meira’ya baktığımda *poker surat* ifadesi takındığını gördüm. Kızlar benimle uğraşmaya devam ettiklerinde bağırarak bacaklarına vurdum ve gülerek kaçtılar.

Öğle arası bittiği an masadan kalkan ilk kişi ben olmuşum.



Cumartesiydi. Ve ben evde sıkılarak oturuyordum. Sahra ise hâlâ uyuyordu. Dışarı çıkamıyordum çünkü New York’un yine kafası atmış ve etrafı yağmura bula-mıştı.

Mina'yla buluşmak istemiştim ama gözüm, bir saatte fazla süren yolculuğu yemediği için vazgeçip evde oturmuştum. Televizyondaki şovlara hâlâ alışmamıştım. Tüm günümü uyuyarak, müzik dinleyerek geçirirken sonunda oflayarak yatağımdan kalktım ve odadan çıktım. Çıplak ayağımı yere sürte sürte aşağı kata indim ve camlı odaya girdim. Sırf arkada ses olması için televizyonu açıp bir şarkı kanalında durdum ve bilgisayara yöneldim.

Bilgisayarı açıp *Facebook*'a girerek bizimkilerin neler yaptıklarına baktım. Onların da artık eskisi gibi *Facebook*'ta bir şey paylaşmadığını ve *Instagram*'a yöneldiklerini fark edince gözlerimi devirerek *Instagram*'a girdim.

İstanbul'daki arkadaşlarımla hesaplarına tek tek girerek yaptıkları aktivitelere baktım. Hepsi arada bir buradan fotoğraf paylaşmamı önerse de hesabımda sadece üç tane fotoğraf vardı. Biri eski okulumun, biri evimizin bahçesinin fotoğrafıydı, diğer fotoğrafta da ben vardım. Bizimkiler ise gecelere aktıkları anlardan pek çok kare paylaşmışlardı. Bütün fotoğraflarına gülümseyerek baktım.

Biri beni araştırmak istese kendi sayfamda bir şey bulamazdı ama etiketlendiğim fotoğraflarda çok şey bulabilirdi. Etiketli fotoğraflara girerek eski sınıfıma baktım, Amerika'daki okulumdan çok farklı olan sınıfıma... Üzerimizdeki okul formalarımıza, çift kişilik olan sıralarımıza ve kızların barış işareti yapıp dudaklarını öpücük atar gibi büzdükleri ama benim sadece tebessüm ettiğim toplu çektiğimiz fotoğrafımıza baktım. Gerçekten çok zayıflamıştım, o zamanki hâlîmle şimdiki hâlîmi kıyaslayınca belli oluyordu.

Etiketlendiklerimin ilkinde Mina, Natalie, Meira ve benim olduğum bir fotoğrafı görünce ona tıkladım. Mina paylaşmıştı. Onu takip edip hesabına baktım. Okuldan,

partilerden ve sayısız farklı ortamdan çekilmiş bir sürü çılgınca fotoğraf vardı.

Bir fotoğrafta da o ve David vardı. Birbirlerine sıkıca sarılırken David'in kucağına oturmuş ve başını onun başına yaslamıştı. İkisi de kocaman sırtarak ekrana bakıyorlardı. Altına "*Big Bro*" yazmıştı. O fotoğrafı beğendim ve David'in hesabına girdim. En son paylaştığı fotoğrafı görünce ağzım hayretten kocaman açıldı.

Ben vardım.

Ama nasıl bir hâldeydim! Hastanede çektiği o fotoğrafı cidden paylaşmıştı. Önde somurtmuş ağlamaklı kız, arkamda da eğlenen çocuk... Gözlerimi kısarak fotoğrafa baktım. Ekranı aşağı kaydırıp diğer fotoğraflarına baktım. Natalie'yle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı ve Meira'yla da fazla iç içe bir pozu vardı. Arkadaşlarıyla ellerinde kadehler varken çekilmiş bir kare ve bir de bilardo oynarken anlık olarak çekildiği belli olan bir fotoğraf bulunuyordu. Daha da aşağılara inerken ilk paylaştığı fotoğrafa kadar gelmiştim.

İlk fotoğrafta kardeşi Baila'yla beraberdi David, o karede çok farklıydı. Daha masum, daha güzel duruyordu. Yüzü daha canlıydı ve gözlerinin içi parlarken kardeşine sarılıp kocaman gülüyordu. Birazcık daha zayıftı. Ama saçlarının modeli aynıydı. Yanağımı avucuma yaslayıp onu izledim. Farklı gibiydi.

Tekrar yukarılara çıkarken Meira'yla olan bir fotoğrafında durdum. Kızıl güzelin hesabına girdim ve binlerce takipçisi olduğunu fark ettim. Aslında bu çok normaldi çünkü öyle pozları vardı ki özellikle erkekleri hesabına çekiyor gibiydi.

Bu kız cidden seksiydi. Ciddi anlamda yani... Acayip özgüvenliydi. Onun gibi olmak isterdim. Dans ettiği anlardan paylaştığı karelere ben bile hayran hayran bakıyordum. Hesabını incelerken bir fotoğrafta David'le öpüştüğünü gördüm. Orada durdum. Bir partide olmaları lazımdı. David tekli koltukta rahatça yayılırken Meira da kucağına mini elbisesiyle oturmuştu. Eli, David'in yanağındaydı. Saçlarını tamamını yana atarak yüzlerini gizlediği ama öpüştüklerinin açıkça belli olduğu bir fotoğraftı. İkisinin de gözleri kapalıydı.

Çok... Farklılardı... Yutkunarak aşağılara kaydım. Mina ve Natalie'yle olan fotoğraflarına gülümseyerek baktım. Ve tanımadığım bir sürü kişiyle daha fotoğrafları vardı.

Sıkılınca *Instagram*'ı kapattım. Bilgisayarın ekranında yazan tarihi gördüğümde şaşırdım. Bugün 2 Mart'tı. Yani, 1 Mart geçmişti ve ben hâlâ buradaydım.

İç hesaplaşma yaşarken buradan gitmek istemediğimi hissettim. Mina'yla iyi anlaşıyordum, Natalie'yi seviyordum. Meira'yla bile ortak yönlerimiz vardı. Ya Naa vardı, Ethan vardı ve hatta Alex! Ama Marco, her zaman benim imtihanım olacak gibiydi. Kötülük vardı, mutsuzluk vardı ama mutluluk daha yoğun gibiydi. Mutsuzluk her yerde olurdu zaten.

Sahra'nın aklına gelmedikçe ona martın geçtiğini hatırlatmamaya karar verdim ve televizyonu da kapatarak kendimi bir başka cumartesi film gününe adadım.

DAVID YESSEL KOHN

Pazartesi öğle yemeğinden sonra Ethan'a sataşarak çıkıntıya gittik. Alex ile Marco çoktan gelmişlerdi ve sigara

içiyorlardı. Alex'e elimi uzatırken avucuma sigara bıraktı. Ona baygın bir bakış attım.

"Tüttüreceğiz sanıyordum."

"Alma sırası Marco'daydı ama almadı."

Sinirle Marco'ya döndüm. Koca bedenini yere bırakmış, umursamazca sigarasını içiyordu. Ottan sonra sigara, bana sakız gibi geliyordu, hatta tadı bazen çamur gibi oluyordu. Ona küfredip yere oturdum, dizlerimi bükerek sigarayı yaktım ve dumanı içime çektim. Yemekten sonra en azından sigara iyi gidiyordu.

Sessizce sigaramı içerken Marco birden ayaklandı ve pantolonunun fermuarını indirdi. Yüzümü ekşiterek ona baktım.

"Ne bok yiyorsun, Marco?"

"Dün gece birlikte olduğum kıza fotoğrafımı atacağım ve ikincisini istediğimi söyleyeceğim." Daha ne olduğunu anlamadan alt tarafı tamamen çıplak kalmıştı, yüzümü ekşiterek başımı çevirdim. Tam bir bok herifti.

"Kız, onu görünce bir daha ister mi sanıyorsun, Marco?" Alex'in sözüyle kahkahalara boğuldum. Biz beşlik çakarken orta parmak hediye edip açık poposunu bize döndü ve fotoğrafını çekti.

"İyi bir fotoğraf nasıl çekilir, asla bilmiyorsun!" dedi Ethan, ciddi bir sesle. "Elinle sararak bu iş olmaz," diyerek başını salladı. Marco bize doğru dönünce kuser gibi ses çıkararak başımı çevirdim. Bunu görmek istemiyordum. Benim aksime, Ethan gülerek ayağa kalkıp Marco'nun yanına gitti.

"Kapat şu lanet pipini!" diye bağırdım.

“Ne kadar bizim gibi davransan da sen gerçek bir Katolik’sin, David. Eğitimlerini tamamen beynine işlemişsin.”

Alex’in kahkahayla karışık çıkan sesine karşılık gözlerimi devirdim. Evet, New York’taydım ama burada sadece dört beş yıldır yaşıyordum. On yıldan fazla bir süre Assisi’de yaşamış ve dedemin dinine fazla bağlı olmasından dolayı günümün yarısını kiliselerde geçirmiştım. Tüm konuları en ince detayına kadar öğrenmişim. *Tevrat*’ı ve içinde yazan tüm kuralları ezberlemişim.

Ayşe’yle kendimi benzettiğim yönlerden biri de buydu: dine ve kültüre bağlılık, bir de katı kurallar. O da benim gibi dinine çok bağlı ve katı kuralları olan bir dedenin yanında yetiştiği için bazı absürtlükler karşısında şok oluyordu. Mina ve Zafer de Türk’tü ama Ayşe gibi değildi onlar. Ayşe’ye baktıkça buraya geldiğim ilk zamanları hatırlıyordum. O zamanlar, gördüğüm müstehcenliklerde ya da duyduğum erotik şakalarda kızarıp utanıyordum. Zamanla kendimi bu ülkenin yaşayışına adapte etsem de bazı şeyleri hâlâ kırmamışım. Mesela en azından arkadaşımın pipisini görmeyi istememek gibi...

“Bana iyi bir fotoğraf nasıl çekilir, göster Ethan. Sen bu işin ustasısn, bunu biliyorum çünkü kızların sohbet gruplarını senin fotoğrafların ele geçirmiş durumda.” Marco’nun heyecanlı sesine istemsizce güldüm.

“Dostum,” dedi Ethan, ellerini beline koyarak. “Kız sohbet grubu bensiz, erkek sohbet grubu da Sydney’siz olmaz.”

“Ah Tanrım, Sydney! Onunla salı günleri ortak dersimiz var. Gözlerimi göğüslerinden alamıyorum.” Alex iç çekerek başını geriye atarken gözlerimi bir kez daha

devirdim. Marco hâlâ altı çıplak bir şekilde çıkıntının ortasında duruyordu.

Sinirlendim. “Giy şu lanet pantolonunu!” diye bağırdım. Marco söylenerek pantolonunu yukarı çekip giyindi.

“Bazen eski David’i çok özleyorum,” diyerek bana döndü. “Hani aynı anda iki kızla birlikte olan ve tüm gece içip azıtan David’i. Şu *sophomore* dönemindeki David’i.” Marco’nun imalı laflarına karşı baygın bir bakış attım.

“O David’in sonunu hatırlamak istemezsin sanırım,” dedim yapmacık bir gülümseme takınarak. “Ayrıca kafam o kadar güzeldi ki iki kızla birlikte olduğumu, uyandığımda yanımda iki kız görmemle anlamıştım. Yani, bu bir efsane de olabilir.”

Üçü de bana tip tip baktı. Evet, hepsi aynı şeyi hatırlatmak istiyordu; o zamanlar çekilen videolarımı. Lanet olasıca o iki kız, bulmuşlardı kafası yerinde olmayan bir oğlanı, oyuncak gibi oynatmışlardı. O günleri anımsayınca sinirlenerek sigaramı daha çok içime çektim. Dışarıdan bakıldığında onlar için çok özenilen bir şeydi bu ancak kendi içimde durum daha farklıydı. O zaman anlatamadığım gibi şimdi de anlatamadım. Muhtemelen hissettiklerimi anlatsaydım bana gülerlerdi.

“Konumuza dönelim!” Ethan ellerini şaklatıp Marco’ya döndü.

“Gerçek fotoğrafı göndermeden önce, onu heyecandırmak için bir pet şişe fotoğrafı göndermelisin.” Ethan’ın sözüyle üçümüz mal gibi ona baktık. Bunu fark eden Ethan başını sallayıp, “Sizi cahil pislikler!” diyerek bize kızdı ve âdeta bir profesör gibi davranıp çıkıntının etrafında dolanmaya başladı.

“Göndereceğin pet şişe fotoğrafı, senin ufaklığına bir gönderme olacak. Yani, *benim ufaklık işte bu kadar* anlamına gelecek. Bu da karşı tarafın, gerçeğini görme isteğini artıracak.” Üçümüz de anlayarak başımızı salladık.

Bir kızı tavlamak için asla böyle işlere girişmezdim. Flörtleşirdim, yakınlaşırsa devamını getirirdim. Bu kadar.

“O zaman önce bunu mu çekip göndereyim?” diyen Marco, yerdeki pisenmiş pet şişeyi havaya kaldırdı. Kim bilir o şişeyle ne boklar yenmişti. Yüzümü ekşittim, Ethan da boş bir bakışla şişeyi diğer tarafa attı.

“Bununla *benimki kirli ve herkesinki gibi sıradan* demek istiyorsun! Fotoğraf, kişiliğini yansıtmalı dostum!”

“Daha fazla bu muhabbeti duymak istemiyorum. Normal bir konudan bahsedebilir miyiz artık?” dedim sıkkın bir tavırla. Oysa Alex ve Marco, büyük bir ciddiyetle Ethan’ı dinliyordu.

Saçmalığa gel!

“Peki ne tür pet şişe kullanılmalı?” diyen Alex, telefonuna notlar alıyordu.

“Sen de mi Alex?” diye yakındım. Uzun saçları yine kısalmış ve ensesine gelmişti. Gözlerini heyecanla bana çevirdi.

“Ayşe’nin Koreli arkadaşı Ya Naa’yı tavlamak istiyorum ama bir türlü yanaşmıyor. Belki bu hareketle tavlaram. Merdivenin sonuna geldim dostum ve bu bir ilk.” Gözlerimi devirdim. Alex’i de kaybetmiştik. Harika!

“Her zaman *Fiji* marka kullanın. Ama ne 0.5 litre gibi küçük gösterin ne de 1.5 litre kullanıp abartarak hayal âlemine dalın. En ideali 1 litredir. *Fiji* güzeldir ve kızlar

Fiji marka suyu severler.” Ethan büyük bir ciddiyetle anlatırken iki geri zekâlı ona baş salladı.

“Ah, renk de önemli!” diyen Ethan büyük bir şeyi atlamış gibiydi. “Mesela ben her zaman mavi ve çiçekli olan *Fiji*’yi kullanırım. Kendinize ait bir *Fiji* şişesi mutlaka bulun.”

Ellerini tekrar şaklatıp yerine otururken, “Sonunda!” diye bağırdım. Gülerek cebinden yeni bir sigara çıkarıp dudaklarına götürdü. Marco, Ethan’ın söylediklerini tekrar ederken ona boş bir bakış attım.

“Güzel penis fotoğrafı çekerek üniversitede de burs kazanırsın artık!” dedim. Sonunda özüne dönen Alex, bana haklı olduğumu belirten bir bakış attı. Marco yine de bizi takmadı. İşine devam etti.

“Mezun olacağımıza inanamıyorum,” dedi Alex. Ben de inanamıyordum. Şu dördlünün ayrılacağına bile inanamıyordum. Artık çıkıntı olmayacaktı. Beraber oturup New York’ta sürtemeyecektik.

Alex’e döndüm. “Hunter Connell Üniversitesi’ne başvurmakta kararlı mısınız?” diye sordum.

Zoraki şekilde başını sallayıp sigarasını içti. Dumanı dışarı verirken, “Evet,” dedi. “Danışmanım, üniversitenin lisesinde okuduğum için boktan notlarımla orada daha kolay okuyabileceğimi söyledi. Ama burs verme ihtimaleri çok düşük.”

“Başarı bursu kazanamıyorsan ihtiyaç bursuna başvurabilirsin,” dedim.

Alex başını sallayıp, “Bizimkilerle konuşacağım. Öyle yapmaya çalışacağız,” dedi.

“Peki ya sen, piç?” Ethan sinirle bacağına uzatıp bana vururken kıkırdayarak bacaklarımı biraz daha toparladım. “UCLA mı?” diye sordu.

“Eğer California State Üniversitesi’ne gitmekte kararsıysan peşinden ben de UCLA’ya gelirim,” diyerek omzumu silktim. En azından Ethan’la aynı yerde olurduk. Bir dostum New York’ta olurken diğeri benimle Kaliforniya’da olurdu.

“Bizim senin gibi yetenekli sikik parmaklarımız yok, David!” Marco bir başka sigara yakarak yere oturdu. Bir elimi kaldırıp parmaklarıma baktım.

Sırıtarak, “Parmaklarım oldukça yetenekli. Özellikle kızlar bayılıyor,” deyip göz kırptım. Marco küfrederek sigarasını yakarken Alex bu diyalog karşısında kahkahalara boğuldu. Hava soğuk olduğu için kahkaha atarken de ağzından dumanlar çıkıyordu.

“Peki sen, Marc?” dedim. “Herhangi bir başvuru yaptın mı?” diye açıkladım. Bana ciddi olup olmadığını anlamak için baktı ve gözlerini devirip sigarasını tekrar yaktı.

“Ne senin gibi yeteneğim ne de Ethan gibi çuvala param var, dostum. Ne üniversitesinden bahsediyorsun? Notlarımın hâli belli. Hades’le yarışacak kadar dipte.”

Haklıydı. Üniversiteyi kazanmakla her şey bitmiyordu. Bir de para meselesi vardı. Ethan, aramızda en zekimizdi. Notları iyiydi. Tamam, belki başarı bursu kazanamazdı ama okula kabul alacak kadar iyiydi. Marco’nun da dediği gibi çuvala parası vardı. Bursa ihtiyaç duymadan üniversiteye gidebilirdi. Benimse sanat bursum olabilirdi. Bu okula geldiğimde danışman olarak atanan Munez’in ilk işi, bana bir yetenek bulmak olmuştu çünkü okula

uyum sağlamakta Ayşe'den bile daha kötüydüm. Yalnızlığımı piyano çalarak gidermeyi öğretmişti, zamanla bu yeteneğimi sanat bursuna çevirmeyi başarmıştı. Munez'in zoruyla birçok yarışmaya girmiş ve iyi bir derece elde etmiştim.

Mükemmel değildim, kabul. Yani piyano çalmayı da çok seviyor değildim. Kalkıp bir Julliard Üniversitesi'nde okumak da istemiyordum. Ama UCLA, müzik bursu veriyordu ve ben de bunu kazanmak için çalışabilirdim.

"Peki ben, Marc?" dedi Alex, alıngan bir şekilde kendini gösterirken. Alayla, "Bende ikisi yok ama ben de bir yere kazık atabileceğim," dedi. Sonra sırtarak Marco'nun omzuna vurdu. "Doğru dostum. Sende, bende olan beyin yoktu. Hepsini penisine harcamıştın," dedi.

Sigaranın dumanı boğazımda kalınca öksürerek yerimde doğruldum. Duman genzimi yaktı ve gözlerimden yaşlar gelmeye başladı. Marco yine kimseyi takmadan orta parmağını gösterip sigarasına döndüğü sırada öğle arası bitti ve yine küfredip koca bedenini yerden kaldırıp ilk giden oldu.

"Dostum, sadece takılıyorduk!" diye bağırdım arkasından. Gülerek beraberce ayağa kalktık ve çıkıntıdan ön bahçeye geçip derslik binasına ilerledik.

Direkt üst kata çıkıp edebiyat sınıfına ilerledim. Sınıf yavaş yavaş dolarken cam kenarındaki sıraya oturdum. Tam yanımda Ayşe vardı. Kitaplarını sessizce çıkarıp ders notlarını tekrar etmeye başladı.

Alçıdan çıkan kolunu daha rahat kullanıyor gibiydi. Saçlarını açık bırakıp yüzünü gizlerken kimseyle göz teması kurmuyordu. Yere bıraktığım çantamdan kitabı

çıkardım ve arkama yaslanıp ön bahçeyi izlemeye başladım. Gerçi bir bok yoktu ya, neyse...

“Pekâlâ... Telefonları kapatın, çocuklar.” Anderson girdiği gibi hep söylediği şeyi tekrar etmişti. Telefonu kapatıp cebime koydum.

“Telefonlarınızı sol üst köşeye koyun çocuklar.” Anlamayarak etrafıma bakınırken Ayşe’yle göz göze geldim. Telefonları sol üst köşeye, sadece sınav yapacağı zaman koymamızı söylerdi. Anderson’a döndüm.

“Neden?” diye sordum.

“Deneme yapacağız.” Siktir ya! Ne denemesi? Vizelere daha çok vardı.

“Bu da nerden çıktı, Bay Anderson?” diye sordum. Kâğıtlarını ayarlayıp ön sıradakilere verirken bana döndü.

“Bazılarınızın kredileri az ve bu denemeden yüksek not alanlara ekstra kredi verebilirim. Kredisi az olanlardan biri de sensin, David.” Yüzüme yüzüme vur, Anderson!

Sinirle bacağımı salladım. Müzik bursu, UCLA için tek başına yeterli değildi. Lanet olası ders ortalamamın da iyi olması gerektiğini biliyordum ama bu derste bok gibiydim. Gerçi eskisi gibi partilemediğim için kötü derslerim biraz daha düzelmişti ama henüz edebiyata sıra gelmemiştir.

Anderson tam dibimde bitip kâğıdı bırakırken, “Telefon, David...” dedi. Sinirle nefesimi bırakıp cebimden telefonu çıkardım ve sol üst köşeye bıraktım.

Tekrar masasına geçti ve başlamamızı söyledi. İlk soruya baktım, anlamadım. İkincisi de bok gibiydi. Üçü ondan da beterd. Dördü anladım ve işaretledim. Beş de iyiydi, onu da yaptım derken sorular birbirini takip etti.

Geçer not almam gerekiyordu. Anderson haklıydı. Eğer denemede başarılı olursam fazla kredi verirdi ve bu da işime gelirdi. Ama tıkanmıştım işte. Sınıfa göz attım. Bazıları çoktan pes edip kalemı bırakırken bazıları inatla çözmeye çalışıyordu.

Ayşe'ye baktım. Arı gibi hızlı hızlı çözüyordu. Zeki-ydi. Okula geleli ne kadar olmuştu ki böyle başarılı olabiliyordu? Eski okulunda ortalaması kaçtı acaba? Kesin inekti. Belli.

Anderson bir kitap almış okurken, vücudumu sandalyenin ucuna kadar ittim ve bacağını uzatıp Ayşe'nin botlarına vurdum. İrkilerek bana döndü. Üç parmağını kaldırıp ona gösterdim.

Anlamadı aptal.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi devirdim. Üç parmağını kaldırıp başımla kâğıdı işaret ettim. Gözleri kocaman açıldı. Ağzını oynatarak, "Hayır," dedi ve önüne döndü. Tekrar bacağına vurdum. Sesli şekilde üfleyip bana baktı. Başımı eğip yalvaran ifademle bir bakış attım. Dönmek isterken tekrar bacağına vurdum. Yine sessizce üfledi ama üç parmağını kaldırdı.

Bu sefer de ben anlamadım. Sessizce bir şeyler mırıldanıyordu ama *salak* dediğine emindim. İşaret parmağıyla başparmağını yuvarlayarak C harfi yaptı. Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Önce üç parmağını kaldırdım, sonra C harfi yaparak teyit ettirmek istedim. Başını salladı. Önüme dönüp işaretledim. Bir başka soruyu sormak için tekrar bacağına vurdum. Bu sefer sesli bir şekilde üfleyip bana döndü.

"Bir şey mi oldu, Ayşe?" Bay Anderson'ın seslenmesiyle korktum ve oturduğum yerde toparlandım. Aptal,

yakalanıyorduk! Yanakları hemen kızardı. Pürüzlü sesiyle, “Sinek var sanırım. Etrafımda dolaşıp duruyor,” dedi ve bana anlamlı bir bakış attı. Gözlerimi kısarak ona baktım.

Anderson kitabına dönerken başımı masaya doğru eğip önümdeki beni kapatmasını sağladım ve sekiz parmağımı kaldırdım. Gözlerini devirip soruya baktı ve bana dönerek sol elinin üç parmağını kaldırıp sağ elinin işaret parmağını, onların başına getirerek E harfi oluşturdu. Hızla onu da işaretledim. Yeni bir soru için ona döndüğümde hazır beklediğini görünce gülümsememi saklamak için dudaklarımı yaladım. Parmaklarımla on bir yaptım. Kâğıdına dönerken okulun pis ineklerinden biri, “Bay Anderson! David ile Ayşe birbirlerine kopya veriyorlar!” dedi.

Öfkeli bakışlarım onu buldu. Koca gözlüklerinin altından uyuz uyuz bakarken ona bıyıklarını almasını söylememek için kendimi zor tuttum. Sanki okulda kopya çekerken yakalanmanın cezasının uzaklaştırma ya da atılma olduğunu bilmiyormuş gibi acımasızca söylüyordu. Bazen bu okulun bu kadar katı kurallara sahip olmasından nefret ediyordum.

Dudaklarımı aralayıp ağzının payını vermek isterken Ayşe benden önce atıldı.

“Her şeye atlamazsan senin için daha iyi olur, Julia.” Ayşe’ye şaşkınca baktım. “Sadece her zamanki gibi bana laf atmakla meşgul kendisi.”

Baygın bakışlarını bana çevirip, “Evet *yabancı çocuk*, biz Türkler zekiyiz! Her şeyin üstesinden geliriz,” dedi imayla ve önüne döndü. Bir yandan durumu kurtarıırken diğer yandan da bana laf sokmuştu.

Bacağına vurup, “Hey, Ayşe!” dedim. Bakışlarını bana çevirince ona orta parmağımı gösterdim.

Başını eğip, “Bana beyninin tamamını penisine hapsedtiğini mi açıklamaya çalışıyorsun, David?” dedi, ben de mal gibi kaldım. Sınıf kahkahalara boğulurken tekrar önüne döndü.

Bu sefer bir başkası lafa karıştı. “David, belki de bakire kızımız sevişmek için sana imada bulunuyordur.”

Sinirle adını bilmediğim bok herife döndüm. “Ben de o çeneni sikmeden önce kapaman gerektiğini söylüyorum. Anlıyorsun, değil mi? İma değil, direkt söylüyorum.”

Bozulan suratıyla önüne dönerken bir orta parmak da ona gösterdim. Bakışlarımı Ayşe’ye çevirdiğimde bana tebessüm ederek bakıyordu. Ona göz kırpıp önüme döndüm.

Anderson, susmamız gerektiği hakkında tam uyarıda bulunacağı sırada zil çaldı ve hiç konuşma gereği duymadan yerinden kalkıp kâğıtları topladı. Benimkini aldığı gibi telefonumu açıp çantamı yerden alarak sınıftan çıktım.



Okul çıkışı, bizimkiler kafaları çekmek için bir yere giderlerken lanet olsun ki ben evime gitmek zorunda kaldım. Evin önüne geldiğimde bıkkınlıkla nefesimi dışarı verip kapıyı açtım. Baila yine bonesini takmıştı. Yanağını sıkıp onlara hiç gözükmekten üst kata çıkıp çantamı odama bıraktım. Yorgun vücudumu yatağa bıraktım

ve biraz uyukladım. Yapacak daha harika bir şeyim yoktu artık.

Benim için beş dakika ama annem için üç saate yakın süren bir uyuklamadan sonra mecburi bir şekilde kaldırılmışımdım. Çünkü dedem, uyumak yerine *Talmud* okumam gerektiğini söylemişti. Sinirle yataktan çıkıp buruşuk kıyafetlerimle aşağı kata indim. Bizimkileri mutfakta, yemek masasına oturmuş şekilde buldum. Baila'nın yanağını sıkıp, yanındaki sandalyeyi çekip otururken masadaki sinir bozucu sessizlikten nefret ettim.

Eve gelmekten artık bunalıyordum. Onlara defolup gitmelerini, beni annem ve kardeşimle yalnız bırakmalarını söylemek istiyordum.

Rahatsızca yemeğimizi yerken babam boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. Kirpiklerimin altından ona bakarken ciddi konulardan bahsettiği zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını birbirine geçirdi.

“Size bir şey söylemem gerek.” Ne olursun, dedemle geri döneceğinizi söyle. Lütfen. Hadi, bu iyiliği yap bana.

“Assisi'ye geri dönüyoruz.” Tanrım! Yoksa bugün, David'in dualarının kabul olduğu gün müydü? Bağırıp gülmemek için dişlerimi sıktım. Burnumu kaşır gibi yaparak gülümsememi sakladım.

“Hepimiz.” Elim donup kaldı. Kaslarım seğirirken gözlerimi ona diktim. Şaka yapıyordu, değil mi?

“Ne demek hepimiz?” diyerek babama baktım. Gözlerini benden kaçırırken dedem bakışlarını bana çevirdi.

“Hepimiz. Tüm aile,” dedi yaşlı moruk. Ona küfretmemek ve lanet çenesini kapatmasını söylememek için kendimi sıktım. Babama döndüm hızla. “Baba, buradan gidemeyiz. Burada bir düzenimiz var.”

“Assisi’deki düzenimizi bırakıp buraya geldiğimiz gibi geri dönüp orada da düzen kurabiliriz, David. Ayrıca Assisi’den buraya taşınacağınız zaman da bütün gün odandan çıkmayıp buraya gelmemek için ısrar etmiştin.”

Babam bel altı vuruyordu. Evet, hatta o zaman ağlamıştım çünkü ben, ev ve kiliseden başka bir bok bilmeyen küçük bir çocuktum! Sadece annemin ailesini görmek için bir iki kez buraya gelmiştim ve her seferinde burayı ürkütücü bulmuştum. Başlarda alışmakta çok zorluk çeksem de şimdi onlardan biri olmuştum. Buradaki rahatlığa ve özgürlüğe alışmışken tekrar Assisi’ye dönemezdin.

Kendimi başımda zuchettoyla kilisede hayal edemiyordum. Partilerden kiliselere! Tam dizilik konu resmen!

Gözlerimi babama diktim. Ama o beni daha fazla dinlemeyeceğini belli ederek başını eğip yemeğine döndü. Anneme döndüm yalvarır bakışlarla. Kabullenerek başını sallamıştı. Böyle olacağını biliyordum.

Onlar can sıkıntısından buraya gelmemişlerdi. Bir bokluk çıkacağı belliydi. Son kez babama döndüm. “Baba, UCLA’dan burs kazanıyorum ben. Dünyanın en iyi üniversitelerinden birini kazanıyorum. Bu fırsatı elimin tersiyle itip kaçırayım mı?”

“Hiçbir üniversite, bizim üniversitelerimiz kadar iyi olamaz.” O an dedeme bir tane yumruk çakıp o sikik çenesini kapamasını söylemek istedim. Onu orada boğmamak için ellerimi yumruk yapıp tekrar babama döndüm. Bakışlarını benden çevirince gözlerinin içine bakmak için eğildim.

“Baba,” dedim, sabahtan beri ilk defa İngilizce konuşarak. Gözlerini kaçırdı benden.

“Bu yaz gidiyoruz David,” dedi sadece. Yılgınlıkla sandalyede arkama yaslandım. Bitmişti her şey. Harika hayatımın üzerine işemişlerdi piçler.

“Bu, ailemiz için alınan en hayırlı karar,” diyen dedeme baktım. “Karşıma geçip babana İngilizce hitap ediyorsun. Şu üstündeki kıyafetlere bak! Bu ülke sizi değiştiriyor. Özümüzü kaybetmemeliyiz. Tekrar özümüzü bulmaya gideceğiz.”

Dedem konuştuğu bedenim titriyordu. Ellerim yumruk hâlindeydi. Tam kalkıp üzerine atlamak istediğim sırada bunu hisseden annem, elini yumruğumun üzerine koyarak bana baktı.

“David, evde zeytinyağımız bitmiş de hemen gidip alırmısın?” Öfkeli bakışlarımla anneme döndüm.

Başıyla dışarıyı işaret ederken yerimden hızla kalktım ve mutfaktan çıkmakla yetinmeyip evden de çıktım. Çıktığım gibi sinirle bağırıp duvara tekme attım. Hızımı alamadım ve çöp kutusuna vurdum. Saçımı hızla çekip sinirle inledim. Buradan gideceğimize inanamıyordum. O hayata geri dönmek istemiyordum. O şekilde yaşamak istemiyordum. İnsanların girmek için can attığı üniversiteye kabul edilmek üzereyken her şeyi bırakıp gitmek istemiyordum.

“David!” Annemin sesini duyunca ona döndüm.

“Anne, buradan gidemeyiz!” diyerek ona yalvardım. Ellerini tutup gözlerinin içine baktım. Bakışlarında kabullenmişlik vardı.

“Anne, bunu bize yapma!” dedim yalvararak.

“Seni anlıyorum ama Baram gitmek istiyor. Hayatına burada devam etmek istemiyor.”

“Biz devam edelim,” dedim inançla. “Her zamanki gibi sen, ben ve Baila olarak. Olmaz mı?” Şu an çocuk gibi görüldüğümün farkındaydım. Öyle ki annem yüzüme gülümseyip saçlarımı okşamaya başladı.

“David, kocamı özlüyorum. Yıllardır ayrı yaşıyoruz ve artık onunla aynı çatı altında kalmak istiyorum. Burası ya da orası, fark etmiyor. Onun olduğu her yer benim evim.”

Yenilgiyle ellerimi annemden çektim. Annemin babama bu kadar bağlı ve âşık olmasından nefret ediyordum. İşte, tam da bu yüzden birine delicesine kapılmak istemiyordum çünkü verdiği zarar çok fazla oluyordu.

“Kocan çocuklarından daha mı önemli!” diye bağırdım anneme. Annemin düşen yüzünü izledim.

“David...” dedi ama başka bir şey söyleyemedi.

“O hayata dönmek istemiyorum. Sırf kocanla birlikte olmak için beni istemediğim bir hayatı yaşamaya zorlayacaksınız!”

“Ailenle bir arada olacaksın, David. Bundan daha güzeli olamaz. Sen değil miydin, *ailem parçalanmasın, ayrı ülkelerde yaşamayalım*, diyerek ağlayan? Ne oldu sana?”

“Değiştim!” diye bağırdım.

“O zaman yine değişebilirsin David,” diyen annem, beni orada öylece bırakıp evine girdi. Öfkeyle bağırıp evin kapısına tekme attım. Sinirle sokaktan çıkıp yolda yürüdüm. Rüzgârın esintisi saçlarımı dağıtırken başımı biraz eğip engel olmaya çalıştım.

Nereye gittiğime dikkat etmeden yaptığım uzun bir yürüyüşün ardından kendimi bir kaldırım kenarına bıraktım. Başımı dizime yaslayıp lanet olasıca haberi tekrar tekrar düşündüm. Bana bu hayatı bırakmamı ve oraya

gitmemi söylüyorlardı. Beni ölüme sürüklemekten ne farkı vardı bunun şimdi?

“David.” Hah! Bir küçük bela eksikti.

“Git başımdan Ayşe,” dedim başımı kaldırmadan. Evlerimizin arasının bu kadar kısa olmasına inanamıyordum. Birbirinden hoşlanmayan ikili, nasıl bu kadar yakın oturabiliyordu acaba?

“İyi misin?” dedi bu sefer ve yanıma oturduğunu hissettirdi. Başımı dizimden kaldırarak direkt karşıya baktım. Şu an kimseyle uğraşacak hâlîm yoktu, özellikle de onunla. Babamın gideceğimizi söylediği anlar tekrar kulaklarımda çınlarken lanet gözlerim doldu. Ağlamamak için dişlerimi sıkarken ellerimi de hırsıyla yumruk yapmıştım.

“Ne oldu? Anlatmak ister misin?” diye sordu.

“Sadece beni yalnız bırak.”

Gitmedi kahrolasıca. Yanımda öylece oturdu. Kendimi ağlamamak için zor tutuyordum zaten. Dirseğimi dizime yaslayıp, parmaklarımı saçlarıma geçirip sıkıca çektim. Sinirlerim altüst olmuştu. Elini bacağıma koyup sıvazladı. Başımı hafifçe ona çevirdim. Bakışları derin ve anlayışlıydı. Bir Ayşe’nin acıması eksikti zaten. Her şey güzeldi, bir bu eksikti! Bacağıma ondan kurtarıp, “Sadece git,” dedim.

“Ben sadece...”

Sözünü aniden kesip, “Senin lanet olasıca yardımına ihtiyacım yok!” diye bağırdım. Birkaç gözyaşı yanaklarımdan akarken karşısında ağlamamak için kolumla damlaları sildim. “Siktir olup gitmekten hiçbir zaman anlamıyorsun, değil mi?”

“Ben...”

Siktir ya! Sinirimi yine ondan çıkarmıştım. Titreyen vücudunu zorla kaldırımdan kaldırırken bir de buna sinirlenip ağladım. Kolunu hızla tutarken bana dönmeden kolunu kurtardı ve arkasına dönmeden çekip gitti. Sinirle dişlerimi sıkıp yumruğumu kaldırıma geçirdim. Bugün David'in dualarının kabul olduğu gün değildi. Bugün David'in hayatının tam olarak boka battığı gündü.

BÖLÜM 17



AYŞE TETİK

Dolabıma yönelip kapağını açarken dünkü sinirim hâlâ geçmemişti. Tabii bir de tüm gece ağlamanın yarattığı şu baş ağrısı vardı. Onu üzgün görünce sadece destek olmak istemiştim. O bana çok destek olmuştu ve ben de ona destek olup yardım etmek istemiştim. O ise bana yine siktir olup gitmemi söyledi. Bunu ikinci kez deyişiydi ve canımı cidden yakmaya başlıyordu. Sadece onu ağlarken ilk kez gördüğüm için endişelenmiştim.

Acımak mıydı değil miydi, bilmiyorum ama...

Bir şeyler beni ona itmişti işte. Sahra beni eczaneye zorla gönderirken onunla karşılaşacağımı bile bilmiyordum. Sinirle başımı kaldırıp sıkılan kalbimi rahatlatmak için derin derin nefesler alırken onun derslik binasına girişini gördüm. Dolabımın kapıya yakın olmasından nefret etmeye başlamıştım. Başımı çevirsem de beni gördüğünü ve yanıma geldiğini fark ettim. Onunla ilgilenmeden, çoktan kitaplarımı aldığım dolabımda öylesine oyalandım. Bir kolunu yanımdaki dolaba yasladı. Dolabı hızla kapatıp gidecekken bu sefer diğer tarafa da kolunu koyarak beni yine sıkıştırdı. Ona bakmadan kolunun altından çıkmak isteyince vücudunu bana daha çok yaklaştırdı. Baygın bir şekilde baktım ona.

“Ne istiyorsun, David?” dedim. “Siktir olup gitmemi söylüyorsun ama siktir olup gidince de hep peşimden geliyorsun.”

Cevap vermek yerine bana daha çok yaklaştı. Burunlarımız neredeyse değecekken kendimi geri çektim. Sırtım dolaplarla birleşince o biraz daha yaklaştı ama aramızda yine belli bir sınır vardı.

“Sadece sinirliydim ve sen yine sinirli ânıma denk geldin.”

“Nedense bu hep bana oluyor!” diye homurdandım.

“Kesinlikle,” dedi pislik. Gözlerimi devirip tekrar ayrılmak istedim. Beni yine sıkıştırdı ve daha çok yaklaştığında bu sefer burunlarımız değdi. Vücudum aniden karıncalanınca nefesimi tutarak bakışlarımı indirdim.

“Sadece özür dilemek istedim,” derken sigara ve nane kokan nefesi bana çarptı.

Bakışlarımı ona çevirmeden yurkundum ve “Sadece sana yardım etmek istemiştım,” diyerek misilleme yaptım. “Çünkü sen de bana yardımcı olmuştun,” diye ekledim hızlıca. Elini yavaşça arkamızdaki dolaplara vurdu ve bana daha çok yaklaştı.

“Biliyorum, öyle bağırarak istemedim. Sadece...”

Sustu. Başını hafiften eğerken ona baktım. Sıkıntılı duruyordu. Başını eğince saçları tamamen önüme serilmişti. Bir elimi kaldırıp saçlarına götürdüm. Başını hızlıca kaldırırken elim yanağına değdi. Gözleri gözlerimde oyalanırken boğazım kurudu. Nefesim hızlandı.

“Anlatmak ister misin?” dedim samimiyetle bakarak. “İyi bir dinleyiciyim.” Gözlerinden bir acı ve hüznün gelip geçerken boğazıma bir yumru oturdu. Bakışlarını tekrar

kaçırdı. Başını bana biraz bana yaklaştıınca elimi yanağından çekemedim.

“Gidiyoruz,” dedi birden ve kalbim durdu sanki. Elim yanağındayken donakaldım. Gözlerimi hızlıca kırptırdım.

“Nereye?” diye sordum.

“Assisi’ye dönüyoruz,” diyerek başını kaldırdı. “Mezuniyetten sonra.”

Bir şey demek için ağzımı açtım ama diyemeden öylece kaldım. Tuttuğum nefesimi bırakırken, “Ama sen UCLA’ya kabul almıyor musun?” diye sordum.

Umursamazca omuz silkti ama umursadığı çok belliydi. “Dedem, hiçbir üniversitenin kendi üniversitemiz kadar iyi olmadığını söyledi.”

Gözlerimi öfkeyle yumdum, derin nefesler alıp tekrar açtım. “Lütfen bu sözünden sonra ona hareket çektiğini söyle, David. Yoksa içimde kalır!” dedim.

Dudakları kıvrılmamak için çaba sarf etti ama sonunda kendisiyle verdiği savaşı kaybedip güldü. Başını hafif eğerek kıkırdadı. “Ben de bunu çok istedim ama içimden yaptım. Merak etme,” dedi.

“Buna çok sevindim,” dedim yapmacık bir heyecanla.

Gülerek başını salladı. Gülümseyerek ona bakarken başını tekrar bana çevirdi. Gözlerindeki hüznü tekrar belirdi. Yanağından çektiğim elimi beline götürdüm ve destek olurcasına sıktım.

“Sen iyi bir çocuksun, David,” dedim ve bu onu güldürdü. Benimle alay edeceğini belli eden cinsten bakınca hemen, “Öylesin,” diyerek atıldım. “Tamam. Sigara, alkol

ve daha pek çok zararlı alışkanlıkların da var. Evet. Ama özünde iyi bir çocuksun,” dedim.

Tek kaşını alayla kaldırdı. “Benden hoşlanmıyorsun sanıyordum,” dedi. Gözlerimi devirip ondan uzaklaşarak sırtımı dolabıma yasladım.

“Hoşlanmıyorum demedim. Kes şunu. Sadece bana yapılanları unutmadım. Bazılarını hâlâ sevmiyorum ancak sen farklısın,” dedim. Kirpiklerinin altından bana baktı.

“Sen iyi yetişmişsin, David. İyi birisin,” dedim. Başını salladı ve sinirleri bozulmuş gibi gülmeye başladı. Benden biraz uzaklaşıp gidecekken kolundan tuttum. Tekrar döndü, bu sefer ben yaklaştım.

“UCLA iyi bir okul. Geleceğin için özellikle. Peşini bırakma sakın.” Zorlukla gülümseyip yanağımı sıktı.

“Sakin ol, küçük bela. Mezuniyete kadar buradayım. Seninle uğraşmaya devam ederim. Seneye de artık bir başkasını bulursun.” Salak. Ben ne diyorum, o ne anlıyor? Gözlerimi devirip gövdesine vurdum.

“Haziran ayından sonra ben de temelli ayrılıyorum buradan,” dedim. Gözlerini kırıştırtarak öylece bakarken ağzı hafif açıldı.

“Seneye burada yok musun?” diye sordu şaşkınca.

Başımı olumsuzlukla salladım. “Sahra haziran sonunda mezun olacak ve biz temelli İstanbul’a döneceğiz. Zaten buraya da altı ay için gelmiştim.”

Alt dudağını büzüp başını eğdi, gözlerini kırıştırmaya devam etti. Sanırım bunu beklemiyordu. Çantamı takıp ilerlerken o da ilerledi. Kolunu birden omzuma atınca düşmekten son anda kurtuldum.

“Desene, UCLA’da partilerken sarhoş anlarımda anlatacağım bir anım olacaksın.”

Belini çimdikledim. Gülerек biraz uzaklaştı. “Ben sarhoş anılarına mı layığım yani?” dedim sahte bir kızgınlıkla. Başını çevirip göz kırptı.

“Hayır, küçük bela. Değilsin,” dedi ve üst kata çıktı. Onun arkasından gülerек başımı salladım ve ilk dersime yetişmek için hızlandım.



Seçmeli İspanyolca dersinde uyumamak için gözlerimi zor açık tutuyordum. İspanyolca hocası durmadan terleyen bir adamdı. Tuhaf bir aksanı olduğu için ne dediği de tam anlaşılmıyordu. Yani, sürekli aynı şeyleri tekrarlar- larken dersinden pek de bir şey öğrenilmiyordu.

Dayanamadım, başımı masaya bıraktım. Yan tarafımda oturan Ethan, gülerек bana kâğıt atınca saçıma gelen kâğıdı alıp yere attım. Ama o rahat durmadı, hatta yanına destekçi olarak Alex de eklendi. Harika! Bu iki öküzle ortak dersimizin olmasından nefret ediyordum.

“Hey, Ayşe!” dedi Ethan, bana biraz daha yaklaşarak. Kafamı masadan kaldırmadan ona döndüm.

“Evet?”

“Gerçek bir İspanyol görmek ister misin?” Durdu ve kendi kendine bir şeyler anımsar gibi baktı. Tekrar bana döndüğünde, “Bu boktan şeyin İspanyolca olduğunu düşünmüyorsundur herhalde,” dedi.

Alnım kırıştı. “O nasıl bir cümleydi öyle?” diye sorarak sıramdayken ona doğru yaklaştım. “Sanki *Noel Baba* gerçek değil biliyorsun, değil mi, der gibisin.” dedim.

“O zaten gerçek değil,” dedi, ayan beyan ortada olan bir gerçeği anlayamamışım gibi bir imayla bana bakarken. Sanırım dalga geçtiğimi anlamamıştı. Gözlerimi yuvarlayarak sıramda düzgün bir pozisyona geçtim. Fakat yine bacağıma vurdu.

“Ciddiyim,” dedi.

“Ne konuda?”

“Gerçek bir İspanyol görmek konusunda,” diyerek gözlerini devirdi.

“Hey, ne konuşuyorsunuz siz? Yoksa benim biricik kankam Ethan, diğer biricik kankam Ayşe’nin bozuk kanna girip Ya Naa’yı bana ayarlaması için ayartıyor mu? Devam et dostum!”

Gözlerimizi devirerek Alex’e baktık. O ise iki başparmağını havaya kaldırmış, bize sırtıyordu. Ethan’la aynı anda orta parmağımızı kaldırdık. Alex’in sırttan suratı hızla yere çakıldı. Ethan’la beşlik çaktık.

“Ayşe’yi Flushing’e davet ettim,” dedi Ethan.

Anlamayarak Ethan’a döndüm. “O nedir?” diye sordum.

“Bir park,” dedi Ethan ve bana döndü. O konuşmadan önce Alex atladı.

“Queens’te, çoğunlukla İspanyolların takıldığı oldukça büyük bir park. Bu gece oraya gidecektik.” Göz kırptı. “Sen de gel,” dedi.

Emin olamayarak başımı sallarken zil çaldı. Herkes rahat bir nefes vererek ayaklandı. Defteri çantama koyup ayaklanırken Ethan ve Alex beni takip etti. Sınıftan çıkarken bir yanımda Ethan, bir yanımda Alex vardı.

“Gel,” dedi Ethan.

“Acayip eğlenceli olacak,” diyerek başını salladı Alex. Gülümsedim. Eğlence anlayışları benimkinden çok ama çok farklıydı.

“Yoksa kafayı bulup içecek misiniz? Eğlenceniz bu mu?” Ethan bana *aferin* der gibi başını sallayarak Alex’e döndü.

“Kız bizi çok iyi tanımış Ale,” diyerek kıkırdadı ve saçlarımı karıştırdı. Gülümsedim.

David merdivenlerden inerken üçümüzü görünce durdu ve şüphe taşıyan bakışlarla yanımıza geldi.

“N’aber, kanı bozuklar?” dedi her zamanki gibi. Diğerleriyle yumruklarını tokuştururken parmağıyla yanağıma vurunca bacağına vurdum. Sırıtarak göz kırptı.

“Onu Flushing’e davet ediyordum,” dedi Ethan. David sinirle inledi.

“Sikeyim! O bu gece miydi, Ethan?” dedi David.

“Siktir ama David! *Unuttum* deme sakın?” Alex ona sinirle bakarken David onun omzunu sıktı.

“Hiçbir bok beni gelmekten alıkoyamaz, piç! Merak etme.” Aralarında geçen bu güzel(!) diyaloga şaşkınca baktım. Birbirlerine küfrederek yapacaklarından bahsetmeye devam ettiler.

“Siz hep böyle küfrederek mi konuşuyorsunuz?” diye sordum şaşkınca. Birbirlerine baktılar ve senkronize bir

şekilde, “Evet,” deyip başlarını salladılar. Şaşırdım ama gülmemek için kendimi tuttum.

“Neyse... Sonra görüşürüz millet,” diye mırıldanıp giderken Ethan arkamdan, “Flushing’de görüşeceğiz!” diye bağırdı. Ona döndüm.

Parmağıyla beni işaret edip başını salladı. Güler gibi bir ses çıkarıp önüme dönerken bir sonraki dersime ilerledim.



Okul çıkış saatine kadar, bahsettikleri yere gidip gitmeme arasında kararsız kalırken sonunda telefonumu çıkarıp parkı araştırmaya başladım. Oldukça büyük bir park gibi duruyordu.

Tam adı, Flushing Meadows Corona’ydı ki ben de olsam kısaca Flushing derdim. Bir yanımda korksa da öbür yanımda, *orada tanıdıklar olacak, seni korurlar*, diyordu. Oraya giden tek kız olmaktan korktuğum için son derste hocaya çaktırmadan telefonumu çıkarıp Mina’ya mesaj attım.

“Selam. Sabahki İspanyolca dersinde Ethan, İspanyol gecesini olduğunu ve Flushing’e gideceklerini söyleyip beni davet etti. Lütfen sen de geleceğini söyle.”

Mesajı gönderdim ve telefonumu yerine koymadan cevap geldi. Elbette ders dinlemek yerine, telefonundan alışveriş sitelerindeki kıyafetlere bakıyordu. Telefonu tekrar açtım, büyük harflerle yazdığı mesajı okudum.

*“SEN DELİRDİN Mİ! ELBETTE GELİYORUUM-
UMMM! Hatta Natie, Mei ve okuldan birkaç kız daha var.
Merak etme güzelim, tek değilsin.”*

Rahat bir nefes verip arkama iyice yaslandım. Tek kalmaktan korkuyordum. Telefonu cebime koyduğum sırada son ders zili de çaldı. Yerimden hızla kalktım. Sınıftan çıkarken koridorun sonundaki sınıftan çıkan Mina, beni görünce parlayan gözlerle yanıma geldi.

“Hadi gidelim!”

“Hemen mi?” diye sordum şaşkınca. Gözlerini devirip beni iterken okul biter bitmez gideceğimizi bilmiyordum.

Mina, beni merdivenlerden iterek ilerletti ve dolabıma yönelmeme bile izin vermeden binadan kapı dışarı etti. Ön bahçeye çıktığımız an arkamızdan Natalie sırtımıza atladı.

“Flushing’e gidiyoruz!” diye bağırdı çıldırarak. Gözlerim kocaman açıldı. Meira sakince gelip Natalie’ye küfretti ve çıkış kapısından çıktı. Biz de onun ardından okuldan çıkarken bahsedilen yere nasıl gideceğimizi bilemeden öylece durdum. Biri saçlarıma dokununca sığıracak yanıma döndüm.

David’di.

Bana göz kırpıp önüne dönünce gülümsedim. Mina’yla bakışlarımız çakıştı ve bana imalı imalı baktı. Gözlerimi devirerek, “Nasıl gideceğiz?” diye sordum. Bir korna sesi soruma cevap verdi.

Mina ilerideki tanıdık arabayı gösterip, “İşte bununla,” dedi ve kolumdan tutarak beni çekiştirmeye devam etti. Bu heyecanına ayak uyduramadan ilerlerken arkamızdan Meira, Natalie ve tanımadığım iki kız daha geldi.

Kendimi bir anda Zafer'in arabasının arka koltuğunda otururken buldum. Ve kucağımda tanımadığım bir kız vardı. Zafer gazı kökledi, araba ileri atılırken içerisi fazla yüksek sesli bir rap müzikle doldu. Coşarak bağırıp şarkıya eşlik eden araba halkına öylece bakakaldım. Deli gibilerdi.

Yol bitmek bilmedi. Manhattan'dan çıkmamız zaten bir ölümdü, bir de durmadan bağırıp zıplayarak şarkı söyleyen grubu dinlemek daha beterd. Kucağımdaki kız, ciddi anlamda bir parfüme ihtiyaç duyacak kadar ter kokuyordu. Nefesim artık daralmıştı ve sanırım biz hâlâ varmamıştık.

Derken, "Evet, geldik!" diyen Zafer'in sesiyle büyük bir zafer çığlığı attım. Araba durduğu gibi kapıyı açtım ve kızın inmesini bekledim. Çok geçmeden hepimiz arabadan indik. Yanımızdaki boş park yerine birkaç araba daha geldiğinde sondaki arabadan David ve arkadaşları çıktı. David, elindeki sigarayı son kez içine çekip izmaritini atarak yanımıza geldi ve içine çektiği dumanı tam yanımdan geçerken yüzüme doğru üfledi. Üzerime gelen dumanı öksürerek dağıtmaya çalışırken, pislik gülererek saçlarımı karıştırdı bu kez.

"Tam bir göt lalesisin, David!" dedim.

"Sense açmayı bekleyen bir lalesin, bebeğim!" dedi alaylı bir sesle. Ona hareket çekmemek için kendimi zor tuttum. Sinirle kollarımı göğsümde bağlarken sırtıttı.

"Millet, park çıkışı benim eve geçiyoruz! Bizimkiler hafta içi kaçamağı için şehir merkezindeki eve gitmişler," dedi Ethan ve büyük bir alkış tufanı koptu. Buradan sonraki istikametimiz parti gibi gözüküyordu. Ve ben, yine hiçbir yeri bilmeyen zavallı olarak Mina nereye giderse onu takip etmek zorunda kalacaktım.

Beraber parka girerken buranın bizim parklardan çok büyük olduğunu fark ettim. Neredeyse beş tane futbol sahası, üç tane beyzbol sahası, birkaç tane basketbol sahası ve ileride de büyük bir gölet vardı.

Yapay bir gölet miydi değil miydi, tam emin olamadım. İçeri doğru ilerlediğimizde karşımıza kocaman bir kaykay pisti çıktı. Büyüktü, etrafında tribünler bile vardı.

Ve gençlik, su gibi oraya akmıştı. Herkes gülerek bir şeyler anlatırken bense yeni geldiğim yeri keşfediyordum. Düz yolda ilerlerken köşede çelikten yapılmış kocaman bir dünya küresi gördüm. Bu büyük dünya küresinin etrafında da fıskiyeler vardı. İnsanlar orada fotoğraf çekilmek için sıraya girerken birkaç genç, suların içinden gülerek geçtiler.

Biri montumun şapkasından çekince onun kim olduğunu artık çok iyi biliyordum.

“Uzak kalma. Kaybolacaksın.”

“David, burası çok güzelmiş,” dedim onun dediklerini umursamadan.

“Evet, öyle,” diye mırıldandı. Etrafıma bakınmaya devam ederken elimden tutarak beni itekledi.

Bakınmayı kesip ilerledim. Bizimkiler, büyük bir futbol sahasının yanında durmuşlardı. Mina’nın gözleri bize takılmıştı, ellerimizin birleşik olduğunu fark edince elimi hızla geri çektim. Hareketim karşısında David bana dönse de bir şey yapmadım. O da zaten tekrar önüne dönüp diğerlerinin yanına gitti. Kaybolmamak için Mina’nın yanına gittim.

“Ee, ne yapıyoruz şimdi?” diye sordum, Mina’nın imalı bakışlarına maruz kalınca. Bilmiş bilmiş sırtıttı

ancak sonra, “Maç yapıyorlar, eğleniyoruz ve mangal yapıyoruz,” diyerek omuz silkti.

“Mangal mı?” dedim gülerек. “Burada mangal var mı ya?”

“Onlar *barbekü* diyor ama mangaldan farkı yok. Hem İspanyollar gerçekten Türkler gibiler. Göreceksin. Bu bir mangal partisi!” Gülerек başımı salladım.

Okulda ortak ders aldığımız birkaç kişiyi daha tanıyordum ama diğerlerini tanıımıyordum. Özellikle köşede beyaz atlet giymiş büyük adamları hiç tanıımıyordum. Ama bu hâlleri bana Türkleri anımsatmıştı.

“Şu Alex’ten paçamı ne zaman kurtarabilirim?” Ya Naa tam dibimizde bitince başımızı kaldırarak ona baktık. Köşede oturan Alex sırtarak Ya Naa’yı izlerken, o da öfkeli hâlde bize bakıyordu.

Mina gözlerini devirip, “Vermezsen peşini bırakmaz,” dedi.

“Mecbur muyum?” diye cevap veren Ya Naa’ya baskarken neyi vermekten bahsettiklerini başta anlayamadım. Sonra dank edince bu tarz muhabbetlere daha ne kadar maruz kalacağımı düşünmeye başladım.

“Alex tam bir kız düşkünüdür,” dedi Natalie, kıkırdarak yanımıza gelirken. Mina’nın öteki tarafına otururken tepemizde dikilen Ya Naa’ya sırtarak baktı. “Kadınlara âşık bir erkek asla vazgeçmez. Ver ve kurtul.”

“İlkimi bir kız orospusuyla yapmak istemiyorum.” Ya Naa’nın açık sözlülüğü karşısında nutkum tutulurken Mina ve Natalie kıkırdadı.

“*Junior*’da tek Ayşe’nin olduğunu sanıyordum. Tanrım, ikincisini beklemiyordum!” Natalie gülerek bakarken Ya Naa ona hareket çekti.

“Ah, evet! Onun içine girmesini istiyorsun, değil mi?” diye karşılık verince Ya Naa’da alışık olmadığım bir şeyi fark ettim.

Kızarmıştı. Hem de delicesine. David’in metroda beni utandırdığı anlar kadar kıpkırmızı olmuştu.

“Onunla ben konuşurum, Koreli,” dedi Natalie ve göz kırparak, “Merak etme,” diye ekledi. Ya Naa ona saldırı-
cakken araya girdim.

“Ben, Alex’le gayet düzgün bir şekilde konuşup peşini bırakması gerektiğini söyleyeceğim. Söz veriyorum,” dedim.

Ya Naa öfkeli gözlerini bana çevirdi. “Benden uzak dursa iyi eder!” diye homurdanıp gitti. Natalie arkasından kıkırdayarak telefonuna döndü. Telefonunu kapatıp yanına koyarken köşede oturan Alex’ten büyük bir feryat koptu. Korkuyla o tarafa baktığımızda Alex’in gözleri birini arıyor gibiydi. Olan biteni kavradığım gibi Natalie’ye döndüm ama o kahkahalara boğulmuştu.

“Natalie!” diyerek ona kızdım.

“Birkaç ay sonra bu lanet şehirden temelli kurtulacağım için istediğim her şeyi yapabilirim,” diyerek saçlarını geriye atıp gülmeye devam etti. Ona kızgın bakmaya çalışırken yanımda oturan Mina da gülmeye başladı. Bu, onlar için sıradan bir durumken benim için kötü bir şeydi. Bir başkasının gizlisini paylaşmışlardı.

“Siz çok kötüsünüz,” dedim ikisine bakarak.

“Evet çünkü dünyada daha fazla vakit geçirmek istiyoruz,” dedi Natalie kıkırdayarak. Şaşkınlıkla başımı salladım.



Alex’e olan biteni anlattım ve Ya Naa’yı rahat bırakıp uzak durmasını söyledim. Daha sonra Mina’nın dediği gibi, erkekler büyük futbol sahasında maç yaparken ben de Mina, Natalie ve Meira’yla çimenlere uzandım. “Bugün neden buraya geldik?” diye sordum.

“Çünkü bugün hava çok güzel. New York’un havasını artık biliyorsun. Hangi mevsimde olduğu fark etmeksizin bozabiliyor.”

Güldüm. “Bilmez miyim?”

“Ah, yüce Tanrım!” Natalie’nin inlemesiyle başlarımızı ona çevirdik. Bağdaş kurarak oturduğu yerde alt dudağını dişler vaziyette ileriye bakıyordu. Geleni görmemle kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken oturuşumu düzelttim.

“Hey, Mina! Şu suyu verir misin?” David tam dibimizde bitmişti. Mina yanındaki şişeyi ona verirken ben Bay Munez’e bakmaya devam ettim.

“Bay Munez’in burada ne işi var?” diye sordum.

“Çünkü o bir İspanyol,” dedi Natalie ve beni şoke etti.

“Bay Munez, İspanyol mu?” diye bağırdım. “Bunu bilmiyordum.”

“Sen zaten neyi biliyorsun ki Türk kıızı?” diyen David, içtiği şişeyi kucağıma atarken sırtımasına gıcık oldum.

Başımı ona kaldırıp, “Senin salak olman dışında mı? Hayır, hiçbir şey,” diyerek alt dudağımı büzdüm. Yanımdakiler kahkahalara boğulurken orta parmağını kaldırdı ve ben başımı yana yatırıp tatlı tatlı sııttım. David gidince başımı Mina’nın bacağına yasladım.

“Tanrım! Munez çok seksi,” dedi bu sefer Natalie ve gülmeden edemedim.

“Nesi seksi Natie? Koca gözlüğü olan bir herif,” diyerek dalga geçtim. Sahte bir kızgınlıkla bana baktı.

“O gözlükler çok güzel. Kahretsin, Munez’i istiyorum!” diyerek inledi ve başını havaya kaldırdı.

“Pekâlâ Natie, senin libidon yine yükselmiş!” Meira onun kolundan tutup yere yatırırken Mina’yla gülme krizine girdik. Ve saatlerce New York güneşinin tadını çıkardık.

DAVID YESSEL KOHN

Saatlerdir top peşinde koşturmamıza rağmen kendimi hâlâ dinç hissediyordum. O kahrolası eve, bu gece gitmeyi aklımdan bile geçirmiyordum. Buradan sonra Ethan’a gidip partileyecek ve belki de geceyi güzel bir şekilde sonlandıracaktım.

Derken Meira’nın o tanıdık bakışlarını gördüm. Ama bu sefer bana bakmıyordu. Tanımadığım bir başka çocuğa doğru bakıyordu. Çocuk bizim okuldan bile değildi.

Meira böyleydi. Biraz takılır ve canı sıkılınca başka yerlerde takılırdı. Bir zamanlar *sevgili olabiliriz* diye düşündüğüme bile inanamıyordum. Çevremde hiçbir zaman *sevgili olabilirim* diyebileceğim bir kız olmadı. Herkes bana yaklaşır, benden istediğini alır ve konmak için başka

çiçeklere doğru yol alırlardı. Meira bugün bu çocuğa görürken akşamında gelip kucağıma otururdu. Ama bunu dert etmiyordum çünkü onunla sevgili olmak ya da çıkmak gibi bir düşüncem yoktu. Anlık olarak kafamı dağıtmama yardımcı oluyordu ki bu benim için yeterliydi. Sevgili yapmayı asla düşünmüyordum. Bunu bir kere yaşamıştım ve ağzımın payını almıştım. Bir kez daha bir kızın ağzıma sıçmasına ya da beni mahvetmesine izin vermeyecektim.

“David, yakala!” Ethan topu bana atınca ayağımla yakalayıp birkaç kere sektirdikten sonra Marco’ya attım. Marco topu aldı, “Eğer üniversiteye giderseniz böyle maçlar yapamayacaksınız, itler!” deyip topu hızla Alex’e attı. Alex topu alırken ona hareket çekip Zafer’e attı.

“Sen şuna *tek başıma evsiz olmak istemiyorum, gelin kartonu beraber paylaşalım* desene!” dedi Alex ve biz kahkahalara boğulduk.

Marco, ciddi anlamda vurdumduymaz bir herifti. Onlara henüz taşınma meselesinden bahsetmemiştim ve bu aralar bahsetmeyi düşünmüyordum. Zaten taşınma olayını sadece Ayşe biliyordu ve eminim ki kimseye söylemezdi.

Ayrıca Ayşe haklıydı. UCLA çok güzel bir okuldu ve bu fırsatı kaçıramazdım. Bir yolunu bulmalı, burada kalmalıydım. Hayatımı mahvetmelerine izin veremezdim.

Aklıma Ayşe gelince gözlerim onu aradı. Mina’nın bacağına başını koymuştu ve uzanarak Natalie’nin dediği bir şeye gülüyordu. Mutluydu. Bu da beni mutlu etti. Bok ettiğim hayatını düzeltiyor gibiydi. Yaşadığımız onca şey gözümün önünden gelip geçerken kalbini birçok kez kırdığımı anımsadım. Kalbim sıkışırken sıkıntıyla nefesimi dışarı verip bizimkilere döndüm. Ethan ayağının

altında tuttuğu topu bana attı, ben de hiç düşünmeden bir başkasına pas attım.



Flushing'deki İspanyol eğlencesinden sonra toplu bir şekilde Ethan'ın evine geçtik. Arabada son ses müzik çalıyordu. Marco kafasını dışarı çıkıp kurt gibi uluduğunda Ethan kafasına vurup içeri soktu.

"Burası senin lanet olasıca mahallene benzemez, Marc! Düzgün davran," diye azarladı. Kendi tarafımdaki pence-remi açıp elimi dışarıya çıkararak rüzgârı hissettim.

Alex şoför koltuğundan arkaya bakıp, "Bu arada, Marco..." diye seslendi. "En son otları sen alacaktın ve almadın. Bu yüzden içki parası senden dostum."

"Git kendini becer, Alex! Ethan'da bok gibi para varken ben mi alacağım?" diye yakındı. Ethan'ın zengin olması, her seferinde onu soyacağımız anlamına gelmiyordu. Ama fakir Marco bunu bir türlü kavrayamıyordu. Her buluşmamızda, *ben fakirim, benim payımı Ethan ödesin*, demekten vazgeçmeliydi. Bir sıra yapmıştık ve o bu sıraya uymak zorundaydı.

"Dostum," diyerek başımı biraz arkaya çevirdim. "Sıra sendeydi. Mızıkçılık yapma." Hiçbirimizi dinlemediğini belli edercesine başını çevirince kıkırdadık. Evet, yine ödemeyecekti. Neyse ki Ethan'ın bu zamanlar için gizlediği bir zulası her zaman olurdu.

Ethan'ın evinin önüne vardığımızda arkamızda azmış ve aç bir şekilde bekleyen bir sürü kişi vardı. Köşede ise

tedirgince Mina'nın kuyruğundan ayrılamayan Ayşe. Buradakilerden farklı olduğu o kadar belliydi ki...

"Hadi girin, tasmalarını koparmış köpekler!" Ethan bağırarak evin kapısını açarken herkes birden eve akın etti. İçeri girenler anında bir müzik açıp son ses ayarlarken Ethan'la birlikte direkt çatı katına ilerledik. Aşağıda millet koparken, Ethan araba anahtarlığına bağlı olan anahtar düzinesinden doğru olanı aramaya başladı.

"Bu kadar anahtar niçin?" diye sordum, gözlerimi devirerek.

"Bunlar benim hazinelerim. Kes sesini!" diyerek anahtarları denemeye devam etti. Üfleterek beklerken sonunda doğru anahtarı buldu ve kapıyı açtı. İçeriye girdiğimizde köşede duran pembe, eski bir çocuk kutusuna yöneldi.

"Kız kardeşimin hiç kullanmadığı bebekleri burada. Ve içkiler de..." diye kıkırdayıp kutuyu açtığı anda gülmeden edemedim. Bebeklerin yanında duran pahalı içkiler göz kamaştırıyordu.

İçkileri alıp odadan çıkarken, "Bunları sadece yakın arkadaşlara veriyoruz çünkü değerliler. Diğer beleşçi tayfası dışarıdan gelen sidik biralalarını içsinler," dedi Ethan.

Gülerek başımı salladım ve ana kata geldik. Tanıdığımız kişilere içkileri dağıtırken elimizde sadece iki şişe kalmıştı. Kapının önünden geçtiğimizde de kapıda bekleyen pizzacı çocuğu gördük. Yerde yirmiden fazla kuru duruyordu. Ethan'la göz göze geldik. Hem ev sahibiydi hem de zengindi. Hesabı kesin ona ödeteceklerdi.

Anlaşmışız gibi girişten koşarak uzaklaştık. Arkamızdaki birkaç kişi, okulun zengin tayfasından birini gaza getirip tüm pizzaların parasını ödetmişti.

Marco, koca göbeğiyle hızlıca yanımızdan geçti ve parası ödenen pizzalardan beş altı kutu çalıp koşarak girişten uzaklaştı. Ethan'la birbirimize baktık. Tam bir açgözlüydü. Elimizdeki şişeleri kenara bırakıp Marco'nun oturduğu koltuğun iki yanına oturduk ve önümüze kurları koyduk.

"Siktir! Kimi soydunuz?" dedi Alex. Öteki tarafa oturup bir kutuyu da o aldı.

Marco ağzındaki pizzayla, "Chris piçini," dedi. Pizzayı ısırdım ve onlara gülerek baktım. Ethan elime kırmızı bardaklardan birini tutuşturunca içmeye başladım.

"İlerleyen zamanlarda da Matthews'u soyalım. O süt kuzusu yüzünden bugün az daha dersten çakıyordum," diyen Ethan'a bakıp, "Seve seve," dedim. Bir dilim pizza biterken hızla ikincisine geçtim ve Flushing'de doyuramadığım karnımı doyurdum.

Okulla bir yere gitmek demek, aç kalmak demekti çünkü hepsi domuz etinden başka bir şey yemek nedir bilmiyorlardı ve ben yine aç kalıyordum. Eskiden Mina ya da Zafer, yanlarında et getirirdi ama bu sefer ani gelişen bir buluşma olduğu için onlar da getirememişti. Kenarda oturup salata yediğimize inanamıyordum.

Aç karnım doyunca arkama yaslandım ve pizzanın güzelliğinin tadını çıkararak etrafıma bakındım. Etraf çoktan yarı çıplak insanlarla dolmuştu ve herkes deli gibi dans ediyordu.

"Birazdan bilardo oynamaya geçelim," dediğimde diğerleri de kabul ederek başlarını salladı. Başımı pizza kutuma çevirdim. Üç dilimim yok olmuştu. Gözlerimi kısarak yanımda oturan Marco'ya baktım. Onunkinde ise

sadece iki dilim eksikti. Ama bu çok saçma. Yanımda aç köpekler gibi pizza yerken sadece iki dilim yok olamazdı.

“Ver pizzalarımı, Marc!” diye bağırıp pizzalarımı almaya çalıştım.

“Hayır, onlar benim.”

“Yalan söyleme.” Ona doğru uzanırken kutuyu benden uzaklaştırdı. Ethan diğer taraftan kutuyu tuttu.

“Üç dilim benim!” diye bağırdım.

Ethan ağzı dolu şekilde gülüp üç dilimi bana geri verdi ve ayağa kalktı. Kutuyla beraber kaçarken Marco da peşinden kovaladı. Önüme tekrar konulan üç dilimi bir bebek gibi yerlerine yerleştirdim.

“Hey, Ayşe!” Alex’in bağırması dikkatimi çekti ve ona döndüm. Bir yere bakıyordu. Derken önümüzde Ayşe göründü. Tek başına, ellerini kotunun cebine sokmuş ve zorlukla gülümseyerek bize bakıyordu.

“Selam,” dedi çekinerek bize bakarken.

“Arkandaki sana dayıyordu,” dedi Alex.

“Ben fark etmedim. Daha doğrusu, onların aptalca dansları falan sandım,” dedi salak kız. Gözlerimi devirmeden edemedim. Alex onu görmeseydi ne bok olurdu, kim bilir. İkimizin arasına oturup etrafına bakınmaya başladı. Kutuyu ona doğru uzattım.

“Aç mısın?” diye sordum. *Açım* diye bağırان gözlerini bana çevirince gülümsememi saklamakta çok zorlandım. Çekinerek bir dilim aldı.

“Teşekkür ederim,” dediğinde sadece başımı sallayıp tekrar pizza dilimine döndüm.

Ethan arkadan kolunu Ayşe'nin omuzlarına koydu. "N'aber, Ayşe?" dedi ama cevabı dinlemeden ağzıma gitmek üzere olan pizza dilimimi ısırıldı.

Piç değildi de neydi şimdi? Git, Ayşe'nin pizzasından ye. Kızın omzuna kollarını atmayı biliyorsan pizzasını da ye. Sinirlendim.

"Hadi, bilardo masası boşaldı. Acele edin." Ethan giderken Alex çoktan bitirdiği kutuyu kenara atıp ayaklandı. Kutumda kalan son dilimi Ayşe'ye verirken kenarda tek başına bir kutuyu götüren çocuğun yanına gidip iki dilimini aldım.

"Paylaşmayı öğren, it herif!" deyip geri döndüm. Dilimin birini ısırırken diğerini elimde tuttum. Ayşe, verdiğim ikinci dilime başlamıştı.

"Hadi gel, bilardo oynayacağız," diyerek başımla bilardo masasını işaret ettim. Şaşkınlıkla bana döndü.

"Ama ben oynamasını bilmiyorum," dedi pizzasından bir parça ısırırken.

"Tek başına kalma. Mina da seni yalnız bırakmış," dedim ve başımla gelmesini işaret ettiğimde ilk defa inat etmeden yerinden kalktı ki bu beni şaşırttı.

Beraber bilardo masasına yöneldiğimizde, "Son dilimini benimle paylaş," dedi. Ona baygın bir bakış atıp dilimi dudaklarıma götürdüğüm sırada elimi tuttu.

"Daha birkaç saniye önce çocuğa, *paylaşmayı öğren*, demedin mi sen?" Mızızlanarak bana baktı. Elimi tutuyordu ama kafamı oynatabilirdim. Başımı hızla ellerimizin arasında duran pizzaya götürdüm. Ateşe basmış gibi zıplayıp bağırırken eliyle ağzımı kapattı. Kahkaham elinde patladı. Başımı oynatarak elinden kurtuldum.

“Tamam, paylaşacağım,” deyip dilimi ikiye ayırdım ve yarısını ona verdim. Gülümseyerek dilimini yemeye başladı. Beraber bilaro masasına geçtik.

Ben Ethan’la takım olurken Alex, Marco’yla takım oldu. Kaybeden, önümüzdeki ay tüm otların parasını verecekti. Ve beleşçi Marco’nun, kazanmak için elinden geleni yapacağını biliyordum.

Maç çok sert geçiyordu ve sinirlerim gerilmişti. Ethan malı birkaç şişe içip çakırkeyif olduğu için bir türlü odaklanamıyordu. Omzuna vurdum. “Tüm para senin cebinden çıkar, Ethan! Odaklan.” Yüzünü sıvazlayıp başını salladı.

Ayşe, “Daha iyisini yapabilirsin, Ethan!” diyerek ona destek oldu. Gözlerimi devirip Ayşe’yi taklit ederek, “*Daha iyisini yapabilirsin, Ethan!*” dedim ince bir sesle. Ayşe bana baygın bir bakış atarken Ethan’a gülümseyerek döndü.

Ethan da tüm çakırkeyifliği gitmiş gibi Ayşe’ye dönerek, “Belki güzel bir öpücük beni hayata döndürür! Ne dersin, Ayşe?” dedi.

İçimde bir yerlerde bir ateş birikti.

Ethan’a sinirle bakarken Ayşe ona baygın bir bakış atıp, “O zaman çakırkeyif kalmaya devam et!” dedi ve ben gülümsememi saklayamadım. Ayşe, ne istediğini bilen ve istediğinde de inatçı olan bir kızdı. Bu da benim çok hoşuma gidiyordu.

“Ben döndürebilirim,” diyen tanımadığımız bir sarhoş kız, Ethan’ı çekip dilini de ortaya serecek şekilde öpmeye başladı. Gülerek ikiliye bakarken Ayşe’nin kızaran yanaklarını ve kocaman açılan ağzını gördüm. Bu da beni gülümsetti. İlk zamanlar ben de orta yerde fazla erotik

öpüşmeler gördüğümde aynı böyle tepkiler veriyordum ve kızların alay konusu oluyordum. Sarhoş kız, sarışını-mızdan ayrılırken Ethan gülerek başını hızla salladı.

“Bir anda kendime geldim!” diye bağırdı ve masaya geri döndü. Ama piç, hiçbir çizgili topu delikten geçir-meyi beceremedi.

Kafasına vurdum. “Bu mu senin kendine gelmiş hâlin!”



Ve maçı biz kaybettik. Ethan yüzünden hem de. Ethan, gazabımdan korktuğu için sakladığı otların yerini söyle-yerek odasının anahtarını bana verdi. Otları alıp odadan çıkarak tekrar arka bahçeye geçtim ve koltuklardan birine oturdum. Üç ottan birini kendime alıp geriye kalan iki-sini paylaşmaları için Ethan’a verdim. Ethan, Alex, Na-talie ve Meira karşımdaki koltukta oturmuş iki ot için kavgaya tutuşurken Meira yerinden kalkıp yanıma geldi.

“Otunu benimle paylaşsana David,” dedi cilveli bir sesle.

“İstemiyorum Meira,” diyerek onu reddettim. Gözle-rini yuvarlayıp tekrar eski yerine oturdu.

“David!” Mina’nın çakırkeyif sesini duydum. Başımı çevirip ona baktım. Kaybettiği oyuncağını arayan ço-cuklar gibi etrafına bakınıyordu.

“Ayşe’yi gördün mü? Onu bulamıyorum.”

“En son bilardo masasının oradaydı. Onu buraya ça-ğırdım ama ot içeceğimizi duyunca gelmekten vazgeçti. İsrar ettim ama inatçı olduğunu biliyorsun,” diyerek

ellerimi kaldırdım. *İnatçı keçi*, ne kadar dil dökersem dökeyim gelmeyi kabul etmedi ve salonda öylece gezinip durdu.

Mina, “Onu kontrol edeceğim,” diyerek geri gitti. Otumu tekrar tıttırıp dumanını gecenin karanlığına bırakırken tüm lanet düşünceler de beynimden yavaş yavaş kayboldu. Babamın buradan temelli gideceğimizi söylediği an tamamen yok olurken beynimin yavaştan uyuşturğunu hissettim.

“Hey! Şu sarışın Türk kızı sizin arkadaşınız mı?” Tanımadığımız bir çocuk, bize seslenip eliyle içeriyi gösteriyordu. Alex ve Erhan’la bakıştım ama onlar da çocuğu tanımiyordu. Çocuğa tekrar döndüm.

“Evet, ne olmuş?” diye sordum.

Başını üzümlere salladı. “Marco, kızın içeceğine ilaç katmış ve şimdi salonun ortasında yarı çıplak.” Beynim yerinden çıkacak gibi hissettim. Sanki biri bana kafa atmış gibiydi. Otu yere atıp yerimden hızlıca kalktım.

“O Marco’yu öldüreceğim!” diye bağırdım. Bahçeden eve doğru giderken diğerleri de benimle birlikte ayaklandı.

Onu sadece birkaç dakikalığına yalnız bırakıyordum ve hemen etrafına birileri üşüşüyordu. Aptal kız! Yanımdan ayrılmamalıydı. Burası, o güvenli evi gibi bir yer değildi.

“Tanrım! David ciddi peşinden mi gideceksin? Mina’yı ara, halletsin. Sana ne?” Sinirle Meira’ya döndüm. Bu lafları gerçekten demiş miydi?

“Onu o şekilde bırakmamı mı istiyorsun gerçekten?” dedim sinirle gülerek.

“Evet,” dedi çok normal bir şeyden bahseder gibi.

“Bunda ne var, David?” dedi Natalie gözlerini devirerek. “Geçen partide fazla kaçırmıştım ve beni gördüğünde, gelip evime götürmek yerine Zafer’i arayıp beni almasını söylemiştin.”

Gözlerimi devirdim. “Aynı şey değil,” diyerek elimi salladım. “Zafer senin sevgilin ya da sevgili olmak için takıldığın herif. Elbette o ilgilenecek. Neden ben ilgileneyim?”

“O zaman neden Ayşe’yle ilgileniyorsun?” diye sordu Meira. Tek kaşını kaldırıp bana bakarken Natalie de ona destek çıkar gibi Meira’nın yanında durdu. Fal taşı gibi açılmış gözlerimle bakakaldım. Elimle içeriği gösterdim.

“O kız, bu dünyaya dair bir bok bilmiyor! Kıza ilaç verilmiş ama sizin derdiniz onunla ilgilenmem, öyle mi?” Sinirle gülüp saçlarımı çektim. Bu kadar kansız olmalarına inanamıyordum. Boşuna insanlara *kanı bozuklar* diyerek selam vermiyordum. Çünkü öylelerdi.

“Hey, sorun onunla ilgilenmen değil elbette,” diyen Ethan araya girdi.

“Sorun ne o zaman?” diye tersledim.

“Ona haddinden fazla ilgi gösteriyor olman. Yani bu olay, Meira ya da Natie’nin başına gelseydi böyle sinirlenip peşlerinden gitmezdin. Muhtemelen kizlardan birini arayıp sadece haber verirdin.” Diğerleri Ethan’a hak vererek başlarını sallarken, olduğum yerde tepindim.

“O kız benim için yola atladı ve karşıma geçip bunları mı söylüyorsunuz? O gün orada sen ya da başkası olsaydı Ethan, eminim öylece durup arabanın bana çarpmasını izlerdiniz!” diye bağırdım. Çünkü öyleydi. Ayşe cesurdu. Başkalarını da düşünen, bunun için de fedakârlıklar yapan biriydi. Onun gibi olamazlardı.

“Kendi canımızı hiçe saymadığımız için bize mi kızyorsun?” dedi Natalie gülerek.

“Git kendini becer, Natalie!” diye bağırp eve doğru tekrar yöneldim.

“Ben sizi anlamıyorum!” diye bağırdı Meira arkamdan. Öfkeyle gözlerimi yumup onlara döndüm. Meira iki elini açmış, bana gözlerini fal taşı gibi açmış bakarken diğerleri de askerleriymişçesine arkasında duruyordu. Anlaşılmayacak hiçbir şey yokken işi yokuşa sürmek tam onluk bir hareketti.

“Neyi anlamıyorsun, Meira?” dedim sıkkın bir tonda.

“Durmadan birbirinize sataşıyorsunuz ama dışarıdan biri sataşınca bir anda birbirinizi korumaya başlıyorsunuz. Göz göze, burun buruna konuşuyorsunuz ve parka el ele geliyorsunuz. Şimdi de senlik olmayan bir hareket yapıp kızın peşinden gidiyorsun.”

Onun aptal sözlerine karşı gözlerimi yuvarladım. Aklimın bir köşesi, içeride yarı çıplak olduğu söylenen Ayşe'deydi. Bir an önce şu konuşmayı bitirip gitmek istiyordum.

“Dostum, seni bu hâlde sadece bir kez görmüştüm,” dedi Ethan, sıkılarak bana bakarken. Gözlerimi ona çevirip devamını getirmesini bekledim ve o lanet ismi söyledi.

“Janet'layken.”

“O ismi ağzına alma!” diye hiddetle bağırp Ethan'ın üzerine yürüdüm. Ethan iki elini kaldırıp geri geri giderken sakın kalmaya çalıştım.

“Sen sadece Janet için böyle davranırdın. Ağzının içine bakar, gözlerini ondan alamazdın. Şu bana karşı verdiğin

tepkiyi var ya...” diyerek eliyle üzerine doğru yürüyüşümü ima etti. “Sadece Janet için böyle tepki verirdin. Ve şimdi de Ayşe için,” diye ekledi.

O kızın adını duymak bile sinirlerimi hoplatırken böyle anlamsız konuşmaları beni çileden çıkarıyordu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye soludum öfkeyle. Meira ciddiyetle gözlerimin içine baktı.

“Sen Ayşe’ye âşıksın ama bunun farkında bile değilsin.”

Aşk mı?

Gülmeye başladım. Benimki aşk değildi. Sadece ona acıyordum. Yaşadıklarından ve yaşattıklarımından dolayı burada kalan son günlerini güzel geçirmesini istiyordum. Hayır, bununla aşkla alakası yoktu.

“Saçmalıyorsun,” dedim hâlâ gülerken. “Ona âşık falan değilim.”

“Evet, öylesin,” diye bastırdı Meira. Bu sinirlerimi daha çok bozdu. Derin nefesler alarak sakin kalmaya çalıştım.

“Diyelim ki âşığım... Ki değilim...” diyerek Meira’ya döndüm ve üzerine doğru yürümeye başladım. “Bundan sana ne? Niye senin sikinde olsun bu? Daha bugün parkta başka bir oğlanla fingirdeşmedin mi? Tuvaletten birlikte çıktığınızı gören de olmuş. Herifi ağzına alıp sonra o ağızla *sen âşıksın* diyemezsin.”

“Çok ileriye gidiyorsun, David!” diye bağırdı Meira ve göğsümden ittirdi beni. Burnumdan sert soluklar alırken sakin kalmakta çok zorlanıyordum. O lanet adı ağızlarına almışlardı ve sanki hayatım harikaymış gibi şimdi bir de boktan olan geçmişime gidip geliyordum.

“Ona gerçekten âşık olsan ve o da sana olsa buna en çok ben sevinirim,” diyen Meira kendini gösterdi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Bir onun ağlaması eksikti.

“Tanrım! Keşke Ayşe de âşık olsa!” diyen Alex, sabahdan beri ilk defa konuşuyordu. Anlayamayarak ona baktım, sırtıyordu.

“Dostum âşık olun, sevişin ve nasıldı, bana anlatın.”

Siktir ya! Ben de durmuş, mal gibi Alex ne diyecek diye merak ediyordum. Ondan ne beklenirdi ki zaten? Hepimiz gözlerimizi devirip tekrar kendi meselemize döndük.

“Ona âşık falan değilim,” dedim ciddiyetle ve içeriye girmeye yeltendim ancak Meira kolumdan tutup beni durdurdu. Sinirle kolumu ondan çekerek gözlerimi ona çevirdim.

“Seninle birlikte olurken Ayşe’nin adını mı haykırdım, ne yaptım Meira? Nedir bu aşk meselesi?”

Meira’nın gözlerindeki yaşlar, sözlerimle birlikte yanaklarından aşağıya yol çizmeye başladı. Söylediklerimden pişman oldum ama ben de böyle biriydim. Kafamda diğer insanlarda olan filtreler yoktu. Cümleler direkt beynimden ağzıma doğru yol alıyordu ve enkazı gözlerimle görmeden yanlış bir şey olduğunu algılayamıyordum.

“Ne var biliyor musun?” dedi Meira boğuk çıkan sesiyle. “Umarım Ayşe sana âşık değildir çünkü gerçekten çok boktan bir sevgili olursun ve sadece kalbini kırarsın. O kız daha iyilerini hak ediyor,” diyerek bana omuz atıp içeriye girdi. Natalie arkasından gitmeden önce orta parmağını bana gösterdi. Ellerimi yumruk yaparak Ethan ile Alex’e döndüm.

“Sertti,” dedi Ethan.

“Bayağı,” diye onayladı Alex.

Öfkeyle bahçeden çıkıp eve girdim. Önüme geleni iterek gözlerimi odada gezdirdim.

İşte oradaydı. Üstünde lacivert düz sütyeni ve kot pantolonuyla saçları başı dağılmış bir hâldeydi ve ortada durmuş, etrafına bakınıyordu. Yıkılmış, korkmuş ve neye uğradığını şaşırması gibi bir hâli vardı. Nefesimi dışarı vererek ona doğru ilerledim. Etrafa korku dolu ifadeyle bakarken gözleri beni bulunca bir anda rahatlar gibi oldu ve bana doğru koşup kollarını boynuma doladı. Temas eden vücuduyla irkildim. Çıplak teni göğsüme değiyordu. Yüzünü boynuma saklayıp bana daha sıkıca sarıldı.

“David,” dedi rahatlamış bir sesle. Kollarım iki yanımda öylece açık kalmışken kendime gelemedim. Bir eliyle ensemdeki saçları sımsıkı tutmuştu. Korktuğu her hâlden belli olan kızı kendimden ayıramadım. Kollarımı vücuduna sararken çıplak tenine değen ellerimle irkilip kasıldı.

Lanet olasıca kazağı neredeydi?

Sıcak teni yavaş yavaş rahatlayarak kendini serbest bıraktığında ona daha çok sarıldım. Elimde olsa içime hapsedip bu lanet yerden korumak isterdim onu. Bir elim saçlarına gitti ve okşamaya başladım.

“Sakin ol Türk kızı,” dedim yatıştırıcı bir sesle.

“Ne oluyor, anlayamıyorum. Ben sadece su içmiştim. Onun su olduğuna eminim.”

Ah, sikeyim seni Marco! Gözüme gözükmesen çok iyi edersin, yoksa seni gebertebilirim!

“Hadi gel,” diyerek onu yürütmeye çalıştım. Benden biraz bile ayrılmadan yürüdü. İnsan kalabalığının arasından merdivenlere ulaştık ve Ethan’ın odasına yöneldim. Cebimdeki anahtarı çıkarıp kapıyı açarken o da sakinleşmeye başladı.

“Sakin bana uyumak üzere olduğunu söyleme?” dedim korkuyla.

“Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Sadece kolumu dahi kaldıramayacak hâldeydim.”

Homurdandım. Kapıyı itip içeri girerek tekrar kapatıp kilitledim. Onu yatağa doğru çektim ve kendimden yavaşça ayırdım. Ayakta zor duruyordu. Başı düşerken mahvolan saçları yüzünü kapatıyordu. Saçlarını arkaya doğru yavaşça itip yorgun yüzüne baktım. O da bana baktı ve birden ağlamaya başladı.

Sinirle inledim. “Kız ağlaması çekecek durumda değilim, Ayşe. Az önce bir taneyle uğraştım. İkincisi fazla gelir.”

“Ne oldu bana?” dedi ağlarken.

“Marco, büyük ihtimalle içtiğin suya ilaç koymuş.”

Dediklerimi algılayamadığını biliyordum ve sabah hiçbir bok hatırlamayacaktı. Yüzünü silip bana baktı. Onu yavaşça yatağa yatırdım. Ethan’ın dolabından örtü alıp üzerini örterken ellerimi tuttu. Aldığı ilaçtan dolayı vücudu çok sıcaktı. Yaşlı gözleriyle bana baktı.

“Benimle kal,” diye fısıldadı.

“Sabah uyandığımda bir gözümü mor görmek istemiyorum,” diye homurdandım.

Şaşkın bir şekilde bana baktı. “Neden ki?” diye sordu.

“Çünkü yanında yattığım için bir gözümü morartabilirsin.”

“Ben neden öyle bir şey yapayım ki?”

Gülmemi artık tutamadım. Gerçekten kafayı bulmuştu. Şaşkın ördek yüzüyle bana bakarken çok ciddi bir şekilde sorduğu soruların farkında bile değildi.

“Uyu Ayşe.”

“Ama yanımda kal.”

Elimi sıktı. Yalvararak baktı. Eğer kalırsam sabah ne olacaktı, cidden bilmiyordum. Üfleyerek tişörtümü çıkardım. Anlam veremeyen şaşkın bakışları eşliğinde onu oturur pozisyona getirip tişörtümü başından geçirdim.

“Belki giyinik olursan daha az sinirlenir ve vurmaktan vazgeçersin.”

“Sana zarar vermem ki ben.”

Durdum. Ciddi duran gözlerine baktım. Dağılan saçlarını düzelterip tişörtü tamamen giymesini sağladım. Kokusuna karışan kokum bir anda etrafımızı sarmıştı. Bu koku, bana sınıfta uyuduğum günü hatırlattı. Monttan gelen kokuyla sanki onunla uyumuşum gibi hissetmiştim.

Ben... Ona âşık mıydım?

Ne saçmalıyorsun David! Sabah olduğunda Meira ve diğerleri bile söylediklerini hatırlamayacaklardı. Hepsi kafayı bulduğu için böyle saçma konuşmuştu. Senin de kafan güzeldi ve her şeyi derinlemesine algılıyordun, hepsi bu. Kendine gel.

Yerimden kalkıp Ethan'ın tişörtlerinden birini alarak üzerime geçirdim, onun yanına geçtim ve örtünün altına girdim.

“Gel buraya,” dedim. Bana hızla yaklaştı ve bir bacağına üstüme atarken elini yanağıma koydu. Uyuştugunu hissettim. Ona biraz daha sokulup yüzünü boynuma doğru çekerken gözlerimi kapattım. Âşık mıydım değil miydim, bilmiyorum ama onunla bu şekilde uyumayı gerçekten çok seviyordum.

BÖLÜM 18



AYŞE TETİK

Bir nefes. Hem de saçlarıma çarpan tanıdık bir ses. Kendimi bir anda tekrar hastane odasına gitmiş gibi hissettim. Fakat bu sefer nane kokusu çok yoğundu. Burunumun ucunda gibiydi. Başımı eğdim ve tişörtten gelen kokuyu hissettim. Bir erkek mırıltısı ve beni kendine daha çok çeken eller... Kalp atışlarım sekteye uğradı.

Nefesimi tutarken dünü anımsamaya çalıştım. Flushing'de çok eğlenmiştik ve sonra kendimi Ethan'ın evinde bulmuştum.

Hatırlamaya devam ettim.

David ve Alex'in ortasına oturmuş, pizza yiyordum. Karnım acayip açtı çünkü onlar Flushing'e domuz eti getirmişlerdi. Ben, Mina, David ve Zafer sadece salata yemiştik. Sonrası çok parça pinçikti. Bilardo masası, David'in arka bahçeye gittiklerini söyleyen sesi ve Marco'nun bir şişe suyu bana vermesi. O an çok susamıştım. Yalnızdım. Tanıdık tek yüz, lanet Marco'ya aitti. Uzattığı suyu tamamen bitirmiştım.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda David'in uyuyan yüzüyle karşılaştım. Bir yanım, *en azından tanıdık biri* diye sevinirken diğer yanım *gece ne oldu* korkusuyla dolup taşıyordu.

Ve korkulu yanımla ağır bastı.

Titreyen vücudumu zorlukla oturur hâle getirdiğimde üzerimizin giyinik olduğunu gördüm, gözlerim rahatlıkla kapandı. Berbat bir hâldeydim. Düştüğüm şu duruma bak!

Kendimden o kadar çok tiksindim ki gözyaşlarım aktı. Yataktan zorlukla çıkıp camı açtım ve serin havayı içime çekerken iç çekerek ağlamaya devam ettim.

Ben böyle bir kız değildim. Gece ne olduğunu hatırlamayıp tanımadığım bir yatakta, bir erkekle uyanacak kişilikte biri değildim. Bu ben değildim.

Sinirlerim daha çok bozuldu. Ellerimi yumruk yapıp kendimi cezalandırmaya çalıştım. Cehennemde yanacaktım. Soğuk hava içeri girdikçe vücudum üşüse de camı kapatmadım. Aksine iç çekmelerim hıçkırıklara dönüştü.

Amerika, insanı mahvediyordu. Sınırlarını zorla kırıyor, *eğer burada yaşamak istiyorsan bize uymak zorundasın*, diyordu. Bir kişi, iki kişi derken yeni gelen herkes ona ayak uyduruyordu. Bu, bana geçen biyoloji dersinde Bayan Stephanie'nin anlattığı deneyi anımsattı.

Bir kafese üç maymun koyuyorlar ve tavana bir muz asıyorlar. Maymunlardan biri muza yöneldiğinde hepsinin üzerine su dökülüyor. Üç maymun sırayla denedikten sonra artık olayı kavrayıp muza dokunmuyorlar. Hepsi kurala uyuyor.

Şehri kuran bu üç maymundan birini alıp başka yere koyuyorlar ve yeni bir tanesini bu kafese koyuyorlar. Yeni gelen maymun muza yönelmek isterken tecrübeli olan iki maymun ona engel oluyor çünkü başlarına gelecekleri biliyorlar. Yeni gelen maymun, karşılaştığı engel karşısında

susup diğerkleri gibi kafeste bekliyor. Tecrübeli iki maymundan biri daha gidiyor ve yenisi geliyor.

En yeni olan maymun da direkt muza yönelirken diğerk ikisi ona engel oluyor. Şehri ilk kuran maymun, başına geleceklerden haberdar olduğı için bunu yaparken, sonradan katılan maymun hiçbir şey bilmesine de bir uyarı ve tepkiyle karşılaştığı için ayak uyduruyor.

Şehrin kurucusu olan son maymun da kafesten alınırken yepyeni bir maymun geliyor ve muza yöneliyor. İkisi onu engellerken bunu neden yaptıklarını bilmiyorlar. Sadece ilk geldiklerinde başlarına gelen şeyi uyguluyorlar.

İşte Amerika böyleydi.

Kurucular yeni gelenlere, *böyle davranmazsanız ayak uyduramazsınız*, demiş ve onlar dünyanın her yerine dağılırken bu ülkeye gelen herkes, neden yaptığını bilmeden ayak uydurmuş. Gerçi hepsinin ağzında aynı kelime var: *Özgürlük*.

Özgürlük, gece ne yaptığını bilmeyip sabah tanımadığın bir yatakta bir erkekle uyanmak mıydı? Bu nasıl bir özgürlük anlayışıydı?

“Hey.” David’in elini omzumda hissedince sıçradım. Yüzümü silerek camı kapattım. Kendimden tiksiniyordum. İstedığım özgürlük bu değildi.

Ona bakmadan, “Neden senin tişörtünü giyiyorum? Benim tişörtüm nerede?” diye sordum ve bu soru canımı daha çok acıttı. Daha tişörtümün nerede olduğunu bile bilmiyordum. Başımı eğdim, hıçkırmadan edemedim. O bana sarılınca kendimi ona sarılmaktan alıkoyamadım.

“Dün gece ne oldu?” dedim ağlarken. Lütfen kötü bir şey söylemesin. Lütfen...

“Önce bir sakinleş.” Onun için demesi kolaydı. O, bu ayak uydurma olayına çoktan alışmıştı.

“Ben böyle biri değilim. Ne olduğunu bilmiyorum. Dün sadece su içtim ben! Su!”

“Dün gece bir şey olmadı. Sakin ol. Sadece seni buraya yatırdım ve sen korktuğun için yanında kalmamı istedin.” Yanaklarımı avuçlayıp gözlerini gözlerime çevirirken, “Hiçbir şey olmadı,” dedi samimiyetle.

Ona inandım. Ona güvendim. “Peki neden hiçbir şey hatırlamıyorum?” diye fısıldadım.

Bakışlarını benden kaçırıp etrafına bakınırken huzursuz bir hâli vardı. “Marco, sana verdiği suya ilaç atmış.”

Beynimden vurulmuşa döndüm. “Ne?” Titreyerek ondan uzaklaştım. “O bana ilaç mı verdi?” diye sordum şaşkınlık dolu sesimle.

“Uyuşturucu değil. Sakin ol. Sadece şu antidepresan haplarından yüksek dozda vermiş,” derken elini gelişigüzel salladı. Yani abartılacak bir şey olarak bile görmüyordu. Ne vardı canım! Alt tarafı yüksek dozda antidepresan!

Gözlerimden akmaya devam eden yaşları sertçe sildim. “Onu öldüreceğim!” diye bağırdım. Hırsla kapıya yöneldim. Kulpu çevirsem de açılmadı kapı.

“Aç şunu David!” diye bağırarak ona döndüm. Sakince bana bakıyordu.

“Sakinleş Ayşe,” dedi.

Alaylı bir şekilde güldüm. “Ne demek *sakinleş*? O bana ilaç verdi!” diyerek kendimi gösterdim. Onların neden olduğunu bilmeden ayak uydurdıkları bu ülkeye ayak uydurmayacaktım. Yanlışa yanlışı diyecektim. Doğruyu da kendim öğrenecektim, kimse beni yönlendiremezdi.

“O burada değil, tamam mı? Herkes çoktan okula gitmiştir. Ayrıca telefonun sürekli çalışıyordu ve arayan Sahra’ydı. Ben cevaplamadım çün...” Devamını dinlemeden yatakta duran telefonumu aldım. Sahra beni gebertecekti. Sahra beni öldürecekti. Ben öldüm! Ben bittim!

Telefonu elime aldım. Yüzlerce çağrı ve mesaj olduğunu görünce kalpten gidiyorum sandım. Elim kalbimde yatağa çöktüm.

“Bak, Mina beni aradı. Sahra onu da aramış. O da kızlar gecesi yaptığınızı ve senin telefonunu okulda unuttuğunu söylemiş.”

David’e şaşkınca baktım. Bunca şeyi ne ara ve nasıl kurguladılar? Telefondan saate baktım. Eğer şimdi çıkarsak ikinci derse kıl payı yetişeceğimizi fark ettim. Oraya gidip o Marco’yu gebertmeliydim.

“Okula gitmek istiyorum,” dedim sabit bir sesle. Uykulu yüzü yüzümde oyalandı. Saçları dağılmış ve karmıştı. Saçlarını gelişigüzel düzelterip başını sallayarak, “Tamam,” dedi.

Yerimden kalktım ve kapıyı açmasını işaret ettim. Cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açınca ona bakmadan, önden hızla ilerleyip merdivenlerden inerek dağınık olan alt kata gittim. Çantamı ve tişörtümü bir koltuğun üzerinde bulunca kasılan midemle onları aldım. Sanırım bu ikisini yakacaktım.

David’in tişörtünün üzerine tişörtümü giyerek çantamı aldım ve arkama bakmadan evden çıktım.



Ethan'ın arabasıyla okula vardığımızda ikinci dersin başlamasına beş dakika vardı. Metroyla gelseydik benim tahminlerime göre dördüncü derse bile zor yetişirdik.

Derslik binasından içeri girdiğim gibi direkt İngilizce sınıfına yöneldim. David arkamdan yine sessizce beni takip ederken sınıfın kapısını açtım ve Marco'nun bir sandalyede koca göbeğini yayarak uyukladığını gördüm. Çantamı yere attım, düşünmeden pisliğin yanına gidip sandalyesini iterek onu düşürdüm. Sınıf aniden sessizleşirken Marco'nun küfrü havada yankılandı. Nerede olduğumuzu umursamadan Marco'nun üzerine çıkıp yüzünü yumruklamaya başladım.

“Senin derdin ne!” diye bağırdım ona. Gözünü bile açmadan yakalarından tuttum. “Bana nasıl ilaç verirsin! Senin yaptığın bir suç! Kişilere ve özgürlüğe karşı bir suçtur!”

Özür dilemesini ya da başka bir şey yapmasını bekledim. Ama o pislik herif, bana bakıp sırtıttı. Öfkem tavan yaparken sinirle bağırp yüzüne bir tane daha geçirdim. Kollarını aramıza koyup beni engellemeye çalışsa da onu alt edebildim ve bir tane daha vurdum.

“Bana bak, pislik herif! Eğer bana beş metreden yakın olursan seni mahvederim! Benden uzak dur, piç kurusu!” Bir tane daha vuracakken David kollarını belime sarıp beni üzerinden çekti. Tırnaklarımı onun kollarına geçirdim.

“Bırak beni!” diye hırladım. O bunu hak etmişti. Hiç kimse, ne olursa olsun bir başkasına ilaç veremezdi. Bu bir suçtu.

“David, bırak beni!” diye ılık attım. Beni daha çok ondan uzaklaştırırken bir kez daha bağırip kollarını tırmaladım. ılığım tüm okulda bile yankılanmış olabiliirdi.

“Sakin ol!” Kkremesiyle irkildim. Ama şaşkınlıktan dolayı.

“Bir dur yerinde, Ayşe!” diye bağırdığında kollarını çekip hırsıyla ona döndüm. Bu sefer bana bağırip siktir olup gitmemi söyleyemezdi. Bu sefer olmazdı.

fkemden kızaran gözlerimi ona çevirdim. “O. Bana. İlaç. Verdi...” dedim tüm kelimelere tek tek vurgu yaparak. “Hem de haberim olmadan...” Gözlerinin içine baktım. David, yaşadığım dehşeti anlayamıyordu ya da başıma gelebilecek şeyleri tahmin edemiyordu.

Gözlerimde yaşlar birikti. “Başıma kötü bir şey gelebilirdi,” dedim ağlayan sesimle. Cmlemle irkildi. Yaşları daha fazla tutamadım ve nerede olduğumu umursamadan hıçkırmaya başladım.

David, aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarıyla beni sararken bunu beklercesine ona sımsıkı sarıldım.

Yaşadığım bu kötü deneyim, kalbimin ağrımına sebep olmuştu. Eğer burada başıma bir şey gelseydi benimle ilgilenecek kimsem yoktu. Onlar bunun farkında değildi. Ben, büyük bir aile apartmanında büyümüş yalnız bir ocuktum.

Ne olduğumun farkına varmak canımı daha çok yakarken hıkırıklarımdı çoğaldı. David, beni daha çok kendisine çekti. Başımdan tutup boynuna doğru çektiğinde yoğun bir parfüm kokusuyla karşılaştım. Bu David’in tişörtü değildi. Yüzümü boynuna gömerken sesli sesli ağlamaya başladım. şakağıma bir öpücük kondurduğunu

hissettim. Saçlarımı okşayıp beni yatıştırırken tişörtünü sıkıca tuttum.

Çenesini başıma yasladı. “Sana bir şey olmasına izin vermezdim, tamam mı? Duydun mu beni?” Cevabım koca bir hıçkırık oldu. Gerçekten korkuyordum.

Ve Marco’nun yaptığı, ciddi anlamda kötü bir şeydi. Sonuçları hiç düşünmeden yapılan bir şeydi. Partilemek, onların sandığı kadar eğlenceli değildi. En azından kızlar açısından değildi. Kimse bir erkeğe ilaç verip ona zorla sahip olmuyordu. Ama bunu bize yapıyorlardı. Kendimi çok savunmasız ve yardıma muhtaç gibi hissettim, böyle hissettiğim için daha çok ağladım.

Bir kız, normal bir erkek arkadaşına nasıl güvenebilirdi? Kendisini korumaya çalıştıkça o arkadaşının onu daha çok tehlikeye atmak istediğini nereden bilebilirdi ki? Marco arkadaşım falan değildi, tamam ama beni tanıyordu. Onunla ortak dersler alıyorduk. Buna rağmen nasıl yapabiliirdi? Ben mi çok saf düşünüyordum, yoksa karşımdaki insanlar mı çok kötü olmaya başlamıştı?

“Demek *yabancı çocuk*, Türk kızını yine kurtardı ha?”

Marco’yu öldürsem sanırım pişmanlık çekmezdim. Dişlerimi hızla sıkarak David’den kendimi çektim. Ayağa kalkmış ve kanayan dudağını tutan pisliğe yöneldim, onu hızla kütüphaneye doğru ittim.

“Bunun ırkla alakası yok!” diye hırsla bağırdım. “David olmasa bile bir başkası da beni kurtarırdı. Senin gibi piç olmayan birine denk gelseydim, o da kurtarırdı!” Onu bir kez daha ittim. Tüm gücümle bağırp bir kez daha.

“Bu bir erkeğin piç olup olmamasıyla alakalı!” Tekrar vuracağım sırada David beni kollarımdan tuttu.

“Ayşe, şu an sınıfın ortasında bir öğrenciye vuruyorsun. Eğer biri seni idareye şikâyet ederse uzaklaştırma alabilirsin. Hatta daha da kötüsü, okuldan atılabilirsin. Lütfen kendine gel,” diye fısıldadı kulağıma doğru.

Ancak kendime gelemiyordum. Sinir krizi geçiriyor gibiydim. Hayatın tüm berbat şeyleri beni buluyordu, hırsla bağırmaya devam ettim. Onu mahvetmek istiyordum ama David buna engel oluyordu. Tek yapabil-
diğim, David’in kolları arasındayken bağırıp çırpınmaktı.

Bir başka el kolumdan beni tutarken dağılmış vaziye-
timle ona döndüm. Bay Munez’di.

“Bu kadarı yeterli bence Ayşe,” dedi sakın bir sesle. Aniden bir sakinlik üzerime çökerken anlamayarak ona baktım.

“Marco, müdürün odasına!” dedi sert bir sesle. “Büyük ihtimalle disipline gidecek ve bu sefer kurtulamayacaksın. Uzaklaştırma alacağın kesin.”

Marco sırtarak yerden kalkıp, dudağındaki kanı silip Bay Munez’e gösterdi. “Sizce uzaklaştırma alacak olan ben miyim, yoksa Ayşe mi?” diyerek beni gösterdi. Ona bir kez daha saldırmak istediğimde David yine engel oldu. Marco sırtarak yüzüme baktı.

“Benim ona ilaç verdiğim ne malum?” diyerek Bay Munez’e döndü. “Okul dışında yaşanmış bir olaya okul el atamaz. Ayşe’ye ilaç verdiğimi kanıtlayacak bir şey var mı?” Ellerini iki yana açıp sırtırken attığım çığlık, değil okulu, bütün New York’u sarsmış olabilirdi.

“Bana verdiğin suda ilaç vardı, seni orospu çocuğu!” Saçlarım yüzüme yapışırken bağırmaktan sesim kısılacak gibiydi. David’in beni tutan kolları olmasaydı yere yığılabilirdim.

“Evet, ben sana su verdim Ayşe. İyi bir arkadaş olup susuzluğunu giderdim. O bir pet şişeydi. İçinde ilaç olduğunu ben nereden bilebilirdim ki?” Gülerek bize bakarken nefessiz kaldım.

“Kes sesini, Marco!” David beni geriye itip Marco’nun üzerine doğru yürürken onunla burun buruna geldi. İkisi de öfkeyle birbirlerine bakıyordu.

“Ben senin dostunum, Dave!” dedi Marco kendini göstererek. Sonra o iğrenç eliyle beni işaret etti. “Şu küçük bakire yüzünden dostunun karşısına dikiliyorsun!”

“Onun hakkında düzgün konuş,” diye tısladı David. Ona saldırmak istiyor ama kendini zor tutuyor gibi bir hâli vardı.

David’in tepkisine karşı Marco şaşkınlıkla başını salladı. Parmağıyla David’in göğsünden ittirip, “Bir zamanlar karşılıklı gülerek küçük bakireye olan nefretimizi kusarken, şimdi karşıma geçip düzgün konuşmamı mı söylüyorsun? Ne değişti? Senin için arabanın önüne atlaması mı? Sen de onun hayatını ikinci kez kurtarıyorsun. Mesele borçsa ödeştiniz artık. Şu kızı bana savunmayı bırak,” dedi.

David sessiz kaldı. Yumruk olan ellerine baktım. Marco haklıydı. Daha birkaç gün önce beni itip kakıyordu, hakkımda kötü konuşuyor ve hayatı bana zindan ediyordu. Ne değişti?

Bende ona karşı ne değişti peki? O arkamdan atıp tuttuğu gibi ben de onun arkasından atıp tutuyordum. Nefretimi kusuyor, yüzünü görmeye bile tahammül edemiyordum. Kendimizi bir anda bu konumda nasıl bulabildik ki?

“Onu tanıdım ve arkasından atıp tuttuğum gibi biri olmadığını anladım,” dedi David, sakın bir sesle. Ancak söyledikleri Marco’nun hoşuna gitmemişti. Ona göre ben, arkadaşını elinden alan bir orospuydum.

Nefret dolu gözleri beni buldu. “Sakın elime düşme, küçük bakire! Düşersen sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın!”

“Az önce beni sınıfın ortasında tehdit ettiğinin umarım farkındasındır,” dedim kısılan sesimle. “Sanırım birlikte disipline gideceğiz, ha?” Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Üzerime yürümek isterken David ile Bay Munez onu tutarak engel oldu.

Dayanamadım. Türkçe, “*Tutmayın küçük enişteyi!*” diye bağırdım. Zafer’in kahkahası sınıfı doldururken Marco’ya alayla bakmaya devam ettim.

“Sen bu okula gelmeden önce hepimiz mutluyduk. Gelip hayatlarımızı mahvettin!” Marco’nun sesi sınıfta yankılanırken kendisini tutan ellerden kurtardı ve son kez bana bakıp sınıftan çıktı.

O gitti lakin sesi kulaklarımda takılı kaldı. Hayatlarını mahvetmiştim. Bu cümleyi bana ilk babam kurmuştu, sonra da Sahra’nın annesi. Şimdi Marco...

Gerçekten insanların hayatlarını mı mahvediyordum ben?

Bay Munez hiçbir şey olmamış gibi sırasına ilerledi. “Bugünlük okuma yapalım çocuklar,” dedi ve herkes kalkıp kütüphaneye yöneldi. Orada öylece kaldım. Marco’nun söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Herkes az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi rahattı.

“Ben... Dışarı...” Tam bir cümle bile kuramadan tı-kandım.

Bay Munez gözlüklerinin arkasından sıcak bir bakış atıp, "Ön bahçeye çıkıp biraz hava alabilirsin Ayşe," dedi.

Başımı sallayıp sınıftan çıkarken David yine arkamdan geldi. Ona döndüm. "Lütfen beni yalnız bırak," diye rica ettim.

"Şu an kafanda Marco'nun cümlesini döndürüp durduğunu biliyorum."

Beni nasıl böyle iyi tanıyabiliyordu? Gözlerimdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Ellerini yanaklarıma yapışan saçlarıma götürdü ve onları güzelce geriye doğru taradı, yanaklarımı avuçladı.

"Sen kimsenin hayatını mahvetmiyorsun Ayşe," dedi yumuşacık bir sesle. Bu ses kalbimi daha çok acıttı. Canımı en çok acıtanlardan biri olan David, şimdi karşıma geçip bana en çok şefkat gösteren kişiye dönüşüyordu. Kalbimle ve aklımla oynuyordu.

Gözlerimden yaşlar aktı ve o daha yanağıma değmesine müsaade etmeden hepsini sildi. Bu hareketi canımı daha çok acıtırken yaşlar çoğaldı.

"Beni lütfen yalnız bırak," dedim incelen sesimle. Gözlerimin içine baktı. Yalnız kalmam gerekiyordu ve o bunu anladı. Yenilgiyle başını sallayıp sınıfa girdi. Koridorda duyulan tek ses, ayakkabımın sesiyken saçlarımı geriye attım.

Ön bahçeye çıktığımda çimenlere oturup başımı kaldırdım ve uzun uzun nefesler aldım. Soğuk ve serin hava beni kendime getirmişti. Yanan beynim soğuyor gibiydi. Yerini hafif bir baş ağrısına bırakırken çaresizliğimi daha derinden hissettim. Eğer dün başıma gerçekten bir şey gelseydi ve bu sefer babam duysaydı acaba ne yapardı? Büyük ihtimalle sevincinden kırk takla atardı. Ya da hiç

umursamazdı. Eminim kaza geçirdiğimi ona söyleseydik buraya kadar gelir ve umutla ölüm haberimin verilmesini beklerdi. Gözümün önüne gelen sahnelerle hıçkırmaya başladım. Başım sıkıştığı zaman arayacağım kimsem yoktu. Kimse yalnız değildi. Herkesin küçük de olsa derdini anlatabileceği ve başına bir şey geldiğinde sığınabileceği birileri vardı. Ama benim yoktu.

Ben, tamamen yalnız bırakılmıştım.



Ellerimi önümde birleştirip okul kuruluna baktım. Sağımda David, solumda Marco, hemen yanımda Bay Munez ile danışmanım Bayan Clara vardı. Bayan Clara'nın bakışları, benden bıktığını belli ediyordu. Herkese huzursuzluk veriyormuşum gibi hissedince olduğum yerde kıvrandım.

"David, olanları bir kez daha anlatır mısın?" dedi kurul başkanı. David göz ucuyla bana ve Marco'ya bakıp kurula döndü.

"Ethan'ın evindeki partideydik. Arka bahçede takılıyorduk ve bir çocuk gelip Marco'nun Ayşe'ye ilaç verdiğini söyledi. Tüm bildiğim bu."

"Ben su verdim. Suda ilaç olduğunu bilmiyordum," dedi hemen Marco. Tırnaklarımı avucuma geçirdim. David sakın kalmak istercesine gözlerini yumdu. Kurul birbirine baktı ve kurul başkanı David'e dönüp, "Sen çıkabilirsin," dedi.

David, odadan çıkmadan önce son kez bana baktı. Kapanan kapıyla tekrar önüme döndüm. Kurul üyeleri bana

ve morarmış yüzlü Marco'ya baktı. Nasıl bir karar vereceklerini şaşırmış gibilerdi.

Nihayetinde kurul başkanı konuşmaya başladı. "Marco'nun suyuna ilaç koyduğuna dair kesin bir delil olmamasından dolayı sadece uyarı almasına karar verdik." Alaylı bir şekilde gülmeden edemedim. Marco pişkince sırtıtırken tırnaklarımı avucuma daha çok geçirdim.

"Sana gelince Ayşe..." diyen başkan, bana kirpiklerinin altından baktı. "Sınıfın ortasında suçlu olup olmadığı bilinmeden birine saldırdığın için okulumuzun kurallarına göre normalde okuldan atılman gerekir. Ancak öğrencilik geçmişinin temiz olmasını göz önünde bulundurarak sadece üç gün uzaklaştırma kararı verdik."

"Üç gün mü?" dedi Marco alayla. "Yüzümün hâline bakar mısınız?" diyerek yüzünü gösterirken Türkçe, "Az bile yaptım," dedim.

Verilen karar, adil değildi ama karşımdaki insanlar, bu tarz olaylarla çok defa karşılaştıkları için umursamaz davranıyorlardı.

"Parti dün akşamdı. Şu an vücudumun her yerinde verilen ilaç dolaşıyor. Bir çocuk, Marco'yu görmüş ki David'e söylemiş. Bunu görmezden geliyorsunuz." Kurul beni umursamıyordu. Başından atmak istiyorlardı çünkü okul sınırları içerisinde gerçekleşen bir olay değildi.

"Ne var biliyor musunuz?" dedim öfkeli bir sesle. "Okul polisiyle görüşmek istiyorum."

"Ne!" diye bağırdı Marco. Kurul da şaşıırken kollarımı göğsümde bağlayıp hepsine baktım. Bay Munez gülümserken danışmanım oflayarak başını eğdi. Başına yine bela olduğumu düşünüyordu.

Odanın kapısı çalındı ve içeriye parti sahibi Ethan girdi. Tedirginlikle etrafına bakınırken David'in boşluğunu tamamladı.

"Madem olayı okul polisine taşımak istiyorsun... Öyle yapalım," diyen kurul başkanı sabit telefonu kaldırdığı anda Ethan, "Ne polisi?" diyerek telefonu kapatıp bana baktı.

"Kurul, delil olmadığı için Marco'ya ceza bile vermiyor," dedim sinirle.

"Bunu aramızda halledebiliriz, Ayşe. Polise gerek yok," dedi Ethan, ellerini iki yana açarak. Alayla gülerek ona baktım.

"Gerek var. Yaptığı yanına kalmayacak."

"Bu kadar inatçı olma. Evimde yapılan bir parti olduğu için benim de başım çok ağrır. Bizimkilere durumu nasıl anlatacağım ben?"

"Ne yapmamı bekliyorsun, Ethan?" dedim sinirle. Karşıma geçip her şeyi boş vermemi söylemelerinden bıkmıştım. Bu şekilde zorladıkları için kimse başkaldırmak istemiyordu. Bunu yanlarına bırakamazdım. Eğer bıraksam bir kez daha yapmaya kalkışırlandı.

"Abartılacak bir şey değil bu, tamam mı?" diyerek omzunu silkti. "Her partide olan bir şey bu. Herkes polise gitseydi, şu an okulda öğrenci kalmazdı."

Yeni bir olay yaratmamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Herkes kendi derdine düşmüştü. Ethan'ın şu an tek düşüncesi, parti sahibi olarak başının ağrımasını istememesiydi. Benim yaşadığım acı deneyim, onun için bir hiçti çünkü benim gibilerinden nice görmüştü. Ama birini benim hâlimde görseydi ortalığı yıkardı ki o biri de kız kardeşiydi.

“Kız kardeşin kaç yaşındaydı senin Ethan?” diye sordum sakın bir sesle. Anlamayarak bana baktı. “Seneye liseye başlayacak,” dedi.

Anladığımı belli edercesine başımı sallayıp nefret dolu olan gözlerimi Ethan’a çevirdim. “Umarım kız kardeşin de bu *her partide olan duruma* düşer de anlarsın nasıl hissettiğimizi.”

Yüzüne tokat yemişçesine arkaya sendeleyen Ethan’dan gözlerimi çekip kurula döndüm. “Size diyecek sözüm bile yok! Daha dün askılı tişört giydi diye, *erkekleri tahrike teşvik* diyerek bir kızı üstünü değiştirmesi için uyarırken, şimdi karşıma geçip *sana ilaç verdiğini gösteren delil yok ama senin onu dövdüğünü gösteren delil var*, diyerek bana uzaklaştırma veriyorsunuz!” diye bağırdım.

“Sözlerimize dikkat edelim, Ayşe!” diyen kurul başkanının tam karşısına dikilip ellerimi masaya koydum.

“Ne var biliyor musunuz?” dedim nefretle. “Az bile yaptım,” diye fısıldayıp odadan hızla çıktım.

Kapının önünde bekleyen David’e çarpmamak için kendimi son anda kenara attım ve ona bakmadan idari binadan çıktım.

“Ayşe!” diye bağırdı David arkamdan. Cevap vermedim. Ön bahçeyi geçerken gözlerimden lanet yaşlar akmaya devam etti. Bir erkek, yine bir başka erkeği koruyup onun gibi düşünüyordu. Akıllarına kendi kız kardeşleri ya da sevgilileri gelmiyordu bile.

“Ayşe!” Ethan’ın sesi kulaklarımı doldururken ona döndüm. Bana doğru koşuyordu. Ondan da nefret etmeye başladım. Yüzüne tiksinierek bakıp önüme dönerken Ethan’ın biraz gerisinde duran David’e bir bakış attım.

“Ayşe!” diye bir kez daha bağırdı Ethan ve okulun so-kağından sola dönerken beni yakalayıp önüme geçti.

“Siktir git!” diye suratına doğru bağırp onu ittim. Tekrar önüme geçip kollarımdan tutarak ona bakmaya zorladı.

“Özür dilerim,” dedi üzgün bir sesle. “Az önce bir pislik gibi davrandığımın farkındayım. Ben gerçekten özür dilerim.”

“Kardeşinden bahsedince mi aklına dank etti, Ethan? Peki kız kardeşi olmayan erkekler ne yapıyor? Her haltı yiyebileceklerini mi sanıyorlar?” Kollarımı ondan kurtarıırken ellerini omzuma koyup gözlerimin içine baktı. O anda bakışlarındaki samimiyeti gördüm.

“Bak, bu ilk defa yaşadığımız bir olay değil, tamam mı? Verdiğin bu tepki, bu okulda bir ilk. Ve evet, kardeşimi senin yerine koyunca kafama dank etti.”

“David, kardeşini yerine koymadan bunu akıl edebiliyor da sen niye edemiyorsun?”

Sinirle kollarını omzumdan çekerken, Ethan omzumun üzerinden bir yere baktı. Baktığı yere döndüğümde okulun girişindeki David’i gördüm. Meraklı ve endişeli bir şekilde bize bakıyordu.

“Bence onun olayı çok farklı,” diye mırıldanan Ethan’a döndüm. Anlamayarak, “Ne?” dedim.

“David diyorum...” diyerek başıyla onu işaret etti. “Olayı çok farklı. Yoksa Natalie’yi de Meira’yı da, hatta Mina’yı da partilerde fazla kaçırmış görse, kiminle geldilerse onları arayıp ilgilenmesini söylerdi. Hiçbiriyle bizzat ilgilenmezdi.”

David mi? Onun öyle bir şey yapabileceğine bile inanmam. Belki de onların bir kuralıdır ya da başka bir şeydir, bilmiyorum.

“O, böyle bir durumu ilk defa yaşadığımı anlayabiliyor çünkü,” diyerek onu savunmaya geçtim. Ethan gülümseyerek saçlarımı karıştırmak için bana doğru uzandığında eline vurdum. Bu onu gülümsetti. Ellerini cebine soktu.

“Senin de ondan aşağı kalır bir yanın yok hani... Ama farkında bile değilsin,” diyerek okula doğru yöneldi.

“Neyin farkında değilim?” diye bağırdım arkasından. Bana bakmadan elini salladı. “Ethan!” diye bağırdım.

David, merakla bana bakıp yanına gelen Ethan'a bir şeyler söyledi. Ethan ona cevap verdiğinde David sinirlenerek onun kafasına bir tane şaplattı. Birlikte okula tekrar yönelirlerken metroya doğru gittim.



Akşama kadar odamda ağlama seansı düzenlerken odamın kapısının sonuna kadar açılmasıyla yorganı başımdan çektim. Sahra, kapının önünde kollarını bağlayarak bana bakıyordu ve oldukça sinirli duruyordu.

“Birini sınıfın ortasında patakladığın için üç gün uzaklaştırma almışsın,” dedi uyuz bir sesle. Gözlerimi devirip yorganı tekrar başıma çekecekken Sahra koşarak yanıma geldi ve yorganı yere attı. Ağlamaktan kızaran gözlerimi ona çevirdim.

“Ne diye sorun çıkarıyorsun?” demez mi bir de! Alayla gülerek yatakta oturur pozisyona geldim, burnumu sesli şekilde çektim.

“Çünkü o şerefsiz, partide içtiğim suya ilaç atmıştı,” dedim.

“Ne?” diye bağırdı Sahra ayağa kalkarak. Sonra gözleri daha da açılırken, “Sen ne ara partiye gittin?” diye sordu. Kafasında bir şeyleri tartarken her şey yerine oturmuş gibi bana bakıp parmağını bana doğru uzattı.

“Mina yalan söyledi, değil mi? O gün partideydin ve ilaçlandığın için eve gelemedin,” dedi. Yatağıma oturup parmağıyla kafamı ittirdi.

“Haplanmayı nasıl becerdin, geri zekâlı?” dedi. Ne-fessiz kaldım. *İyi misin ya da sana bir şey oldu mu* diye sormadan, resmen haplanmayı nasıl başardığımı soruyordu.

“Sahra, sen ciddi misin?” dedim soluksuz bir sesle. “Ben sana zorla ilaç verdiler diyorum, sen nasıl becerdiğimi mi soruyorsun?”

“Tek başına mı gittin partiye? Grup hâlinde gitmediniz mi? Bu sefer göz kulak olacak olan kişi kimdi? Seçmediniz mi kızım? Hadi senin ilk parti deneyimindir de Mina yüz kere gitmiştir. Eminim ayarlamıştır bir şey.”

Söylediklerini algılamakta gerçekten zorlanıyordum. Ben mi fazla tepki gösteriyordum, yoksa onlar mı fazla salmışlardı, anlamış değildim.

“Sahra ne diyorsun sen ya?” derken bitmek bilmeyen yaşlar tekrar akmaya başladı. Ben ağlayınca Sahra duruldu ve elimi sıktı.

“Ayşe, bu tür şeyler nadir rastlanan bir durum değil burada, tamam mı? Bu yüzden kızlar partiye giderken on-ları sürekli gözetleyecek veya koruyacak birini fedai olarak seçerler. Ayrıca başkasının verdiği içkiyi nasıl içersin?”

“Suydu,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Su içtim ben.”

“Sadece kendi satın aldığın suyu içeceksin. O şeyi bir yerde bıraktıysan da geri bulsan dahi asla tekrar içmeyeceksin. Bak, burası pislik insanlarla dolu Ayşe. Asla kimseye güvenemezsin. Buradakiler kendi çıkarları için arkadaşlarını bile satarlar, kızım. Seni başkasına pazarlarlar, ruhun duymaz.”

Hıçkırmaya başladım. Sahra oflayarak bana sıkıca sarılırken kollarımı ona doladım. Nasıl bir yere düşmüştüm ben böyle? Ya da bunca zaman büyük bir fanusun içerisinde yaşamıştım ve gerçek dünyadan habersizdim. Bu olaylar sadece buraya özel bile değildir belki de. Bilmiyordum çünkü kendi fanusum, dışarıyı göstermeyen filmli camlarla kaplıydı.

“Neyse bir şey olmadı sana, değil mi?” diye sormayı sonunda akıl etti.

“Bana ilaç veren çocuğu dövdüğüm için uzaklaştırma aldım.”

“Az bile yapmışsın piçe. Ona ne ceza verdiler? Okuldan atıldı herhalde?” Sahra *olması gereken bu* der gibi bakarken başımı olumsuzlukla salladım.

“Okul dışında gerçekleştiği ve onun verdiği dair somut bir kanıt olmadığı için ceza almadı.” Sahra gözlerini devirip yataktan kalktı.

“Geri zekâlılar hep aynı şeyi yapıyorlar! Amerika var ya, hep erkeğin yanında kızım!” diye söylenerek odamdan çıkarken burnumu bir kez daha çektim. Gözyaşlarımı silip saçlarımı geriye atarken Sahra büyük poşetlerle odama tekrar girdi.

“Onlar ne?” diye sordum, boğuk çıkan sesimle. Poşetten bilgisayar, telefon ve tablet çıkarıp masama bırakırken anlamayarak Sahra’ya baktım.

“Dedem bugün bayağı yüklü bir para gönderdi bana. Sana son çıkan elektronik eşyalardan almamı söyledi. Bir de bunu sana vermemi istedi,” diyerek elime kalın, beyaz bir zarf verdi. Zarfı açtığımda içinde deste deste dolar vardı.

“Aramak yerine para mı gönderiyor?” dedim. Dedem eskisi gibi beni aramıyordu. Artık pek konuşamıyorduk. Bunları almam için bana da para gönderebilirdi ama o Sahra’yla konuşuyordu.

“Manyāğa bak! Dedem sana desteyle para göndermiş, sen *neden aramıyor* diye yakınıyorsun.” Sahra kızgın bakışlarını bana çevirince ağlarken gülmeye başladım.

“Vallahi çok şanslısın! On sekizine ne kaldı şurada. O zaman şirketten de büyük bir hisse payın olacak. Oh!” Sahra’ya bakıp gözlerimi devirdim. Şu an bulunduğum durumu kıskanmasına inanamıyordum.

“Dedemin bana hisse vermesinin sebebi, olur da ona bir şey olursa tek kalmayayım diye. Hani malum annem yok, babam da beni istemiyor... Senin gibi benimle ilgilenen bir ailem yok.”

Sahra öksürerek boynunu kaşırken aradaki farkı anladığını umdum. Kıskanılacak bir hayat yaşamıyordum. Sevgisiz kalan yanımin, üzerime saçılan paraların teselliyle doldurulmaya çalışıldığı bir hayat sürüyordum.

“Neyse, dinlen sen. Yüzün bok gibi olmuş ağlamaktan.”

“Sağ ol ya!” dedim, başımı yana yatırarak.

Sahra bana gülümseyip odadan çıktı. Elimdeki zarfı yere atıp vücudumu yatağa bıraktım. Sevilmedikten sonra istediğim her şeyi alabilmenin ne anlamı vardı? Güzel olan, aldıklarını sevdikleriyle paylaşmak değil miydi?



Üç günümü herkesten uzak bir şekilde evin deliğinden çıkmayarak geçirirken, Mina'nın attığı bir mesajla Marco'nun on gün uzaklaştırma aldığını öğrendim. Anca o kadar bağırıp çağırınca mı uzaklaştırma veriyorlardı? İnanılır gibi değildi.

Cuma günü ise sinirlerim biraz daha yatışmıştı ve çantamı hazırlayarak evden çıktım. Bugün hava, diğer günlere göre daha iyiydi. Üzerime beyaz bir tişört ve kareli bir gömlek giymiştim, mont almamıştım.

Metroya girip turnikelerden geçerken okul yolunda ilerleyen David'i gördüm. Arkasından sessizce merdivenleri indim ve trenin gelmesini bekledim. Çok geçmeden David beni fark etti.

"Hoş geldin, kaçak!" dedi çatallı bir sesle. Yüzünü ekşitti. Boğazını temizledi. Dağılan saçlarını karıştırıp daha çok bozarken yorgun olduğu her hâlimden belliydi. Bu üç günde beni bir kez bile aramamıştı. Gerçi aramasına da gerek yoktu ama bunu neden dert ettiğimi bile bilmiyordum.

"Bensiz okul nasıldı?" diye mırıldandım.

Omzunu silkip, "Aynı," dedi. Başımı salladım ve sesi duyulan trenin gelmesini bekledim. Trene bindik ve

genelde vagon bitiminde bulunan iki kişilik yere beraberce oturduk.

Çantamı kucağıma aldım, oturakta yan dönerek sırtımı demire yasladım. Bacaklarımı da oturağa koyarken dizlerimi karnıma doğru çektim. Başımı yana yaslayıp ona baktım. Sırıttı ve benim gibi otururken küçücük yerde sıkıştık.

Bacaklarını hızla itip, “Sen düzgün otur. Yer kalmıyor,” dedim.

“Sen otur. Yorgunum ben,” dedi ve dizlerini kendisine doğru çekti. Sıkıştım. Üfleyerek bacaklarımı uzatıp sol ayağının iki yanına bacaklarımı uzattım. O da bacaklarını uzattığında ortada bir bacak karmaşası oluştu.

“Salı günü çok seksiydin.” Gözlerim yerinden çıkacak sandım. Bir de pislik gibi sıırıttı.

“Marco’ya saldırdığındaki vahşi hâlin var ya, Türk kızı...” Alt dudağını dişleyip başını sallayınca yanaklarıma kan hücum etti ve hazırda bekleyen bacağıma ona geçirdim.

Kıkırdadı. “Kaç gündür okuldaki erkekler seni konuşuyor. Sene sonu listesi en ateşli kızlar sıralamasında birincilik kesin sende. Tanrım!”

Başını geriye atıp gözlerini kapatınca sinirle yerimden doğrulup ona vurmaya yöneldim ama o da hızla doğruldu ve kendisine doğru uzanan kollarımı tuttu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burnunu burnuma sürterken titrek bir nefes aldım ama geri veremedim.

İki bileğimden tutarken burnunu yanağıma sürttü. Eğer biraz daha yaklaşırsa dudakları dudaklarıma temas dahi edebilirdi. Gözümün önüne gelen aptal sahneyle yutkundum. Gözlerini bana çevirince derin bakışları

karşısında her yerim karıncalandı. Sanki milyonlarca karınca, asker hizasından kurtulup etrafa koşuyor gibilerdi.

Gözleri dudaklarıma kayınca bileklerimi ondan kurtarıp arkama yaslandım ve çantama sıkıca sarılarak trenin tünellerden hızla gidişini seyrettim.

Okula varana kadar yan yana sessiz bir yolculuk yaptık. Okuldan içeri girerken de dolabıma doğru yürürken de bakışlar üzerimdeydi. Bu durum, kasılmama sebep oldu. Dolabıma varmaya bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi. Hızla dolabı açıp elimdeki kitapları koydum. Kapağı kapatırken Mina'nın yüzünü görmemle korkuyla bağırıp zıpladım. Parmağımı dişime götürüp damağımı kaldırdım.

“Ödüm koptu, aptal!” diye bağırdım Türkçe.

“Türkçe yok.” Natalie’yi ise sonradan fark ettim.

“Sadece korktuğumu söyledim,” dedim ona.

“Kızım, kurulu mahvetmişsin! Hayran kaldım sana,” dedi Natalie, gerçekten hayranlık dolu sesiyle. Ela gözlerini kocaman açarak bakarken gülümsemeden edemedim.

“Neden?” diye sordum.

“Kendini savunduğun için! Bir de şu askılı tişört olayını da araya sıkıştırmışsın. Bravo!” diyerek alkışladı. “Daha dün beden dersinde *şortun fazla kısa* diyen göt hoca yüzünden eve gitmek zorunda kalmıştım. Kızlar sana destek oldular.” Natalie başını gururla sallarken Mina’ya döndüm. O da gururlu duruyordu.

“Bu olması gerekendi,” dedim.

“Bu, yaşanan ilk olay değil Ayşe,” dedi Natalie, gözlerini devirerek. “İnan bana, birçok kişi bunu yaşamıştır ama kimse ses etmemiştir. Ayrıca Marco, başta uzaklaştırma

almadı. Sen olayı büyüttüğün ve ortalık yerde herifi paktakladığın için oldu.”

“Dediğim gibi, olması gerekeni yaptım. Diğerleri de bunu yapmalı,” dedim üstüne basa basa.

“Yapmadılar mı sanıyorsun?” dedi Natalie, gözlerini devirerek. Omzunu dolaba yaslayıp bana bakarken Mina konuştu.

“Matthews denen pislik, bir kıza ilaç vermişti ve kız bunu söylediğinde okul, sana yaptığı gibi *yetersiz kanıt* diyerek savunmadı.”

“Kız olayı polise taşıdı,” diye Natalie atladı hızla. “Ama polis, Matt’i suçsuz buldu,” diye devam etti. Şaşkınlıkla kalakaldım.

“Nasıl yani?” diyerek nefesimi verdim. Natalie ile Mina bir şey demeden omzunu silkti.

İşte bu, Amerika’yı üç maymun deneyine benzetmemi tasdikliyordu. Hepsinin başına geliyor ama kimse ses çıkarmıyordu. O kızın başına gelenlere bizzat şahit olanlar korkarken yeni gelenler, sadece duydukları bu hikâyeyle bile tırsıyordu.

“Sen cidden güçlüsün,” dedi Natalie gıpta ederek. Güler gibi bir ses çıkardım.

“Nerem güçlü benim?”

“Türk olman bile yeter,” dedi Natalie hayranlıkla.

“Evet kızım!” Mina sesli şekilde bağırıp elini uzatınca gülerek beşlik çaktım.

“Fransızlar güçlü birini gördüklerinde, *tıpkı bir Türk gibi*, derler.” Natalie devamında bir şey daha söyledi ama

anlamadım. Kaşlarımı anlamayarak çatarak Mina'ya döndüm.

“Yani, *gücü Türklerle özdeşleştirirler* diyor,” diye açıkladı. Anlayarak başımı salladım. Zil çalarken Mina'ya el salladım ve Natalie'yle İngilizce sınıfına ilerledik.

Sınıftakiler beni görünce sustular ve tekrar fısıltılar hâlinde konuşmalarına döndüler. Aman ne güzel! Onları takmadan kendime yer ararken puflardan birine oturdum. David'in yanına oturduğumu sonradan fark ettim. Ona dönmeden kitabımı çıkarırken Bay Munez içeri girdi ve dersi başlattı.

Bay Munez konuyu anlatmaya devam ederken birden kapı çaldı ve biyoloji hocamız Bayan Stephanie göründü.

“Tanrım! Bu kadın çok seksi.” David'in sözleriyle gözlerimi yuvarladım. Alt dudağını dişleyen David'e baktım, direkt Bayan Stephanie'ye bakıyordu. Kadının üzerine giydiği çiçekli elbise vücudunu sarmıştı ve taktığı gözükler de ona yakışmıştı.

“Ah, demek burada da beni rahat bırakmıyorsun!” diyen Bay Munez'e şaşkınlıkla bakakaldım. Bayan Stephanie gülümseyerek Munez'in yakasını düzeltirken onları izledim. Bunlar sevgililer miydi?

“Munez, bu kadının ihtiyaçlarını karşılayacak kadar sağlam mıdır ki?” Kusar gibi bir ses çıkardım ve David'e hayretle baktım.

“İğrençsin David! Ciddiyim, iğrençsin. O senin hocan ve sevgilisi var.”

“Sevgilisi mi?” dedi kaşlarını çatarak. İki hocaya tekrar döndü ve bana baktı. “Onlar sevgili değil. Evli.”

Sanki bana, *ben aslında geyim*, demiş gibi şaşkınlıkla baktım. “Yok artık! Munez evli mi?” diye bağırdım.

“Evet,” dedi ve gözlerini kıstı. “Yoksa sen de mi Munez hayali kuranlardansın?” Yüzünü ekşitirken bakışları sanki *ne olur hayır de* der gibiydi.

Omzumu silktim. “Ben değilim ama Natalie öyle.” Aklıma aniden gelen şeyle kalakaldım. “Şimdi Natalie evli bir adamı mı istiyor?” derken titredim.

“Sadece hayal kuruyor. Onu becermiyor ya.” Koluna vurdum. “Düzgün konuş,” dedim kaşlarımı çatarak.

Gözlerini devirip sesini incelterek, “Peki anne!” dedi. Kolumdaki alçının çıkarıldığı gün trende yaptığı şey aklıma gelince elimi saçına daldırıp köpek sever gibi okşadım.

“Aferin oğluma!” dedim sıritarak. “Kim usluymuş bakalım? En uslu kimmiş? Benim oğlum mu usluymuş? Seni akıllı oğlan!”

Üzerime doğru gelecekken gülerek pufta geri gittim. O ise pufundan kalkıp üzerime doğru eğildi. Belimdeki tikime dokununca bağırarak elinden kaçmaya çalıştım. Dizini pufuma yaslayıp sıritarak iki eliyle belimi gıdıklamaya başladı.

“Dur!” dedim gülmelerimin arasından. O ise tikimi bulmanın zaferiyle daha çok dokunurken kendimi gülmekten alıkoyamadım.

“Şimdi kim gülüyor bakalım?” dedi sıritarak.

“Ben!” dedim gülerken. Tekrar gıdıklamaya başlayınca gülerek kendimi geri çekmeye çalıştım.

“Siz ne yapıyorsunuz orada?”

Kahretsin! Sınıfta olduğumu tamamen unutmuştum. Gözlerim kocaman açılırken onu üzerimden ittim. Yanaklarım utançla kızarıırken boğazımı temizleyerek önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına ittim.

“Munez! Sana kaç kere dedim, *geylerden hoşlanmıyorum*, diye. Mükemmel bir karın var. Sana *hayır* diyorum.”

David’in alaylı ve eğlenceli sesi karşısında gülümsememi saklamak için burnumu kaşır gibi yaptım. Bay Munez, David’in danışmanı olduğu için aralarındaki muhabbet çok farklıydı. Benim danışmanım Bayan Clara, kasıntı kadının tekiydi ve erkek hayranıydı.

“Ah, evet bunu fark ettim David,” dedi Bay Munez gülen bir sesle. “Kızlardan hoşlanıyorsun belli. Ve sanırım Ayşe’den bayağı hoşlanıyorsun. Hayallerim yıkıldı ama bununla yaşayabilirim!”

Öksürük krizine girdim. Bay Munez’in, David’e cevap vereceğini hiç tahmin etmemiştim. Sınıf kahkahalara boğulurken kocaman açılan gözlerimi David’e çevirdim. Pufta bacaklarını uzatarak rahatça otururken bir elini cebine sokmuş, sırtarak Bay Munez’e bakıyordu.

“O zaman belki de bir çifte randevuya çıkmalıyız Munez,” dedi.

“Aslında ne var biliyor musun?” Bayan Stephanie, kollarını göğsünde bağlayıp sınıfa yöneldi. “Central Park’ta bir *paintball* savaşı düzenleniyor. Sanırım oraya gitmeliyiz.”

Sınıf birden coşarak bağırırken Bay Munez’in yorumunun üzerinde çok durulmadığı için rahat bir nefes aldım. David’le göz göze geldiğimde bana baktığını fark

ettim. Sıradan bir bakış gibi değildi ve rahatsız olarak bakışlarımı önüme çevirdim.



“Ve sonra David birden onun üstüne çıkıp gıdıklamaya başladı!” Natalie’nin cümlesiyle Mina bağıırıp güldü. Harika! Homurdanarak yemeğime döndüm. Tüm gün boyunca bu muhabbeti duyacak gibi hissediyordum.

“Şu konuyu kapatır mısın artık?” dedim Natalie’ye ama beni takmadan yüzüncü kez başa sarıp anlattı.

“Herkes birbirlerinden hoşlandıklarını artık anladı, Natalie. Bilmem kaçınıcı kez dinlemek istemiyorum,” diyen Meira, tepsisini masaya bırakıp tam karşıma oturdu.

“Ben ondan hoşlanmıyorum!” dedim Meira’ya bakarak. *Tabii tabii* der gibi bakıp yemeğine dönerken Mina’ya döndüm. Aynı şekilde bakıyordu. Son umut Natalie’ye döndüm. *Muffini* ağzına atmadan önce, “Benim ateşli Munez’im bile fark etti güzelim!” dedi. *Muffini* kocaman ısırıp çiğneyerek bana göz kırptı.

Bir bu eksikti. Alt tarafı beni gıdıkladı. Hemen bizi sevgili yaptılar. Birbirimize bakıp gülümseyerek bir yere gitsek herhalde, *bunlar nikah kıymaya gidiyorlar*, derlerdi. Üçü de imalı şekilde dik dik bakınca rahatsız olup konuyu değiştirmeye çalışarak Natalie’ye döndüm.

“Bu arada, Bay Munez evli, biliyorsun değil mi?” diye sordum.

“Evet, ne var bunda?”

“Hiçbir şey yok mu yani sence?” Gözlerimi devirip başımı salladım. “Her neyse.”

“Hey!” diyerek gözlerini devirip elini omzuma koydu. Başını bilmiş bir şekilde sallayıp, “Onu becermiyorum ya!” dedi.

“Tıpkı David gibi konuştun.”

Hay lanet!

Bunu dememeliydim. Şimdi üçü de *biz demiştik* der gibi bakıyordu. Sinirle elimi masaya vurdum. Üçü beni takmadan gözlerini devirip birbirine baktı. Kızgın tutmaya çalıştığım bakışlarımı üzerlerinde gezdirirken Mina üfleyerek bana döndü.

“Sen ondan hoşlanmadığını iddia edebilirsin ama o senden cidden hoşlanıyor, hatta belki de âşık bile olabilir, Ayşe. Bir şeyler olduğundan yüzde yüz eminim,” dedi Mina.

Olumsuzlukla başımı salladım. David benden hoşlanmıyordu. Âşık bir insan, onun gibi olmazdı. Âşık birinin gözü sadece sevdiği insanı görürdü. Oysa David, daha düne kadar kızlarla takılıp duruyordu. Âşık biri sürekli sana bakar, seni kollar, seni mutlu etmek isterdi. Bu ülkede beni en çok ağlatan insanların başını David çekiyordu. Tamam, belki ilk zamanlara göre davranışları daha farklıydı ama yine de âşık bir insan gibi davranmıyordu. O sadece hayatını kurtardığıma inandığı için bana karşı minnet duyuyordu. Ve tabii aile hayatımı ona açtığım için biraz da acıyordu. Ortaya karışık bir şeyler olabilirdi ama bu karışık duygular içerisinde aşk kesinlikle yoktu.

“Onun bana nasıl baktığını görüyorum. Âşık bir insan gibi bakmıyor,” diyerek başımı salladım.

“Kendin ona âşık gibi baktığın için aynı şekilde baktığının farkında olamıyorsun bence,” dedi Natalie.

Elindeki bitmek bilmeyen *muffine* uzanıp hepsini ağzına tıktım. Gözleri kocaman açılırken kızlar kıkırdadı, ben de gülümsedim. Bir yandan *muffini* çiğnemeye çalışıp bir yandan da konuşmayı deneyerek bana laf yetiştiren Natalie’ye dil çıkardım.

“David’i tanıyorum, tamam mı?” dedi Meira, elini bana doğru sallayarak. “Kimseyi seni koruduğu gibi korumadı. Bunu ona da söylediğimde ba...”

“Dur bir dakika,” diyerek sözünü kestim. “David’e benden hoşlandığını mı söyledin?” dedim hayretle.

“Ne! Ne zaman?” diye ciyakladı Mina. Meira onu takmadan bana bakıp, “Evet, söyledim. O da senin gibi inkâr etti elbette,” dedi.

“Keşke sadece inkâr etmekle kalsaydı. Ağzına sıçtı senin,” dedi Natalie, katıla katıla gülerek. Meira’nın yüzü düşerken dilinin süzgeci olmayan David’in kıza ne dediğini merak ettim.

“Ya ne zaman söylediniz bunu? Ben neden yoktum?” Mina mızız çocuklar gibi yakınıırken Meira’ya baktım. Gözlerindeki kırılganlığı görebiliyordum.

“Ne dedi sana, Meira?” dedim üzgün bir sesle. Mina da merak ederek Meira’ya bakarken Natalie’nin kahkahaları kesildi ve öksürerek kendini toparladı.

Meira sesli bir nefes verip gülümsemeye çalışarak bana baktı. “*Seni altımda inletirken Ayşe’nin adını mı söyledim? Nedir bu hoşlanma meselesi,* dedi.”

Duyduğum cümleyle beynimden vurulmuşu döndüm. Tam da David gibi süzgeci olmayan pislikten beklenen bir cümleydi.

“Yuh!” dedi Mina, Türkçe. “Öküze bak lan! Şu an rahatça, böyle ağız dolusu küfretmek istiyorum,” diyerek Türkçe konuşmaya devam ederken içindeki has Türk’ü çıkarmış gibiydi.

“Ayıp etmiş,” diyerek Meira’ya baktım. O ise umursamaz bir şekilde omzunu silkti. “Bir kızı becerirken başka bir kızın adını haykırarak boşalan çok erkek duydum,” dedi. Uzun zamandır benden uzak kalan kızarıklıklar tekrar yerlerini alırken boğazımı temizleyerek yemeğime dönmeye çalıştım.

“Belki de bu yüzden erkekler köpek pozisyonunu çok seviyor. Bir nevi *yüzünü görmek istemiyorum, sadece aklındaki kızı hayal etmek istiyorum.*”

Natalie’nin cümlesiyle başımı masaya yasladım. Üçü ise yoğun bir cinsellik sohbetine daldılar. Bunu gerçekten yaptılar. Hayatım boyunca duymadığım kelimeleri duyunca yanaklarımdaki kızarıklıklar yeniden tüm vücudumu sarmaya başlamıştı. Üçünden kıkırtılar gelirken başımı kaldırıp kızgınca onlara baktım.

“Tanrım, Ayşe!” dedi Natalie gülerek. “Ortaokula giden kız kardeşim bile senden daha çok şey biliyor. Onun yanında, yattığım erkeklerin yatak performanslarından bile bahsediyorum.”

“Ben bilmek istemiyorum,” diye mırıldandım. Pet şişenin kapağını açıp boynuma biraz su damlatarak rahatlamaya çalıştım. Bu hâlim, üçünü daha çok güldürdü.

“Söylesene, hiç sevgilin oldu mu?” diye sordu Meira, gülümseyerek. Elime biraz daha su döküp boynuma dokunurken Meira’ya bakıp, “Oldu,” diye mırıldandım.

“Tanrım! Cinsellik hakkında ne kadar bilgisizsin, bilmek istiyorum!” diyen Natalie, masanın üstünden bana doğru yaklaştı. Ela gözlerini kocaman açarak, “Söylesene, sevgilinle öpüştünüz mü hiç? Kaçınıcı seviyeye kadar çıktınız? Birbirinizi ellediniz mi?” diye sordu.

“Natie!” diyerek kızdım ona.

“Ne?” dedi doğal bir şeyden bahseder gibi. “Ellemeler, öpüşmeler ortaokulda başlıyor. Seks yaşını bulmaya çalışıyorum.”

Elime biraz daha su döküp Natalie’nin yüzüne doğru salladım. Yüzünü buruşturarak geri çekildi. Mina ile Meira gözlerini devirerek gülümsediler. Meira çok açık bir şekilde seks hayatını anlatırken Natalie çocuk gibi her şeyi bilmek istiyordu.

“Bari öpüştünüz mü hiç, onu söyle!” dedi Natalie, yüzünü silerken. Ağzımı açıp cevap verecekken, “Selam, okulun en ateşli kızları!” diyen Zafer’in sesiyle ağzımı geri kapattım.

Zafer eğilip Natalie’yi öperken bunların ne ara böyle samimi olduklarını kavrayamadım. Mina ona gözlerini kısarak bakınca Zafer sırtıp onu da yanağından öptü.

“Beni öpme Zafer. İstemiyorum,” dedi Meira. Zafer zaten ona doğru yönelmemiştii. Tekrar Natalie’nin yanına gidip ona arkadan sarılırken, “Zaten seni öpmem güzelim,” dedi. Meira ona dil çıkarırken kıkırdadım.

“Hey, Mehmet!”

Zafer birden Türk adı söyleyince gözlerim kocaman açıldı ve etrafıma bakınıp yeni Türk'ü aradım. Yemekhaneye giren bir çocuk bize doğru döndü ve Meira birden, "Aman Tanrım! O benim olmalı," dedi.

Zafer, Mehmet dediği çocuğa gelmesini işaret edince çocuk, dudağının sol kenarını yukarı kıvrıp bize doğru geldi. Kumral, uzun boylu ve David'in aksine oldukça kaslıydı. Sanırım Ethan'dan daha yakışıklıydı.

Bize yaklaşırken Türkçe, "Selam Zafer," dedi ve erkekçe el sıkıştılar.

Zafer, "Okulumuza yeni bir Türk katıldığı için acayip sevindim ya!" deyip başını hafif geriye attı. "Hep kız var. Türk erkek olarak yalnız kalmaktan korkuyordum."

Mehmet gülerken daha çekici bir hâl almıştı. Dişleri beyaz ve düzgündü. Elleriyle saçlarını karıştırırken Meira'nın inlediğine yemin edebilirdim.

"Kahretsin! Zafer ne dedi de o böyle güldü? Her gördüğümde ona bunu söylemeliyim ki böyle gülümsesin?" Meira'nın fazla müstehcen hayallere daldığını belli eden sesiyle kahkahamı püskürtmekten son anda kurtuldum.

"Sadece okulda bir başka Türk erkek daha olduğu için mutlu olduğunu söyledi." Bunu beklemiyor olacak ki inleyerek gözlerini devirdi.

"Hey, dostum sana kızları tanıtayım..." derken Mehmet birden sözünü kesti. "Neden durmadan *dostum* diyorsun?" diye sordu.

"Ağız alışkanlığı. Buradaki herkes birbirine ya *man* der ya da *dude*." Omzunu silkerken Mehmet anlayarak başını salladı ve bize döndü.

Bana bakınca gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim. Mehmet denilen bu yeni çocuk, aşırı derecede yakışıklıydı. Değil burası, Türkiye'deki kızların da çok dikkatini çektiğine adım gibi emindim.

Ben zorlukla tebessüm edince sıcak bir gülümseme gönderdi. Elimi uzatıp Türkçe, "Merhaba, ben Ayşe," dedim. Sanırım Türk olmamı beklemiyordu ki biraz şaşırdı.

"Ah, memnun oldum!" deyip elimi sıktı. Başımı sallayıp önüme dönerken Mina elini uzatarak kendini tanıttı ve bundan sonraki konuşmasına İngilizce devam etti.

"Bu da Natalie ve Meira. Okuldaki Türkler olarak şimdilik dört kişiyiz. Ben ve Zafer, dört yıla yakın buradayız ama Ayşe geleli birkaç ay oldu."

Mehmet anlayarak başını sallarken diğer kızlarla da el sıkıştı. Meira el sıkışırken biraz oyalanınca Mehmet'in kıkırtısı etrafımızda duyuldu.

"Sen nereden geliyorsun?" diye sordum Türkçe.

"İstanbul," deyip başını salladı. Memleketimin ismini duyunca gözlerim hasrete büründü. "Nasıl oralar?" diye sordum.

Ses tonum karşısında şaşıarak güldü ve "İyi. Soğuk," deyip başını salladı.

Natalie, "Neden geldin New York'a?" diye sorunca cevabını alamadan Zafer, Mehmet'i tuttu ve David'le tayfasının yanına götürdü.

"Tanrım! Çok seksiydi!" Meira'nın çılgılığı masamızda yankılanırken onu ilk defa böyle görmüştüm.

DAVID YESSEL KOHN

Cumartesi günü Munez ve karısının *paintball* savaşına gitmek için Central Park'ın yolunu tuttum. Central Park'a girmemle insan havuzuna girmiş gibi hissetmem bir oldu.

Herkes güzel havayı değerlendirmek için buraya gelmişti, çoğunluğunun *paintball* savaşı için geldiğine emindim. Yürüyüş parkurunda ilerlerken aralardaki sokak ressamaları, insanların resimlerini çizmeye tekrar başlamışlardı.

Sigaramı yakıp parkurda yürüyerek savaşın yapılacağı alana doğru ilerledim. Ethan ve diğerlerinin beraber geleceklerinden yüzde yüz emindim. Gerçi bir tek Ethan ve Alex vardı. Marco uzaklaştırma almıştı.

Siktir, Marco!

Son yaptığıyla beni gerçekten sinirlendirmişti. Ama bir yandan da ona üzülmenden edemedim çünkü bir kez daha uzaklaştırma alırsa altmış günlük uzaklaştırmaya maruz kalacaktı ki bu, ıslahevi görünümlü, uzun uzaklaştırma alan çocukların gittiği okula gideceği anlamına geliyordu. Bir avuç sorunlu çocuğu tek bir okulda tutacaklardı. Marco orada hayatta kalamazdı. Kalsa da bok çukuruna düşer, asla geri çıkamazdı. Onu düşünmek beni üzdü, evet. Ancak Ayşe'nin, yüzüme doğru bağırıp tecavüze uğrayabileceğini söylemesi kulaklarımdan çıkmıyordu. Bu sesi duymak, Marco'ya olan öfkemi her seferinde gün yüzüne çıkarıyordu.

Sinirle dumanı içime hapsettim. Son kez içime çekip sigaramı söndürdüm. Ona bir şey olmasına izin vermezdim ve kız haklıydı. Marco'nun yaptığı tam bir piçlikti.

“Sonunda geldin, David!” Savaş alanına vardığımda Munez’in alaylı sesiyle sııttım.

“Munez, ilgin karşısında gözlerim doluyor. Sırf senin için gey olabilirim. Beni ikinci kadının yapabilirsin.” Gülererek başını salladı ve kafasıyla çoktan gelenleri işaret etti.

Başımı sallayıp yanlarına giderken Munez, “Hey! Yeni Türk erkeği, senin kızı kapıyor gibi,” dedi. Anlamayarak ona döndüm. “Benim kız mı?” diye sordum.

“Ayşe,” deyip omuz silkti. Gelenlere bakarken Ayşe’nin, dün Zafer’in bizi tanıştırdığı çocuğun yanında oturduğunu gördüm. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle heyecanlı bir şekilde onun anlattığı şeyi dinliyordu.

Neredeyse çocuğun içine girecek gibiydi. Vay canına! Bu kız böyle heyecanlı olabiliyor muydu? Merakla yanlarına gittim. Kendi dillerinde konuşuyorlardı ve Ayşe gülmeye başladı. Gülüşü kulaklarımı doldururken sııtmamak için kendimi zor tuttum.

“N’aber, Türk kızı?” dedim. Gülerken bana döndü. “David!” dedi heyecanla. Evet, David. Tam adım da David Yessel Kohn.

Onu sinir etmek için, “Demek kaybolmadan gelebildin,” dedim. Gözlerini yuvarladı. “Sana böyle komik olmayı kim öğretti?” dedi.

Eğilip parmağımla yanağına vururken, “Senin sayende öğrendim,” dedim. Üfleyerek gülümsedi. Sonra birden, “Bu Mehmet!” dedi. O nasıl bir neşeydi öyle?

“Öyle mi?” diye mırıldandım.

“Biz dün tanışmıştık sanırım seninle,” dedi yeni Türk oğlanımız.

“Hey, David!” Ethan’ın sesini duyacağıma hiç bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi. Ayşe’ye göz kırpıp bizimkilerin yanına gittim.

“Selam, kanı bozuklar!” diye bağırdım.

“Dostum, Ayşe’den hoşlanıyorsan elini çabuk tut. Yeni Türk’e bakar mısın? Onun için gey olasım geliyor.” Alex’e baygın bir bakış attım. Herkesin dilinde aynı şeyin olmasından bıkmıştım ve usanmıştım.

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedim.

“O yüzden mi İngilizce sınıfında herkesin ortasında onu gıdıkladın?” dedi Alex kıkırdayarak.

“Hey!” diyerek elimi aramıza koydum. “Onunla farklı bir ilişkim olduğunu biliyorum ama bu aşk değil.”

“Bunu, buna anlat!” diyerek orta parmağını kaldırdı Ethan. Ben de kaldırıp onun parmağının yanına götürdüm.

“O zaman bu ikisi konuşsun dostum.” Birbirimize inatlaşarak bakarken orta parmaklarımızı konuşturur gibi hareket ettirdik.

“Hunter Üniversitesi’ne gideceğim için bu kadar mutlu olamam! Orada konuşabilen dostlarım olacak.” Hazırda bekleyen parmağımızı Alex’e doğru aynı anda yönelttik. Baktı ve homurdanarak gözlerini devirdi.

“Pekâlâ, iki takıma ayrılıyoruz! Sarı ve kırmızı,” dedi Munez ve bezleri dağıtmaya başladı. Kırmızı bezi alıp bileğime bağladım.

Çok geçmeden iki gruba ayrılırken tarih hocası Anderson’ın da geldiğini gördüm. Munez kırmızı, Anderson sarıydı. Herkes gruplarına silahlarını dağıtmaya

başladı. Sıra bana gelince Munez silahı vererek, “Sana bir iyilik yaptım David,” dedi.

Ona baygınca bakıp, “Nedir?” diye sordum.

“Ayşe’yi kırmızı takım yapıp Mehmet’i sarı takım yaptım. Onu bolca vurabilirsin, evlat. Kızına sahip çık.” Eliyle omzuma vururken gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. Bazen Munez’in ciddi ciddi gey olduğundan ve benden hoşlandığından şüpheleniyordum.

“Teşekkürler, Munez. Belki ben de iyiliğinin karşılığı olarak sana bir kadını nasıl tatmin edebileceğini öğretirim,” dedim.

Başını *gerek yok* der gibi sallayıp, “Bu konuda bir sıkıntım yok. İnan bana,” diyerek gitti.

Gözlerimi yuvarlayarak önüme döndüm ve silahımı kontrol ettim. İçindeki boyalar hazırды. Herkes üzerinin boya olmasını tercih ederken birkaç kişi korunma tulumlarından giymişti. Genelimiz boya olmayı seviyorduk. Sadece göğüs kısmına ateş edildiğinde fazla acıtmaması için koruyucu yelekler giyyorduk.

Koruyucu yeleği başımdan geçirdikten sonra takım olarak karşı karşıya geldik. Anderson kuralları açıklarken daha önce defalarca oynadığım için sabırla konuşmasını bitirmesini bekledim.

Nihayet, “Dağılabilirsiniz!” diye bağırdı. Herkes etrafa yayıldı. Alex kırmızı takımdayken Ethan da sarı takımdaydı.

Daha önce burada oynarken kullandığım harika bir gizlenme yeri vardı. Terrace Drive üzerinden tekrar yeşilliğin arasında geçtim ve çok geçmeden kayalıkları gördüm.

Tamamı yol üzerinde olan kayalığın arkasına saklanıp bekledim. Burası, bayrakların koyulduğu yerin tam ortasıydı. Gelip geçen herkesi görebiliyordum. Pusuda beklerken ileride sarı takımdan birini gördüm. Nişan aldım ve tam göğsünün ortasından vurdum. Ardından bir başka sarı takımlı geldi ve onu da art arda bombalayarak boyadım. İkisi sinirle etrafına bakınırken ağaçlar sayesinde kapanan kayalıktan beni göremediler.

Onlar etraftan yok olduktan sonra kırmızı bayrağın olduğu yöne ilerlerken, Anderson'ın bayrağın dibine dörde yakın asker diktiğini gördüm.

“Piç!” Tektim, geri döndüm. Bir başka kişiyi gördüm ama kırmızı takım olduğu için ilgilenmedim.

“Oraya gideceğini biliyordum!” Ethan. Şerefsiz arkadaşım silahını ateşlerken son anda kafamı eğerek yana kaydım. Kayalığın kenarına sıkışmayı son anda becerdim.

“Git başkasını vur, Ethan! Benimle uğraşma!” diye bağırdım.

“Olmaz dostum. Sen düşman takımdasın.” Siktir! Ethan, kesin beni vuracaktı ve o göt iyi bir nişancıydı. Kayalığa baktım. Arkasından dolanarak Terrace Drive üzerinden tekrar Bethesda Terrace'a varıp köprü altından geçerek izimi kaybettirebilirdim.

Ona baktım. Bir ağacın arkasında gözünü nişana koymuş, sırtarak bekliyordu. Tam bir itti. Ne yapacağımı düşünürken ileriden bir başka sarılı elemanın geldiğini gördüm. Düşünmeden ona sıkarken çocuğun bağıırıp yere düşmesiyle Ethan'ın anlık dikkati dağıldı ve ben bundan yararlanarak kayalığın arkasından dolanıp koştum. Dolandığım zaman boyunca Ethan boş yere sıktı. Çimenlerin üzerinden koşarak gittim.

“Seni yeneceğim, Dave!”

“Rüyanda elbette!” diye bağırdım arkama dönmeden. Bana doğru gelen bir çiftin ellerini ayırarak aralarından geçtim.

“Üzgünüm, çifte kumrular!” diye bağırdım.

Terrace Drive yoluna vardığımda, bisiklet kullanan bir manyağın beni ezmesinden son anda kurtuldum. Arkamdan tekrar ateş sesini duyunca kafamı eğerek korumaya çalıştım. Kızın birinin ciyaklamasıyla boyanın ona çarptığını anladım. Geriye döndüm ve sırtıtarak Ethan’a orta parmağımı gösterdim.

“Hangi geri zekâlı yaptı bunu!” Kız tişörtünü tutup kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Geri geri yürüyüp kızın görüş alanından çıkarken bir boya da üzerine ben fırlattım. Kız çığlık atarken Ethan yolun üzerinde görüldü. Ve silahlıydı.

Evet bebeğim, üzerine tişörtü mahvolmuş bir kızı salıyorum. Bu, benim silahımdan daha etkilidir.

Kız bağırarak Ethan’a yöneldiğinde son kez sırtıtarak önüme döndüm. Dönmeden önce gördüğüm tek şey, Ethan’ın sinirli bakışlarıydı. Kıkırdayarak şelalenin etrafından dolanıp köprü altından geçtim.

“David!”

“Ayşe!” dedim el sallayarak. Ters yöne, direkt Ethan’ın kucağına doğru gidiyordu. Tabii beni görünce durdu, tırsarak tırnaklarını kemirdi.

“Az önce kolumdan vuruldum!” Kolunu bana gösterirken gülümsememek için dudaklarımı yaladım.

“Evet, fena vurulmuşsun. Her yer kan olmuş, Ayşe!” Dalga geçtiğimi anlayınca gözlerini devirip bana vurdu.

Ve yakınlardan bir çığlık daha duyulurken sol koluma çarpan şeyle tısladım. İt Ethan, beni kolumdan vurmuştu. Gözlerimi kısarak ona döndüm. Hazır olda durmuş, bize bakıyordu.

“Kızının gözünün önünde vurarak acı çektireyim mi sana, Dave?” dedi.

“Kendini nasıl becereceğini öğreteyim mi sana Ethan?” diye karşılık verdim.

Sırıttı. “Başkaları varken neden kendimi kullanayım?”

“İğrençsiniz! Hem de savaşın ortasındayken!” Peki, Ayşe’nin savaşın ortasında iki çocuğu azarlar gibi bağırması neydi? İkimize de ayıplayan bakışlar atarken Ethan’la gülerek başımızı salladık.

Ethan, dikkati çabuk dağılan biriydi ve anında silahını indirince ben hızla kaldırıp onu kolundan vurdum.

“Siktir!” diye tısladı.

Ayşe’nin elinden tutup, “Koş! Koş!” diye bağırdım. Gülerek bağırıp elimi tuttu ve arkamıza bakmadan kaçtık.

Tekrar ağaçlığın yoğun olduğu bir yere girerken gözüme kestirdiğim bir kayalığın arkasına saklandık. Ayşe nefes nefese kalmış bir şekilde etrafına bakındı. Atkuyruğu yaptığı saçları dağılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Heyecanla açılmış gözlerini bana çevirirken durmadan gülümsüyordu. Mutluydu.

“Bizi burada bulurlar mı?” diye sordu heyecanla.

“Ethan, tüm saklanma alanlarımı biliyor. Yanma destek alıp gelmesi an meselesi. Toparlanıp gitmeliyiz.” Hızlı bir şekilde başını salladı. Bir anda bağırıp koluma vurarak bir şey söylerken Türkçe konuştuğunun farkında bile değildi.

“Ne diyorsun? Anlamıyorum, Türkçe konuşuyorsun!” dediğimde başını sallayıp, “Geliyorlar! Geliyorlar!” diye bağırdı ve ileriye işaret etti.

Ethan arkasına üç kişi almıştı. Aralarında Natalie ve yeni Türk çocuk da vardı. Hâlâ koluma vuran Ayşe’ye döndüm.

“Yoksa *The Walking Dead* gerçek mi? Onlar mı geliyor?” dedim sırtarak. Oflayarak koluma daha hızlı vurdu. Gülererek kenara doğru düştüm. Ethan ve Natalie’nin bağırarak bize doğru geldiklerini görünce düştüğüm yerden kaktım.

“Geldiler!” dedi Ayşe.

“E biz gidelim o zaman,” dedim ve kolundan tutup onu kaldırdım. Kayalıktan geri geri giderek ayrılırken yeni çocuğun üzerine boyaları boşaltım.

“Neden onu vurup duruyorsun? Yeni geldi o!” Ayşe yakınıp koluma vururken, “Gebersin piç!” dedim. Koluma daha hızlı vururken gülererek elinden tuttum ve arkadan dolaşıp koştum. Bize doğru koşarak gelen Alex ve Mina’yı gördük.

“Hey! Yeni bir yer buldum!” diye bağırdı Alex. Muhtemelen o da saklanma alanlarımızda Ethan’ın adamlarına yakalanmıştı. Koşarak Alex’i takip ettik. Çimenlere uzanan insanlar boyalı hâlde koşan bize bakarken, Ayşe arkasını kontrol etmek isteyince düştü. Ethan tekrar silahını kaldırıncaya Ayşe’yi tutup kaldırdım ve yarı sürükler bir hâlde ilerlettim.

“Kolumu çıkaracaksın, David!”

“Daha yeni takıldı yerine, nasıl hemen çıksın?” Burada durup benimle bu konuda tartışmaya hazır olduğunu

belli edercesine bakarken arkadan gelen silah sesleriyle çılgılık atarak beni ittirdi.

Tekrar ormanın içindeydik. Ağaçları geçerek Alex'in bulunduğu yere ilerledik. Büyük bir ağaç gövdesinin içi oyulmuştu. Sırayla içine girdik ve nefes nefese kalmış bir hâlde bekledik. Ayak sesleri yaklaşırken yanımda sesli şekilde nefes alıp veren Ayşe'nin ağzını kapattım. Elini elimin üzerine koyup kaşlarını çatarak bana baktı.

Ethan ve Natalie'nin sesi duyuldu. Aralarında konuşurlarken Ethan, buraya yakın olan başka gizli alanımızı açıkladı. Alex'le *hain* dercesine bakıştık. Pazartesi bizden çekeceği vardı.

Ayak sesleri azalınca Alex önden çıktı ve sonra eğilip çıkmamızı işaret etti. Hâlâ Ayşe'nin ağzını kapattığımın farkında değildim, sertçe karnıma vurmasıyla elimi ağzından çektim. Sesli şekilde nefesler alıp bana baktı. Silahıyla karnıma vurdu.

"Silah arkadaşını elinle öldürecektin az önce!"

"Yürü, küçük bela!" diyerek çıkmasına yardımcı oldum.

Dördümüz beraber koşarak geldiğimiz yönde tekrar geri gittik. Önümüze çıkan birkaç kişiyi vururken Ayşe birini vurunca orada durdu, bağırarak olduğu yerde zıpladı. Arkasından pusu kuranı elbette göremedi. Onu arkama alıp düşman takımını vurdum. Düşman da beni bacağımdan vurdu.

"Bak, gördün mü? Senin için kendimi feda ettim," dedim sahte bir kızgınlıkla bakarken. Gözlerini kırıştırıp Türkçe bir şey söyledi. Mina kıkırdayarak, "*Fedaim benim diyor,*" diye açıkladı.

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Bu fedaiye hiç iyi bakmıyorsun, Türk kızı!” Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve silahını kaldırıp ateşledi. Arkada bağırان bir kız sesi duyuldu.

“Bak, gördün mü? Senin için birini vurdum,” diyerek benim repliğimi bana karşı kullandı. Ona doğru atılıp belinin huylanan yerine dokununca gülerек benden kaçmaya çalıştı.

“Sonra oynaşırsınız. Hadi şu savaşı bitirelim.”

“Biz oynaşmıyoruz Alex!” diye bağırdı Ayşe ama Alex onu takmadan elini salladı. Beraber tekrar koştuk. Çok geçmeden lanet olasıca Bethesda’ya tekrar vardık. Buraya kaçınıcı gelişimdi, artık sayamıyordum.

“Bu göl ne kadar güzelmiş!” diyen Ayşe, yolun ortasında durup gölü izledi.

Kolundan tutup çektim. “Sonra geliriz, hadi.” Koşarak ilerledik ve kayalıkların arkasına saklandık.

“Bay Anderson’a bakın! Güreş takımından dört kişi koymuş.” Mina’nın hayret dolu sesiyle güldüm. Anderson’ın güçlü birilerini koymasы önemli değildi. Sonuçta yumruklar değil, akıl konuşacaktı.

“Tamam, savaş için kendimi feda edeceğim,” dedim. Üçü bana dönünce planı anlatmaya başladım.

“Kendimi ortaya atarak onlara ateş edeceğim. Dördü de beni vurmak için uğraşırken üçünüz arkadan dolaşın ve onlara saldırın. Mina sen sessizce yaklaş ve bayrağı kap.” Hepsi başını salladı, nefesimi bırakıp kayalığın arkasından çıkacakken Ayşe kolumdan tuttu.

Abartılı bir şekilde, “Gitme David! Gitme! Vuracaklar seni. Beni yalnız bırakma,” dedi.

Gülmemek için dudaklarımı sıktım. Kolumu tutan elini tutarken abartılı bir hâlde kirpiklerini kırıştıtırıp bana baktı.

Elimi yanağına koydum. “Gitmeliyim kadınım!” dedim ağır bir dramayla. “Gitmeli ve erkekçe savaşmalıyım.”

“Siktir olup git artık!” Alex aramıza girip beni iterken Ayşe elini uzattı. Elimı uzatıp başımı eğince Mina kıkırdadı ama Alex küfredip silahını Ayşe’nin kafasına doğrulttu.

Gülerek başımı salladım ve kayalıkların arkasından çıktım. Bağırarak orta yere gelip tüm boyayı üzerlerine sıktım. En öndeki tamamen vurulunca üçü birden üzerime boya sıktı. Kollarıma ve bacaklarıma değen boyalar hızlı geldiği için biraz acıtsa da gövdemdeki yelek beni koruyordu.

“Geberin hepiniz!” diye bağırarak daha çok sıktım. Arkadan üçünü görünce rahatladım. Alex ile Ayşe onlara arkadan saldırıp bozguna uğrattı ve Mina bir anda çığlık atarak öne atılıp bayrağı kaptı. Silahımı kaldırıp zafer çığlığı attım.

“Biz kazandık!”



Buluşma yerine bayraklarla gelen Munez neşeyle bağırdı. Anderson başını eğip bir şeyler söyledi. Kırmızı takım zafer çığlıkları atarak bizi alkışladı.

“Yemekler sarı takımdan!” diye bağırdı Mina. Sarı takım yenilgiyle hayıflanırken Mina, Zafer’in yanına

gidip kafasına vurarak Türkçe bir şeyler söyledi. Anlaşılan sarı takımda olan Zafer, Mina'yı vurmaya çalışmıştı.

“Pekâlâ, sarı takım... Paraları toplayalım ve ilerideki *Subway*'den herkese sandviç alalım,” dedi Anderson. Kırmızı takım alkışlarken sarı takım cüzdanlarını çıkardı.

Kendimi yorgunlukla çimenlere bıraktım. Üstüm mahvolmuştu. Tişörtü çıkarıp kenara koydum. Hava zaten sıcaktı ve saatlerdir koşuşturduğumuz için terlemiştim. Tişörtün teriyle terli enseme silip tekrar yana koydum. Bedenimi geriye bıraktım ve güneşin tenime değmesine izin verdim. Gözlerimi kapatıp gevşemek isterken yanımda bir hareketlilik hissettim. Gözlerimi açıp başımı yana çevirdiğimde yanıma oturan Ayşe'yi gördüm. Atkuyruğu mahvolmuş, saçları yüzüne yapışmış bir hâlde nefes nefese kalmışken bana gülümsüyordu. Güneşi arkasına aldığı anda gülümsemesi kocaman oldu.

Bu manzara neden kalbimi bu kadar ısıttı ki?

Gülümsemesi her zaman ılık dolu muydu, yoksa şimdi mi dikkatimi çekiyordu? Gözüme neden güzel geldi, anlamadım. Oysa terden sıırıslıklam olmuş bir hâldeydi ve dağınıktı.

“Güzel maçı, değil mi?” diyerek kıkırdadı. Ona bakmaktan konuşamadım bile. Bana tekrar gülümseyip önüne dönerek elindeki pet şişenin kapağını açmaya çalıştı. Pet şişeye baktım. *Fiji* markaydı. Hem de mavi ve çiçekli olandı.

Siktir! Bu hiç iyi değil. Aklıma bir anda Ethan'ın, Marco'ya iyi bir penis fotoğrafının nasıl olacağına dair söyledikleri geldi. Gözlerimi Ayşe'ye çevirdim. Pet şişenin kapağını açmayı başardı ve şişeyi ağzına götürüp gözlerini kapatarak başını geriye atıp suyu kana kana içti. Ağzı

şişeyi tutabilmek için güzel bir yuvarlak hâlini alırken, gözleri dünyanın en güzel şeyini içmişçesine sımsıkı yumulmuştu.

İçmeyi bırakıp gözlerini açtığında yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu. Ağzından boynuna doğru akan suyu eliyle silip dudaklarını yaladı ve gülümsedi. Gözümün önüne o an çok farklı sahneler geldi. Elindeki *Fiji* şişesi birden Ethan'ın penisi oldu. Ayşe oturmuştu, önünde de çapkınca sırıtan Ethan vardı.

Aklıma gelen görüntüyle sinirlerim hoplayınca öfkeyle uzandığım yerden doğruldum. Ayşe yeni bir yudum almak için *Fiji* şişesini ağzına götüreceği sırada elindeki şişeye vurup yere düşürdüm.

“Ne yapıyorsun ya?” diyen Ayşe, bana döndü. Yüzümde gördüğü ifadeyle kaşları anlamayarak çatıldı.

“Neye sinirlendin sen şimdi böyle?” diye sordu. Bir bok bilmiyordu işte. Karşımda durmuş, masum masum su içiyordu.

“Başka pet şişe mi kalmadı? Neden *Fiji*? Neden lanet olasıca mavi ve çiçekli!” diye öfkeyle bağırdım.

“David, sen geri zekâlı mısın? Alt tarafı su şişesi!”

“Niye bu? Başka yok mu? Bunun sarısı var, kırmızısı var, yeşili var... Neden mavi?” Kaşlarımı çatarak ona bakarken bana anlamıyor gibi bakması beni daha çok sinir ediyordu. Neden Ethan'ın şişesi? Kahretsin, dünyada başka pet şişe mi kalmamıştı?

“Ne bileyim ya? Gözüme güzel geliyor,” dedi yere düşen siktiğimin şişesini göstererek.

“Görmediğin şey nasıl gözüne güzel gelebilir?” diye sordum. Ellerimle çimenleri yolmuyordum, âdeta yerinden söküyordum.

“Ya sen gerçekten geri zekâlının tekisin! Ben de zaferi paylaşalım diye yanına geliyorum. Ben de geri zekâlıyım!” diye bağırıp oturduğu yerden kalkarak kızların yanına gitti.

Sağ taraftan kahkaha sesleri yükselirken başımı oraya çevirdim. Ethan ile Alex koyun koyuna gelip durdular ve delicesine kahkaha atarak bana bakıyorlardı. Alex eliyle yerde duran lanet pet şişeyi işaret edip Ethan’a bir şeyler söyleyince Ethan daha çok kahkaha attı. Sinirlendim. Pet şişeyi alıp üzerlerine attım.

Ethan artık gülmekten yerlere yapışmış bir hâldeyken, üzerine gelen pet şişeyi eline alıp ağzına götürdü. Eliyle şişeyi sarıp okşamaya başlayınca yüzümü ekşiterek önüme döndüm. Tam bir piçti.

“Neye sinirlendin sen?” Munez tam tepemde durup sandviç uzatınca elindekini sinirle aldım. “Yok bir şey,” diye mırıldandım. Ekmeğimi sinirle çiğnerken pet şişeyle ileri seviyeye geçiş yapan Ethan’a orta parmağımı gösterdim.

Anderson ve Ethan sandviçleri herkese dağıtırken Bayan Stephanie de arkadan ellerinde pet şişesi poşetleriyle geldi.

“Harika bir maçtı! Tebrikler!” diyerek Munez’e küçük bir öpücük verip poşetleri Munez’in eline bıraktı. Sinirle sandviçimi çiğnemeye devam ettim. Munez, poşetten şişeleri çıkarırken gördüğüm manzarayla uzun ve akılda kalıcı bir şekilde küfrettim.

Alex ile Ethan, daha çok kahkaha atarak çimenlere kendilerini bıraktıklarında hiçbir bok anlamayan insan topluluğu, ikisine baktı. Munez, elindeki mavi çiçekli *Fiji* pet şişelerini dağıtırken kaşlarını çatarak arkamda kalan Ayşe'ye döndüm.

“Ayşe o sudan içemez. Başka marka verin ona!” diye bağırdım. Natalie önce anlamayarak baktı, sonra gözleri Ethan'a kaydı. Ardından iki göt arkadaşımı kiskandıracak kadar yüksek sesli bir kahkaha atıp yere yapıştı.

“Git kendini becer, David!” diye bağırdı Ayşe. Ona gözlerimi devirip tekrar önüme dönerek hırsla sandviçimi ısırdım.



Akşam geç saatlerde eve geldiğimde Baila'yı sıkınca etrafta gezinirken buldum. Boyalı tişörtümü gördüğünde dudaklarını büzüp ağlama numarası yaptı.

“Ne oldu, küçük şeytan?”

“Ben bütün gün papazlarla, misafirlerle uğraşırken sen boyalarla eğlenmiş gibisin!”

Gülüp saçını karıştırdım. “Evde kim var?” diye sordum. Ağzını açıp cevap verecekken, “N’aber, David?” diyen sesle gözlerimi yumdum.

Adina...

Aynı mahallede oturduğumuz ve yolun başındaki kilise okuluna giden ama sürtükten bir farkı olmayan kız. Ethan'ın, zamanında tutulduğu kızdı. Üzerinde dizinin

altında biten gri bir etek, siyah uzun kollu tişört vardı. Dışarıdaki hâlimden ne kadar da farklıydı.

Merdivenleri tırmanırken, “Selam,” dedim. Tişörtümü üzerimden çıkarıp odamın kapısını açtım ve içeri girdiğim gibi onu kenara attım. Mahvolan pantolonumun kemerini açtığım sırada kapım açıldı. Kapıya döndüğümde içeri Adina’nın girdiğini gördüm. Aman ne hoş! Bir de onunla uğraşacaktım. Tekrar önüme dönüp kemerimi çıkardım.

“Üzerimi değiştireceğim, Adina.”

“Ben seni çıplak daha çok seviyorum zaten, David.” Ellerini bedenime değdirdiğinde bikkın bir nefes verdim. Bana, Ethan’la üçlü seks yapmayı teklif eden bir kızıdan başka ne bekleyebilirdim ki? Elbette beni çıplak görmeyi isteyecekti.

Hepsi aynı şeyi yapıyordu. Tek istedikleri, bedenimdi. Anlık bir zevkin peşindelerdi. Kız orospusuna dönmüştüm iyice. Aşağıda babası papazdan sohbetler dinlerken o burada önüme geçip pantolonumun kemerini açmakla meşguldü.

Kendimi geri çektim.

“Üzerimi değiştireceğim,” dedim tekrar. Sırıtarak yanıma geldi ve ellerini açtığı kemerin üstünde dolaştırıp pantolonumun düğmesini açtı.

“Değiştirelim üzerini,” dedi. Bir elini aşağıda gezdirirken diğer eliyle ensemden tuttu ve başımı eğerek beni öpmeye başladı. Öpücüklerine karşılık vermeden öylece bekledim. Daha sert oldu. Kendimi geri çektim. “Adina çık dışarı,” dedim.

“Senin neyin var böyle?”

“Yok bir şeyim.”

“Eskiden böyle yapmazdın. Direkt yatağa yönelirdin. Eski David’i çok özledim.”

Burnumdan soluyarak ona döndüm. “Herkes zaten eski David’i özlüyor! Bok çukurunda olan bir kız orospusunu özlüyor! Kafayı bulan, tek derdi seks ve alkol olan bir bağımlıyı özlüyor. Kimse yeni David’den hoşlanmıyor. Neden? Zevk vermek yerine zevk aldığımı için mi?”

Bugün eğlenmişim. Bugün cidden eğlenmişim. Ah, siktir! Onun yanındayken eğleniyordum. Gülüyordum. Arada herhangi bir cinsel temas olmadan durabiliyordum. Diğerleri gibi direkt üzerime atlayıp bedenimi kullanmak istemiyordu. Bir başkasını gördüğü an bakışlarını benden çevirmiyordu. Bana bakıyordu. Beni görüyordu. Ve bana gülümsüyordu.

Sinirle burun kemerimi sıktım. “Adina çık dışarı!” diye bağırdım. Küfredip dışarı çıkarken yorgunum bedenimi yatağa bıraktım.

Son zamanlarda onunla farklıydık. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu. Konuşmak, gülmek... Ve uyumak... Elini yanağıma koyuşunu seviyordum ya da durmadan bana laf atması beni güldürüyordu. Şaşkın bakışları, başı her sıkıştığında beni araması sinir etse de mutlu ediyordu. Gözlerindeki mutluluk, beni gülümsetiyordu. Elim tutması, kalbimi sıcacık yapıyordu.

“Ah, siktir!” diyerek başımı yatağa vurdum. “Siktir, bu duyguyu biliyorum,” dedim dişlerimin arasından.

“Lanet olsun, David. O kızdı hoşlanıyorsun. Hem de delicesine.” Bunu sesli itiraf etmek, kalbimde bir sancı oluşmasına sebep oldu. Onu sevmem, bir boku değiştirmeyecekti. Birkaç ay sonra buradan temelli gidecekti.

Sinirle inleyip yüzümü sıvazlayarak yatakta oturur pozisyona geldim. Onu anımsamak bile içimde bir şeylerin kıpırdanmasına sebep oluyordu. Başımı eğdim ve saçlarımı karıştırdım. Bir gerçeği kabullenmiştim ama bu hangi bir başka gerçeği değiştirecekti ki? Biz farklı dünyalara ait, farklı insanlardan başka bir şey değildik. Ve onun beni sevip sevmediği bile belli değildi.

Hayatını mahveden bir insanı zaten kim sevmek isterdi ki?





Ninova